

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF *THE PARDON*

James Grippando

"BREATHLESS." *Philadelphia Inquirer*

THE ABDUCTION

OTMICA

JAMES GRIPPANDO

Vrištanje je konačno prestalo u jedanaest sati.

Počelo je kao cviljenje, slabo, ali uporno. Sa svakim je drhtavim dahom jačalo, postajući sve prodornije, iz minute u minutu, kulminirajući očajnom poplavom prvotnih molbi koje su bile protivne jezičnim granicama, jedva zvučeći ljudski.

Večeras, poput svake večeri, Allison Leahy je mogla samo pokleknuti pred vriscima svoje četveromjesečne kćeri. To što ih je pedijatar proglasio "normalnim", nije ih učinilo blažima za uho. Nešto je moralo smetati njezinoj bebi, iako je Allison imala dalek i bespomoćan osjećaj da će mala Emily već ući u pubertet prije nego što njezina mamica shvati što se zapravo događa.

Doduše, imala je par teorija, zapravo - strahova, koji su je mučili u navalama panike. To bi mogao biti ozbiljan, psihološki znak da Emily odbija majku koja ju je posvojila. Možda je to bio jedan od onih užasnih sindroma, vječna ostavština nepoznate majke-tinej-džerice koja je za vrijeme trudnoće živjela na votki i cigaretama. Ili je problem jednostavno bila Allison?

Uistinu je moguće da su njezini prijatelji bili u pravu. Bila je prava ludost da jedna trideset i devetogodišnja poslovna žena usvoji novorođenče dok još nema oca na obzoru.

Na sreću, njezina bi se paranoja obično otopila čim bi pogledala to malo lice - s prćastim nosom i malim savršenim ustima, što je poticalo ljude da kažu kako liči na svoju majku. Ne na svoju biološku majku. Svoju pravu majku. Allison je uživala u toj sličnosti, unatoč tome što je ona bila puka slučajnost.

"Spavaš li, lijepa bebice?", šapnula je u nadi.

Emily se zavalila u svoju dječju sjedalicu za automobil, brade prislonjene na prsima. Šutnja je bila jasna "potvrda".

Allison je ugasila sušilicu za rublje. Nije se mogla sjetiti gdje je pokupila taj koristan savjet, ali postavljanje djeteta u sjedalicu za automobil povrh tople, vibrirajuće sušilice je bilo poput mehaničkog lijeka Sominexa. Stisnula je svoju bebu u naručju i krenula kroz kuhinju. Zastale su pred prijenosnim televizorom koji je počivao na pultu. Presretni se Anthony Hopkins zahvaljivao Akademiji na nagradi za najboljeg glumca. Emilyne se snene oči odjednom otvoriše, kao da ju je odjednom obuzela holivudska čarolija.

Allison se nasmijala i produžila niz hodnik, govoreći mekim, sladunjavim majčinskim glasom dok su ulazile u dječju sobu. "To ćeš biti ti jednog dana, dušo. Možda će dotad čak i svi ti smiješni starci u Hollywoodu shvatiti da ne dijele odvojene nagrade za "najboljeg muškog redatelja" i za "najboljeg ženskog redatelja", tako da im ne trebaju ni kategorije poput "najboljeg glumca" i "najbolje glumice". Ti ćeš biti Emily Leahy, najbolji glumac. Bolja od svih dečki i cura. Zato što si ti jednostavno najbolja. Da", tepala je, "to si ti: najbolja V Polegla je svoju, šest kilograma tešku, dragocjenost na ružičaste pamučne plahte u kolijevci, zahvalna što njezina kronična nemoć da zadrži svoja uvjerenja za sebe nije u ovom trenutku prouzročila devedeset minuta potpuno bespotrebnog stajanja iznad sušilice. Emily je čvrsto spavala. Možda se privikla na majku koja se nije bojala širiti njezine vidike. "Tako i treba", pomisli Allison.

Allison je bila odgajana za vrijeme Eisenhowerovog predsjedničkog mandata u malom gradiću sjeverno od Chicaga, gdje su je, kad je imala devet godina, izbacili iz katoličke škole zbog prkošenja jednoj staroj časnoj sestri koja joj je rekla da će njezina majka ići u pakao jer se razvela. Školovanje je završila u javnim školama, da bi diplomirala pravo kao druga u svojoj generaciji na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Illinoisu, generacija '76. U samo dvije godine postala je priznata na nacionalnoj razini kao savjetnik u Fondu za obranu sigurnosti potrošača. Jedanaestero djece, za koje se mislilo daje umrlo od sindroma iznenadne smrti dojenčadi, zapravo je bilo žrtvama ubojitih medvjedića-igračaka, koji su bili napunjeni starim krpama na kojima su još bili ostaci tekućine za čišćenje, koja nema mirisa, ali je vrlo otrovna. Allison je popločila put vladi da bučno iznese velike krivične optužnice protiv vodećih menadžera koji su odobrili sheme po kojima su smanjene cijene proizvodnje. Njezinu je upornost primijetio državni odvjetnik Sjedinjenih Američkih Država, koji ju je odmah zaposlio. U šest godina nikada nije izgubila parnicu. Nakon četiri godine mandata u Washingtonu kao najmlađa šefica koja je ikad radila u Odjelu za nacionalni integritet pri Justice Departmentu, vratila se kući u Chicago i ušla u svijet stvarne politike. S trideset i šest godina dobila je žestoko vođenu utrku za odvjetnika okruga Cook County, sa 60% glasova. Ženska strana biračkog tijela očito je odgovorila na njezinu poruku da su žene prečesto bile žrtve okrutnih zločina. Čak ni njezini vlastiti anketari, s druge strane, nisu bili sigurni jesu li na muške birače utjecali problemi ili ono što je njezin šovinistički takmac nazvao "faktor princeze Grace". Teret trogodišnje karijere u uredu nije naštetio njezinom izgledu, iako je njezina duga plava kosa sada bila dužine do ramena, a njezine velike oči boje lješnjaka češće ispunjene skepticizmom. Ona je bila žena u prijelazu, kako joj je nedavno rekla njezina majka, od zapanjujuće ljepote do elegantnog samopouzdanja.

"Laku noć, draga", rekla je utisnuvši poljubac na Emilvno čelo. Stavila je odašiljač elektronskog baby-monitora na stolić pokraj kolijevke. Mali bežični prijammnik lako je stao u duboki džep njezine flanelaste haljine. Upalila je zvuk. To je bilo poput prisluškivanja svoje vlastite bebe, jednosmjerno prisluškivanje koje dozvoljava zabrinutim roditeljima da lutaju po kući ili spavaju u drugoj sobi ne propuštajući nijedno gugutanje. Allison je prilagodila svoj prijammnik da onemogućiti smetnje te je ugasila lampu u obliku medvjedića Win-nie the Pooha na stoliću i zaputila se u glavnu spavaću sobu.

Zazvonio je telefon i prouzrokovao paniku. Zgrabila je bežični telefon i potrčala u sobu za goste na drugom kraju kuće, daleko od uspavanog anđela za kojeg bi bilo pakleno da se sada probudi.

"Halo", javila se promuklim šaptom.

"Bok, Mitchje."

Uzdahnula je. Mitch O' Brien, njezin bivši zaručnik. Njihove su zaruke trajale tri godine, sve dok Allison nije konačno priznala da njezina nemogućnost da odredi datum vjenčanja nije bila puko odugovlačenje. Prošlo je gotovo osam mjeseci od njihova prijateljskog prekida, ali nakon što ju je nazvao prije tri mjeseca da joj čestita na usvojenju djeteta, počeo ju je redovno nazivati svakog ponedjeljka navečer. Allison to nije smetalo, iako, kad mu je rekla da se nada da će ostati prijatelji, nije zapravo mislila najbolji prijatelji.

"I kako je mala Miss Amerike?" upitao ju je.

"To je bilo prošlog tjedna. Ovaj tjedan je najbolji glumac."

"Misliš, najbolja glumica."

"Vidjet ćemo još", rekla je zagonetno.

Sretno gugutanje zapucketalo je preko baby-monitora. Emily se očito slagala.

Allison se nasmiješila. "Zapravo, toliko je brbljava u zadnje vrijeme da bih je mogla naučiti kako da bude dostojna Oprahina zamjena 2010. godine. Kako ti se čini njezin prvi nastup? Michael Crichton i Martha Stevart zajedno preprodaju svoj novi, ukusni lijek za rak."

Mitch se nasmijao te promijenio temu. Uskoro je vrebao priliku da vidi kako stvari stoje u području muškaraca. Ona je imala novu "bolju polovicu", iako se veza na daljinu s muškarcem koji živi u New Yorku činila nevažnom u odnosu na ono što se nalazilo u susjednoj sobi. Allison se isključila, koncentrirajući se radije na sretne zvukove svoje bebe koje je prenosio monitor. Svega drugog bila je gotovo nesvjesna - Mitchovih riječi, vremenskog tijeka.

Svega na svijetu što se nije ticalo Emily. .

"Otimač" je primao smetnje. Parkirao je automobil na kraju Royal Oak Courta prije devedeset minuta, na mjestu gdje je radijski signal bio snažan i čist. Uravnotežen zbor zvukova gugutanja i zije-vanja, koje je slijedilo isprekidano frktanje - dječja verzija hrkanja. Trenutno su radij ski valovi bili ispunjeni nesnosnim šumom, kojeg bi povremeno začinio upad u besmisleni razgovor između Allison Leahy i Mitcha O'Briena.

Ona je na bežičnom telefonu, shvatio je. Kombinirane ra-dijske frekvencije kvarile su signal koji je on presreo s monitora bebe Leahy.

Ugasio je digitalni elektronski skener na kontrolnom pultu automobila. Kombi je bio mračan i tih. Spustio je prozor s vozačeve strane da pusti van ustajali dim cigarete te izbacio van svoj Camel u prepunoj pepeljari. Treptavo narančasto svjetlo na konzoli govorilo je da minijturni kazetofon još uvijek snima. Pritisnuo je dugme za zaustavljanje, zatim za izbacivanje kazete. Sada je imao snimljeno gugutanje i bebino gundanje koje mu je trebalo- skoro devedeset minuta materijala, uključujući i audiokazetu koju je snimio na prošlotjednom uhođenju. Zahvaljujući njegovom ranijem poduhvatu, ulična rasvjeta bila je ugašena na uglu, ostavljajući dom Leahjevih skriven u mraku. Skinuo je svoju sportsku majicu i navukao gornji dio Nomexo-vog odijela s kapuljačom na svoj torzo. Prianjalo je poput ronilačkog odijela, sjajan i savršen komplet s njegovim crnim trapericama i crnim tenisicama. Pogledao se u retrovizor i prekrrio lice crnom šminkom. Potpuno se kamuflirao, obrisao ruke i navukao crne gumene rukavice. Nikada nije koristio kožne. Životinjska koža je ostavljala izražajne uzorke, poput otisaka prstiju. Izašao je tiho iz kombija.

Kuća napravljena po uzoru na ranč smjestila se iza gusto pošumljenog zemljišta. Gusta, tri metra visoka živica zatvarala je dvorište kako bi osigurala privatnost posjeda. Ispod povijenog granja veličanstvenih hrastova, zavojita dvorišna staza prostirala se dvadeset i tri metra od ulice do kućnih vrata. Izabrao je najviši hrast, koji je bio najbliži kući, zatim se tiho probio kroz živicu i počeo penjati na drvo. Već za nekoliko sekundi bio je ispružen na dugačkoj grani koja se naginjala nad krov. Nježno se spustio na šindru koja je prekrivala krov.

U tri bešumna koraka došao je do dimnjaka. Znao je, iz ranijih izviđanja, daje kutija s alarmom bila pričvršćena na stražnjoj strani dimnjaka. Bila je veličine kutije za ručak, obojena u sivo. Kutija je bila zabravljena, ali je imala otvore na prednjoj strani koji su dozvoljavali buci da pobjegne kada se alarm ozvuči. Otkopčao je svoju torbicu i izvadio bočicu sa sprejem, zatim pričvrstio petnaest centimetara dugu plastičnu slamku na otvor za zrak. Slamka je savršeno ulazila kroz otvore na kutiji za alarm. Pritisnuo je glavu bočice spreja, puštajući potoke izolacijske bijele pjene koja se proširila ispunjavajući cijelu kutiju. Stvrdnula se u trenu. Alarm je bio ušutkan bez rezanja žica.

Vratio je bočicu sa sprejem natrag u torbicu, koju je brzo zatvorio i spustio se nazad niz drvo hrasta. Za trideset sekundi čučao je ispod prozora spavaće sobe na stražnjoj strani kuće. Soba je bila zamračena, ali mali rasplesani medvjedići na zastorima govorili su mu da je na pravom mjestu. Primaknuo se da prouči situaciju, gotovo dodirujući okno vrškom nosa. Nije bilo nikakvih sigurnosnih rešetki niti modernih brava. Samo standardni zasun na prozoru i žica koja je povezivala prozor i onemogućeni alarm. Mogao bi biti povezan s centralom za kontrolu alarma, ali on je mogao računati na to da će im trebati barem deset do petnaest minuta da reagiraju.

Nacerio se, kao daje to sve bilo odviše lako. Stvarno ne treba puno da se pobijedi kućno osiguranje.

Bila je gotovo ponoć kad je Allison spustila telefonsku slušalicu. Mitch joj nije htio poželjati laku noć, ali ona je bila umorna i morala je biti gotovo nepristojna kako bi završila razgovor. Već treći tjedan zaredom njihov razgovor bi završavao u neugodnom tonu. Ovaj put je htio znati je li njezina uloga samohrane majke prouzročila ikakvo političko negodovanje. Zapravo, ona je bila zabrinuta za nastavak svoje političke karijere. Jedne novine su već dovele u pitanje sustav koji dopušta jednom državnom odvjetniku da se predbilježi za usvojenje djeteta prije samog vjenčanja i ostane na listi za usvojenje nakon propalih zaruka. Sve u svemu, ona je htjela dijete. Nije smatrala da se mora udati za pogrešnog čovjeka da bi to ostvarila. Bila je uvjerena da - bilo to dobro ili loše - činjenica da je neudana žena usvojila dijete neće pobuditi iste moralne osude ili stvoriti isti politički teret poput izvanbračne trudnoće.

Allison je ugasila svjetiljku u spavaćoj sobi i pospano krenula niz hodnik. Bežični prijamnik u njezinom džepu neprestano je odašiljao Emilvne normalne snene zvukove. Buka koju je proizvodila mala beba nije budila nikakvu brigu u njoj. Zapravo je konstantna tišina bila ta koja bi tjerala mlade majke da potrče prema kolijevci kako bi se uvjerile daje sve u redu. Nasmijala se s iščekivanjem dok se približavala zamračenoj dječjoj sobi. Provirila je s vrata, da bi zatim suzdržala dah. Beba je ležala na trbuhu. Allison je nikada nije plegla na trbuh. Položaj koji je preporučivao SIDS bio je na bok ili na leđa. Požurila je prema kolijevci i nagnula se nad prečku.

Njezin je vrisak odjeknuo u mraku.

Lutka je ležala na Emilvnom mjestu. Allison ju je živčano odgurnula ustranu i odmotala deku, rušeći pri tome nešto na pod. Pritisnula je prekidač za svjetlo. Bio je to priručni diktafon koji je odašiljao zvukove njezine bebe.

Vrisnulaje još jače i potrčala do prozora. Zasun je bio zatvoren. Okrugla rupa bila je izrezana u staklu - taman toliko velika da bi se metalna šipka ili zašiljeni štap mogao provući i podići zasun. Njezin užasnuti izraz lica preslikavao se na staklu prozora.

"Emily!"

Otrčala je iz dječje sobe niz hodnik, grabeći usput bežični telefon. U jednom je potezu provjerila kuhinju, kupaonicu, svaku sobu u kući, uzvikujući ime svog djeteta. Još uvijek je trčala dok je birala broj 911, zatim je zastala za kuhinjskim pultom.

"Netko mi je uzeo dijete!" rekla je operateru.

"Smirite se, gospođo."

"Da se smirim! Moju četveromjesečnu kćerku netko je ukrao iz njezine kolijevke. Pošaljite odmah patrolna kola. Devet-nula-je-dan, Royal Oak Court."

"Jesu li još tamo?"

i "Ne. Ne znam. Ne vidim nikoga. Uzeli su moju bebu!"

"Odmah ću javiti policijskoj jedinici, gospođo. Već su na putu. Samo ostanite unutar kuće." Auto, pomisli Allison. Sigurno imaju auto\ Projurila je kroz dnevnu sobu i kroz vanjska vrata. "Emily!"

Provjerila je trijem, grmlje i ružičnjak. Trnovito granje zabijalo joj se u kožu i kidalo odjeću. Otrčala je na ulicu i provjeravala automobile i pješake - svakog pojedinačno. Prsa su joj se ubrzano dizala i spuštala, dok je gubila dah. Boljoj je probadala trbuh iznutra prema van, a poplava suza grijala joj je obraze. Okretala je glavu lijevo, pa desno, prema oba kraja ulice. Nije bilo znakova nečije prisutnosti.

"Gospođo", rekao je operater službe 911, "jeste li još uvijek tamo?"

Allison mu nije mogla odgovoriti. Pala je na koljena uz kraj pješačke staze, dok su joj ramena podrhtavala od siline gorkog jecanja. Zvuk pucketanja dolazio je iz njezinog džepa. Ruka joj je drhtala dok je posezala unutar svog ogrtača, odakle je izvadila prijamnik.

Jeza je prošla njezinim tijelom kad je shvatila o čemu se radi. Baby-monitor je još uvijek odašiljao zvukove iz dječje sobe. Diktafon je još uvijek radio. Snimljeni zvukovi Emilynog glasanja odzvanjali su joj u glavi.

Listopad 2000.

Allison je osjećala kako joj srce udara. Pluća su joj gorjela dok je pokušavala doći do zraka. Digitalni prikaz na steperu pokazivao joj je daje prešla preko dvije milje. Pritisnula je gumb za brzinu da uspori brzinu kretanja i uhvati dah. Oblijevao ju je znoj, lijepeći najlonske hlače za znojenje i ekstra-veliku majicu za njezino vitko četrdeset i osmogodišnje tijelo. To joj je bila najdraža majica, bijela s jarkocrvenim i plavim slovima.

Pisalo je "Leahy za predsjednicu - Novi milenij".

Nakon gotovo četiri godine kao američka javna tužiteljica, Allison je bila samo petnaest dana od povijesnog datuma kada će glasači odlučiti hoće li njihov "prvi policajac" postati prvom predsjednicom. Utrka je bila otvorena i bez trenutnog službenog dužnosnika jer je njezin šef - demokratski predsjednik Charlie Sires - bio na kraju svog drugog i posljednjeg mandata.

Allison je bila javna tužiteljica za vrijeme njegovog drugog mandata, član njegovog reorganiziranog kabineta nakon stoje ponovno bio izabran za predsjednika 1996. Prije osam mjeseci Allison se nije smatrala ozbiljnim predsjedničkim kandidatom. Ali kad su republikanci predložili Lincolna Hovea, najomiljenijeg crnca u državi, izbori su pokazali da bi jedini demokrat koji bi ga mogao pobijediti bila karizmatična bjelkinja.

Ironično, trideset minuta na steperu približilo je Allison trideset milja njezinoj popodnevoj utrci u Philadelphiji. Bila je iscrpljena od dvodnevne vožnje autobusom kroz Pennsylvaniju, presudnu državu s dvadeset i četiri izbornička glasa. Njezin autobus u kampanji prevaleo je blizu deset tisuća milja u proteklih šest mjeseci. Sad je više nego ikad pokazivao znakove ugodne "političke mašine" na kraju utrke - koja je prosječno organiziranoj osobi izgledala poput potpunog kaosa. Dvanaestak glasnih namještenika bilo je zaposleno na faksovima i računalnim terminalima. Razbacana kolekcija glomaznih kutija arhiva blokirala je ulaz u kupaonicu kao daje strateški postavljena da se o nju spotakne svatko tko je dovoljno očajan da upotrijebi WC u autobusu. Tisuće kampanjskih bedževa, letaka i naljepnica zakrčilo je stražnji prtljažnik. Četiri mala televizora u boji visjela su sa stropa i svaki je prikazivao iste vijesti različitih televizijskih kuća.

Jedan je televizor bio elektronički "zaključan", postavljen na CNN-ovo trajno izvještavanje o Kampanji 2000.

"To bi bilo dosta samokažnjavanja za jedan dan", rekla je Allison, teško uzdišući. Pritisnula je gumb za zaustavljanje i sišla sa stepera.

Hodanje je bilo njezina glavna vježba od početka prvih demokratskih izbora u Nev Hampshireu u siječnju. U kojem god gradu bila, hodala bi glavnom ulicom i ljudi bi joj se pridružili i hodali uz nju. To je omogućavalo velike prilike za fotografiranje na početku prvih izbora, ali nakon stoje pobijedila kao demokratski kandidat u kolovozu, gomile ljudi su se još povećavale, tako daje trebala dopuštenje za smotru. Posljednji tjedan vremenska ograničenja i hladne apalačijske kiše prisilile su je da ograniči svoje hodanje na steper u autobusu, dok ju je o svemu obavještavao njen kampanjski strateg David Wilcox.

"Što još, Davide?" rekla je dok se naslanjala i istezala mišiće listova.

Wilcox je bio visok i žilav pedeset i jednogodišnjak koji je diplomirao na Princetonu u Školi Woodrow Wilson za državne poslove. Istaknuo se kao mladi član Bijele kuće za vrijeme predsjednika Čartera, ali gorak gubitak u vlastitom nastojanju da uđe u Kongres 1982. uvjerio gaje da ne bude kandidat. U srednjoj školi smatrali su daje on potencijalni voditelj kviza, ali on je napokon pronašao svoje mjesto kao politički strateg. Više od sedamnaest godina njegova lista zadovoljnih klijenata uključivala je devet američkih senatora, sedam kongresnika i pet guvernera, a bio je i glavna i odgovorna osoba za Allisoninu

iznenadnu pobjedu nad tadašnjim potpredsjednikom u prvim demokratskim izborima. U posljednjih nekoliko tjedana postao je zabrinut zbog sve većeg utjecaja vanjskih savjetnika pa je zato odlučio biti stalno uz Allison tijekom autobusne turneje. U tom trenutku pregledavao je svoj popis, očigledno ne mareći za Allisoninu znojnu odjeću za vježbanje ili za zamagljen krajolik u prozoru iza nje.

"Ponovno se pojavio problem droge." Imao je prodoran glas za sitnog čovjeka, što je bio dio opće ozbiljnosti koja bi bila prikladnija za svečanu večeru u Bijeloj kući, nego za mahnito putovanje u sklopu kampanje. "Mislim da naša cijenjena opozicija postaje očajna. Napokon pokušavaju nešto izvući iz tvoje terapije protiv depresije iz 1992."

"To je bilo prije osam godina. Politički gledano, to je davna prošlost."

"Govore da si uzimala Prozac."

"Rekla sam da sam bila na savjetovanju."

"Cjepidlačiš li ti to?"

Ozbiljno ga je pogledala. "Moja četveromjesečna kći bila je oteta iz svog krevetića, iz moje kuće. Naravno da sam bila u depresiji. Bila sam na grupnom savjetovanju. Nas osam. Roditelji koji su izgubili djecu. I ne, nisam uzimala Prozac. Ali, ako pitaš ostale članove moje grupe, vjerojatno će reći da sam ga trebala. Zato nemoj očekivati da ću se ispričati zato što sam posegnula za malom podrškom. I nemoj sjediti i ponašati se kao da nisi znao za to. Rekla sam ti sve tajne onog dana kad sam te zaposlila."

Nacerio se, razmišljajući o tome. "Želio bih da cijelu epizodu možemo staviti u neki bolji kontekst."

Njezin je pogled postao bijesan. "Neću da Emilvna otmica bude dio kampanje, ako na to misliš."

"Allison, ne možemo samo reći da si bila u depresiji i da ostane na tome. Trebamo pozitivnu nit."

"OK", rekla je sarkastično, "što kažeš na ovo? Depresija je dobra stvar. Ona potiče ideje.

Svaki izum, svako dostignuće proizlazi iz depresije, ne euforije. Nitko nikad nije rekao:

"Život je prekrasan, hajdemo izumiti vatru." Bio je to nezadovoljnik u stražnjem dijelu pećine koji je napokon ustao i rekao: "Hej, smrzava mi se guzica ovdje!" Želite da se nešto promijeni u Washingtonu? Svakako izaberite klinički depresivnog."

Lice mu je bilo bezizražajno. "Molim te, nemoj to ponoviti u javnosti. Ili ću ja biti u depresiji."

"Dobro", rekla je sa smiješkom. "Mogli bismo upotrijebiti neke nove ideje ovdje." Duboko je udahnula. Wilcox nije izgledao kao da uživa, ali ona je znala da on neće forsirati. Tijekom kampanje prekinula je svaki spomen na otmicu nekom otresitom primjedbom - ponekad s poantom, ponekad neozbiljno - stoje odmah pomaknulo dnevni red na manje osobno područje. "Još nešto?" pitala je.

"Ne volim se stalno vraćati na istu temu, ali žena generala Ho-wea mnogo putuje i drži govore za njega. Naša anketa je pokazala da radi velike napade. Mnogo glasača - muškarci i žene, demokrati i republikanci - čeznu za Prvom damom u Bijeloj kući. Ne možemo raditi protiv te zanesene, uskomešane mase dok ne odredimo ulogu Prvog supruga. Izbori su za dva tjedna, a četrdeset posto ljudi još nema nikakvo mišljenje o Peteru Tunnellu."

"Oprosti, ali izvršni direktor poznate trgovačke firme ne može se ne pojaviti na sastanku dioničara zbog nekog bijednog ručka s veteranima inozemnih ratova."

"To i želim reći. Mislim da bi, da se njega pita."

"Kako znaš da nisam pitala?"

"Po tvom ponašanju, eto kako. Počelo je odmah nakon zasjedanja kad je Howeov tabor pokrenuo ružne glasine da si se udala za Petera samo da bi financirala svoje političke ciljeve. Od tada si u samostalnom pohodu da bi se rukovala s više ljudi i sakupila više novca nego

itko u povijesti. Nemoj me krivo shvatiti. Novac je sjajan. Ali što više prisvajaš tu samostalnu ličnost, potičeš više sumnji o svom braku."

"To nije mandat u stilu "kupiš jedan - dobiješ dva". Moj brak je moja stvar."

"Ipak bi bilo lijepo kad bi američki narod vidio vas dvoje ponekad zajedno, posebno zato što se bliži dan izbora. Samo nekoliko strateških javnih prikaza naklonosti, kao Nancy i Ron Reagan."

"Kratke novosti", viknuo je jedan od njezinih pomoćnika. Bacio je svoj mobitel na sjedalo pored njega i okrenuo se prema Allison: "Hovve će nešto otkriti u New Jerseyu. Pogledaj CNN."

Allison se primakla glavnom televizoru. Njezini pomoćnici su usredotočeno gledali, naprežući se da čuju nešto od buke dizelskog motora autobusa. Wilcox je pojačao zvuk. General Howe bio je pri kraju svog kratkog govora pred Nacionalnom konvencijom Američke legije u Atlantic Citvju.

Na ekranu - zgodni Afroamerikanac stajao je iza podija visine njegovog prsnog koša, gledajući zanesenu gomilu. Američka zastava labavo je visjela sa žutog zida od blokova. Plavobijeli transparent visio je sa zabatne grede pokazujući kampanjski slogan - "Lincoln Howe - Lincoln Afow!" Dvorana je bila krcata, a najzaneseniji pristaše su strateški stajali u prolazima između sjedala tako da odziv izgleda veći nego što je bio.

General Howe bio je impozantna ličnost, čak i kad je nosio obično poslovno odijelo i kapu VFW (Veterani stranih ratova). Vojne odredbe zabranile su mu da nosi svoju uniformu nakon umirovljenja, ali slika u prirodnoj veličini, u pozadini, podsjećala je glasače na njegovu značajnu 40-godišnju karijeru. To je bila slika baš za knjige iz povijesti - pobjednički general koji pregledava svoje postrojbe, odjeven u čizme za jahanje, maslinaste hlače, košulju i jaknu do pasa. Prsa su mu bila ukrašena nizom medalja, uključujući i Medalju za hrabrost. Na svakom ramenu bile su četiri srebrne zvijezde koje su označavale njegov čin. Desno od njega bila je njegova slika u drugoj uniformi, s brojem 22, kako vodi nogometnu momčad u vojsci. Osvojio je Heismanov trofej 1961. godine. Najbolji nogometaš u fakultetskom klubu odrekao se obećavajuće karijere profesionalnog sportaša da bi služio svojoj zemlji.

"Ono čega se najviše sjećam iz svog ratnog iskustva u Vijetnamu", rekao je zapovjedničkim glasom, "je jezovit osjećaj borbe protiv nevidljivog neprijatelja. Dok smo išli kroz gustu tropsku šumu doline A Shau, odjednom bi pucnjevi buknuili, ljudi bi pali - i onda bi sve utihnulo. Nigdje nismo vidjeli neprijatelja."

"Ova predsjednička je kampanja čudno sjećanje na to iskustvo. Tijekom kampanje visokoplaćeni savjetnici mojeg demokratskog protivnika na mene ispucavaju baražnu vatru prepredenih fraza i rečenica. A kad dođe vrijeme za borbu, gospođe Leahy nigdje nema." Mješavina lakog smijeha i pljeska proširila se dvoranom.

General Howe uputio je ozbiljan pogled ravno u kameru i povisio glas: "Američki narod zaslužuje bolje od toga. Zato danas objavljujem izazov. Izađite iz svog skrovišta u vošingtonskoj džungli, gospođo Leahy. Raspravljajte sa mnom o važnim pitanjima, samo nas dvoje!"

Gomila je klicala, a general je nastavio govoriti:

"Ne mislim na drugu rundu bolesno sladunjavih zasjedanja s pitanjima i odgovorima kao što su one takozvane debate koje smo nedavno držali. I bez onog jednog ispitivača koji bi radije primio čegrtušu, nego postavio neko neugodno pitanje. Zaboravite debatu kao u gradskoj vijećnici gdje "teška" pitanja mogu i ne moraju biti postavljena. Sastavit ćemo skupinu od četiri neovisna stručnjaka. Vi izaberite dva, ja ću dva. Pustimo njih da pitaju ono što pita američki narod. I dopustimo da im mi sami odgovorimo!"

Gomila je počela još jače klicati. Baloni su pali sa stropa. Pristaše su pljeskali i mahali svojim crvenim i plavim kartonskim natpisima, uzvikujući: "Želimo Lincolna! Želimo Lincolna!"

Televizijska se reportaža ubrzo prebacila natrag na ukočenog i ozbiljnog voditelja koji je prstom pritiskivao malu slušalicu u uho. "Uživo iz Washingtona javlja nam se CNN-ov politički analitičar Nick Beaugard. Nick, zastoje sad došlo do tog izazova?"

Na ekranu se pojavio snimak izvjestitelja srebrne kose ispred makete Bijele kuće. "Ako vjerujete stožeru generala Howe, oni su pokušavali nagovoriti nepristrano Povjerenstvo za predsjedničke debate da odobre drugu debatu još otkad se u prvoj rundi nije dobio siguran pobjednik. Ali prava hitnost Hovveove kampanje proizlazi iz bolne stvarnosti nedavnih anketa javnog mišljenja. U osam tjedana, nakon konvencija u kolovozu, general Howe i javna tužiteljica Leahy bili su izjednačeni u utrci. To nije začuđujuće jer oboje vode politiku centra i, osim pitanja o financiranju vojske, njihova mišljenja o mnogim stvarima vrlo su slična. Konzervativni republikanci nedavno su generalu dali ime "Lincoln Center", što je podrugljiva igra riječi na umjerenu politiku tog rođenog Njujorčana.

U posljednjih devet dana vidjeli smo dramatičan preokret. Najveće ankete pokazuju da se velik broj dosad neizjašnjenih glasača okreće prema Leahy. Današnja CNN-ova / USA Today I Gallup anketa pokazuje da Leahy vodi s golemih šest bodova. Sigurna pobjeda nad gospođom Leahy u otvorenoj debati bez ikakvih pravila i zabrana mogla bi biti jedina nada generala Hovvea. Inače, kad američki narod bude morao birati između crnca i bjelkinje 7. studenog, mogao bi izabrati svoju prvu predsjednicu."

Voditelj emisije upitno se namršti. "Ima li odgovora iz Leahy-ovog tabora?"

"Još ne", odgovorio je izvjestitelj. "Neki kažu da je javna tužiteljica zadovoljna što je u vodstvu. Ali, isto tako ima izraza zabrinutosti zbog toga kako će joj ići u debati s generalom Howeom u kojoj je sve prihvatljivo."

"U redu, hvala. Ostale vijesti..."

Allison je pritisnula gumb za prigušivanje zvuka na daljinskom upravljaču. Djelovala je nezadovoljno. "Već su me proglasili kukavicom. Moramo odmah odgovoriti na izazov."

"Nemojmo biti nepromišljeni", rekao je Wilcox. "Moramo provjeriti stvari, uvjeriti se da je to najbolja stvar koju možemo učiniti."

"Naravno da je najbolja stvar. On predlaže način koji, zapravo, prisiljava kandidate da razmišljaju na licu mjesta. Ako su protekle debate pokazale išta o njegovim govornim sposobnostima, general Hovve ima u sebi više nečeg nogometaškog, nego zapovjedničkog."

"Oprezno, Allison. Imaš posla s vojnim mentalitetom. Howe te ne bi pozvao na debatu, osim ako ne razmišlja o zasjedi. Prije nego što na išta pristanemo, moramo potpuno shvatiti ono što on predlaže."

"Razradite detalje kasnije", rekla je odmahnuvši rukom.

"Pripremite konferenciju za novinare prije susreta u Philadelphiji. Moram se pobrinuti da moj odgovor bude objavljen na vrijeme za vijesti u šest sati." Na usnama joj se pojavio siguran, jedva zamjetan osmijeh. "Voljela bih dobru, tradicionalnu raspravu s Lincolnom Hovveom. Bilo kad. Bilo gdje. Naravno da prihvaćam izazov."

Svih četiri tisuće crveno-ljubičastih sjedala u Fox Theatreu u Atlanti zauzeli su pristaše političara. Transparenti i šeširi bili su zabranjeni u dvorani, ali politički bedževi pričvršćeni na ovratnike označavali su publiku koja je bila podjednako podijeljena na Leahy-ijine i Hovveove pristaše.

Odmah nakon Allisoninog prihvaćanja Hovveovog izazova u ponedjeljak navečer, Komisija za predsjedničke debate odredila je debatu u Atlanti u četvrtak, dvanaest dana prije izbora.

Allison je provela ostatak srijede i cijeli četvrtak proučavajući važna pitanja, sastajući se sa savjetnicima i skupljajući zadnje preporuke od svojih savjetodavaca.

Allison je stajala iza podija od mahagonija s lijeve strane publike. Nosila je plavo odijelo St. John i imala je modernu pundžu, koja je upotpunila ozbiljan, ali ženstven izgled koji je krasio naslovnice tisuću časopisa. Lincoln Howe stajao je na desnoj strani, odjeven u dobro sašiveno odijelo sa svijetloplavom košuljom, crvenom kravatom i zlatnim gumbima za

manšete. Od početka se pojavljivao u civilnoj odjeći, ali je nekako uvijek izgledao kao vojnik uhvaćen bez uniforme. Večeras je izgledao odlučno predsjednički.

"Dobra večer", rekao je voditelj, "i dobro došli na Debatu predsjedničke kampanje 2000.

Večeras imamo neobičan format debate. Komisija sastavljena od četiri cijenjena novinara, od kojih je dvojicu izabrao svaki kandidat, ima apsolutnu slobodu pitati što god žele."

Allison je pažljivo promatrala publiku dok je voditelj predstavio komisiju. Diskretno se nasmiješila mužu, koji je sjedio u drugom redu. Prema časopisu Business JVeek, Peter Tunnello bio je "vizionarski milijunaš koji je sam uspio", predvodnik biznisa reciklaže plastike - visokoprotabilnog i politički prikladnog posla za političarinog muža. S pedeset i šest godina bio je osam godina stariji od Allison, s otmjenim sjedim vlasima u kosi i tamnim očima kojima je mogao šarmirati svoju suprugu ili prestraviti svoje neprijatelje. Bili su u ležernoj vezi nekoliko mjeseci prije Emilvine otmice. Nikad nije bio prekrasan, ali ako su ta tragedija i beskonačna potraga išta dokazali, to je bilo da je Peter bio jedan od rijetkih ljudi koji je bio tu kad je bilo potrebno.

Allison nije bila rob intuicije, ali su je okolina i neka vibracija u zraku naveli da osjeća da će večeras biti jedna od onih situacija kada joj je potreban.

Voditelj je nastavio: "S obzirom da je ovo treća debata, pre-skočit ćemo uvodne riječi i preći odmah na pitanja."

Allison je uzela gutljaj vode, bilo joj je lakše što neće opet morati slušati generalov životopis. A on je stvarno bio impresivan. Medalja za hrabrost iz Vijetnama. Njegova hrabra pobjeda kao generala s četiri zvjezdice na čelu operacije kojom je oslobođeno trideset i osam američkih taoca od teško naoružanih terorista u Bejrutu. S pravom zaslužen ugled neustrašivog jastreba u Pentagonu. Ona se, međutim, pitala kad će njegovi stratezi konačno shvatiti da sav taj vojni mačizam izaziva i kod njegovih najvećih obožavatelja nelagodu zbog odabira predsjednika koji bi mogao biti malo prehitar u slanju njihovih sinova i kćeri u rat.

Voditelj se okrenuo prema komisiji: "Gospodine Mahwani, početak ćemo s vama."

Abdul Kahesh Mahwani bio je radikalni, ali i cijenjeni bivši predsjednik Nacionalne udruge crnih novinara. Stekao je ugled pišući o pokretu za ljudska prava u šezdesetima, a zatim je postao musliman i promijenio ime. Njegova crna obrijana glava sjajila se ispod svjetala pozornice. Naborana ruka mu se tresla dok je polako vadio preklopljenu maramicu iz džepa na sakou i brisao vlažno čelo.

Mahwanija je bio odabrao general Howe. Od četiri članova komisije, on je najviše činio Allison nervoznom.

"Gospodine Mahwani, vaše pitanje, molim."

Cijenjeni gospodin promiješao je kartice s bilješkama na stolu ispred sebe, a onda ih stavio na stranu. Skinuo je naočale za čitanje i držao ih u ruci, kao profesor s pokazivačem.

"Čestitam!" viknuo je preplašivši sve. "Čestitam i jednom i drugom na ovome što će vjerojatno biti zdrava rasprava o važnim pitanjima."

Zavalio se u svoju stolicu kao da više nije govorio kandidatima nego svijetu. Glas mu je poprimio ritmički ton južnjačkog propovjednika. "7. studenog američki narod neće odabrati samo na čijoj je strani. Odabrat će vođu. Osobu koja će ih voditi u novom mileniju. Muškarca ili ženu koju će nazivati svojim predsjednikom.

"U ovoj kampanji nije bilo nikakvog govora o karakteru kandidata. A siguran sam da se milijuni ljudi koji sada gledaju ovo pitaju neka osnovna pitanja: "Kako može predsjednik voditi, ako ne primjerom? Jesu li ovaj muškarac, ili ova žena, primjer našoj djeci?"

Mahwani se nagnuo prema naprijed zbog efekta, onda pogledao svakog kandidata - prvo Howea, onda Allison. Glas mu je postao tiši, stoje natjeralo sve u dvorani da slušaju pozornije.

"Moje je pitanje za oba kandidata jednostavno: Jeste li ikad prekršili svoj bračni zavjet vjernosti?"

Publika je utihnula. Nakon nelagodne pauze voditelj je progovorio: "Gospodo Leahy, vaš odgovor, molim."

Allison je progutala knedlu. Uvijek je riskantno početi prvi, ali odgovarati prvi na ovakvo pitanje bilo je posebno zabrinjavajuće. Pažljivo je razmislila o pitanju, procjenjujući svoj odgovor. Ponovno je potražila Peterove oči u drugom redu. Izgledao je ravnodušno, ali podržavajuće. Napokon je odgovorila, govoreći više publici nego gospodinu Mahwaniju ili čak svom mužu.

"Prije svega, dopustite mi da kažem da, iako poštujem pravo gospodina Mahwanija da pita što želi, ovo pitanje o karakteru je u raskoraku s tonom kampanje usmjerenom na važna pitanja kakvu smo general Howe i ja dosad vodili. Ponosim se činjenicom što je ova predsjednička kampanja - za razliku od mnogih drugih u prošlosti - vođena na civiliziran i poučan način. I ponosna sam što su oba kandidata odbila posegnuti za blačenjem karakter protukandudata, osobnim uvredama i napadima na članove obitelji stoje, nažalost, postao zaštitni znak američke politike.

"Pitanje g. Mahwanija otvorilo je novu temu. Hoćemo li se mi, kao Amerikanci, čvrsto držati ovog važnog koraka naprijed koji smo započeli i raspravljati o važnim pitanjima, umjesto da poseže-mo za uvredama? Ili ćemo se vratiti u vrijeme kad je kandidiranje značilo otvorenu sezonu na kandidatove najintimnije i osobne tajne bez obzira na povezanost s izborima?"

"Molim vas, shvatite o čemu govorim. Razumijem situacije u kojima osobna pitanja mogu imati važnost. Ako kandidat izravno pozove medije i stavi svoju bračnu odanost kao temu rasprave, taj kandidat mora biti spreman odgovoriti na neka dublja pitanja. Ako vjerodostojna treća osoba priloži dokaze o kandidatovoj upletenosti u nemoralni postupak, javnost bi trebala očekivati odgovor. Međutim, ne mislim da bi svaki kandidat na svakim izborima trebao biti prisiljen da, kao dio postupka, dopusti medijima da zavire u njegovu spavaću sobu."

Zastala je na trenutak, ali glas joj je ostao jednak. "Zato, zbog vraćanja doze dostojanstva američkoj političkoj debati, odbijam odgovoriti na to pitanje jednostavno iz principa."

Srdačan pljesak dolazio je s lijeve strane dvorane. Još je jednom pogledala svog muža u drugom redu. I on je pljeskao. Diskretno je izdahnula s olakšanjem.

"Tišinu, molim", rekao je voditelj.

Pljesak je lagano utihnulo. Mahwani je skrenuo pogled i klimao je glavom vidljivo zgrožen.

"Generale Howe", rekao je voditelj, "isto pitanje. Vaš odgovor, molim."

Svi su pogledali generala. Mahwani mu je, posebno, uputio čeličan pogled - iako se Allison mogla zakleti daje otkrila tihu razmjenu smiješka između dvojice muškaraca.

Howe je zahvatio podij, namjestivši ramena prema središnjoj televizijskoj kameri.

"Dragi moji Amerikanci", rekao je uzvišeno. "Prije gotovo četiri desetljeća, dr. Martin Luther King, ml., stajao je na mramornim stepenicama Lincoln Memoriala i objavio američkom narodu: "Ja imam san." Sanjao je o danu kad će se ljudima suditi po njihovom karakteru, a ne po boji kože.

"Ja dijelim taj san. Svim ljudima bi trebalo suditi po njihovom karakteru. To uključuje muškarce, i žene! To uključuje bijelce, crnce i ljude svih rasa. A to najviše uključuje kandidate za javne dužnosti - muškarce i žene koji traže glasove povjerenja.

"Izgleda da moja protivnica i ja imamo različite principe. Dok gospođa Leahy odbija odgovoriti na pitanje zbog principa, ja ću odgovoriti - zbog svojih principa."

Howe je pogledao izravno u središnju kameru. "Ne, nikad nisam prekršio zavjet bračne vjernosti. I ne bih nikad šutio o nečem što je, po mom mišljenju, najsvetiji test karaktera muškarca." Zastao je, a onda je uputio osuđujući pogled prema Allison.

"Ili žene."

Burne ovacije buknule su iz Howeove polovice dvorane. Voditelj je digao ruke. "Tišinu, molim. Tišina."

Uzvici su samo postali jači.

Allisonino srce je snažno udaralo. Svjetla iznad glave odjednom su je jako grijala. Dlanovi su joj se znojili. Pogledala je Davida Wilcoxa koji ju je upozoravao na zamku od samog početka. Obično je u javnosti imao bezizražajno lice. Međutim, ovog puta njegove oči su rekle sve.

Ostatak večeri nije bio važan. Upravo su je uništili.

"Leahy se poziva na V. amandman u vezi preljuba", plantje-li su novinski naslovi u petak ujutro.

Prošle se noći Allison povukla u svoju sobu u hotelu Ritz Carlton s mučninom u želucu.

Nadala se da će proći do jutra.

Bilo joj je samo još gore.

Bacila je Atlanta Journal na nepospremljen krevet. The New York Times i Washington Post imali su manje senzacionalne naslove, ali do 8 sati ujutro vidjela je i čula dovoljno da bi znala da i najcjedenije novine i televizije postavljaju isto prokleta pitanje o njezinom karakteru. Skriva li nešto? Ako da, bi li američki narod izabrao za predsjednika ženu koja je varala muža?

Dok joj je topla voda iz tuša polijevala tijelo, sjetila se majčinih riječi prije osam godina kad je Emily bila oteta - kredo Leahyja da se "sve događa s razlogom". Ovog jutra ni taj kredo nije imao smisla. Allison se pomirila s gubitkom kćeri samo zbog vjerovanja da joj je bilo suđeno da napravi nešto drugo sa životom, nešto veće od majčinstva. Uključila se u volonterski rad što ju je postupno dovelo do mjesta izvršne direktorice zaklade Benton i upraviteljice Koalicije za djecu Amerike gdje se sprijateljila s Prvom damom. Kampanja se nastavila kad je postala javna tužiteljica i demokratski kandidat za predsjednika. Gubitak Emily nikad neće imati smisla, ali pokušala je dati tome toliko smisla koliko je god mogla.

Skandal s preljubom nije prijetio samo njezinim nadama o predsjedništvu, nego je uzdrmao i unutarnji mir koji je izgradila na nesigurnom temelju ambicija.

"Rekla sam ti", šaptala je sama sebi gledajući se u mokrom odrazu na staklenim vratima tuš-kabine. To bi joj majka rekla da je još živa. Upozorila ju je daje Washington prevrtljiv, posebno za žene. Ali Allison je bila prezaokupljena usponom da bi se brinula o padu. "Žene žele biti ona, muškarci je žele upoznati" bio je način na koji je časopis George sažeo fenomen "Leahy" prije četiri godine. "Društveni položaj Jackie O., karizma JFK-a" - objavio je Times. Donijela je entuzijazam na svoj položaj, toliko da su ljudi dobronamjerno nazvali Ministarstvo pravosuđa odjelom energije. Talentirani odvjetnici kojima inače ne bi padalo na pamet napustiti svoju profitabilnu privatnu praksu hrlili su na njezina vrata da bi dobili niskoplaćene državne položaje samo da bi radili s njom. Mogla je osnovati modni trend noseći trenirku u ured u subotu ujutro, ili učiniti lokalni restoran otmjenim samo zato što staje tamo da uzme čajni kolačić na putu na posao.

I sad - odron - samo jedanaest prokletih dana prije izbora. OK, mama, opet si bila u pravu.

Sad mi skini te gadove s leda.

Do pola devet Allison je doručkovala u svojoj sobi, torbe su joj bile spakirane i bila je spremna za cjelodnevno pokazivanje u Atlanti. Ona i David Wilcox sjedili su na stražnjem sjedalu limuzine od Buckhead Ritz Carltona do područja Five Points. FBI je inače čuvao javnu tužiteljicu. I kao predsjednički kandidat imala je zaštitu Tajne službe. Pregrada od neprobojnog stakla dijelila je nju i Wilcoxa od agenata na prednjem sjedalu, dajući im privatnost koju su željeli. Nisu ništa govorili dok su se vozili niz ulicu Peachtree, oboje su bili duboko zamišljeni. Unutrašnjost limuzine se zamračila pa rasvijetlila zbog povremenih sjena staklenih poslovnih tornjeva. Konačno je Wilcox prekinuo šutnju.

"Moram znati, Allison."

Okrenula je glavu: "Moraš znati što?"

Podignuo je obrvu, kao da se ona šalila. "Zašto si izbjegla odgovor?"

"Zato što pitanje nije zaslužilo odgovor."

Zahihotao se, ali to nije bilo ljuto hihotanje. "Što ti misliš tko si, Meryl Streep u Mostovima okruga Madison? Možda to pali u filmovima, ali izvanbračna veza je još uvijek ozbiljna politička sklonost."

"Je li?" upitala je s notom izazova u glasu. "Smatram cijelu ovu raspravu vrlo fascinantnom. Sjeti se samo svih ženskih koje je ovaj narod izabrao za predsjednika. Ali čim postoji i najmanja mogućnost daje žena-kandidatkinja bila nevjerna svom mužu, stari se dvostruki standard žestoko brani. Cijela nacija je odjednom u vremenskoj rupi. To je kao povratak u 1952. kad je na naslovnici časopisa Look bilo pitanje o Adlaiju Stevensonu - može li razveden muškarac biti izabran za predsjednika?"

Wilcoxovo je lice bilo bezizražajno. "Podsjetio bih te da je odgovor na to pitanje bio - ne. I izgubio je od cijenjenog nacionalnog heroja, generala u američkoj vojsci."

"Lincoln Howe nije Dwight Eisenhower."

Ponovno su utihnuli dok limuzina nije prošla pokraj visokog cilindra koji je sličio silosu od 70 katova.

"Mislim da bi trebala odgovoriti na pitanje." Gledao je kroz prozor dok je govorio.

Allison gaje prostrijelila pogledom. "Ne."

"Skrivaš li nešto? Zašto ne želiš odgovoriti?"

Složila je grimasu. "Stajala sam sinoć pred 50 milijuna gledatelja i odbila odgovoriti na bilo koje pitanje o bračnoj vjernosti - zbog principa. Ako provjerim anketu javnog mišljenja nakon dvanaest sati poslije i odlučim odgovoriti, što bi to reklo o mojim principima?"

Oči su mu odjednom nabrekle. "Nije samo tvoj ugled ovdje u pitanju, OK? Ne stvaram si ugled u ovom poslu gubeći na izborima u posljednjem dijelu utrke. Godina mog života - 18 sati na dan, 7 dana u tjednu - otišla je u tvoju kampanju s jednim ciljem: omogućiti da tebe izaberu. I ne želim da to propadne zbog jednog nestašnog vikenda s nekim 19-godišnjim volonterom u kampanji za kojeg mi nećeš reći."

"Stvarno to misliš o meni?" pitala je ogorčeno.

"Ne znam što da mislim. Samo zaslužujem znati istinu."

"Jedina osoba koja zaslužuje znati bilo što je Peter. A znaš što? Peteru nije ni palo na pamet da pita tako glupo pitanje prije nego je otišao iz hotela jutros. Ali ako zaista moraš znati, reći ću ti: Ne, nisam nikada prevarila Petera. Sada, želiš li znati koje položaje volim?"

Zazvonio mu je mobitel. Skrenuo je pogled i javio se. "Wilcox."

Allison je nekoliko puta duboko udahnula dok je on razgovarao. Iznenadilo ju je što čak i njezin strateg sumnja u njenu čestitost. Nije joj dosad nikad palo na pamet, ali možda je i Petera trebalo uvjeriti. Možda "posao" nije bio razlog zbog kojeg je morao otići iz Ritza ranije nego stoje trebao.

Ponovno je pogledala Wilcoxa. Masirao sije sljepoočnicu dok je gasio mobitel. Upitala gaje: "Stoje bilo?"

"Stigli su rezultati sinoćnje Gallupove ankete. Tvoje vodstvo od 6 bodova palo je na 1,5.

Uzevši u obzir statističku granicu pogreške, ti i Howe ste u neriješenoj utrci." Trepnuo je, a onda ju je pogledao u oči: "Shvaćaš što to znači, zar ne?"

"Da", rekla je u nevjerici. "Ponavlja se 1952. godina."

Iz hotelskog apartmana petnaest katova iznad Atlante, Lincoln Howe smijao se sinoćnjoj strci. Fox Theatre bio je izgrađen kao džamija, zajedno sa zaobljenim kupolama i minaretima, veličanstven spomenik na američko prolazno divljenje "svemu egipatskom" nakon otkrića Tutankamonove grobnice 1922. Veliki zastor iznad glavnog ulaza u ulicu Peachtree još uvijek je najavljivao: "Predsjednička debata, večeras, 21 h." Generalove oči su zasjale, želeći daje to večeras, želeći da to može proživjeti još jednom.

"Ironično, zar ne?" rekao je dok se odmicao od prozora. Ali njegov upravitelj kampanje nije slušao. Kao i obično, Buck LaBelle je pričao na telefon držeći pet linija otvorenim. Godinama je general Howe poznavao 44-godišnjeg LaBellea po reputaciji bivšeg člana zakonodavnog tijela u Texasu koji je volio žvakati duhan, koji je bio diplomant Sveučilišta A&M u Texasu, i odlični politički savjetnik u kampanji koji je mogao napraviti da Alamo predstavlja najveću američku pobjedu. Kao vođa Republikanske nacionalne stranke u ranim '90-tim, bio je uporan organizator dobrotvornih akcija i glavni autor priručnika "Kampanja Republikanskog nacionalnog odbora". Hovve ga je osobno postavio za svog vođu u Texasu na prvim republikanskim izborima, vidjevši ga kao savršeno iskusnu dopunu kandidatu koji se nikad prije nije kandidirao. Do praznika Memorial Day LaBelle je dosegao najviše mjesto kao nacionalni upravitelj kampanje.

Hovve je bacio zapovjednički pogled preko sobe. LaBelle je poslušno spustio slušalicu, posvećujući generalu punu pozornost.

Hovve je klimnuo glavom i pokazao kroz prozor. "Vidiš onaj požarni izlaz sa strane kazališta? Tamo prijeko", pokazao je. "U ulici Ponce de Leon Avenue."

LaBelle je pošao do prozora i pogledao dolje. "Da, gospodine. Vidim ga."

"Kad sam bio dječak, moja je teta dovela mene i mog brata baš ovdje u ovo kazalište na subotnju popodnevnu matineju. Mislio sam da nas želi prokrijumčariti unutra. Nisam razumio zašto smo morali ulaziti kroz taj požarni izlaz. Ali to je bio jedini ulaz za crnce. Bijelci su koristili otmjen ulaz s ulice. Onaj što izgleda kao oltar."

LaBelle je žmirnuo, osramoćen zbog svoje rase. Ali odjednom je postao poslovan. "Drago mi je da to niste spomenuli na sinoćnjoj raspravi, gospodine."

"Zašto?"

Napravio je grimasu, neugodno se osjećajući. "Bijelci će učiniti svašta zbog krivnje.

Nasmiješit ćemo vam se. Pozvati vas u naš dom. Čak vas i pustiti da uđete na glavni ulaz Fox Theatra. Ali dokle god je glasovanje u ovoj zemlji tajno, krivnja neće nikad učiniti da crnac postane predsjednik."

"A karakter hoće?"

"Naravno da hoće. Mediji se već naslađuju time. Samo čekajte da naša lokalna organizacija podigne prašinu. Svaki propovjednik, svećenik i rabin će pričati o preljubu ovaj vikend. Radijske i televizijske emisije bit će preplavljene pozivima. Zabrinuti roditelji zasipat će mjesne novine pismima za urednika. Učitelji će predavati o moralu u školama. Potencijal je ovdje beskonačan."

"A stoje sa mnom? Što ću ja reći?"

"Ja ću nešto sam napisati. Nije mi se sviđjelo što su sastavili naši pisci govora. Mnogo ljudi je varalo svoje supružnike ili su oprostili onome tko je njih varao. Oni se boje da ćemo zvučati previše osuđujuće - kao da osuđujemo njih, a ne Leahy."

"Što misliš?"

"Gospodine, mislim da ne biste trebali nikad podcijeniti licemjerje američkog naroda."

"Ti si politički genij, Buck."

"Prepustite to meni, gospodine. Od sad do izbora svaki muškarac i žena u Americi pričat će o bračnoj nevjeri."

General se okrenuo prema prozoru ponovno gledajući Foxov natpis koji je naviještao sinoćnju debatu. "Svi", rekao je samodopadno, "osim Allison Leahy."

Petak je propao. Pokušala se sadržajno izražavati. Čak je izložila svoj prijedlog za netoleranciju tinejdžerske vožnje u pijanom stanju - bilo koja količina alkohola u krvi tinejdžera-vozača treba biti zabranjena, pošto je već zabranjeno tinejdžerima da piju. Ali jedino stoje sve zanimalo bile su njene navike spavanja.

Njezine misli uistinu su bile negdje drugdje još od jutarnje vožnje limuzinom kad ju je optužujući ton njezinog vlastitog menadžera kampanje natjerao da pomisli da možda i njezin

muž sumnja. Njegovo nekarakteristično neuzvratanje njezinog poziva za ručak nije smanjio njezin strah. Otkazala je svoj zadnji nastup tu večer da bi osigurala da bude kod kuće večeras, u svom krevetu, s Peterom uz nju.

U 22:55 privatni avion Carrier konačno je sletio u vošington-sku nacionalnu zračnu luku. S terminala je krenula kući sama u svojoj limuzini. Njezini uobičajeni pratitelji sjedili su naprijed, dvojica od četvorice FBI agenata koji su štitili javnu tužiteljicu i prije nego je najavila svoju kandidaturu i postala još privlačnija meta kojoj treba zaštita Tajne službe. Raskoš vošingtonske moći i povijesti rasvjetljavala je noćno nebo duž autoceste. Raskošan Jefferson Memorial. Visoki Washing-ton Memorial. Kupola Capitola u daljini. Vožnja ju je podsjetila na njezin prvi izlet s obitelji u VWashington, prije 40 godina, kad je udarila svog 10-godišnjeg brata jer je rekao da samo dečki mogu postati predsjednici. Gledani kroz napuklo staklo obiteljskog karavana ili

zatamnjena stakla limuzine, impresivni kameni spomenici su nekako nadahnjivali snove i oplemenjivali politiku.

Koja iluzija, mislila je.

Uključila je mali televizor koji je bio ugrađen u konzolu. Ekran je zasvijetlio, okupavši je treperavim svjetlom. Tek je bilo prošlo 23:30. Iz morbidne znatiželje željela je vidjeti što voditelji talk-showva govore o njoj večeras. Jay Leno je baš započinjao svoj govor u "Tonight Showu". Stajao je pred publikom koja je klicala, odjeven u svoje uobičajeno odijelo i vragolasto se smijući.

"Ali s dužnim poštovanjem prema javnoj tužiteljici Leahy", promijenio je glas, "zapala su je stvarno teška pitanja. Evo baš danas ju je jedan novinar otvoreno upitao govori li ikad prostote dok vodi ljubav s mužem. Gđa Leahy je otvoreno i odgovorila: "Samo ako se javim na telefon." Dakle, to je otmjena dama, ljudi. Ona jednostavno neće ponizno prihvatiti ovu raspravu o seksu."

Leno se nacerio, a publika se glasno nasmijala. Bend je odsvirao žestoku gitarističku verziju "Zgodne žene" Roya Orbina, staru pjesmu koja je sad najpoznatija kao tema iz filma Julije Ro-berts o uličnoj prostitutki.

Allison je ugasila televizor kad je limuzina zastala na rubu pločnika ispred njezine kuće, izgrađene u federalnom stilu iz 19. stoljeća, u ulici Dent Pace 3321. To je bilo jednostavno prebivalište, puno uspomena: senatoru Jacku Kennedyju i njegovoj ženi bio je to prvi dom u Washingtonu prije gotovo pedeset godina. To nije bio Allisonin prvi izbor i u to vrijeme nije ni bio na prodaju. Ali Peter je proračunao da ako će imati nekretnine u glavnom gradu, da bi mogli dobiti i dio Camelota.

Vrata auta su se otvorila i njezin FBI-jev pratitelj stao je u stranu. Uzela je svoju torbicu i aktovku i zakoračila na pločnik, zamotana u svoju mornarski-plavu kabanicu. Njezin pratitelj ju je otpratio pored ograde od željeznih stupova visokih 3,5 metra do ulaznih vrata. Svjetlo na verandi bacalo je jezovit žuti sjaj u tami. Dah joj je lagano isparavao na hladnom noćnom zraku dok je tražila ključ od kuće. Bio je na dnu, naravno.

"Laku noć, Roberto", rekla je s ljubaznim smiješkom.

Odgovorio je jednostavnim kimanjem glave, a onda se okrenuo bez riječi. Allison je gledala s verande dok je on odlazio po kamenoj stazi natrag do limuzine. Uvijek je bio jak i tih tip, ali večeras se činio još tišim. Možda je i on sad imao manje mišljenje o njoj.

/// si samo paranoična.

Otvorila je ulazna vrata, zakoračila u mramorom popločeno predvorje i deaktivirala alarm.

"Peter?" zazvala je. Donji dio kuće je bio u potpunom mraku. Allison je ispustila aktovku i objesila kaput na vješalicu, onda je upalila svjetlo u hodniku i uputila se na kat. Njezine pete su udarale po starim hrastovim stepenicama. Kad se popela, čula je televiziju iz spavaće sobe. Želudac joj se zgrčio. Nadala se da Peter ne gleda "Tonight Showv".

Vrata na spavaćoj sobi bila su poluotvorena. Lagano ih je gurnula i otvorila su se do kraja. Tiffanyjeva svjetiljka na komodi lagano je osvijetljavala sobu punu francuskih antikviteta od kojih je većina bila kupljena u samom Parizu u Louvre des Antiquaires.

Baccaratov višekraki luster visio je sa stropa od mahagonija visokog 4,2 metra. Ukrasi su bili više po njezinom ukusu, nego Petero-vom, iako bi ona prva priznala da to nije omogućila njena plaća u vladi. Na početku njihove veze činilo se da Peter izvlači neku korist od kupovanja skupih stvari za Allison, nadomještanja njezinih uspomena, financiranja cjelokupne promjene koja je nastala poslije Emily.

S praga je prvo primijetila tračak svjetla iz garderobe, a onda kovčeg koji je ležao na krevetu. Uzela je daljinski upravljač s noćnog ormarića i ugasila televizor.

"Peter?"

"Ovdje." Njegov prigušeni glas dolazio je iz dubine ormara.

S oklijevanjem je prošla kroz sobu gledajući napola spakirani kovčeg. Košulje su bile složene. Čarape i donje rublje bili su uredno raspoređeni. Nije izgledalo kao da se raspakirava. Oči su joj postale zabrinute. "Što radiš?"

Izašao je iz garderobe noseći tri poslovna odijela na vješalicama u jednoj ruci i par cipela u drugoj. Stegnuo je ramenima kao da je postavila glupo pitanje. "Pakiram se."

Odjednom se osjećala kao da je jako podcijenila Peterovu reakciju na debatu. Glas joj je podrhtavao. "Zašto?"

Spustio je poslovna odijela na krevet. "Samo je jedanaest dana do izbora. Ako sam ikad trebao biti uz tebe tijekom kampanje, mislim daje sad najbolje vrijeme."

Oči su joj zasjale, približila mu se, zagrlila ga s olakšanjem i nježno rekla: "Hvala ti. Hvala Bogu. Nasmrt si me prestrašio. Mislila sam da me ostavljaš."

Koraknuo je unatrag, gledajući je u oči. "Jesi li se bojala da odlazim, Allison? Ili si se bojala da odlazim prije izbora?"

Njegove riječi su je pogodile kao hladna voda. Duboko u sebi znala je daje istina ijedno i drugo. Ali to nije značilo da ga manje voli. "Moji osjećaji prema tebi nemaju ništa s politikom."

On se nasmiješio, onda ju odveo do kreveta i posjeo pored sebe, stišući joj ruku dok je govorio: "Mnogo sam razmišljao u posljednja dvadeset i četiri sata. Osjećam se kao daje ovaj skandal s preljubom dijelom i moja krivica."

"Tvoja krivica?"

"Da. Činjenica je da ljudi postavljaju pitanja o našem braku ako mene ne vide s tobom. Pogledaj kako je žena Lincolna Howea putovala i zalagala se za njega. Samo zato što ja nisam tipična Prva dama, ne znači da moram biti nevidljiv."

"Nisi ti nevidljiv. Ja samo nisam učinila dovoljno da te uključim."

"Ne želiš da se uplićem, zar ne?"

"Želim. Ali ja sam sve toliko zakomplicirala. Znaš kako sam bila slomljena nakon Emilvog nestanka. U jednoj noći sam od ka-rijeristice koja je mislila da može sama odgojiti dijete postala - ne želim ni misliti o tome. Ti si taj koji mi je pomogao da nastavim živjeti. Ti si me tjerao da ustajem iz kreveta svako jutro, stanem na noge, živim. Trebala sam te kao nikad nikoga. Ali nitko ne može zauvijek tako biti ovisan o nekome. Bar ne ako želiš malo samopostovanja."

"Zvuči kao da mi zamjeraš."

"Nimalo, dragi. Ja te još trebam, ali na drugi način. Mislim da je dio mene samo htio reći: Hej, vratila sam se. Ja to mogu. Mogu to samar"

"Ma hajde, Allison. Kandidirala si se za predsjednika SAD-a, ne za predsjednika Kluba obožavatelja Elvisa. Nitko te neće kriviti što si tražila pomoć od svog muža."

Malo se nasmiješila, onda opet uozbiljila. "Kad se ufuraš, bit ćeš u formi."

"A već nisam? Dovraga, pola svijeta misli da moram čekati u redu da bih vodio ljubav sa svojom ženom."

Allison je spustila pogled.

Pomilovao ju je po licu. "Oprosti. To sam rekao samo da pokažem kako su smiješne te glasine, niti da te povrijedim. Znam daje razlog zbog kojeg si izbjegla odgovor na ono pitanje bio da zaštitiš našu privatnost. Za to je trebalo puno hrabrosti. Mnogo mi znači to što si voljna podnijeti političke udarce da bi zaštitila ono stoje nama važno. Nikad nisam sumnjao u tebe i ovaj medijski cirkus neće me natjerati da počnem."

Allison se nagnula prema njemu i zagrlila ga. Bio je u pravu. Ona je stvarno željela zaštititi njihovu privatnost. Ali to nije u potpunosti umirilo njezinu savjest. Činjenica je da postoje stvari za koje javnost ne mora znati. Čudne stvari mediji mogu pogrešno protumačiti. Ne stvari koje je ona napravila, nego stvari koje su se njoj dogodile. Tajne koje nikome nije odala - čak ni Peteru.

"Peter, ja..." Zastala je, boreći se s time što mu je htjela reći.

"Što?"

Zagrlila gaje, prislonivši svoju bradu na njegovo rame. Bio je to taktičan pokret, način da ga zagrlji, a da ga ne gleda u oči. "Volim te", rekla je, široko otvorenih očiju.

Gledala je preko njegova ramena i poljubila ga u stražnji dio vrata, puštajući da ostane na tome - za sada.

U ponoć je Lincoln Hovve bio u pidžami, gledajući kroz prozor s dvadesetog kata Houston Hvatta. Prije dva dana Texas je bio Leahvin teritorij. Više nije.

Razvukao je zavjese da bi vidio cijelu panoramu. Pola mjeseca visjelo je nisko na nebu. More svjetala iz napuštenog poslovnog centra u gradu i širokog otmjenog predgrađa prekrilo je cijeli krajolik. Duboko je udahnuo kao da ima neku moć da privuče svjež zrak iz neke daleke tekstaške ravnice.

"Lincoln, dođi u krevet", zagundala je njegova pospana supruga.

Natalie Hovve bila je generalova žena već 41 godinu, najmlađa i najljepša kći baptističkog propovjednika s Juga. Kao domaćica odgojila je njihovo troje djece sama dok je njihov otac služio svojoj domovini u Koreji i u Vijetnamu. Sa 63 godine sačuvala je dosta ljepote kojom je privukla mladog vojnika za koga se udala u svom rodnom gradu u Birminghamu, u Alabami. Tamne oči boje badema i glatka, zdrava koža bili su zaštitni znakovi etiopijskog podrijetla. Njezina sjajna, crna kosa bila je obično podignuta ili začešljana unatrag da bi istakla ljepotu njezinog lica. Nikad nije izašla iz kuće bez šminke i imala je samo 2,5 kg više nego kad se udala.

Lincoln je zadovoljno trljao ruke. "Preuzbuđen sam da bih spavao." Pogledao je preko ramena ženu. Ležala je na leđima pod pokrivačima u odvojenom krevetu dalje od njega. Odmaknuo se od prozora i sjeo na rub njezinog kreveta.

"Ovo je točka preokreta, Natalie. Leahy je konačno napravila fatalnu pogrešku. To je kao da smo ponovno osvojili Pariš. Sad se kreće na Berlin."

"Mnogo toga se može dogoditi u 11 dana."

"Istina", rekao je povjerljivo. "Ali nešto mi govori da će samo ići nabolje."

Natalie se naslonila na lakat. Oči su joj se stisnule s negodovanjem. "Moraš li se toliko naslađivati?"

"Imam pravo naslađivati se."

"Smeta me tvoj način ponašanja. Kao da se više veseliš njezinom porazu nego svojoj pobjedi."

"Ne smiješ žaliti neprijatelja, Natalie. Čim počneš, oni će ti zabiti bodež u trbuh."

"Možda. Alija stvarno ne mislim daje tako strašno to stoje učinila."

Trznuo se s nevjericom. "To stoje učinila bilo je posve kukavički. Nema ništa što Amerikanci više mrze nego kad im političar ne želi odgovoriti na pitanje."

Ošinula ga je pogledom. Još je nešto htjela reći o debati, ali njegova odvažnost i vjera u sebe bili su odjednom više nego što je mogla podnijeti. "Mogu se sjetiti jedne stvari koja je gora od žene koja ne želi odgovoriti na pitanja o bračnoj vjernosti."

"Koja je to, dušo?"

Okrenula se, govoreći u jastuk. "Muškarac koji o tome laže."

Prestravio se, ne znajući što da kaže. To nije bilo kao na debati gdje je mogao jednostavno pogledati u kameru i poreći. Prošli su tu priču još davno, prije isprika.

Stavio joj je ruku na rame, ali nije reagirala. Ustao je s njezinog kreveta i ugasio svjetiljku, ne govoreći ništa.

Allison je spavala nekoliko sati nakon što je vodila ljubav s Peterom, ali u tri ujutro bila je već budna. U šest sati prvi traci jutarnjeg svjetla probijali su se pored ruba zavjese, oblikujući žuto-bijeli okvir oko tamnih prozora spavaće sobe. Allison je buljila u strop dok je Peter spavao pokraj nje.

Prema posljednjoj ABC News/Washington Post anketi, pratila je Lincolna Hovvea u stopu, ali to je bilo samo u njenoj glavi. Još je razmišljala o razgovoru s Peterom. Bila je sretna zbog načina na koji joj je Peter pomagao, pristajući na to da bude uz nju u kampanji. Međutim, njezina radost bila je prekrivena zabrinutošću zbog njezine nemogućnosti da mu kaže što se krilo iza njene odluke da ne odgovori na pitanje o preljubu. Možda je bilo teško pričati o tome sada zato stoje sve počelo još davno prije i nije mogla objasniti zašto mu nije rekla sve iz početka. Po deseti put večeras, misli su joj se vratile na tu večer u kolovozu, prije gotovo dva mjeseca - analizirajući je, raščlanjujući je, i pitajući se zastoje bilo tako teško reći svome mužu o slučajnom susretu s Mitchem O'Brienom u Miami Beachu...

Sparni vjetar zatalasao je vrući Atlantik, i šuštao kroz palme ispred hotela Fountainbleu. Šetalište uz more, prostrane dine prekrivene morskome travom, i široka, otvorena plaža odvajale su ocean od kafića uz bazen. Mogli su se čuti umirujući zvukovi nježnog udaranja valova u obalu. Allison je sjedila nasuprot Mitcha za okruglim Cinzano stolom, ispijajući Cointreau.

Allison je upravo bila održala glavni govor na godišnjoj sjednici Nacionalnog udruženja javnih tužitelja, velikom skupu javnih tužitelja i njihovih pomoćnika iz svih 50 država. To je bila dobra prilika da se govori oštro o kriminalu sad kada se njezina predsjednička kampanja približavala odlučujućem jesenskom trenutku. Mitch ju je iznenadio u predvorju dok je išla prema dizalu. Nisu se vidjeli osam godina. Nakon Emilvne otmice, prekinula je sve veze s Mitchem. Napustio je Chicago i preselio se u Miami. Međutim, nije nikad osjećala nikakvu mržnju prema njemu i njegova ponuda daje časti pićem i prisjete se starih vremena činila se bezazlenom, u svakom slučaju poželjnija nego još jedna hotelska večera s njezinim pomoćnikom.

"Onda," pitao je Mitch, "kako stoje stvari u Nacionalnom udruženju budućih guvernera?"

Allison se nasmiješila. "To je Nacionalno udruženje javnih tužitelja. I želiš li stvarno znati?"

"Ne." Smiješio se očima. Mitch je imao tople, privlačne oči, pomagalo koje je ovaj iskusni odvjetnik upotrebljavao u svoju korist kod svih sutkinja. Ono čega se Allison najviše sjećala o njemu, bile su njegove oči. To i njegov bespoštedni smisao za humor koji ju je uvijek znao nasmijati, nakon što se godinama nije smijala, od nestanka njezine kćeri.

"Čini mi se da smo pričali o meni cijelu noć", rekla je. "Što ima novog kod tebe?"

"Uobičajene, lude stvari Južne Floride zbog kojih mi je drago što sam napustio Chicago.

Ponudili su mi krivični slučaj u Key We-stu koji ću možda prihvatiti."

"Šališ se? Mislila sam da si se zauvijek prestao baviti pravom."

"Rekao sam da ću možda prihvatiti. Samo iz šale. Jedan od mojih prijatelja s jedrenja upao je u malu nevolju na godišnjem natjecanju sličnosti s Ernestom Hemingwayem."

"Hemingway je živio u Key Westu, zar ne?"

"Točno. Ove godine su imali uobičajenu paradu muškaraca sa sivim bradama u širokim dolčevitama - kao Hemingway na poštanskoj marki. Onda izađe posljednji natjecatelj koji je u potpunosti sličio Ernestu Hemingwayu, ali sa posebnom značajkom - završio je priredbu sa sačmaricom."

"To vi iz Miamija volite u Key Westu. Ostatak svijeta se smije vašim bizarnim zločinima i kaže: "Samo u Miamiju." Ali tu i tamo možeš pogledati na jug i reći: "Samo u Key Westu.""
"Pa, čini se da ostali natjecatelji nisu shvatili šalu. Zgrabili su pušku, ubacili tipa u prtljažnik starog kabrioleta i jurnuli prema sjeveru cestom U.S. 1 jureći 90 milja na sat, kad ih je zaustavio policajac. Zamisli izraz policajčevog lica kad je zaustavio vatreno-crveni Cadillac pun Hemingwaya koji je jurio po autoputu. Nije sigurno koje su im bile namjere, ali policajac tvrdi daje vozač vikao: "Smrt poslijepodne!" Gospodin lajavac sad želi da se vratim iz mirovine i zastupam ga. Optužili su ga za otmicu. Možeš li vjerovati za što ga tuže?"
Nasmijao se, a onda do kraja ispio mineralnu vodu.

Allison se nasmiješila, ali se nije nasmijala. Podigao je pogled, začuđen ozbiljnim izrazom njezinog lica. "Nešto nije u redu?" pitao je.

"Ne znam. Mislim da mi je odjednom postalo smiješno što ti i ja sjedimo ovdje i smijemo se otmici."

"Pogledi su im se sreli. Zavladao je muk, kao da su zvukovi mora u pozadini postali glasniji. Allison je okrenula glavu.

Mitch se uozbiljio: "Krivila si mene zbog Emily, zar ne?"

Otvorila je usta, ali nije odmah ništa rekla. Pitanje joj se činilo kao grom iz vedra neba - ali, s druge strane, nije. "Ne mislim daje krivnja prava riječ, Mitch. Samo sam je povezala s tobom. Možda nije fer, ali ne mogu zaboraviti da sam pričala na telefon s tobom kad se to dogodilo." Pogledao je prema bazenu, onda opet u Allison. "Misliš li da bismo opet bili zajedno? Mislim, da se to nije dogodilo."

"Ne."

Naslonio se na stolicu. "Opa. Nisi morala ni razmišljati o tome, zar ne?"

Uzdahnula je. "Mitch, to nije važno. Sad sam udana. Imam divnog muža."

"Da, i nakon sedam godina on još uvijek radi u New Yorku i posjećuje te preko vikenda."

"Kako to znaš?"

"Ti si javna osoba, Allison."

Neugodno se promeškolljila. "Što još znaš?"

"Znam daje potrošio više od milijun dolara svog novca pomažući ti da pronadeš Emily.

Iskreno mije žao stoje niste pronašli."

"Hvala."

Nagnuo se naprijed, dohvativši svoju praznu čašu s obje ruke. "Također mi je žao što si mu se odužila tako što si mu obećala da ćeš se udati za njega."

Allison gaje pogledala ravno u oči. Usta su joj se odjednom osušila.

Mitch nije trepnuo. Pogled mu je postao još oštiji.

Progutala je knedlu, onda skrenula pogled i dohvatila svoju torbicu: "Mislim da bih trebala poći." Brzo je ustala, tražeći u torbici novčanicu od 10 dolara. Spustila ju je na stol.

Namršteno je pogledao novac: "Nećeš mi čak dopustiti ni da te častim?"

Izravnala je ramena, i stajala ukočeno i ozbiljno. "Zbogom, Mitch." Okrenula se i otišla.

Njezin pratitelj iz FBI-ja ustao je sa svog skrivenog mjesta kraj vrata, spreman daje otprati do njene sobe.

"Allison", zazvao ju je Mitch.

Stala je i okrenula se nevoljko. Za sve su bile krive oči. Opet ju je ulovio u zamku s tim očima.

"Ti nisi ni za što kriva", rekao je, govoreći dovoljno tiho da ga nitko ne čuje. "Ali netko te još voli."

Snažno je zatreptala, ne shvaćajući. Nervozno se okrenula i uputila prema hotelu.

Oglasio se alarm na satu na noćnom ormariću, trгнуvši je iz sjećanja. Srce joj je poskočilo dok je zamahnula rukom da ugasi alarm.

Peter se pomaknuo i protrljao oči, a onda se otkotrljao prema njoj. Lice mu je bilo ozareno kao u djeteta koje markira iz škole. "Dobro jutro", rekao je, gledajući je sa svog jastuka.

Allison je obrisala zrno znoja sa gornje usne. "Da", rekla je s nelagodnim osmijehom. "Bit će vrlo dobro jutro."

U ponedjeljak rano ujutro, David Wilcox ušao je u Bijelu kuću kroz tunel koji je povezivao dio podruma u Istočnom krilu s podrumom ministarstva financija. Bio je to sporedni ulaz za poznate posjetitelje koji nisu željeli da novinari saznaju za njihov dolazak. Wilcox gaje uporno koristio, bojeći se da bi se osobni dolazak predsjedniku mogao protumačiti kao očajnički čin Leahvine kampanje.

Dva agenta Tajne službe vodila su ga kroz tunel. Jedan je štitio Wilcoxa. Drugi je čuvao Erica Helmersa, popularnog guvernera Georgie kojeg je Allison postavila za kandidata za potpredsjednika. Unosio je ravnotežu u izbornu listu na više načina. Osim što je bio zgodan i uljudan južnjak, bio je odlikovani veteran Vijetnamskog rata, u kojem mu je nagazna mina odnijela pola lijevog stopala. Njegovo životno djelo zalaganja za invalide donijelo mu je nacionalno priznanje. Njegovo sudjelovanje u bostonskom maratonu svake godine bilo je prava inspiracija za svakoga. Wilcox i agenti Tajne službe trudili su se držati korak s njim, bez daha i znojeći se do trenutka kad su izašli iz podruma Bijele kuće.

Sastanak je bio dogovoren u pola osam u Ovalnom uredu. Po običaju, predsjednik Sires je kasnio. Wilcox i Helmers sjedili su tiho u predvorju prvog kata Zapadnog krila, ispijajući kavu Bijele kuće ispod uokvirene antikne karte Colorada, predsjednikove rodne države. U osam i petnaest Barbara Killian, stoička načelnica stožera, pozdravila ih je na vratima.

"Gospodo", rekla je zlokobno.

Predsjednik je stajao na sredini sobe, odjeven u crvenu majicu i maslinastozelene sportske hlače, sagnut nad malom bijelom lopticom u pomalo neobičnom položaju zamaha. Duga tanka traka malog sintetičkog golf-terena protezala se preko predsjedničkog grba ušivenog u tepih Ovalnom uredu. Desetak golf-loptica okruživalo je plastičnu čašu na drugom kraju terena, od kojih je svaki bio ukrašen sloganom "Za još mnogo godina".

Glatko je zamahnuo, poslavši lopticu pet metara daleko, ravno u čašu. "To!"

"Dobar pogodak, gospodine Predsjedniče", rekla je načelnica stožera.

Dječaćki se nacerio. "Ne zovu me uzalud sretni Chuckv." Odložio je golf-palicu sa strane i pozdravio goste, uputivši ih prema naslonjačima kod njegovog stola. Upoznavanje nije bilo potrebno.

"Hvala vam što ste našli vremena da se sastanete s nama, gospodine Predsjedniče", rekao jer Wilcox.

Predsjednik se vratio u svoju kožnu stolicu i osmjehnuo se svojim poznatim osmjehom. "Hej, mi skorašnji bivši predsjednici imamo svo vrijeme na svijetu."

Zašto si nas onda, dovraga, pustio da čekamo 45 minuta? mislio je Wilcox. "Ne želim biti neuljudan, gospodine, ali samo je osam dana do izbora i vrijeme ističe za Allison Leahy.

Izgubit će na izborima ako ne izvuče glavu iz pijeska i otvoreno porekne daje prevarila svog muža. Rekao sam joj to. I Eric joj je rekao. Ankete joj to govore."

"Ma daj, Davide. Ne može biti toliko glupana u anketi. Kad bih stvarno vjerovao da je ocjena mog javnog prihvaćanja visoka kao što kažu ankete, opet bih imao hrpu ljubavnica."

Wilcox je napravio grimasu.

"To je bila šala", rekao je predsjednik.

Načelnica se stožera poslušno nasmijala. Wilcox se prisilio na smiješak, a onda se opet uozbiljio. "Netko mora razgovarati s njom, gospodine. Vi ste još uvijek njezin šef. Vi biste trebali razgovarati s njom."

Predsjednik se naslonio u svojoj stolici, uokviren američkim zastavama iza njega. "Allison je žena jakih principa. Zato sam je imenovao javnom tužiteljicom. Nije na meni da joj govorim što će reći u vezi svojeg poštenja."

"Gospodine, ne bih to tražio od vas da nismo u škripcu s vremenom."

Predsjednik Sires prekrizio je ruke na stolu. Osmijeh je nestao. Odjednom je postao predsjednički. "Budimo iskreni. Cijeli svijet zna da Allison nije bila moj prvi izbor za demokratskog kandidata. I danas vjerujem da nije bilo jačeg nasljednika Siresove vlade od mog potpredsjednika."

Wilcox se naljutio: "Želite reći da želite da Allison izgubi?"

"Naravno da ne. Stavimo li osobne osjećaje na stranu, shvaćam da mnoge senatore, kongresnike, guvernere i sve ostale po redu može jako povrijediti predsjednički kandidat koji je sam uspio. Zato podupirem Allison. Ali neću upravljati njezinom kampanjom."

"Ovo nije upravljanje. Ovo je razlika između pobjede i poraza."

Načelnica stožera pogledala je na sat hvatajući predsjednikov pogled.

Na njezin znak ustao je od stola. "Samo još jedna stvar prije nego odete, gospodo. Iako nisam podupirao Allisoninu kandidaturu, poštujem njezin stav o onom pitanju. Uopće ne sumnjam da bi ona iskreno mogla poreći da je ikada prevarila supruga. Ali ako odgovori na to pitanje, postaviti će presedan, koji će proganjati sve žene koje će se u budućnosti kandidirati za predsjednika. Ne mogu se pretvarati da nevjeran muž nije nikad bio izabran za predsjednika SAD-a. Ali što se tiče političke stvarnosti, sumnjam da bi glasači tako lako oprostili nevjernoj ženi koja se utrukuje za ovo mjesto. Ne kažem da je to pošteno. To je samo činjenica. I mogu reći jednu stvar o Allison Leahy: Ona poznaje činjenice."

Rukovao se, prvo s Wilcoxom, onda s Helmersom. Rukovanje je izgleda ponovno privuklo prijateljski smiješak kao da je to refleks. "Hvala što ste svratili, dečki. Poslije 20. siječnja idete svi sa mnom na pecanje, jeste li čuli?"

"Hvala, gospodine", rekli su u isto vrijeme. Wilcox je želio što prije otići, ali naglasak dobrog starog dečka i isprazni pozivi bili su siguran znak da je ovom predsjedničkom sastanku došao kraj. Načelnica stožera otpratila ih je do vrata. Wilcox joj se pokušao ljubazno nasmiješiti, a zatim je izašao iz Ovalnog ureda s guvernerom Helmersom. Izabrali su dulji put do predvorja, pored predsjednikove radne sobe. Wilcox je pogledao obližnji ured, malen, ali poželjan. Za službenike Bijele kuće sobica bez prozora pored predsjednikove bila je poželjnija od cijelog kata u staroj zgradi ministarstva preko puta ulice. Ovo će, mislio je Wilcox, možda jednog dana biti njegovo.

"Što sad?" pitao je Helmers. Imao je bolan izraz lica, izgled čovjeka koji je već izgubio svoje mjesto potpredsjednika.

"Plan B", rekao je Wilcox.

"Stoje plan B?"

Zastali su u podnožju stepenica prije nego su došli do predvorja i njihovih pratitelja iz Tajne službe. Wilcox je govorio tiho tako da nitko ne bi čuo. "General Hovve je možda sposoban za tradicionalno ratovanje. Da vidimo kako mu ide nuklearna politika."

U devet sati ujutro Buck LaBelle već je ispijao svoju šestu kavu. Konobarica mu je donijela tri jaja na oko i pet kriški slanine koje je progutao u tri i pol minute. Morao je to pojesti bez svoje uobičajene krupice. Ipak je bio u Cincinnatiju.

LaBelle je proveo veći dio doručka pokušavajući uvjeriti predsjednika i potpredsjednika Nacionalnog udruženja policajaca daje, kao što su rasprave jasno pokazale, najveća državna

organizacija provođenja pravde stavila ugled svojih 300.000 članova iza krivog kandidata. Do 10:30 su čuli dovoljno. LaBelle se vratio u svoju hotelsku sobu i nazvao generala Hovvea.

"Neće povući podršku", rekao je LaBelle.

"Kvrugu!" glas mu je buknuo preko žice. "Slušali smo o istoj stvari cijeli vikend od svakoga - učitelja, radnika, policije. Ovo veliko sranje koje si zakuhao neće me provesti kroz izbore.

Osobito sad kad se Leahvin muž zalaže za nju u kampanji."

"Budite strpljivi. Pripremamo nove reklame."

"To nije dovoljno. Iscrpili smo ovu temu o preljubu koliko smo god mogli. Razorila je Leahvnu slabu potporu i dovela nas na istu razinu u anketama. Ali moramo je ubosti s oštrijim kolcem ako želimo uloviti neke njezine glavne pristaše."

LaBelle je uzdahnuo. "Ako se samo držimo plana..."

"Trebam plan bitke. Nema više igre. Nastupam za 90 sekundi pa ćemo razgovarati poslijepodne. Ali kažem ti unaprijed - jedna stvar koju sam naučio tijekom 40 godina u vojsci je da držanje krivog čovjeka na poslu može ostale koštati života. Razumiješ me, Buck?"

LaBelle se naježio. Nitko mu nikad nije prijetio otkazom. "Zvuči kao da želite nešto drastično."

"Drastično, da. Očajničko, ne. Shvaćaš razliku?"

"Da, gospodine."

"Dobro. Razgovarat ćemo poslije." Linija je puknula.

LaBelle je poklopio slušalicu i namrštio se. Pitao se je li generalova zagonetna razlika između "drastičnog" i "očajnog" nježan način povlačenja neke moralne crte koju njegovi zaposlenici ne smiju prijeći. Ne baš. U stvari, bio je siguran da su na istoj machi-avellijskoj razini - i da koji god plan skovao, bit će prosuđivan tek nakon provođenja.

Ako upali, onda je drastičan; ako propadne, onda je očajnički.

U svojoj hotelskoj sobi u Los Angelesu, Allison je gledala večernje vijesti koliko je mogla dok se spremala za večernji raspored. Raščešljavala je zamršenu, mokru kosu kad joj je pažnju privukla središnja vijest na ABC-ju. Zgodna novinarka stajala je ispred velike, obojene karte, pokazujući osam glavnih država koje su bile Allisonine, ali su sad bile "neodlučne".

"Bez sumnje", rekla je izvjestiteljica, "nedavni javni nastupi gospođe Leahy s mužem bili su efektne mjere kontrole štete. Upućene osobe kažu daje moral stalno nizak među ljudima u Leahvnoj kampanji. Mnogi su ljuti zato što je gospođa Leahy izbjegla odgovor. Drugi su razjareni time što bi ovi izbori mogli biti obilježeni za njih neprikladnom raspravom o karakteru.

Svijetla točka za demokrate je to što se čak i pristaše generala Howea pitaju hoće li te rasprave imati dugotrajan učinak. S manje od osam dana prije nego što će glasači krenuti na izbore, stručnjaci se slažu u samo jednoj stvari: "Predsjednički izbori u 21. stoljeću mogli bi biti najneodlučniji u američkoj povijesti."

Allison je ugasila televiziju. Zanimljivo, pomislila je. Čim političar nekako postupi iz principa pretpostavka je da nešto skriva. S druge strane, ima nešto sumnjivo kod političara koji djeluje iz principa.

Raščešljala je zadnje čvorove, onda stala i uputila sebi kritičan pogled u ogledalu. Koga zavaravaš?

Naravno, njezino odbijanje odgovora bilo je dijelom iz principa. Prisjetila se svoje reakcija na priznanje pokojnog senatora Jo-hna Tovvera o preljubu na nacionalnoj televiziji 1988. - bilo je tako neugodno svima, i tako je malo pridonijelo normalnom političkom razgovoru. Ali nijedna odluka - čak ni ona temeljena na principu - nije donesena uzalud. Činjenica je daje bilo nedavnih nejasnoća koje radije nije htjela objašnjavati.

Pogledala je ogroman krevet gdje je ležala njezina večernja haljina. Već ju je jedanput bila nosila, prije dva mjeseca. Ako je ponovno obuče, vjerojatno je časopis People neće opet izabrati "Najbolje odjevenom" - oh, užas nad užasima. Ali Peteru se sviđala i izabrao je baš

nju pa onda k vragu s modnom politikom. Od svih haljina u njezinom ormaru njegova naklonjenost baš ovoj bila je vrlo ironična. Zadnji put ju je nosila tjedan dana nakon njezinog susreta s Mitchem kraj bazena u Miami Beachu. Ona i Peter bili su na svečanoj priredbi u Washingtonu - kad se Mitch iznenada pojavio.

Zagledala se, dok se stotine bisera i šljokica na njezinoj haljini nije počelo mutiti i pokretati kao što se zvijezde počnu okretati kad ležiš na leđima u travi i gledaš u nebo. Sitni odsjaji iskrivili su sliku koju je imala pred očima, ali su joj hipnotički izoštrili unutarnje oko. Osjećala se neobično distancirano, kao u transu, dok ju je sjećanje odvelo u onu prepunu dvoranu za bal na Capitol Hiltonu, kad su odnosi s Mitchem počeli biti čudni...

"Oprostite...", rekao je 86-godišnji senator iz Južne Caroline. Jednim krivim pokretom stao je Allison na nogu i prolio šampanjac po njezinoj haljini.

Allison je otirala mrlju s ubrusom. "U redu je, senatore. Ali obično se kupam u šampanjcu tek poslije zabave." Izmučila ga je jednim migom. Stari licemjer bio je njezin najveći protivnik na Hil-lu, iako je njegovo sve jače podržavanje Lincolna Howea postalo donekle osujećeno nakon što je novinar čuo kako govori svom pomoćniku da će radije glasati za Paju Patka nego da žena dođe u Bijelu kuću.

Nervozno se ispričao, a onda se izgubio u gomili.

Osim stoje to bio svjetski najprestižniji domjenak utjecajnih Talijana i američkih Talijana, godišnja zabava Nacionalnog talijan-sko-američkog saveza bila je jedna od onih "vidi i budi viđen" događaja vošingtonske elite, i Talijana i onih koji to nisu. Otkad je Allison postala javna tužiteljica, bio je to jedini događaj u godini kojemu se Peter veselio. Ove godine, kao i obično, Allison se sama pridružila političkim krugovima dok je Peter otišao sa svojim paparazijima, probijajući se kroz tri tisuće gostiju koji su htjeli biti u društvu s Nicolasom Cageom i Johnom Travoltom.

"Kvragu", promrmljala je dok joj je hladan šampanjac dopirao do kože. Potražila je najbliži izlaz do toaleta, a onda je odjednom zastala oklijevajući.

Mitch je stajao sam pored šanka kad ga je Allison uočila i buljio ravno u nju, s koktelom u ruci. Bio je naočit, kao i uvijek, u svom klasičnom crnom odijelu, ali odmah je prepoznala zamagljeni pogled u njegovim očima. Allison je odgovorila na njegov osmijeh hladnim pogledom. Laganim pokretom glave uputila ga je prema dvostrukim vratima koja vode prema odvojenoj prostoriji blizu kuhinje. Mitch je shvatio znak i krenuo prema izlazu. Allison je malo pričekala, a onda se oprostila od svojih sugovornika. Agent Tajne službe dočekao ju je na vratima.

"To neće biti potrebno", rekla je uljudno. Stisnula je torbicu pokazujući da ima svoj gumb za uzbunu. "Pozvat ću te ako te budem trebala."

Kimnuo joj je glavom, dopuštajući joj da sama prođe kroz vrata.

Zapadni hodnici koji su vodili u veliku dvoranu za balove bili su u zaštićenom području, tako da su bili praktički napušteni. Mitch je stajao iza ugla u slabo osvijetljenom kutku. Naslonio se na zid, smijuljeći se u sjaju kristalnog zidnog svijećnjaka.

"Sto ti radiš ovdje?" Glas joj je bio grub, ali govorila je tiho.

Udario se po čelu na pretjerani, komični način. "Čovječe, zaboravio sam. Moje prezime ne završava na samoglasnik. Počinje njime. Ali, nema problema", rekao je, uhvativši se za prepone i po-primivši naglasak: "Mogu govoriti talijanski."

"Pijan si."

Slegnuo je ramenima, odbacivši to. "Ja sam Irac."

"Neugodan si. Uvijek si bio neugodan kad si pio. Koliko sam ti to puta morala govoriti?"

Osmijeh mu je nestajao. "Otprilike toliko puta koliko sam ja tebe morao pitati kad ćemo se vjenčati. Zašto jednostavno nisi odabrala datum, Allison? Bilo koji datum? Zašto zavaravati dečka i reći mu da ćete se vjenčati ako nećeš reći kada?"

Pogledala gaje s nevjericom. "To je bilo prije 8 godina."

"A stoje s prošlim tjednom?"

"Što s njim?"

"Ne znači ti ništa ono što sam ti rekao?"

"Misliš da bih se trebala rastopiti samo zato što si mi odjednom rekao da me još voliš? Daj me preboli, Mitch. I prestani s tim samosažaljenjem."

"Jebi se, Allison. Zar to misliš? Da sam proveo zadnjih osam godina utapajući tugu za tobom? Pa, imam novosti za tebe, dušo. Svaka udana žena koja se voljna sastati s bivšim ljubavnikom u hotelu Miami Beachu nije baš vrijedna uništavanja jetre."

Gledala gaje. Nema veze stoje on nju slijedio po hotelu. Međutim, znala je da raspravljanje nema smisla. Ovo je bila Mitcheva ružna strana zbog koje se nije mogla udati za njega. Ipak, nije bila posve sigurna je li to samo piće govorilo, ili je namjerno pokušavao izvesti da prošli tjedan u hotelu Fountaibleu zvuči drukčije nego što je bio.

"Ne znam kakvu nevolju želiš započeti. Ali ništa se nije dogodilo između nas prošli tjedan, i nikad ništa neće. Razumiješ? Zato me nemoj više slijediti - nikad više. Sad se gubi prije nego što pozovem osiguranje."

Izazivao ju je pogledom, ali Allison nije ni trepnula. Konačno je odtetirao ljut kao u stare dane kad gaje Allison tjerala da spava na kauču da to prespava. Gledala ga je u potiljak dok nije nestao iza ugla. Dio nje je želio potrčati za njim i zadaviti ga. Ali drugi dio ga je želio uhvatiti, protresti i reći mu da prestane tratiti život.

Odjednom je čula lupanje peta po mramornom podu. Je li se on to vraćao?

Slušala je pažljivije. To nije mogao biti Mitch. Bio je to zvuk nekoga tko je hodao u suprotnom smjeru, dalje od nje, niz obližnji hodnik. Osiguranje? pitala se.

Zavirila je iza ugla. Koraci su stali. Sakrila se i ponovno osluškivala. Lupanje se nastavilo, ali je bilo prigušeno, kao da netko hoda pažljivije, šuljajući se.

Osiguranje se ne bi šuljalo kao napadači.

Tiho se odšuljala niz hodnik, a onda stala i osluškivala. Sve je bilo mirno.

Zalupila su vrata i odjeknula mramornim hodnikom.

Žurno je krenula, brzo je skrenula kod telefonskih govornica i pronašla metalna požarna vrata. Povukla je kvaku. Zaključano. Provirila je kroz mali prozor u razini očiju. Gore i dolje vidjela je samo mnogo stepenica s metalnom ogradom. Prislonila je uho na vrata. Tišina. Otvorila je svoju torbicu - gumb za uzbunu bi okupio ekipu agenata FBI-ja i Tajne službe u trenu. Ali što bi im rekla? Da se svađala sa svojim bivšim zaručnikom? Zatvorila je torbu. Bolje da to ne dira.

"Je li sve u redu, gospođo Leahy?"

Allison se prepala, a onda prinijela ruku grudima, s olakšanjem. Bila je to Tajna služba. "Da", rekla je, a srce joj je brzo kucalo. "Samo sam tražila ženski toalet."

"Ovuda", rekao je, ponudivši se daje otprati.

Hodala je uz njega, pola koraka iza njega. Nakon nekoliko koraka, uočila je njegove cipele. Imale su gumen potplat. Nisu se čule. Nisu lupale pete kao prije. Ono stoje bila čula definitivno nije bilo osiguranje.

Ruka joj se tresla dok je stavljala torbicu ispod ruke. Hodala je uzdignute glave, pokušavajući ostati sabrana. Ali strah ju je hvatao za grlo dok ju je izjedala jedna misao: Je li netko sve čuo?...

"Allison, zar nisi još gotova?"

"Ha?" rekla je. Peterov ju je glas trgnuo iz sjećanja. Stajao je na vratima koja su dijelila njihov apartman - odjeven i spreman za polazak. Ona je još sjedila za ogledalom u ogrtaču i s mokrom kosom.

"Helikopter kreće za 15 minuta." Nagnuo se i poljubio je u vrh glave. "Nemoj da moram ići tebe."

Nezgrapno se nasmijala. "Bit ću gotova za 10 minuta."

I on se njoj nasmijao i krenuo prema vratima.

"Peter?" rekla je, zaustavivši ga. Izgledala je ozbiljno. "Stvarno misliš da sam ispravno postupila na debati?"

"Apsolutno, draga." Podignuo je obrvu, osjetivši njezinu tjeskobu. "Nadam se da se ne predomišljaš."

Uzdahnula je, želeći da mu je sve rekla još prije dva mjeseca. Međutim, znala je njegovu narav i da mu kaže daje njezin bivši zaručnik još zaljubljen u nju bilo bi potpuno besmisleno u ovom trenutku. I što bi mislio kad bi mu rekla sad, nakon svega, nakon njezinog javnog odbijanja da prizna ili porekne da gaje ikad prevarila? Bi li itko vjerovao da se ništa nije dogodilo?

"Nema promišljanja", rekla je sa prisilnim, ali zahvalnim osmjehom. "Još uvijek sam uvjeren da je tišina bila ispravna reakcija."

Kimnuo je, slažući se, a onda izašao iz sobe.

Pogledala se u ogledalo, još potresena zbog sjećanja na Mitc-ha na zabavi. Možda je bila paranoična, ali imala je strašan osjećaj da joj je netko smjestio - daje netko želio da porekne daje prevarila Petera samo da bi je napao sa snimkom razgovora i tajanstvenim svjedokom koji bi totalno izokrenuo njezin sastanak s Mitchem. Ispala bi gora od preljubnice. Bila bi preljubnica i lažljivica, još jedno predsjedničko potonuće na brodu zvanom "Majmunska posla". Uz to, bila je potpuno sigurna daje šutnja ispravna reakcija.

Sigurnija nego ikad, rekla je zabrinutom licu koje ju je gledalo iz ogledala.

Jarke jesenske boje osvjetlile su ulice s drvoredom u Na-shvilleu, Tennesseeju, u utorak, jutro Hallovveena. Jedan pljusak i sve će to nestati, ali tjedan hladnih noći i sunčanih dana učinio je lišće blistavim.

Sunce je jako sjalo kad je 12-godišnja Kristen ušla u kombi osnovne škole Wharton. Išla je istim putem svako jutro, od ponedjeljka do petka. Kristen je učila u dnevnom boravku u Whartonu do 9 sati, onda je kombijem odvezena u srednju školu Martin Luther King Jr., preko puta slikovitog sveučilišta Fisk. Kristen je bila darovita učenica šestog razreda koja je učila englesku književnost na razini drugog razreda srednje škole. Učenje je bilo lagana; izgledati starije bio je teži dio. Njezino srcoliko lice tek je počelo pokazivati crte zrelosti, a rezultati su bili obećavajući - preobećavajući ako se pitalo njenu zaštitničku majku. Bilo joj je zabranjeno šminkati se dok ne navrší trinaestu, ali Kristen je ipak uspijevala staviti malo maskare da istakne svoje velike, tamne oči, svoju najbolji detalj. Ona je znala i da će njezine duge noge jednog dana biti prednost, ali zasad je visoka i mršava predtinejdžerica biti sretna ako se nije spotakla preko njih.

"Bok, Reggie." Bila je uobičajeno vesela dok se penjala na suvozačevo mjesto. Osnovna škola imala je natjecanje, tako da je ona bila odjevena u kostim za Noć vještica. Crveno-bijelo-plava trenirka s natpisom tima SAD-a i znakovima brze hrane koji su je označavali kao službenu trenirku Olimpijskih igara 2000.

Šezdesetogodišnji Reggie dodirnuo je svoju vozačku kapu. "'Jutro, gospođice Kristen."

"Molim te, prestani me zvati "gospođice Kristen". To je tako aristokratski."

Razrogačio je oči. "To je vrlo bombastična riječ, ako sam ikad čuo takvu. Dobro vas uče tamo u srednjoj školi, zar ne, gospođice Kristen?"

"Valjda."

Kombi se stopio s prometom na vrlo prometnoj cesti Dr. D.B. Todd Boulevard. Ulica je graničila sa sveučilištem Fisk, koje je bilo točno na pola puta između osnovne škole Wharton i srednje škole M. L. King. Reggie je skrenuo u kampus u ulici Meharry, a onda parkirao

ispred zgrade Jubilee Hall, studentskog doma sa šest katova, izgrađenog u 19. stoljeću, u viktorijanskom gotičkom stilu.

Zaobilazni put preko oko kampusa bio je dio njihove unaprijed dogovorene rute. Od prvog dana Kristen je mrzila dolaziti u srednju školu u kombiju s oznakom "Osnovna škola Wharton". Mislila je da će biti zgodnije ako uđe pješice nakon što prošeta preko tri bloka kuća od sveučilišta gdje bi je Reggie ostavio. Morala je ostati mirna i osloniti se na svoj šarm, ali nakon dva tjedna morala je sklopiti neki dogovor s Reggijem. Jedini je uvjet bio daje on prati u kombiju, držeći je na oku sa sigurne, ali neuočljive daljine.

"Vidimo se sutra, Reggie." Žurno je otvorila suvozačeva vrata, iskočila s torbom i krenula preko kampusa. Prošla je pored stare knjižnice s velikim, pokvarenim satom, impozantne zgrade od cigle i kamena u kojoj je sad bila administracija. S njezine lijeve strane bila je visoka kapelica sveučilišta Fisk, neobična zgrada Harris Music Building s talijanskim detaljima, i moderna knjižnica na tri kata s dugom betonskom kolonadom. Šetnja dva bloka preko kampusa nadahnula ju je snovima o tome da postane najmlađi student ikad na najstarijem državnom sveučilištu za crnce.

Kad je prošla kroz željezni ulaz sveučilišta, primijetila je kako je kombi OŠ Warthon slijedi vrlo blizu, samo petnaest metara iza nje. Prešla je ulicu Jackson i krenula niz Sedamnaestu aveniju. Kombije sad bio manje od petnaest metara iza nje.

Zastala je i namrgodila se. S rukama na bokovima gledala je natrag u kombi kao da želi reći: "Reggie, preblizu si."

Okrenula se i krenula prema srednjoj školi, šecujući se po ispu-calom, starom pločniku koji je bio izobličen zbog isprepletenog korijenja stotinu godina starih hrastova. Klupa na uglu bila je savršeno mjesto gdje će stati i razvezati te grozne pletenice koje joj je majka isplela. Lijeva se brzo otpetljala. Raspetljavala je drugu kad je primijetila da joj se kombi OŠ Warthon približava.

"Kvrugu, Reggie", promrmljala je. Protresla je kosu, uredivši je na moderan način kako je htjela, a onda uzela svoju torbu i krenula prema uglu.

Kombije bio samo šest metara iza nje.

Kristen ga je ignorirala, odbijajući gledati otraga. Oči su joj bile uprte ravno naprijed dok nije stala na uglu da provjeri je li ide auto. Nije bilo nijednog. Kombi je prošao kroz raskrižje, točno pored nje. Zaustavio se na drugoj strani ulice kao da se postavio daje prati ravno do srednje škole.

Sad je već bila bijesna. Sto, dovruga, Reggie smjera?

Prešla je ulicu i stala usporedo s kombijem. Šareno lišće s krova odražavalo se u prednjem staklu, otežavajući joj da vidi unutra. Ali mogla je razaznati Reggiejevu poznatu staru šofersku kapu. S pločnika je gledala i viknula: "Reggie, dogovorili smo se!"

Motor je radio, ali kombi se nije micao.

Ljutito je prišla kombiju i naglo otvorila suvozačeva vrata.

Zastala je, onda se nasmijala. Nosio je gumenu masku Lincolna Howea, najpopularniju masku za Noć vještica 2000. "Baš slatko, Reggie. Sretna Noć vještica i tebi."

Vozač ju je zgrabio za zglob.

"Reggie, daj..."

Zastala je usred rečenice. Ruka je bila bijela. To nije bio Reggie.

Stisak je postao jači - snažan stisak čovjeka mnogo mlađeg od Reggija. Brzi trzaj joj je skoro istrgnuo ruku iz zgloba. U djeliću

sekunde više nije bila na nogama nego je letjela kroz otvorena vrata. Spustila se naopačke na suvozačevo mjesto. Drugi joj je čovjek uhvatio noge, navukao joj vreću na glavu i povukao je u stražnji dio kombija.

"Kreni!" viknuo je.

Vrata su se zalupila, brave škljocnule. Kristen se pokušala ritati i udarati, ali njezini zglobovi i gležnjevi bili su vezani plastičnim lisicama. Teška torba prigušivala je njeno vrištanje. Bedro joj je gorjelo od uboda igle, kao cijepljenje u školi.

Vozač je skinuo masku i nastavio voziti polako - baš kao Reggie Miles, najoprezniji stari vozač OS Wharton.

Jako zvono odjeknulo je srednjoškolskim hodnicima. Odjeknulo je zatvaranje ormarića. Dim cigarete širio se iz muških i ženskih WC-a. Tučnjava ispod stepenica je napokon prestala ostavljajući jedno dijete uplakano. Cijeli niz onih koji kasne malo po malo je došao na sat engleskog u 10. razredu kod gospođe Roberte Hood, iako se činilo da nekoliko učenika dolazi i odlazi kako hoće, ne želeći se odlučiti hoće li ostati ili neće. Razuzdan duh Noći vještica obuzeo je srednju školu M. L. King, ml.

Gospođa Hood bila je srednjih godina, ali izgledala je mnogo starije. Kosa joj je bila potpuno sijeda, a naočale su joj bile tako debele da su joj se izobličile oči. Podučavala je engleski u srednjoj školi više od dvadeset godina, tražeći sljedećeg Ralpa Ellisona ili Mayu Angelou. Bila je sigurna da njezin šticećenik nije bio jedan od delikvenata u zadnjoj klupi koji su bacali zapaljane šibice u kantu za smeće.

"Dečki, prestanite!"

Razred se nasmijao kad je ljutito ugasila plamen. Otresla je pepeo sa svog pomno izrađenog kostima - autentična crna odjeća s leopardovim točkama afričkih plemenskih vođa - onda se vratila do svog stola i provjerila popis učenika. Neki učenici su bili previše "cool" za maskiranje, ali mnogi su došli zamaskirani. Vukodlaci i vampiri bili su posebno popularni. Primijetila je da nema uobičajenih učenika koji izostaju - i jednog koji obično ne izostaje. Njezine omiljene učenice nije bilo. Pretražila je po razredu da vidi je li možda sjela na drugo mjesto ili ju samo nije prepoznala u kostimu. Nije ju vidjela. Ustala je od stola i provjerila u hodniku. Nije je bilo ni tamo.

Poprimila je izraz zabrinutosti. Osjećala se posebno zaštitnički prema Kristen zbog njezinih godina i položaja njezine obitelji. Kristen je samo jednom dosad izostala s nastave. Ali taj put je pomoćnik ravnatelja nazvao iz osnovne škole da kaže kako ona neće doći.

Gospođa Hood je pročistila grlo i zatražila pozornost. "Razrede, tišinu, molim."

Skupina pored prozora borila se oko toga kome će jedna djevojčica, koja je došla prerusena kao ciganka, čitati iz dlana. Ostali učenici su nastavili pričati. Čak je i u uglednoj školi bilo dovoljno samo nekoliko učenika da se ometa cijeli razred, naročito za Noć vještica.

"Razreedeel"

Njezin vrisak bio je glasnjiji nego stoje mislila daje moguće. Svi su umuknuli. Dok je zastala da dođe do zraka, zabrinutost u očima prerasla je u strah. "Molim vas", rekla je bez daha, "je li netko vidio Kristen Hovve?"

Reggie Miles posegnuo je u džep hlača.

Glava mu je pucala od udarca koji je primio, ali je bio u nesvijesti samo na trenutak. Pravio se daje u nesvijesti mnogo duže nego što je bio. Iako je imao povež na očima, čuo je dovoljno da shvati da su oteli i Kristen.

Reggie nije čuo ni glasa od nje nakon otmice. Čuo je kada su pričali o nekoj injekciji koju su joj dali - nešto daje uspavaju. Još ih je mogao čuti kako pričaju, vjerojatno na prednjem sjedalu. To je značilo da su on i Kristen bili otraga. Vibracije motora, kao i nježno ljuljanje vozila govorilo mu je da se kreću. Brojao je skretanja - lijevo, desno, opet desno - pokušavajući otkriti kamo su krenuli. Gubio je trag, iako je prema mnogim stajanjima i kretanjima zaključio da još nisu došli na brzu cestu.

Ruka mu se pomicala za centimetar, dublje i dublje u džep. Plastične lisice žuljale su mu zglobove, ali nakon dvadeset minuta okrenuo je ruke u pravi položaj. Napokon je dohvatio privjesak s ključem. Stavio je cijeli svežanj u šaku da ne bi zvonilo. Pustio ga je iz džepa, a

onda lagano gurnuo ruke otraga, kao daje vezan. Reg-giejevi prsti nisu bili tako brzi kao prije, ali pedeset godina rezanja mesa učinilo gaje okretnim s nožem na sklapanje.

Rastvorio je nož. Polako je počeo rezati plastiku koja mu je stiskala zglobove.

Kombi OŠ Wharton uvukao se u usku uličicu iza starog skladišta od cigle. Udarao je u stare cijevi i prelazio preko mnogo blatnih rupa, usporavajući kad je došao do garaže na kraju uličice. Nabrana metalna vrata zatutnjala su kad su se otvarala na glasnim šarkama. Otvorila su se dovoljno da kombi može ući, a onda su se brzo spustila. Kombi je stao unutra, pored bijelog Buicka Riviere njujorških registarskih tablica.

Fluorescentna svjetla zatreptala su sa zabatnih greda, osvije-tlivši garažu. Mrlje od ulja ocrtavale su popucali asfaltni pod kao velike amebe. Ispod prašnjave cerade ležala je hrpa nepotrebnih dijelova strojeva.

Dvojica muškaraca iskočila su iz kombija. Obojica su nosila kožne rukavice i crne kožne jakne. Vozač je bio Tony Delgado, zdepasti Talijan s bruklinskim naglaskom. Njegov mladi brat Johnny se široko smijao.

"Savršeno!", zakreštao je Johnny. On i brat su potapšali jedan drugog po leđima.

Treći se čovjek pojavio iza Buicka. Bio je visok i obrijan, zgodniji od ostalih. Bio je i mlađi, u ranim dvadesetima, po godinama bliži Johnnyju nego starijem Delgadu. Tony, vođa svega, namjerno nije htio da se njegovi suučesnici sretnu prije otmice, kako bi spriječio odavanje nekih informacija. Brzo ih je upoznao.

"Johnny, ovo je Repo."

Rukovali su se. "Repo, kako još?" "Samo Repo."

Johnny se podsmjehnuo. "Što, kao Cher ili Madonna?"

Pogledao gaje zbunjeno. "Ne. Kao Repo."

Tonyje zakolutao očima. "Briga me i daje kao Lassie." Idemo izvući malu princezu iz kombija i prenijeti je u auto. Je li prtljažnik spreman, Repo? Neće se ugušiti unutra, točno?"

"Pogledaj sam", rekao je Repo.

Tony je pogledao brata. "Johnny, isprazni kombi."

Repo je odveo Tonya do auta i podignuo poklopac prtljažnika; Johnny je otišao do kombija i otvorio stražnja vrata za hitne slučajeve.

Teret je ležao tamo gdje ga je i stavio. Starac lijevo, djevojčica desno. Tijela su im se protezala od naprijed do otraga ispod sjedala na kojima su obično sjedili školarci. Starcu su usta još bila začepljena, a povez je još bio na očima. Crna kapuljača je bila djevojčici na glavi tako da ne vidi svoje otmičare, samo za slučaj da djelovanje injekcije natrij-barbiturata prestane.

Reggie je ležao na lijevoj strani s leđima prema zidu, skrivajući ruke iza leđa, praveći se da je još u nesvijesti.

Johnny je uhvatio starca za gležnjeve, kao mesar kad dodaje polovicu govedine. S jednom nogom na braniku, povlačio je svoj teret na leđima. Stare koščate noge visjele su iz kombija. Odjednom je mlohavo tijelo oživjelo, poletjevši naprijed s nožem ispred sebe. Oštrica se zabila u Johnnyjevo rame.

"Kujin sine!"

Reggie je krenuo naprijed, strgnuvši povez s očiju, zamahujući šakama, udarajući i savijajući se dok su se hrvali na podu.

Mlađi muškarac bio je brzo gore, gledajući ravno u starčeve oči dok je izvlačio pištolj i upro ga ispod starčeve brade.

Tony gaje dohvatio prije nego je uspio povući okidač. "Johnny prestani!"

Johnny je teško disao, kipteći od bijesa. Tony je uzeo pištolj, ali gaje ostavio uperenog u Reggiejevu glavu.

Reggie je ležao na leđima, prsa su mu se dizala, oči široke od straha.

Johnny je ustao i tapšao po krvi na svojoj lijepoj kožnoj jakni provjeravajući ranu. "Stari gad me ubo." Udario gaje u bubrege. "I uništio moju jebenu jaknu!" Udario gaje opet.

Reggie je stenjao kroz krp u ustima.

Tony je pogledao bratovo rame. "Samo površinska rana. Ali, k vragu, samo je 15 cm od srca." Podrugljivo je pogledao Reggija i kao daje htio reći za utjehu: "Dovraga, mogao si ubiti mog malog brata." Udario gaje još jače nego Johnny.

Još jedan prigušeni vrisak. Tijelo se savijalo od bola.

Johnny je napravio grimasu - ne zbog starca, nego sebe. Rana mu je počela oticati. Crvenio se od bijesa. Udario je šakom o vrata kombija, a onda starca u rebra i želudac.

"Crno smeće!" Udario gaje, opet i opet, u kratkim razmacima. Vikao je na njega, zaustavljajući se iza svakog sloga kako bi ga udario u rebra i bubrege, naizmjenice lijevom i desnom nogom... "Nemoj se više nikad zajebavati sa mnom."

Njegov brat dodao je završni udarac u glavu.

Reggie je omlohavio.

Šest metara dalje Repo je bio u prtljažniku Buicka, bušeći još rupa za zrak između prtljažnika i dijela za suvozače. Kad je bušilica prestala cviliti, čuo je smijeh izvana. Ispuzao je iz prtljažnika da provjeri, a onda se zaledio od prizora starca izvaljenog na podu i braće Delgado kako stoje nad njim.

"Što, dovraga, vi dečki, radite?"

Johnny je pritisnuo krvavu krp u rame. "Učimo staru crču-gu pameti."

Repo je pažljivije pogledao smotani kup na podu. Krv je curila iz ustiju i ušiju. Repo je sa zabrinutošću raširio oči kad je kleknuo i provjerio puls - prvo na zglobu, onda na vratu.

Pogledao je prema gore s nevjericom. "Mrtav je."

Johnny se neugodno okretao. "Samo smo ga udarali."

Repo je pogledao Johnnyjeve čizme. Krv je prekrivala prednji dio čizme. "Idioti, ubili ste ga." "On je pokušao ubiti mene. Sranja se događaju."

Repo gaje uhvatio za ovratnik, zabijajući ga u kombi. "Nitko nije smio umrijeti!"

Tony ih je rastavio. "Hej, hej, hej! Mrtav je. Gotovo je."

"Vraga je gotovo", odgovorio mu je Repo. "Sad smo u nevolji i zbog umorstva. Sve zbog ovog glupog uboda nožem..."

"Hej, dosta je!" rekao je Tony. Zgrabio je Repa za ramena, gledajući ga ravno u oči. "Stajat ćeš ovdje i posrati se u gaće? Ili ćeš se ponašati kao muškarac? Ovo nije velika stvar. Samo moramo negdje baciti tijelo, to je sve."

"Ja neću baciti tijelo. To je Johnnyjevo tijelo. On ga može baciti."

"Samo ga ostavi ovdje", rekao je Johnny. "Ionako ostavljamo kombi ovdje."

Tony je odmahnuo glavom. "Kombi je druga stvar. Možemo ga očistiti. Ali leševi ostavljaju previše dokaza. Nakon one tučnjave, starac može imati dovoljno tvoje kože pod noktima da bi neki štreber s mikroskopom identificirao tvoj DNA. Sigurno ima i tvoje krvi na njemu."

Johnny se zabrinuto namrštitio. "To znači da ne možemo ni kombi ostaviti ovdje. Ne možemo ostaviti ništa što dokazuje da smo bili ovdje. Mogu otkriti kap moje krvi na podu."

Tony se zagledao u brata. "Kvragu, Johnny. Već si sve usrao."

"Ja? Ti si pomogao."

"Zašutite!", viknuo je Repo. Ovako ćemo. Moramo odvesti djevojčicu iz Nashvilea - odmah. Neka Johnny uzme kombi i baci tijelo. Ja i Tony ćemo uzeti djevojčicu. Kasnije ćemo se naći."

"Ne mogu voziti kombi po Nashvileu", rekao je Johnny. "Sigurno će me uloviti."

Repo je pogledao na sat. "Kristenina nastava počela je prije 5 minuta. Kombi se ne mora vratiti u osnovnu školu još 15 minuta. Trebat će bar toliko dok škola utvrdi da nije bolesna niti da markira, ili da kombi nije samo zapeo u prometu. Pretpostavljam da Johnny ima toliko vremena da negdje ostavi kombi prije nego što policija izda tjeralicu."

Delgadovi su izmijenili poglede, a Tony je kimnuo. "Moraš to učiniti, Johnny. Naći ćemo se u Marylandu. Znaš adresu, zar ne? Commonwealth Boulevard 46."

Johnny se podsmjehnuo. "A kako, dovraga, da dođem tamo? Školskim autobusom?"

"Ne zanima me kako", rekao je Tony. "Samo pazi da te nitko ne slijedi. Ako ćeš ići avionom, pazi na veze. Ako ćeš voziti, promijeni aute bar jednom."

"A što ću s ramenom?!"

"To je ogrebotina", odgovorio mu je Tony. "Samo nemoj hodati okolo u toj jakni s rupom od noža. Uzmi starčev kaput."

"Neću nositi crnčuginu odjeću."

Repo gaje udario u rame. Johnnyje vrisnuo od bola.

"Tko si, dovraga, ti", odbrusio mu je Repo, "Calvin Klein? Dosta oko te jebene odjeće. Samo šuti i riješi se leša."

Trljao je svoje ozlijeđeno rame, buljeći u Repa. "Gdje bih ga trebao baciti?"

"Na to si trebao misliti prije nego si mu razbio zube."

Tony je zagundao. "Samo ga ostavi na nekom mjestu koje će skrenuti policiju s našeg traga. I napravi to brzo. Kao stoje Repo rekao, imaš oko 15 minuta prije nego se pročuje daje nestala i policija počne tražiti kombi. Hajde sad, pokreni se."

Repo i Johnny su izmijenili, a onda skrenuli poglede.

Delgadovi su ukrcali tijelo u kombi. Repo je nježno prenio Kristen iz kombija u auto, udobno je smjestivši u prtljažnik. Bilo mu je drago što ništa nije čula jer je još bila u nesvijesti zbog injekcije. Vrata garaže su se otvorila. Johnny je izveo auto, a iza njega je vozio Tony u Buicku. Repo je uskočio na suvozačevo mjesto pored Tonyja.

Vozeći niz uličicu, Tony je upalio cigaretu i dodao je Repu. Zatim je upalio drugu za sebe.

"Znaš da smo morali ubiti starca. Vidio je Johnnyjevo lice. I moje."

Repo je uvukao dim, zadržao ga, a onda izdahnuo velik oblak dima. "Trebali ste mu dati injekciju, dobro ga onesvijestiti, kao djevojčicu."

"To je opasno sa starim ljudima. Ako je na nekim lijekovima, injekcija bi ga ubila."

Repo je tresao glavom i nervozno pušio. "Ne sviđa mi se ovo, čovječe. Nitko nije trebao umrijeti."

Tony je postao smrtno ozbiljan. "Zaboravi sad to, partneru. Pravila su se upravo promijenila."

Allison je provela utorak u Indianapolisu. U 15:35 primila je hitan poziv od Jamesa O'Douda, direktora FBI-a. Zvao je iz stožera u Washingtonu. Primila je poziv u privatnosti svoje hotelske sobe.

"Imamo otmicu prvog stupnja izvan Tennesseeja", rekao je O'Doud. "Negdje oko 9:30 danas ujutro, po centralnom vremenu. 12-godišnja djevojčica. Njezin identitet još nije javno objavljen. Ali mislio sam da biste trebali saznati jer se smatra da bi moglo biti raznih posljedica."

"Tko je ona?"

Glas mu je poprimio zloslutan ton. "Kristen Hovve. Unuka Lincolna Hovvea."

Allison je bolno zatvorila oči. Nakon otmice njezine kćeri prije osam godina, uspjela se dignuti na noge i ponovno ući u stvarni svijet pomažući drugim obiteljima koje su proživljavale istu, strašnu sudbinu. Čak ni kao javna tužiteljica nije otmicu nijednog djeteta svela samo na statistiku. Svaka je bila osobna, pogađajući je ravno u srce. To što je poznavala Lincolna Hovvea samo joj je otežavalo život.

"Je li još živa?"

"Ne znamo. Odvezla se školskim kombijem iz osnovne škole u srednju školu na neku posebnu nastavu. Student sveučilišta Fisk pronašao je njezinu školsku torbu dva bloka od kampusa. Nitko nije vidio ni nju, ni vozača, ni kombi od jutros."

"Je li bilo zahtjeva za otkupninom, bilo čega?" "Još ništa."

Milijun misli prošlo joj je kroz glavu, kao i bujica političkih posljedica. "Očito je da želim da se FBI bavi ovime. Ovo je previše važno da bismo to predali lokalnoj zakonodavnoj vlasti. Kolika je naša jurisdikcija?"

"Nemamo ništa konkretno osim pretpostavke da su već prešli državnu granicu. Ali lokalni stanovnici znaju zakon. Više puta su nas podsjetili da moraju proći 24 sata od nestanka djevojčice prije nego što možemo službeno preuzeti istragu."

"Kad će proći 24 sata?"

"Po našim procjenama, nešto poslije 10 sati sutra ujutro, po istočnom vremenu. Ali u praktičnom smislu, to samo znači da ćemo zadržati sve službene obavijesti o upletenosti FBI-ja do sredine jutra. Već smo umiješani do grla."

"Dobro. Tko su vaši ključni ljudi?"

"Tražio sam nešvilskog pretpostavljenog lokalnog agenta i specijalnog agenta iz Memphisa koji vodi slučaj da okupi najbolje agente koji stvarno dobro poznaju područje. Ali ne mislim da će to ostati samo u Nashvillu, pa čak ni u Tennesseeju. Postavit ću inspektora da nadgleda cijelu istragu, kamo god krene."

"Mislite za upravne stvari? Kao bombaški napad u Oklahoma Citvju?"

"Više od toga. Bit će na samom terenu. Nešto kao voditelj slučaja, ali s više nadležnosti. Nije baš uobičajeno, ali ni ovo nije obična otmica."

"Slažem se. I što planiraš?"

"Već sam poslao po Harlevja Abramsa u Quantico. Bavi se time već dvadeset godina, najviše u Atlanti. Još uvijek je terenski agent u srcu. Sad je naš najbolji kriminalni psiholog Odjela za otmice djece i serijska ubojstva."CASKU".

Allison je kimnula glavom, kao da odobrava odabir. Kao javna tužiteljica cijenila je Abramsov rad u FBI-jevom CASKU-u. "Stoje dosad učinjeno?"

"Mnogo toga. Provjeravamo sve izvore koje imamo da vidimo je li slučaj povezan s terorizmom, a služba za spašavanje taoca je na oprezu. Tajna služba pojačava zaštitu za kandidate i njihove obitelji. Već sam prije mislio da Tajna služba treba štititi i unuke kandidata, ali dečki iz ministarstva financija očito ne vole širiti svoju zaštitu dok se nekog ne otme. Doveo sam pojačanje iz Memphisa da nadomjeste policajce iz Nashvillu. Osim toga, procedura je standardna, iako na višoj razini nego obično."

"Želim detalje, James. Nemoj me kljukati tim šupljim frazama o standardnoj proceduri."

"U redu, detalji. Poslali smo ekipu u žrtvinu kuću da sakupi osobne stvari - četku za kosu, dnevnik, bilo što s njezinim otiscima prstiju, otiscima stopala ili otiscima zubiju. Uzeli smo plahte i nešto odjeće za pse tragače. Tehnički agenti postavljaju uređaj za detekciju dolaznih poziva, a mi postavljamo telefonsku liniju za dojave. Rekli su mi da imamo dobru noviju fotografiju koju naš korespondent distribuirao u medijima, i dopunjen je dosje nestalih osoba u Nacionalnom kriminalističkom informacijskom centru. Najnoviji podaci su odaslani na sve policijske komunikacijske kanale, kao i na telekomunikacijsku mrežu Nacionalnog policijskog telekomunikacijskog sustava. Radimo listu poznatih seksualnih prijestupnika u regiji i mogući profil otimača. Abrams osobno upravlja lokalnim zapovjednim centrom i već je spojen s NCMEC sistemom upravljanja slučajem."

"Gdje je lokalni zapovjedni centar? Nadam se da nije u Kri-steninoj kući."

"Utaborili su se na teritoriju Fiska, na sredini puta između mjesta gdje je zadnji put viđena i njezine odredišne točke kretanja. U samom su središtu nadzora područja, koje je već započelo. Provjeravamo cijelo područje oko kampusa, osnovne škole i srednje škole da bismo pronašli svjedoke, ili moguće tragove." Zastao je, a onda je dodao: "Također radimo s lokalnim detaljima o potrazi. Pretražuju rijeku."

¹ CASKU= "Children abduction and serial killer unit"; Odjel za otmicu djece i serijska ubojstva.

Njezina bol se pojačala na pomisao: "Mislite..." "Ne znam. Imamo moguć trag kombija u rijeci Cumberland." Allison je pogledala na sat. "Mogu doći u Nashville za dva sata."

"Stvarno nema potrebe. Možemo vas obavještavati."

"Znam. Ali želim biti na terenu, osobito na početku."

Zastao je, a onda pročistio grlo. "Allison, ne znam kako bih vam to rekao, pa ću biti otvoren. Ali iskreno se nadam da ćete dobro razmisliti o ulozi koju želite imati u ovoj istrazi."

Naljutila se na njegov ton, iako to nije bio prvi put daje O'Do-ud započeo rat na svom području. Republikanski predsjednik imenovao ga je upraviteljem 1992. i iako mu je mandat bio ograničen zakonom na 10 godina, smatrao se drugim J. Edgarom Hooverom - da nikome ne odgovara, a posebno ne demokratskoj javnoj tužiteljici.

"Uloga koju mislim imati", rekla je odlučno, "je uloga javne tužiteljice. Koliko znam, to me čini glavnim državnim zapovjednikom policije."

"To prihvaćam. Ali vi ste također i kandidat. A žrtva otmice je unuka vašeg protivnika. Moj savjet vam je da se jednostavno sklonite s puta i prepustite sve onima koji su iznad politike."

"Mislite nekome poput vas?" upitala je s nevjericom.

"Iskreno, da."

Allison je stisnula slušalicu. "Moj život je jednom uništio otimač djece. Neću dopustiti da se to ponovi. Kad otkrijete gdje politika stoji u toj jednadžbi, javite mi. Bit ću u Nashvillu za dva sata", rekla je hladno i poklopila slušalicu.

U 17:30 FBI-jev je agent dočekaao Allison na međunarodnom aerodromu u Nashvillu i odveo je ravno do blatnjave obale rijeke Cumberland. Pala je noć, a jaka svjetla reflektora koji su visjeli iznad, s dizalica, stvarala su povremene svijetle točke na rijeci i njezinoj obali. Sjaj centra Nashvillu dodao je magličast prekrivač osvjetljenja pored mosta Jefferson Street. Helikopteri su u niskom letu obasjavali područje reflektorima, dok je obalna straža prelazila uz i niz rijeku. Rojevi policajaca polagano su hodali po šljunku i travi uz rijeku, a njihovi su ukriženi putevi bili osvjetljeni baterijskim svjetiljkama. Nekoliko agenata okupilo se kod blatnjavog terena na nasipu ispod mosta. Nosili su poznate tamno-plave vjetrovke s jarko žutim natpisom FBI.

Allison se pažljivo spustila niz strmi nasip praćena agentom Tajne službe. Nije se imala vremena presvući od odlaska sa skupa u Indi-anapolisu, tako daje nosila kostim sa suknjom i elegantnim cipelama. Arktička hladnoća oštrog sjevernog vjetrova bila je daleko od toplinskog kapaciteta njezinih hulahopki. Već je bila počela drhtati kad je čula agenta na obali kako izdaje zapovijedi vođi spasiteljskog tima.

"Kvrugu, znam daje mrak. Ali praktički se ne vidi ništa u ovoj vodi čak ni po danu, i ako je unutra tijelo, struja ga odnosi po kilometar dalje svakih pola sata koje izgubimo. Samo nastavite paralelno uz rijeku dok uređaje za praćenje. Upotrebljavajte podvodne radije i držite ronioce na kratkoj vezi. Zaboga, dajte, premjestite najbolji tim nizvodno od ulice Jefferson. Ne tražimo lososova jaja."

Ogromni čovjek, koji je nosio veliki narančasti plutajući uređaj, pognuo je glavu i krenuo je natrag prema blatnoj rijeci. Šum hladne, brze rijeke prigušivao je njegovo psovanje.

Nadzornik je teško uzdahnuo. Na hladnom zraku izgledao je kao da iz njega izlazi para.

"Vi ste sigurno Harley Abrams", rekla je Allison. Stajala je na kraju pješačke staze koja je vijugala kroz travu i dolje niz nasip. Po njegovom zbunjenu izrazu lica vidjela je da joj nije prepoznao glas, ali ju je uz pomoć svjetiljke odmah prepoznao.

"A vi se sigurno smrzavate", rekao joj je, diskretno joj gledajući noge. "Evo, uzmite malo kave."

Nasmijala se i uzela vruću plastičnu čašu. "Hvala."

Nisu se prije susreli, iako je Allison gledala njegove edukativne videosnimke. Susrevši se s njim uživo, vratila su joj se osam godina stara sjećanja na to kako je preko noći prešla sa sakupljanja Bamija i Snjeguljice na FBI-jeva predavanja Harleya Abramsa o otmici djece. Allison je pomislila kako je Abrams puno zgodniji uživo nego na kazeti. Drugi su agenti tvrdili da je imao staromodni izgled, naočite karakteristike koje bi mu dobro poslužile u doba J. Edgara Hoovera. Bio je bivši marinac s impresivnim držanjem koje je zahtijevalo poštovanje. Sa četrdeset i šest godina imao je još jedanaest godina do obvezne mirovine, ali imao je mladenačku snagu koja je, čini se, bila dio njegovog života, pa nije bilo čudno stoje imao i drugu karijeru.

"Što imate dosad?", pitala je Allison.

"Pronašli smo školski kombi. Jedan beskućnik koji živi ispod mosta Jefferson Street vidio je kako se kotrlja niz nasip malo sjevernije od njegove kartonske dnevne sobe. Riječna struja odnijela gaje nizvodno gdje je potonuo u ovom vrtlogu. Unutra nije bilo žrtava, ali idemo polako da bismo povećali mogućnost pronalaska dokaza. Tragači i spasioци pročešljavaju cijelo područje u rasponu od dva i pol kvadratna kilometra. Nisu se još pojavila nikakva tijela."

"Mislite da su doživjeli nesreću?"

"Nema tragova kočenja na cesti, tako da ne mislim to. Pretpostavljam da su samo zamijenili vozila i gurnuli kombi."

"Mogli su ga samo ostaviti negdje na ulici. Zašto su se mučili da ga gumu u rijeku?"

"Da nisu, onda ne bismo izgubili pola dana gackajući po blatu, zar ne? Sad su vjerojatno već izvan Kentuckvja."

Allison je kimnula, a onda se uozbiljila. "Pretpostavljam da vam ne moram govoriti da se ovo treba riješiti u najkraćem mogućem roku."

"Dat ćemo sve od sebe. Dovoljno je loše što svaki luđak u Americi trči okolo u kostimu za Noć vještica, a nešvilsko je igralište definitivno sklono otimaču. Rijeka krivuda kao zmija, i najmanje je dvanaest mostova pogodno za svakoga tko se želi riješiti tijela. Dva obližnja jezera - Old Hickory i Percy Priest - tako su velika da je jasno da nikad neće otkriti svoje mrtvace. Imate dvanaest država unutar kruga od četrsto kilometara, s tri međudržavne ceste koje idu iz grada u šest različitih smjerova za pogodan bijeg. A međunarodna zračna luka može vas odvesti bilo kamo - u više od stotinu različitih gradova. To je kao u Atlanti u ranim '80-tima kad smo pokušavali pronaći crnog ubojicu djece."

"To je bilo prije mog vremena", rekla je.

"Zato FBI ima ČASKU i ljude poput mene uključene u to. Ne želim biti bezobrazan, ali obala rijeke nije mjesto za javnu tužiteljicu."

"Upravitelj O'Doud mi je to već razjasnio. Ali recimo samo da me ovaj slučaj posebno zanima."

Iznenadan bljesak svjetla ju je prepao. Fotograf se pojavio ispod mosta. Njegova crvena kosa bila je duga do ramena, ali vrh glave mu je bio ćelav. Allison se sjetila klauna Boza s trajnom koja je opustila.

Abrams se namrštio. "Hej, prijatelju. Nisi vidio policijsku traku? Novinarima pristup zabranjen."

"Ja nisam novinar." Škiljio je kroz aparat, fokusirajući. "Mogu li napraviti još samo nekoliko, gđo Leahy? Samo da gospodin Wilcox može izabrati između nekih dobrih fotografija?"

Abrams je upitao: "Tko je, dovraga, g. Wilcox?"

Kombinacija ljutnje i nelagode obuzela je Allison. "To je strateg moje kampanje."

Abrams se nakostriješio od nevjerice. "Zato ste ovdje? Zbog prilike za slikanje za kampanju?"

"Ni najmanje. Kunem vam se, nije kako vam se čini."

"Politika nikad nije", rekao je hladno. "Ispričajte me, gđo Leahy, imam posla." Okrenuo se i otišao.

Allison se zgrbila. Posljednje što joj je trebalo je da izgubi povjerenje glavnog čovjeka istrage. Htjela je poći za njim, ali dovoljno je rečeno u prisutstvu fotografa. Koraknula je bliže rijeci, tako daje ne bi mogao čuti fotograf i njezini pratitelji iz Tajne službe, a onda je izvukla mobitel iz jakne. Nazvala je Davida Wilcoxa.

"Allison, gdje si?", pitao je.

"Dobro ti znaš gdje sam. Kod rijeke sam - kamo si poslao fotografa da me slika na prvoj liniji istrage."

"Nisam poslao nikakvog fotografa."

"Nemoj se praviti pametan, David."

"Ne pravim se pametan. Provjerit ću kod pomoćnika. Možda su ga oni poslali. Kad bolje promisliš, to i nije loša ideja."

"To je grozna ideja."

"Hajde, Allison. Zar nisi vidjela anketu? U samo četiri sata, faktor sućuti zbrisao nas je s karte. Jedini način da neutraliziramo tu katastrofu je da napravimo upravo ovo što ti sad radiš. Zasuci rukave i primi se posla. Prepucavanje prepusti meni."

Tresla se od bijesa. "Ne prepucavaš se kad je život 12-godišnje djevojčice u pitanju."

"Glupost. Misliš da se general Hovve ne koristi tom otmicom? Čovjek je poslao 18-godišnje dječake u vatru strojnica, sve zbog višeg cilja. On gleda samo na sveukupnu sliku, Allison. Svaki rat ima žrtve."

"Jesi li poludio? Govorimo o njegovoj unuci."

"Govorimo o predsjedništvu SAD-a! O tome govorimo!" Duboko je uzdahnuo, kao da se odjednom srami oštine u svom glasu.

"Samo surađuj sa mnom, hoćeš li, molim te? Istražit ću ovu situaciju s fotografom. Ali razmisli o tome. Nazvat ću te kasnije."

Linija se prekinula.

Dok je gurala telefon u džep jakne, bila je uznemirena zbog njegovog očajničkog tona. Znala je da David ne laže, posebno ne njoj. Zbog načina na koji se odmah zainteresirao za ideju fotografiranja, bilo joj je teško povjerovati da nije imao ništa sa slanjem fotografa. A opet, nije bilo slično Davidu da unajmi nekog toliko glupog daje slika pred Harlevem Abramsom i ostalim FBI-jevcima.

Mislila je da bi fotograf mogao pojasniti situaciju.

Okrenula se i pogledala prema mjestu na nasipu gdje je bio stajao. Nije ga više bilo. Pogledala je niz obalu rijeke, a onda prema mostu. Ni traga od njega. Nigdje.

Agent FBI-ja prošao je pokraj nje.

"Jeste li vidjeli fotografa?", pitala je. "Nizak tip. Duga, crvena kosa. Čelav na tjemenu."

Stresao je glavom. "Žao mi je, gđo Leahy. Želite da ga potražimo?"

"Ne, nije potrebno."

Okrenula se prema rijeci, razmišljajući. Tko je, kvragu, bio taj čudan tip? I što namjerava napraviti sa slikama koje je snimio?

Nestanak i vjerojatna otmica Kristen Hovve bila je glavna vijest na nacionalnim vijestima u utorak navečer. FBI je izvijestio je za sada sve bilo moguće, uključujući varijantu da ju je oteo njen vozač autobusa koji je, zajedno s kombijem osnovne škole, također nestao.

Lincoln Hovve gledao je večernje vijesti sa stražnjeg sjedala svoje limuzine na putu s međunarodne zračne luke u Nashvilleu. Nakon što je izviješteno o ono malo informacija koje su potvrđene, emisija se nastavila "analizom vijesti" koja nije bila ništa drugo nego luda spekulacija o mogućim političkim posljedicama otmice. Lincoln je pažljivo slušao dok je mlada izvjestiteljica ravnodušno izvještavala ispred OŠ Wharton u Nashvilleu.

"Nitko nije preuzeo odgovornost", izvijestila je, "a javnost za sad smatra da su najvjerojatniji krivci politički ekstremisti koji ne žele da Lincoln Hovve postane predsjednik. To mišljenje,

zajedno s nacionalnim suosjećanjem s obitelji Hovve, već je dalo generalu Ho-weu prednost od 5-7 bodova ispred javne tužiteljice Leahy u zadnjoj anketi, samo tjedan dana prije izbora." Hovve je isključio televizor. Nikad nije reagirao tako odrješito na vijesti o svom političkom zamahu.

Limuzina je usporila kad je došla do kuće od crvene cigle s krovom na prijelom. Najmanje dvanaest novinarskih kombija stajalo je preko puta ulice, svaki s drugim natpisom -

"Eyewitness

News", "Action News", i drugi. Žice i kablovi ležali su po inače mirnoj ulici. Televizijski reporteri pregledavali su svoje bilješke prije izravnog javljanja u kasne vijesti. Kamermani, noseći tešku opremu na ramenima, hodali su po pločniku, tražeći najbolji pogled na kuću. Lincoln je provirio iz limuzine. Vidjevši ime "Hovve" na poštanskom sandučiću, steglo mu se grlo. Večeras prvi put posjećuje svoju kćerku.

Lincoln je vrlo malo viđao Tanyu Hovve otkad je napustila koledž prije trinaest godina da bi rodila Kristen. Kasnije je dobila diplomu u večernjoj školi i sada je predavala povijest umjetnosti na državnom koledžu. Većinu onog što je Lincoln znao o njoj čuo je od žene. Unatoč razmiricama između oca i kćerke, Natalie je ostala bliska s njom. Bila je uz Tanyu od podneva, otad je čula za Kristenin nestanak.

Novinari su okružili limuzinu na ulazu do kuće. Tri agenta Tajne službe otjerala su svjetinu natrag na ulicu. General Hovve pojavio se bez ikakve ceremonije i krenuo putem do ulaznih vrata. Njegova žena Natalie mu je otvorila. Bila je nevjerovatno mirna i imala je kruti izraz lica, ali Lincoln je znao da samo želi ostati jaka pred kćerkom. Odvela gaje dnevnu sobu, gdje je Tanya sjedila za stolom. Dva agenta FBI-ja sjedila su preko puta nje; jedan je bilježio stoje ona govorila. Razgovor se prekinuo kad su se general Hovve i njegova žena pojavili na ulazu. Tanya je naslijedila majčinu ljepotu i očevu pamet. Njezine svjetlucave oči inače su osvjetljavale sobu. Večeras, primijetio je Lincoln, bile su natečene i crvene. Njezina ruka držala je mokru maramicu.

Pogledala je FBI-jevce. "Ispričajte me na trenutak."

Pokupili su svoje bilješke i otišli u kuhinju. Natalie je otišla za njima. Lincoln je odložio svoju vojničku kišnu kabanicu i zatvorio je vrata između kuhinje i dnevne sobe, da bi imali privatnost. Čekao je da mu kćerka ustane, osjećajući želju da je zagrlji, unatoč njihovim prošlim razmiricama. Ona se nije micala. Sjeo je na stolac na kraju stola, daleko od Tanye. Gledala gaje, ne govoreći ništa, pod prigušenim sjajem mjedenog lusteru. Lice joj je bilo bez izraza, njezine zabrinute oči bezvoljne. Napokon je progovorila.

"Pitala sam se hoćeš li doći." "Naravno da sam došao. Ti si mi kćerka." "A Kristen? Što je ona?" Oči su joj se suzile. "Zar ti je još teško reći da ti je unuka?"

"Nemojmo ulaziti u to, u redu?" "Zašto ne?"

"Zato što sam ovdje zbog tebe. Sada je jedino to važno." "Jesi li mahnuo kamerama kad si došao?" "Nisam zato došao."

"Zašto si, zapravo, onda došao? Da mi kažeš daje ovo Božji način kažnjavanja zato što sam imala izvanbračno dijete? Ili da mi kažeš da sam te slušala na početku i pobacila, nikad ne bih upala u ovu nepriliku?"

Trgnuo se i protresao glavom. "Kako to možeš reći?"

"Pogledaj me u oči i reci da nisi to mislio."

Zatreptao je, a onda skrenuo pogled. "Ne mogu promijeniti prošlost. Znam da nisam bio dobar djed."

"Ti čak ni ne poznaješ Kristen. Ona ti je bila samo nezakonita politička obveza."

"To nije istina, Tanya. Ali čak i ako to misliš, moramo staviti naše nesuglasice na stranu.

Znam da je ovo najgora stvar koja se može dogoditi roditelju, i razumijem tvoj bijes. Možda čak kriviš mene što sam doveo našu obitelj u središte zanimanja javnosti."

"Krivim te što si nas doveo u opasnost. Znao si da se tako nešto može dogoditi. Ali si išao naprijed unatoč tome."

Zastao je, a onda je rekao najiskrenijim tonom. "Želim da znaš da ću učiniti sve što mogu da vratim Kristen."

"O, stvarno?" rekla je sa sumnjom u očima. "Što ako su otmičari genocidni rasisti koji će učiniti sve da crnac ne bude predsjednik? Što ako budu prijetili da će ubiti Kristen ako se ne povučeš iz utrke i pustiš da tvoja bijela protivnica ili tvoj potpredsjednik uđe u Bijelu kuću? Bi li to učinio?"

Borio se s odgovorom. "Ne smijemo samo tako popustiti terorizmu. Znam da ne želiš da to učinim."

"Da." Glas joj je podrhtavao. "Želim da to učiniš. Želim natrag svoju kćer - točka. Zato se nemoj usuditi doći u moju kuću i reći mi da ćeš učiniti sve da vratiš moju kćer ako to ne misliš."

"Učinit ću sve. Ali unutar granica razuma." "Unutar granica razuma? Stoje važnije od života nevine 12-godišnje djevojčice?"

"Nije tako jednostavno."

"Jest, jednostavno je." Učvrstilaje pogled. "Majka ti je možda oprostila zbog tvog načina života, ali ja nisam. Uvijek si donosio krive odluke. Izabrao si vojsku umjesto žene i djece. I izabrat ćeš predsjedništvo umjesto života svoje unuke. Prva je obitelj - dok ti ne smeta u ostvarenju ciljeva. To ti je u naravi, Lincoln Hovve. To je samo tvoja narav."

Pokušao je govoriti, ali riječ mu je zastala u grlu. "Ja..."

Digla se sa stolice, prekidajući ga pokretom ruke.

"Molim te, samo otiđi!" Prešla je sobu i dala mu njegov kaput.

Polako se ustao, a onda zastao ispred vrata prema kuhinji, i slegnuo ramenima. Pogledi su im se sreli.

"Tanya, jako mi je žao."

Usne su joj zadrhtale. "Reci to Kristen", rekla je, a onda ga ispratila.

Allison je uzela sobu u zračnoj luci Marriott. Nije bila sigurna hoće li prenoćiti u Nashvillu, ali trebala je mjesto gdje će se presvući i isprati miris rijeke. Dok se raspakiravala, shvatila je da je Peter čeka na dogovorenoj zabavi za skupljanje novaca u Kansas Citvju. Vjerojatno je već shvatio da će ići sam. Ipak gaje nazvala i rekla mu sve što zna, što nije bilo puno više od onog stoje već čuo na večernjim vijestima.

"Ne mogu vjerovati da se to dogodilo", rekla je dok je uzimala dijetni sok iz mini-bara.

On se podsmjehnuo. "Jedino što ja ne mogu vjerovati je to što se ovakve stvari ne događaju češće. Svijet je poludio. Ti bi to trebala znati bolje od ikoga. Možda si u mislima pokušala ublažiti opasnosti kandidiranja, tako da ne gledaš iza ramena slijedi li te neki luđak. Ali ako stvarno ne možeš vjerovati da se ovo dogodilo, onda si samoj sebi isprala mozak."

"Nisam mislila da doslovno ne mogu vjerovati. Samo sam htjela reći daje strašno kad se tako nešto dogodi. Znam da se brineš za mene, Peter. Ali ja nisam glupa."

"Allison, volim te. I bez sumnje si najpametnija žena koju sam ikad upoznao. Ali povremeno se brinem da je tvoje viđenje politike malo preromantično za tvoje dobro."

Skinula je cipele i sjela na krevet. "Peter, moji prvi izbori su bili u Chicagu - gradu u kojem je moja baka glasala šest godina nakon svoje smrti. Svjesna sam da politika nije romantična."

"Tvoji korijeni su čvrsti, to je sigurno". Stišao je glas, govoreći iskrenije. "Brinem se zbog nedavnih iskustava. Upućivao sam na to još prije godinu dana kad si počela govoriti o kandidiranju. Ali činilo se da nisi htjela slušati."

Naslonila se na uzglavlje. "Slušati što?"

"Kad sad pogledaš", rekao je teško, "ne misliš li daje gubitak tvoje kćeri učinio predstavljanje Washingtonu malo... zavaravajućim?"

"Što Emily ima s tim?"

Zaustavio se, svjestan osjetljive naravi ove teme. "To je, bez sumnje, bila najveća tragedija u tvom životu. Ali, u isto vrijeme, bila je i najveća neizrečena politička prednost."

"Nikad nisam koristila Emily za političku prednost."

"Naravno da nisi. Ali činjenica je da nitko ne bi mogao napasti ženu koja je izgubila dijete. Ni tvoji protivnici, ni novinari. Čak i kad si bila nominirana za javnu tužiteljicu, bila si izolirana od uobičajenih napada na karakter koji postoji na saslušavanjima u Senatu.

Grad te prigrlio - klicao ti - od dana kad si ušla u Palaču pravde. Divna si osoba i izuzetno talentirana. Ne odbacujem to. Ali bar dio razloga što su te tako jako voljeli bio je to što su te, negdje duboko u sebi, žalili i željeli su da se oporaviš. To je ljudska priroda." "Koliko god to željela, ne mogu promijeniti prošlost."

"A sad Lincoln Hovve ne može ništa promijeniti. Zato se nemoj iznenaditi ako glasači pokažu isto suosjećanje s njim. Sto je važnije, nemoj se iznenaditi ako on to iskoristi."

"Smiješno. To misli i David Wilcox."

"Ne slažeš se s tim?"

Pogledala je u ogledalo iznad komode, misleći o načinu na koji je njezin protivnik iskoristio optužbe o preljubu. "Nakon debate", rekla je prigušeno, "ništa me ne bi iznenadilo."

Fotografiji su virili kroz prozor dok je generalova duga limuzina odlazila od kuće. Zaboravio je na mnogobrojne novinare, sjedeći sam na stražnjem sjedalu, duboko zamišljen. Ono što je rekla njegova kći nije bilo daleko od istine. Doista je bio donio puno odluka. Vijetnamska džungla umjesto rođenja sina. Turneja po Koreji umjesto Tanyinih školskih priredbi i sviranja klavira.

I sad ovo.

Vozili su se po brznoj cesti nekoliko minuta, a onda je pogledao kroz prozor. Prelazili su rijeku. Trnci su mu prošli kroz kralježnicu. Znao je u tom trenutku da su se ronoci oprezno kretali kroz tamnu rijeku, u potrazi za nečim što bi sličilo tijelu.

Odjednom mu je bilo mučno. Nagnuo se naprijed i pokucao po prozoru koji ga je dijelilo od vozača i agenata Tajne službe na prednjem sjedalu. Pomični zaslon se otvorio.

"Želim stati", rekao je.

Vozač mu je uhvatio pogled u retrovizoru. "Ali, gospodine, vaš avion."

"Ne zanima me. Izađi ovdje."

General Hovve rekao im je da voze prema sveučilištu Fisk i okolnom susjedstvu gdje je Kristen oteta. Nekoliko puta je du-

boko udahnuo dok su prolazili pored srednje škole M. L. King, ml., destinacije do koje nije stigla. Drvene zapreke i žuta policijska traka sprečavale su pristup Sedamnaestoj aveniji, njezinoj uobičajenoj ruti.

"Stani ovdje", rekao je Hovve.

Limuzina je stala na raskrižju, okomito na privremeno zatvorenu Sedamnaestu aveniju.

Osvjetljenje je bilo slabo, ali general je, s malo napora, mogao vidjeti daleko niz ulicu, do sveučilišta Fisk. FBI i drugi policajci su polako pretraživali teren, tražeći dokaze. Svjetiljke su osvjetljavale ulicu kao lepršave krijesnice. Psi tragači iz patrole K-9 išli su vamo-tamo su niz obje strane ulice. Jednolična buka helikoptera dolazila je odozgo. Pretraživali su teren infracrve-nim senzorima koji otkrivaju tjelesnu toplinu u tami. Generalu se to činilo jednako beskorisno kao i senzorski "tragači urina" korišteni u Vijetnamu, visoko-kvalitetni senzori koji su otkrivali koncentracije izmetina tako da bi američki bombaši mogli precizno bombardirati neprijatelja - ili uništiti nesretne skupine lutajućih seljaka i smrdljiva krda bivola.

Postao je zabrinut dok je gledao sa stražnjeg sjedala limuzine, i dok mu je slika 12-godišnje Kristen prolazila glavom. Tko bi učinio takvo nešto, pitao se. Iako, iskreno rečeno, nitko nije dosegao neki položaj, a da usput nije stekao neprijatelje. Neke njegove odluke upropastile su

obećavajuće vojničke karijere. Mnoge njegove naredbe odvele su mnoge vojnike u smrt. Također, morao je uzeti u obzir i luđaka kojemu se jednostavno nije sviđao njegov izgled. Agent FBI-ja pokucao je po vjetrobranu. Vozač je otvorio prozor.

"Ne možete ovdje parkirati", rekao je agent.

Vozač se htio buniti, ali Hovve ga je prekinuo. "U redu je", rekao je vozaču, "idemo."

Prometni policajac preusmjerio ih je na sporednu ulicu. Vozili su se u tišini sljedećih nekoliko blokova, dok nisu stigli do sveučilišta Fisk.

"Stani ovdje", rekao je Hovve.

Vozač je stao pokraj kapelice Fisk. Hovve je provirio kroz prozor. Stara ciglena zgrada izgledala je prekrasno na mjesecini s visokim, središnjim zvonikom i gotičkim kamenim prozorima.

"Želim izaći."

Agent Tajne službe se začudio. "Ovdje?" Hovve je kimnuo glavom. "Želim se pomoliti", rekao je sa knedlom u grlu. "Za svoju unuku."

Agent je uzdahnuo, ali nije se smio prepirati. Rekao je u svoj ručni radio: "Ovdje Bravo - jedan. Kratko zaustavljanje u Fiskovom kampusu. Moramo izaći iz vozila." Nakon kratke stanke, nejasna potvrda zakrčala je preko radija. Pogledao je generala. "Idemo!"

Agent ga je pratio po stepenicama do dvostrukih vrata. Gurnuo je jedna vrata. Zaključano. Pokušao je druga. Isto zaključano.

"Žao mi je, gospodine. Ali kasno je."

Srce mu se stisnulo od razočaranja. Polako se okrenuo i vratio do auta. Oblila gaje tuga koja je graničila s očajem. Bilo je dovoljno loše što ga je kći odbila. Ali, je li Bog zatvorio svoja vrata?

Hodali su jedan uz drugog niz prednje stepenice kapelice, dok agent nije stao. Postao je vrlo ozbiljan, dok je namještao slušalice radija.

General gaje pogledao sa zabrinutošću. "Stoje?"

Agent je šutio, onda ga pogledao u oči: "Ronoci su pronašli tijelo u rijeci, gospodine. Još ga nisu identificirali. Sad ga izvlače." Usta su mu se osušila. "Gdje?" "Južno od mosta Jefferson Street." Skrenuo je pogled, odjednom ošamućen. "Idemo tamo."

Agent mu je pomogao pri ulasku u auto, a onda krenuo prema prednjem dijelu auta.

Kad se motor upalio, generalove ruke počele su se tresti. Stisnulo gaje u prsima. Ponestalo mu je zraka. Ovako se osjećao samo jednom u životu, prije tridesetak godina, nakon stoje čuo daje njegov najbolji prijatelj stao na jaku nagaznu minu na Ho Chi Minh Trailu. Nagnuo se i zatvorio pregradu između stražnjeg i prednjeg sjedala, tako da ga vozač i agent ne vide. Brada mu je udarala u prsa dok je suzdržavao suze.

Prvo su polagano tekle, a onda kao nikad prije. Za nekoliko je trenutaka počeo jecati, oslobađajući emocije koje su se godinama bile gomilale.

Stotinu metara dalje, s prednjeg sjedala Ford Taurusa, parkiranog u tami, na travnatoj površini kampusa, fotograf je fokusirao leće za daljinu. Infracrvena kamera prodirala je kroz tamu, nišaneći generalovo lice kao daje bio dan. Hovve je izgledao oronuo i izmučen, i mnogo starije. Suze su bile jasno vidljive.

Poklopac aparata je kliknuo. Savršena snimka.

Limuzina se udaljila od kapelice.

Stari Ford krenuo je u suprotnom smjeru, ubrzavajući.

Horizont Nashillea svijetlio je iznad rijeke, pružajući se od palače tradicionalnog, starog State Capitola do modernog BellSouth Tovvera, koji je sličio ledenoj palači. Policija je ogradila dio duž istočne obale rijeke Cumberland, sjeverno od mosta Victorv Memorial koji je vodio do centra i južno od mosta Jefferson Street - točno na područje na kojem je Harlev Abrams naredio ronocijima da traže.

Allison je bila odmah obaviještena o pronalasku tijela. Stigla je u FBI-jevoj limuzini u 22:20, baš kad su ronionci izvlačili tijelo iz vode.

Za manje od pet sati, temperatura se spustila na hladnih nula stupnjeva. Svjetla hitne pomoći obasjala su skupinu policajaca narančastim i žutim vrtlogom svjetla. Rojevi helikoptera - neki novinarski, neki policijski - zujali su iznad glava. Ronionci su se pokušavali održati na nogama dok su izlazili iz rijeke. Članovi spasilačkog tima stajali su do gležnjeva u hladnom blatu, usmjeravajući polipro-pilensko uže kojim su izvačili ulov.

Allison je bila udaljena deset metara od rijeke kad su izvukli vreću s tijelom. Voda je šiknula kroz rupe u vreći. Izgledalo je veliko za malo djevojčicu, iako je znala da se tijela mogu napuhnuti nakon jednog dana u rijeci.

"To je vozač autobusa", rekao je Abrams.

Allison se prepala. Pojavio se niotkuda.

"Ima li traga Kristen?", pitala je. "Ne."

Osjetila je olakšanje i tugu u isto vrijeme. "Želim da vrhunski sudski patolog napravi autopsiju. Lokalni mogu gledati."

Pogledao ju je smiješnim pogledom, kao dajek rekao nešto očito. "Već sam zvao bolnicu Walter Reed."

"U kakvom je stanju tijelo?"

"Voda je dosta hladna tako da se nije jako raspalo. Ali je prilično izudaran."

"Rijeke to mogu napraviti."

"Da", nacerio se. "Mogu i grubijani. Baš me zanima što će reći patolozi."

Allison je u daljini primijetila crnu limuzinu kako juri niz ulicu paralelno s rijekom. Naglo se zaustavila na parkirnom mjestu iznad njih, dvadeset metara dalje. Vrata su se brzo otvorila. Izašao je Lincoln Hovve. Pokreti su mu bili neujednačeni, gotovo spastični. Prišao mu je agent FBI-ja. Allison je vidjela kako razgovaraju. General se naslonio na auto, očigledno s olakšanjem.

Allison je pretpostavila daje upravo čuo da tijelo nije Kristinino.

"Ispričajte me na trenutak", rekla je Abramsu. Krenula je uz nasip, prema limuzini. Uspon je bio strm i malo joj se vrtjelo kad je došla do vrha.

General je još razgovarao s agentom FBI-ja, ali je stao u pola riječi kada je vidio Allison.

"Lincolne", rekla je sa suosjećanjem. "Mogu li razgovarati s vama na trenutak?"

Bio je iznenađen stoje vidi. "Naravno", rekao je. Zahvalio je agentu FBI-ja, a onda otvorio vrata auta, pozivajući je unutra pokretom glave. "Toplije je ovdje unutra."

Držao je vrata dok je ona ulazila unutra, a onda je i on ušao i zatvorio vrata. Signalizirao je očima, a onda su vozač i agent Tajne službe izašli s prednjih sjedala da bi mogli imati privatnost.

Allison je progutala knedlu, i nije mogla govoriti. "Samo sam htjela reći kako mi je jako žao što se ova užasna stvar morala dogoditi."

"Hvala."

"Kako se drži vaša kći?" "Onako kako biste i očekivali."

Allison je trepnula. Predobro je znala taj osjećaj. "Znam da vjerojatno slušate od svih dobrih prijatelja da ako vam bilo što treba, da samo pitate. Pa, ja sam očito jedna od nekoliko ljudi koja je stvarno u poziciji učiniti nešto korisno. Neću vas iznevjeriti. Naredila sam Ministarstvu pravosuđa da sakupi sva sredstva kako bi pokrenulo najveću potjeru u povijesti Amerike. Pronaći ćemo Kristen. Privest ćemo njezine otmičare pravdi."

"Zvučite kao da ste na presici."

Njegov ton ju je iznenadio. "Znam da se nismo slagali. Ali ovo govorim iz srca."

"Hvala vam što ste to podijelili sa mnom. Ali dopustite mi da budem iskren. Čuo sam za fotografiranje za kampanju koju ste održali ovdje danas."

Presjeklo ju je. Vijest se brzo proširila. Harlev Abrams je sigurno nešto rekao svojim nadređenima. "To je potpuni nesporazum."

"Nazovite to kako hoćete. Jednostavno neću da se netko koristi otmicom moje unuke u političke svrhe."

"A ja nikad ne bih politizirala nešto ovakvo. Imate moju riječ."

"To nije dovoljno."

"Ne znam što vam više mogu ponuditi."

Stisnuo je oči. "Onda ću vam objasniti. Ne želim vas u istrazi. Stanite na stranu i pustite FBI da radi svoj posao. Upravitelj O'Do-ud je vrlo sposoban. Ne treba vas da mu sugerirate zbog svojih političkih ciljeva."

Otvorila je usta, ali je polako govorila. "To utječe na sve nas, Lincolne. Da nije bila vaša unuka, bio bi možda moj muž. Ili možda neki fanatik s velikim planovima da ukloni mene ili vas. Samo zato što sam kandidat, ne znači da ne moram biti javni tužitelj. Neću se tako lako ukloniti."

"Dobro", rekao je, hladnog pogleda. Onda se pripremite da budete odgurnuti."

Napeto su se pogledali. Allison je prekunula pogled, a onda je otvorila vrata. "Laku noć, Lincolne." Izašla je, a onda pogledala unatrag. "A ako niste znali, ja uvijek uzvraćam udarac." Vrata su se zatvorila sa snažnim udarcem.

U srijedu u jedan sat ujutro, Buck LaBelle je još pričao na telefon u svojoj sobi u Opry Land hotelu. Otkad je bio promaknut u nacionalnog direktora kampanje, spavao je samo tri sata svake noći. Uprljana šalica za kavu i boca burbona stajali su na stolu.

Pepeo cigarete označavao je prednju stranu njegove košulje. Televizija je bila upaljena, bez zvuka. Posljednjih 45 minuta pokušavao je prikazivati nove reklame za kampanju kao posljednji napad prije izbora. Medijski savjetnik Madison Avenuea bio je na drugoj strani žice. Buck je bijesno koračao, razjaren ljutnjom dok je vikao u slušalicu.

"Ne želim vidjeti još jednu crnačku reklamu koja prikazuje Lincolna Hovvea kako se rukuje s crncem. Već smo pridobili tu demografsku skupinu." Prestao je govoriti, još uvijek koračajući dok je slušao, sa slušalicom pritisnutom na uho. "Nije me briga ako šalje novu poruku. Ti ljudi ionako ne razumiju poruke. Dovraga, pola američkih crnaca misli daje Lincoln Hovve dobio ime po jebenom automobilu. Želim novu reklamu do pet sati, i želim daje povezana s bjelkinjama. Jesi li razumio? To je naša ciljna skupina. Bjelkinje!"

Spustio je slušalicu, a onda do kraja ispio svoj burbon. Netko je pokucao na vrata, od čega mu se preokrenuo želudac. "Što sad? ", pomislio je.

Provirio je kroz špijunku. Usta su mu se razvukla u osmijeh dok je otvarao vrata.

Unutra je ušao čovjek u izlizanim trapericama, flanelskoj košulji, i lovačkom prsluku.

Njegova tamno-crvena kosa sezala je do ramena. Skinuo je bejzbolsku kapu Atlanta Bravesa, otkrivajući svoje sjajno, ćelavo tjeme.

"Isplata", rekao je, s krivudavim podsmijehom. Spustio je čvrstu, smeđu omotnicu na stol.

LaBelle je željno otvorio omotnicu i proučio velike, sjajne fotografije. Pregledao je cijeli svežanj, uvlačeći cigaretu sve jače dok je gledao jednu po jednu. Vjerojatno su bile snimane brzo jedna za drugom, a na svima je bila ista osoba - Lincolnom Hovve kako jeca na stražnjem sjedalu svoje limuzine.

LaBelle se namrgodio kad je dignuo pogled s fotografija. "Ne mogu upotrijebiti niti jednu."

Fotograf se naslonio na zid, zaprepašten. "To ste tražili. Lincoln Hovve u dirljivom trenutku."

"Dirljivom, da. Nešto što će učiniti bezosjećajnog starog vojnog generala privlačnijim ženskim glasačima. Možda snimka njega kako tješi svoju očajnu kćer. Ili slika generala sa zamagljenim očima. Nisi mi donio osjećajnost. Donio si mi odraslog čovjeka kako plače kao dijete zbog osobne krize. Kako, dovraga, očekuješ od mene da postignem da plačljivac bude izabran za predsjednika?"

"Mogli ste biti određeniji."

"Dovraga, Red. Jesam li ti, prije pet godina, trebao reći da doneseš sliku kongresmena Butlera kako ševi svoju tajnicu? Nisam. Sve što sam trebao reći bilo je da ga zatekneš u kompromitirajućem položaju. Samo sam to trebao reći. Znao si način. A sad, na najvažnijem zadatku koji sam ti dao, ti me zajebeš."

Stresao je glavu. "Gledaj, ja sam obavio svoj posao. Nije bilo lako pratiti Lincolna Hovvea sa svom dodatnom zaštitom Tajne službe oko njega. I bar je prvi dio zadatka prošao bez smetnji. Napravio sam da Leahy izgleda kao politička kurva dolje uz rijeku. Siguran sam da FBI misli da me ona unajmila da snimim javnu tužiteljicu na mjestu zločina. Imao sam sreće što sam se izvukao od tamo, a da me Leahy nije uhvatila. Zaradio sam svojih pet tisuća. Dogovor je . dogovor."

LaBelle se zagledao u njega. Mislio mu je reći da odmagli, ali nije htio nevolje s nezadovoljnikom tako blizu izbora. Položio je aktovku na stol i otključao je pomoću kombinacije. Izvadio je debelu omotnicu i predao je.

Red je zavirio unutra, a onda gurnuo omotnicu u prsluk. "Zadovoljstvo je poslovati s vama. Možete zadržati slike."

"Jebeš slike. Želim negative."

Stidljivo se nasmiješio. "Pa, sad, to baš i nije bio dio dogovora. Ja nikad ne prodajem svoje negative. To će koštati ekstra."

LaBelle je gundao dok je otvarao aktovku. "Gade. Koliko?"

"Pedeset tisuća."

Cigareta mu je skoro ispala iz usta. "Za negative koji mi ni ne koriste?"

"Možda ih vi ne možete upotrijebiti", rekao je i slegnuo ramenima. "Ali, kad sam ih sad bolje pogledao, sjetio sam se nekoga tko bi mogao upotrijebiti sliku predsjedničkog kandidata kako izgleda. . .kako ste rekli? Kao dijete koje cmizdri zbog osobne krize?"

LaBelle je stisnuo šake. Žile na njegovom vratu izgledale su kao da će puknuti. "Kujin sine! To je iznuđivanje! Ne dam ti 50 tisuća."

"Dobro", rekao je krećući prema vratima. "Siguran sam da netko hoće."

Ljutio se, a onda je izlanuo: "U redu je, u redu je."

Red se zaustavio pred vratima. "To je već bolje."

"Ne držim toliko novaca u hotelskoj sobi. Daj mi vremena sutra do podneva."

"Devet ujutro. Ni minute dulje."

LaBelle se namrštio, ali se nije prepirao. Otključao je vrata. "Ne volim da se ljudi kojima vjerujem ovako odnose prema meni."

"Hej, još te volim, Buck." Namignuo mu je na izlazu. "Ali znaš što kažu o ljubavi i ratu, zar ne?"

"Sve je dopušteno", rekao je, prestajući se smiješiti nakon što je zatvorio vrata. / u objema ima žrtava.

Od odlaska iz Nashvilea, Repo i Tony Delgado su se izmjenjivali za upravljačem auta i vozili praktički bez prestanka. Vozili su se dobrano ispod ograničenja brzine ne želeći riskirati da ih zaustavi policijska patrola. Do 2:00 u noći s utorka na srijedu već su bili 50 milja daleko od Richmonda u Virginiji, krećući se prema sjeveru.

"Misliš da se već probudila?" zapitao je Repo.

Tony nije odgovorio. Bio je zavaljen u suvozačkom mjestu, zatvorenih očiju.

Sjaj instrument-ploče obasjavao je Repovo zabrinuto lice. Upalio je radio pokušavajući probuditi partnera.

Tony se uzrujao. "Koji vrag?"

"Oprosti", rekao je stišavajući radio. "Mislio sam, znaš. Ona injekcija koju si joj dao. Koliko je.dugo pod njom?"

"Dvadeset i četiri sata, najmanje. Ne brini se za nju."

"Ja ..." Zaustavio se, nesklon iznošenju svog stava. "Samo sam mislio, znaš, netko bi, ono, trebao biti tamo kad se probudi. Možda da joj objasni što se događa. Samo joj je dvanaest godina. Sigurno je poprilično zastrašujuće probuditi se s vrećom na glavi neznajući gdje si ili kamo ideš."

Tony je prezrivo puhnuo, a onda mu uputio čudan pogled. "A što si ti, mamica?"

"Ne. Jednostavno ne vidim potrebu uplašiti dijete do smrti, to je sve."

Tony se ispravio u sjedalu i procjenjivački pogledao svojega partnera. "Jako me plaši način na koji pričaš. Odabrao sam te za ovaj posao jer sam mislio da imaš petlje."

"Imam petlje, naravno. Samo što smo se dogovorili da nitko nije trebao biti ubijen."

"Jesi li ti još uvijek jebeno opsjednut onim starcem?"

"To je umorstvo, Tony. Vi ste ga ubili."

Zastao je, a zatim se vrlo uozbiljio. "Imaš li ikakvu predodžbu koliko ljudi sam pobio u svojem životu?"

"Sve što znam je da ste ubili onog tipa bez veze."

"Nije bilo bez veze. Morali smo to učiniti. Takva su pravila. Svi moramo biti voljni učiniti što god je potrebno da bi se posao obavio."

Repo je buljio u nadolazeća svjetla farova, razmišljajući. "Možda. Ali starac je jedna stvar. Ne vidim zašto bi morali otežavati djetetu više nego stoje apsolutno potrebno. Ona je samo djevojčica."

Tony ga je zgrabio za ručni zglob, plijeneći njegovu pažnju. "Ona nije djevojčica. Ona je naša osnova za cjenkanje. Nemoj to nikad zaboraviti."

Tonyjev je prodoran pogled ošinuo Repa.

Popustio je stisak, a zatim pogledao u stranu.

Repo je ponovno pažnju usmjerio na cestu. Nije rekao ništa, vozeći autocestom u nelagodnoj tišini.

Red Weber odteturao se uz stubište u Thrifty Innu, starom konačištu u kojem su se sobe iznajmljivale na tjedan, dan ili sat, a samo gotovinski polog garantirao je čiste ručnike i plahte. Poslije odlaska iz Bucka LaBellea zaustavio se u baru da proslavi svoj ponovno dogovoreni posao. Zatvorio je Tennessee Tavern u 2:00 poslije ponoći, ali mu je trebalo još četrdeset pet minuta da pronađe put nazad do svojega hotela. Znao je da će oveća količina popijene f tekile sljedeće jutro prouzrokovati strašan mamurluk. Ali bit će za 50.000 dolara bogatiji.

To je dovoljno za vagon aspirina.

Stare su drvene stube škripale pod njegovim nogama. Rukohvati su bili iščupani, pa je koračao korak po korak - sporo, održavajući ravnotežu mlataranjem rukama po zraku kao akrobat-početnik na užetu. Stao je na vrhu stuba smješkajući se sa glupavim osjećajem postignuća. S obje ruke je iskopao ključ sobe iz prednjeg džepa, zatim ga naciljao u bravu jednom rukom, koju je smirivao drugom dok je neuspješno nabadao oko brave. Frustrirano je odustao i uhvatio kvaku. Vrata su se otvorila.

Mogao se zakleti da ih je bio zaključao, ali samo se smijao dok je ulazio u sobu.

Petljao je s lampom, ali ju je samo uspio srušiti s ormarića. Smijao se neredu koji je napravio, a zatim se ukočio. Osjetio je da mu se želudac diže. Spotičući se u tami, potrčao je u kupaonicu.

Čim se domakao ulaza, vrata kupaonice udarila su ga u lice, rušeći ga na pod. Pridigao se na noge. Vrata su se iznenada naglo otvorila. Vidio je svoj odraz kako stoji u prolazu - ili je to možda bila sjena. Zaškiljio je da se usredotoči.

"Koji vrag?"

Sjena se bacila na njega. Udarac u glavu gaje omamio i Red je pao uz tutnjavu. Brada mu je bila na tepihu dok su čizme projurile pred njegovim očima. Pokušao je viknuti, ali se ugrizao

za jezik i nije mogao govoriti. Čuo je kako se vrata otvaraju, zatim zvuk koraka na stubištu, kao da netko trči.

Omamljen i mamuran pridigao se s poda. Odšepavši do vrata, provirio je niz stubište. Ništa. Iskrivio je lice u bolnu grimasu, a onda se ukočio.

Negativi, pomislio je - i odjednom je bio trijezan.

Skočio je nadesno i potrčao prema ormaru. Ugrabio je svoju torbu za kameru i otkopčao patentni zatvarač na njoj. Kamere nije bilo.

"Sranje!"

Provjerio je spremište za film. Nije bilo filma. Nije bilo negativa. Provjerio je svaki džep s patentnim zatvaračem, svaki bo-

čni pretinac, mahnito tražeći. Sve je nestalo, čak i film koji još nije iskoristio.

Red je pao na koljena osjećajući ponor od 50.000 dolara u želucu. "Kučkin sin", prostenjao je.

U 5:00 ujutro zazvonio je telefon u hotelskoj sobi Davida Wil-coxa. Već je bio budan.

Pijuckao je kavu i priređivao novinsku izjavu za koju se nadao da će uspjeti uvjeriti Allison daje izda kasnije tog dana.

"Halo", javio se.

"Misija obavljena", rekao je glas na liniji. "You found him?" pitao je Wilcox.

"Nije bilo preteško. Nema toliko puno fotografa koji izgledaju kao klaun Bozo i trčkaraju po Nashvilleu. Red Weber mu je ime. Odsjeo je u nekoj rupi zvanj Thriftv Inn."

"Je l'te itko vidio?"

"Ne. Iznenadio me prije nego sam otišao, ali sam prohujao kraj njega tako brzo da nije mogao išta vidjeti."

"Stoje sa slikama?"

"Imam i kameru i film. Bilo je valjda desetak slika gospođe Leahy kraj rijeke. Nje i onog tipa iz FBI-a, Abramsa."

Wilcox se podsmjehnuo. "Podmukli gadovi. Unajmljuju svog vlastitog prokletog fotografa da Allison izgleda kao da je gladna publiciteta. Spali proklete slike."

"OK. Ali mislim da ne želite da spalim sve. To je nešto kao naručeno, naletio sam na nekoliko snimaka generala Hovvea koje bi moglo biti korisno zadržati."

"Je li?" rekao je s tankim osmjehom. "Pričaj mi o njima."

U srijedu ujutro, soba za novinske konferencije Ministarstva pravosuđa Sjedinjenih Američkih Država bila je ispunjena do posljednjeg mjesta. Nestrpljivi reporteri sjedili su rame uz rame u pretrpanim redovima stolaca na preklapanje. Jednostavni plavi zastor prikazivao je dva grba, jedan Ministarstva pravosuđa, a drugi FBI-a. Američka zastava bila je stavljena na koplje.

Točno u 10:30, Allison je ušla kroz bočna vrata predvođeci prema govornici skupinu ozbiljnih ljudi u tamnim odijelima. James O'Doud, direktor FBI-ja, bio je odmah iza nje. Šest drugih dužnosnika FBI-ja i Ministarstva pravosuđa ušlo je za njima. Fotoaparati su zaškljocali, a novinari napravili metež u borbi za boljim položajem čim je zakoračila na podij.

"Dobro jutro", rekla je. "Kako već svi znate, Kristen Howe, dvanaestogodišnja unuka generala Lincolna Hovvea, je nestala. Jučer ujutro u devet sati po središnjem vremenu, Kristen je otišla iz Osnovne škole Warton u Nashvilleu, država Tennessee. Ona i vozač, Reggie Miles, bili su jedini u školskom autobusu. Negdje na putu autobus je, očito, bio otet. Zasad još ne znamo kako je i tko je to učinio."

"Sinoć su ronjoci pronašli školski kombi u rijeci Cumberland, blizu predgrađa Nashvillea. Kasnije je pronađeno i tijelo vozača Reggiea Milesa. Treba se još ustanoviti službeni uzrok smrti. Kristen Hovve još nije pronađena."

"Dopustite mi da prvo kažem da osuđujemo ova kukavička djela. Ministarstvo pravosuđa uz pomoć svih će dostupnih sredstava organizirati najveću potragu u američkoj povijesti."

Direktor O'Doud je sastavio tim najtalentiranijih FBI-ovih agenata i oni, doslovce, rade bez

spavanja. Pronaći ćemo Kristen Hovve. Privest ćemo ove kriminalce pred lice pravde. Ja, osobno, sam se u potpunosti posvetila ovome kao javni tužitelj. Moja predsjednička kampanja je odgođena."

Zastala je i preletjela pogledom preko publike. "Kratko ću odgovarati na pitanja."

Novinari su skočili sa svojih sjedala. Allison je prozvala jednoga.

"Gospođo Leahy", rekao je, "američki će narod izabrati svojeg sljedećeg predsjednika za samo šest dana. Fotografije generala Hovvea koje su jutros objavljene pokazuju da gaje ova osobna tragedija jako pogodila. Slažete li se s onima koji govore kako dugoročni psihološki učinci otmice mogu ostaviti generala Hovvea u nemogućnosti da služi narodu Sjedinjenih Država? I mislite li da njegova reakcija govori išta o njegovoj sposobnosti da vodi naciju u vrijeme krize?"

Odgovorila je bez oklijevanja. "Ne namjeravam ni na koji način politizirati ovu tragediju. Suosjećam s generalom Hovveom i njegovu obitelj. Kao što sam navela, siguran povratak Kristen Hovve sada je prioritet broj jedan Ministarstva pravosuđa Sjedinjenih Američkih Država."

Pokazala je na sljedećeg reportera u drugom redu.

On je ustao. "Gospođo Leahy, hoće li Ministarstvo pravosuđa zahtijevati smrtnu kaznu za ubojstvo Reggieja Milesa?"

Zastala je. Znala je da nije pametno ništa javno govoriti o smrtnoj kazni dok god otmičar ima taokinju.

"Preuranjeno je govoriti o tome. Medicinski vještak još nije utvrdio je li smrt gospodina Milesa umorstvo. Čak i da jest umorstvo, to ne bio federalni zločin ukoliko se ne bi dokazalo daje bilo dio međudržavne otmice. Dakle, u odgovoru na vaše pitanje, odgovor je ne. Još uvijek nismo donijeli odluku o smrtnoj kazni."

O'Doud je iskoračio naprijed. "Dopustite mi da ovdje dodam jednu brzu misao."

Allison je bacila pogled preko ramena, sadržavajući iznenađenje. O'Doud se nije povukao. Stajao je kraj podija dok je govorio.

"Iako trenutna vlast još uvijek nije pogubila niti jednoga federalnog zatvorenika za bilo koji federalni zločin, FBI će se prema ovome slučaju odnositi kao daje smrtna kazna stvarna opcija. Pod time jednostavno mislim da ćemo zakonski težiti prikupljanju svih dokaza koji su bitni za donošenje utemeljene odluke o tome je li smrtna kazna potrebna, u slučaju ovog zločina. Potpuno očekujemo da će sudstvo sljedeće vlasti procijeniti te dokaze i pobrinuti se za to da izrečena kazna bude prikladna."

Letimično je pogledao Allison, zatim se vratio na svoje mjesto kraj američke zastave.

Novinari su htjeli još. Mahali su rukama, izvikujući nalete dodatnih pitanja. Allison je ubrzo shvatila da je potrebno prekinuti konferenciju.

"Hvala vam", rekla je. "To je sve za sada."

Neobuzdani su novinari nastavili sipati pitanja, ali ona su ostala neodgovorena. Allison i njezini predstavnici Ministarstva pravosuđa su izašli prvi, a slijedili su ih O'Doud i njegovi pomoćnici. Kad su došli do predvorja, odvušla je direktora u slobodan ured i zatvorila vrata, zamalo ih zalupivši.

"Koji je ono bio vrug?", oštro je upitala.

O'Doud je slegnuo ramenima, izigravajući ravnodušnost. "Samo radim svoj posao."

Primakla se bliže, koristeći prednost visokih potpetica. "Nije vaš posao govoriti o smrtnoj kazni. Tužiocima će donijeti tu odluku. Ne FBI."

"Nisam ništa odlučivao. Samo sam govorio kako stvari stoje."

"Vodili ste kampanju protiv mene i moje izjave o smrtnoj kazni, to ste radili. Ovo je trebala biti apolitična konferencija za novinare."

Ustuknuo je. "Apolitična, možeš misliti. Trideset minuta prije nego što ste se pojavili ste na nacionalnoj televiziji, tisak je nekako

dobio tajanstvene slike na kojima general izgleda kao šmrkavi cmi-zdravac. Kako to nazivate? Slučajnost?"

"Insinuirate da sam ja poslala te fotografije?"

"Poričete li to?"

Njezino je lice pocrvenilo. "Da, poričem."

"Dobro. Ali ukoliko ne biste uživali u poricanju ovakvih optužbi pred američkom javnosti, predlažem vam da prihvatite savjet koji sam vam dao u početku. Ne miješajte se u istragu."

"Pričinjava li mi se", podsmjehnula se, "ili je jedna nevjerovatno pompozna budala upravo zaprijetila da će mi ocrniti ime u medijima?"

"Ne prijetim ničime. Jednostavno neću dopustiti da ova istraga bude upravljana od strane javnog tužitelja kojeg možda više zanima pobjeda na izborima nego rješavanje zločina."

"Vi to nećete dopustiti!" rekla je s nevjericom. "Vi radite za mene, O'Doud."

Napravio je grimasu. "Puka tehnikalija, s obzirom na okolnosti. Nekako ne vjerujem daje direktor FBI-ja u ikakvoj opasnosti od toga da ga otpusti predsjednik tek dvadeset i četiri sata nakon najveće otmice još od Lindberghovog djeteta. Nekako mislim da ne želite biti zapamćeni kao javni tužitelj koji je više zainteresiran za šticeenje vlastite izborne utrke nego za spašavanje života dvanaestogodišnje djevojčice."

"Vi ste najamoralnije ljudsko biće koje sam ikad upoznala."

"Vi ste političar, ne ja. Vi imate sukob interesa."

"Tko vam je, dovraga, dao pravo da odlučujete imam li ja sukob interesa?"

Njegov je izraz lica postao hladan, ali samodopadan. "Sljedeći predsjednik Sjedinjenih Američkih Država. On mi je dao pravo."

Gledala je u tišini kako napušta sobu, umrtvljena njegovim riječima. Sama.

Repo je ugasio televizor i protrljao svoje umorne oči. Vožnja od Nashvilea do Baltimorea je bila iscrpljujuća, ali on i Tony Del-gado su bili previše puni kofeina da bi spavali.

Dnevni boravak bio je mračan bez svjetla televizora. Stari teški zastori zaustavljali su jutarnje sunce. Zeleni tepih podsjetio je Repa na bakinu kuću, samo što je ovo mjesto bilo još manje.

Malena kuhinja s elementima u nijansi zlatne boje je bila potpuno vidljiva iz spojenog dnevnog boravka s blagovaonicom. Starinska kupaonica iz šezdesetih bila je na kraju hodnika. Nadesno je bila glavna spavaća soba gdje su spavali Tony i njegov brat Johnny.

Kristen je bila u drugoj spavaonici. Repo je dobio kauč.

Iz WC-a se čulo povlačenje vode, vrata kupaonice su se otvorila i Tony je izašao van u dnevni boravak.

Repo je upalio stolnu svjetiljku, a zatim ponovno potonuo u kauč. Bio je bijesan. "Traže smrtnu kaznu." "Što?"

"Upravo sam čuo konferenciju za tisak. Šef FBI-ja upravo je rekao da će tražiti smrtnu kaznu za ubojstvo Reggieja Milesa."

"Moraju nas prvo uloviti."

Repo je odmahnuo glavom, iscrpljen. "Razmišljao sam još od ' Nashvillea i sad ti otvoreno kažem. Tvoj brat je nevolja."

Sarkastičan osmjech pojavio se na Tonvjevom licu. "A ja mislim da si ti pičkica. Pa nas to čini savršenim trokutom. Nitko ne vjeruje nikome."

"Ne zafrkavam se."

Tonvjev je osmjech izbljedio. "Što želiš da učinim, Repo?" Ljutito se okrenuo, uzimajući telefon. "Hoćeš da ovaj čas nazovem Eliota Nessa i prijavim Johnnvja?" Povisujući glas, zalupio je slušalicom i zgrabio svoj pištolj. "Hoćeš da prosviram Johnnvju mozak kad dođe ovamo? Ti hoćeš prosvirati njegov mozak? To je ono što želiš? Reci mi, jer mi je već zlo od tvog cviljenja."

Repo je buljio u njega. "Prihvatio sam ovaj posao jer si ga ti vodio. Ti si onaj s mozgom. Ne Johnnv. Ako pređeš preko svake greške koju učini tvoj brat, onda ovaj brod tone. Samo hoću da imaš muda držati svog vlastitog brata pod kontrolom. To je sve."

"Ne govori mi kako da postupam s Johnnvjem. Ako napravi grešku, obračunat ću se s njim kao što se obračunavam s tobom. Ali ubijanje Reggieja Milesa nije bila pogreška. Ustvari, Johnnv nam je učinio uslugu."

"Uslugu? Zahvaljujući njemu, sada nam nad glavama visi smrtna kazna."

"Što je savršeno. Sada je ovo igra na sve ili ništa, a mi smo slobodni učiniti što god je potrebno da uspijemo u ovom poslu. Bez obzira na to što još napravili, mogu nas samo jednom smaknuti. Dakle, ako trebamo ubiti policajca, slobodni smo ga ubiti. Ako nam neki junak stane na put, slobodni smo ubiti i njega. Slobodni smo - apsolutno slobodni - raditi što god hoćemo. Što znači da ako budemo morali ubiti Kriste Hovve..."

Repo se snuždio.

Nasmijao se tanko. "Reci to, Repo. Želim čuti kako to govoriš. Ako budemo morali ubiti Kriste Hovve ..."

Repo je naglo trepnuo, zatim odvratio pogled.

Tony se smijao i krenuo u kuhinju. "Napokon slobodni, napokon slobodni! Hvala Bogu Svemogućemu, mi smo slobodni, napokon!"

Allison je otišla kući na ručak, ne toliko radi jela, koliko da razgovara s Peterom. Nije se mogla sjetiti kad je zadnji put jela sama sa svojim suprugom, u njihovoj blagovaonici, ali nakon jutrošnje konferencije za novinare i razgovora s O'Doudom jednostavno je trebala izaći iz zgrade Ministarstva pravosuđa i razbistriti glavu. Činilo joj se da svatko oko nje ima politički ulog u njenom sljedećem potezu.

Bacila je kaput na sofu i okrenula na vijesti u podne na televizoru koji je drečao u kuhinji. Prepoznala je svoj glas, ali je slika bila stara - skoro godinu dana. Kao javni tužitelj zanemarila je svoju vlastitu tragediju kako je ne bi proglasili iracionalnim fanatikom bez poštovanja prava okrivljenih. Zнала je da će mediji iskopati prošlost kad je lansirala predsjedničku kampanju. Nakon objavljivanja svoje kandidature prošloga prosinca, Allison je bila pristala na samo jedan otvoreni intervju u udarnom vremenu da govori o Emilvnoj otmici i svojoj vlastitoj osmogodišnjoj mucu. Strategija je bila da se to rano makne s puta i krene naprijed sa pravim temama kampanje. S otmicom Kristen Hovve, mediji su uskrisili taj stari intervju, a posebno su se fokusirali na jedan zvučni insert.

"Jedna stvar ostaje jednako istinita danas kao što je i onda bila", rekla je Allison na snimljenom intervjuu. "Prva su dvadeset i četiri sata najvažnija u bilo kojem slučaju otmice djeteta od strane osobe koja nije član obitelji."

Novinar je ponovno na ekranu bio uživo, stojeći ispred sjedišta FBI-ja. "Danas popodne, kako je istraga o otmici Kristen Hovve odmakla u drugi dan, riječi državne tužiteljice od prije godinu dana imaju težinu u mislima i srcima svih Amerikanaca. Možemo se samo nadati sretnijem svršetku nego što je bio za Allison i Emily Lehey."

Studijski voditelj odgovorio je važnim glasom: "Apsolutno."

Allison se naježila. Apsolutno - idiotski odgovor TV novinara, prikladan za svaku priliku.

Danas je toplije nego u paklu, ha, Ted? Promet je danas grozan, zar ne, Jamie? Nadamo se da ćemo biti prvi na licu mjesta kad budu izvlačili iz šume tijelo mrtve djevojke, heh, dečki?

Apsolutno, apsolutno, apsolutno.

Lijepo je znati da im je stalo.

"Bok, ljubavi." Bio je to Peter, oglosio se iz blagovaonice. Prekinuo je na tjedan dana rad u New Yorku kako bi pratio suprugu na kampanji, ali s Allisoninom iznenadnom diverzijom bio je na nekoj vrsti godišnjeg odmora u najapsurdnijem smislu te riječi.

Allison ga je na brzinu poljubila, a zatim ugasila televizor. Pratila gaje do stola u blagovaonici i sjela na mjesto, postavljajući stol nasuprot njemu. Bila je duboko u svojim mislima,

pokušavajući odbaciti onu duhovitu primjedbu televizijskog novinara o "sretnijem svršetku" i pokušavajući se usredotočiti na jutrošnju katastrofalnu konferenciju za novinare.

Peter je gucnuo svoj ledeni čaj, proučavajući stresni izgled na ženinom licu. "Dakle", rekao je, "Wally je na nogometnom treningu, a Beaver je morao ostati poslije škole zato što je oslobodio krastaču na satu znanosti gospođe Mergatroid."

Allison se otrgnula iz zemlje misli. "Ha?" rekla je, ne slušajući zapravo.

Peterove su oči poprimile topliji izraz. "Zašto mi ne kažeš što ti se mota po glavi?"

Uzdahnula je, pa zadržala misao dok im je njihova domaćica, koja je bila poliglot, posluživala pileća prsa bez kostiju, pečena u onome što je nazivala dražesnim umakom od "sobovog dreka". Allison je s olakšanjem saznala da se radi o umaku od gorušice. Nakon što je domaćica otišla, sljedećih je dvadeset minuta potrošila na pričanje Peteru svega što se bilo dogodilo, ne dižući niti jednom vilicu.

Peter je pomaknuo u stranu svoj napola puni tanjur, a zatim rekao: "Zar si stvarno toliko iznenađena bilo čime od ovoga? Ulozi više ne mogu narasti, a ti se baviš vošingtonskim egom. Trebaš očekivati neke političke manevre."

"To je više od manevara. Osjećam se kao da cijelom otmicom... manipuliraju."

Riječi su ostale visiti u zraku. "Na koji način?" pitao je.

"Na svaki način. Prvo me kameraman zaskoči na rijeci, pokušavajući me prikazati kao lovca na publicitet. Zatim novine objave slike Lincolna Hovvea na kojima izgleda kao cmizdravac.

Jutros mi 'direktor FBI-ja bez uvijanja kaže da mu je Hovve naredio da me isključi iz istrage.

Izgleda da nikome nije stalo da se Kristen Hovve izvuče živa. Bitan je jedino publicitet."

"Ako je tako, možda ti je bolje da ne sudjeluješ u istrazi."

Odmahnula je glavom. "Zar ne vidiš, Peter? Izostavljanjem mene iz istrage, stavljaju me u poziciju iz koje ne mogu pobijediti. Ako Kristen pronađu, Hovveova kampanja će me ocrniti kao odsutnu državnu tužiteljicu koja ne bi prstom pomakla da pomogne spasiti unuku njezinog protivnika. Ali, ne daj Bože, ako nešto pođe po zlu, možeš se kladiti da će za sve okriviti mene. Ja sam državni tužitelj. Konačna odgovornost za Kristenin život je moja."

Peter je natočio još jedan ledeni čaj iz vrča. "Zvuči mi kao da ukazuješ na to da otmica nije samo politički manipulirana. Zvuči kao da misliš daje politički motivirana."

"Što misliš pod time?"

"Znači da sve što se dogodilo u proteklih dvadeset i četiri sata nije samo reakcija hrpe političkih stratega na strašnu tragediju. Možda je strašna tragedija ispočetka dio strategije."

Allison ga je pogledala u oči. "Bilo bi mi grozno bilo kome pridodati motive te vrste."

"Ne čini se da je izvan područja vjerojatnosti. Neki gorljivi simpatizer generala Hovvea uvuče njegovu unuku, bolesno se nadajući da će mu faktor suosjećanja pomoći da ga izbaci na vrh."

Teško je progutala. "Ili gorljivi simpatizer Leahveve koji misli da će otmica poslati Hovveovu kampanju u posvemašnji kaos, da će odvratiti oči javnosti od bizarnog pitanja nevjere koje me zamalo uništilo na debati i da će mi omogućiti poplaviti medije žestokim govorima protiv kriminala, punih tjedan dana prije izbora."

"Nisam mislio na to da bi netko bio na tvojoj strani."

"Ja jesam. Koliko je tinte potrošeno na preljub od Kristenine otmice? Niti kap. Preko noći je taj odlučujući faktor na izborima postao potpuno nebitan."

"Dakle", rekao je, podižući obrve, "na čijoj je strani negati-vac? Hovveovoj? Ili tvojoj?"

Allison je uzdahnula, zatim pogledala kroz prozor. "Iskreno, Peter? Nemam pojma."

Posluga u sobu u hotelu Opry Land imala je u ponudi ručak već od jedanaest sati, no Lincoln Hovve bio je još uvijek previše ljut da bi jeo. Fotografije na kojima je snimljen kako plače sjedeći na stražnjem sjedalu limuzine uhvatile su jednu njegovu stranu za koju je inače mislio da ne postoji. Ed Muskie je sigurno presretan, pomislio je. Od sada će svijet, kad se bude govorilo o plačljivim predsjedničkim kandidatima, misliti na Lincolna Hovvea iz 2000., a ne na pokojnog senatora u demokratskim nominacijskim izborima 1972.

Hovve je mrzio pokazivanje osjećaja u javnosti. Čak i kad bi odlazio na produžena razdoblja službovanja u prekomorske vojne postrojbe, nikada nije dopuštao svojoj supruzi da ga dođe otpratiti u zračnu luku. Oprostili bi se kod kuće, nasamo. Bez suza na javnim mjestima. Bez zagrljaja i poljubaca pred četama.

Pomisao na to da će njegovo uplakano lice biti oblijepljeno po svim novinama u zemlji bila je dovoljna da u svom poslovično-voj-ničkom stilu odustane od svega i povuče se. Trebao je nekoga koga će okriviti, a hrabro priznanje direktora njegove kampanje daje on bio taj koji je angažirao čovjeka koji je snimio fotografije samo je potpaljivalo njegov bijes.

Hovve je šuteći koračao gore-dolje LaBelleovim hotelskim apartmanom, probavljajući sve što je dosad čuo. U silnom gnjevu, zamalo se spotaknuo o žicu koja je vijugala preko orijentalnog saga. Od otmice, apartman je bio spojen žicama poput nekog stožera satelitske kampanje s računalima i dodatnim telefaksovima, ali čak se ni telefon nije usudio zazvoniti dok je on formulirao odgovor.

"Od svih idiotskih ideja", grmio je general, koračajući još bje-snije i mašući rukama dok je govorio. "Kako ti je uopće moglo pasti na pamet da angažiraš nekoga da me fotografira bez mog znanja?"

LaBelle se šćućurio u fotelji, tupo zureći u pod. "Htio sam da dobijemo spontane fotografije pa vam, naravno, nisam mogao unaprijed reći da će vas snimati. Ali nikada ih ne bih upotrijebio bez vašeg odobrenja."

"Mogao si barem angažirati neku osobu kojoj možeš vjerovati."

"Mislio sam da mu mogu vjerovati."

Hovve ga je pogledao izravno u lice, pooštrivši ton glasa. "Znači li to da ti vjeruješ tom Redu Weberu? Je li mu netko doista provalio u hotelsku sobu i ukrao mu negative ili te tip jednostavno nasamario prodavši ih nekom drugom?"

"Ne znam. Meni se čini da bi, da me zaista htio prevariti, pričekao dok mu ne isplatim pedeset tisuća. Tada bi kopije fotografija prodao još i nekom drugom."

Hovve je potvrdno klimnuo glavom, složivši se s tom logikom. Ponovno je koračao. "Dakle, pretpostavimo daje doista bila provala. I pretpostavimo da doista možemo izvesti zaključak da iza nje stoji Leahvina kampanja. Kamo nas to vodi?"

LaBelle se počeošao po glavi, razmišljajući. "Mislim daje to dvosjekli mač. Ne možemo, zapravo, mnogo postići ako stvar pustimo u medije. Svakako, ako u novinama bude pisalo da su provalu izvršile pristaše Allison Leahy, to će njihovu stranu prikazati u lošem svjetlu. Ali jednom kad policajci ili novinari počnu kopati po tome, sigurno će izaći na vidjelo da smo mi angažirali Webera da vas snimi. A to nas čini još gorima od njih."

"Dovraga, Buck! Mislio sam da si jebeno pametniji od ovoga." Bio je gnjevniji no ikad, toliko da su mu od srdžbe nabrekle žile u vratu. "Zar tebi nije jasno u kakav me škripac ova situacija dovela? Svima sam pokazao da poštujem etiku. FBI-ju, medijima, čak i Allison Leahy. Javno sam stalno ponavljao da neću tolerirati nikakve manipulacije ove otmice za dobivanje političke prednosti. Kako će, dovraga, izgledati ako se otkrije da si angažirao fotografa da se Kodakom domogne nekih spontanih trenutaka u kojima ja oplakujem gubitak svoje unuke?"

"Gospodine, ja..."

"Tišina, vojnice!"

Pogledali se, ne komentirajući generalov prelazak na "vojnički" žargon.

Ruke su mu se stisnule u goleme, bijesne šake. "Kunem ti se, Buck, da izbori nisu ovako blizu, letio bi s posla. Zapravo, ne, izveo bih te van i ustrijelio bih te, tako mi Boga. Sjedimo na tempiranoj bombi. Sto sprječava tog primitivnog Webera da otrči novinarima i ispriča im za što si ga angažirao? Tabloidi bi platili velike pare za ovakvu priču."

LaBelle je sjedio, ne odgovarajući, kao daje pitanje bilo retoričko. "Meni pada na pamet jedna stvar koja bi ga mogla ušutkati", naposljetku je rekao. "A to je da se Weberu isplati njegovih pedeset tisuća dolara."

General se ukipio na mjestu, zapanjen, poput čovjeka koji je zadobio udarac u prsa. "Mito za šutnju?"

"To je tako negativan izraz. Ali, da. Pretpostavljam da bi se moglo reći mito za šutnju."

General je napravio grimasu. "Ti to ozbiljno?"

"Želite li da Weber šuti? Ili želite pasti pet bodova iza Allison Leahy?"

Hovve se okrenuo na stranu, obuzet tjeskobom, govoreći na-glas, ali sam sebi. "Hulja", progundao je. "Ne mogu vjerovati da se ovo događa." Naslonio se na prozorsku dasku i gledao van na parkiralište. Majka i kći hodale su prema svom automobilu, podsjećajući ga na vlastito potomstvo. U njemu se pojavio poriv da smjesta otpusti LaBellea, ali znao je da ima malo tako opasnih stvari kao što je nezadovoljan bivši pripadnik kampanje. Gad bi vjerojatno prvim sljedećim letom otišao u Nevv York i velikim izdavačkim kućama na dražbi ponudio svoje razotkrivajuće memoare.

"Čak i ako platimo", rekao je leđima okrenut prema LaBelleu, "ne postoji garancija da neće procuriti."

"Istina. Pretpostavljam da postoji samo jedna stvar koja bi bila sigurna. Ali, vi mi ne izgledate kao nasilni tip, generale. Barem ne kad se radi o civilnom okruženju."

Hovve je nervozno zatreptao očima, ne znajući što da učini - zatim gaje mutan odraz u staklu natjerao da zastane. Bio je to LaBelle, koji je sjedio iza njega promatrajući ga, nesvjestan da general može vidjeti njegov odraz u prozoru. Primijetio je određeni sjaj u njegovu oku, smiješak na usnama, kao daje uživao u činjenici stoje general uopće i razmišljao o plaćanju mita za šutnju.

Ovo je bila noćna mora koje se general Hovve pribojavao, razlog zbog kojeg se odbio kandidirati 1996. i razlog zbog kojeg se tako nerado kandidirao 2000. godine. Osjetio je u sebi bujicu gnjeva - gnjeva na samog sebe što je uopće ušao u ovu odvratnu arenu zvanu politika. Duboko je udahnuo i zatomio bijes u sebi, shvativši da, obzirom na okolnosti, doista nije preostajalo ništa drugo.

"U redu", rekao je kandidat. "Plati čovjeku njegov prokleti novac."

Johnnv Delgado je čuo buku.

Ležao je na krevetu u polusnu. Pogledao je na digitalnu budilicu: 12:20 poslije podne. Dovezao se ravno iz Nashvilea nakon što se riješio tijela, stigavši u Philadelphiju u srijedu oko četiri sata ujutro. Brat mu je rekao da pođe zaobilaznim putem kako ga nitko ne bi pratio pa je odlučio malo odspavati u stanu svoje bivše djevojke u Philadelphiji, a zatim nastaviti put prema Marvlandu.

Uspravio se u sjedeći položaj na krevetu, oslušujući, obučen samo u bokserice. Košulja i hlače ležale su na podu pokraj kreveta, odmah pokraj Medenine crvene spavačice. Rolete su bile čvrsto skupljene, ali nepodnošljivo jarka zraka poslijepodnevnog sunca probijala se kroz otvor u roleti na mjestu gdje je nedostajala letvica, blješteći Johnnvju ravno u oči.

"Jesi li što čula?" upitao je.

Diane Combs - "Medena" - bila je izvaljena na truhu na drugoj strani kreveta. Sinoćnji vatreni ponovni sastanak bio je neočekivan, ali dobrodošao gubitak sna. Okrenula se na bok, nasmiješivši se. "Čula što?"

Nije joj uzvratilo smiješak. "Učinilo mi se da sam čuo glasove vani pokraj automobila."

"Možda su moji susjedi."

"Daj, pogledaj kroz prozor, mala, može? Vidi je li netko koga poznaješ."

"Čemu paranoja?"

"Samo ti provjeri", odlučno je rekao.

Oči su joj se nervozno pomicala lijevo-desno. Nije joj se sviđao njegov ton. "U redu", rekla je, ustajući iz kreveta. Zamotala je svoje nago tijelo u plahtu te se približila prozoru i provirila kroz rolete. Pogledala je Johnnvja. "Policajci."

"Sranje!" Skočio je iz kreveta i mahnito navukao hlače. "Što rade?"

"Izgleda da provjeravaju tvoj automobil." "Uh, sranjel"
Čelo joj se naboralo od zabrinutosti. "Što se, dovraga, događa?" "Ukraden je."
Odmaknula se od prozora. "Gade jedan. Ne javiš mi se mjesec dana, a onda se pojaviš usred noći s ukradenim automobilom?"
Stavio je košulju u hlače i povukao zatvarač. "Ne radi se ovdje o ukradenim autima."
"Pa što se onda događa?"
"Nešto važno." Sjeo je na krevet i navukao čizme. "Jako važno."
Usne su joj se osušile. "Reci mi. Želim znati što..."
Iz torbe je izvadio pištolj, prekinuvši je usred rečenice. "Samo ušuti i budi mirna." Brzo je prišao prozoru, oprezno gledajući van, leđima oslonjen uza zid.
Medena se počela tresti.
"Postoji li stražnji izlaz iz ove rupčage?"
Nervozno je kimnula glavom. "Da. U kuhinji. Ali trebat će ti ključ da izađeš."
"Gdje je?"
"U mojoj torbici."
"Uzmi ga."
Još omotana plahtom, spotakla se hodajući na drugu stranu sobe, zatim je dohvatila svoju torbicu i skinula ključ s prstena za ključeve. Ruka joj se tresla kad mu gaje pružala.
"Johnnv, jesi li upao u kakve nepravilike?"
"Još nisam."
"Zašto si ukrao auto?"
"Daj začepi!" Naciljao je pištoljem ravno u nju.
"Johnnv. Daj. Ne moraš držati tu stvar uperenu u mene."
Trgnuo se, u bolnoj nedoumici. "Ne mogu vjerovati da moram ovo učiniti."
"Učiniti što?" Glas joj je podrhtavao.
"Auto sam ukrao u Nashvilleu. Znat će da sam jučer bio u Nashvilleu."
Probljedjela je. Gledala je sinoćnje vijesti. "Hoćeš reći da si ti imao neke veze s otmicom one male djevojčice?"
Pogledao je kroz prozor. Policajac je zapisivao broj tablica. Johnnv je zagrizao usnicu i promrmljao: "Jebote, ne mogu vjerovati da moram ovo učiniti."
Medena se nervozno pomaknula na rub kreveta. "Samo idi, smjesta. Izađi na stražnja vrata. Neću im reći da si bio ovdje. Reći ću im da ne znam tko je ondje parkirao taj auto. Probudila sam se i vidjela da stoji ondje."
Iskrivio je lice i odmahnuo glavom. "Ovo je za njih prevelika stvar da bi dopustili da ih šutnjom zavlaci neka beznačajna nekadašnja kurvica." Posegnuo je rukom u torbu i pričvrstio prigušivač na Ustala je i pomaknula se tri koraka unatrag. "Johnnv", glas joj se tresao, "molim te. Ako misliš da ne bih mogla šutjeti, jednostavno me povedi sa sobom. Možemo uzeti moj automobil. Stavi mi povez preko usta i baci me u prtljažnik, ako želiš. Samo - Bože, molim te - nemoj me ubiti."
Zastao je na trenutak kako bi razmislio, no zbog katastrofe s Reggijem Milesom bilo je nezamislivo uzeti drugog taoca. "Neće ići, Medena."
Njezino preklinjanje pretvorilo se u vrisku kad se bacila na koljena, plačući. "Johnnv, kunem se. Neću ništa reći. Nikome. Nikad."
Zatvorio je jedno oko i naciljao u njezino čelo. "Znam da nećeš", rekao je, a zatim pritisnuo okidač.
Harlev Abrams stigao je u Philadelphiju nešto prije tri sata poslijepodne. Njegova je zamisao bila da se na nacionalnoj razini traga za svakim vozilom koje je bilo unajmljeno ili ukradeno u Nashvilleu tijekom proteklog tjedna. Uz, praktički, sve raspoložive redarstvene postaje u stanju pripravnosti, trebalo je manje od dvadeset i četiri sata da ih se pronađe. Međutim, samo je jedan trag vodio do praga žrtve ubojstva. Harlev je zaključio da je taj trag vrijedan puta.

U zračnoj luci dočekala ga je mlada agentica iz filadelfijske postaje u Mercurvju s četvorim vratima, tipičnom "b-automobilu", kako Biro2 naziva svoja vozila. Harlev je sjedio na suvozačkom sjedalu, duboko zamišljen, zapisujući bilješke na žuti blok papira dok su se vozili autocestom. Kad su izašli s autoceste u blizini gradskog centra, podigao je pogled, s olovkom u ruci.

"Ne želim nikakve probleme s dokaznim materijalom koji bude prikupljen u ovom stanu", rekao je. "Postoje li ikakvi problemi s nalogom za pretres koji je nabavila filadelfijska policija?"

Slegnula je ramenima, ne mičući pogled s ceste. "Naš pomoćnik državnog pravobranitelja smatra da ne postoje. Policajac iz ophodnje provjerio je tablice i dobio potvrdu da je krađa tog automobila prijavljena u Nashvillu samo dva sata nakon što je Kristen kriminalistička policija SAD-a koja se bavi poglavito suzbijanjem špijunaže, osnovana 1908.

Hovve oteta. Policija je provjerila kod vlasnika stambenog objekta, saznala da je parkirališno mjesto bilo dodijeljeno Diane Combs u stanu dva-nula-jedan. Pokucali su na vrata, ali nitko nije odgovarao. Zvali su je na radno mjesto gdje su im rekli da jutros nije došla na posao. Nije javila daje bolesna, ništa. Mislim da to sve upućuje na vjerojatnu sumnju. Očito je da tako misli i sudac, inače ne bi izdao nalog."

Harlev je zadovoljno klimnuo glavom.

Skrenuli su na glavni ulaz u Chestnut3 Apartments, nepravilnu zbirku jeftinih, smečkastih kuća na dva kata, s krovovima od crvenog crijepa. Kompleks je bio ograđen, ali nije imao sigurnosna vrata. Ovog je poslijepodneva, međutim, na ulazu bio postavljen pozornik. Harlev je spustio prozor i pokazao mu svoje isprave.

"Tražim detektiva Wyatta", rekao je.

Pozornik im je pokazao put, a zatim putem radija unaprijed obavijestio ekipu koja je prikupljala dokaze na mjestu zločina da Abrams stiže.

Na parkiralištu su se okupili znatizeljnici pa je policajac razdvojio gomilu kako bi automobil FBI-ja mogao proći. Parkirali su do žute policijske trake, pokraj kombija na kojemu je pisalo "mrtvo-zornik". Troja policijska patrolna kola i dva neobilježena automobila činila su polukrug oko ukradenog Chevija Camara iz 1997. s tenesijskim tablicama. Forenzičari su tražili otiske prstiju i skupljali vlakna sa sjedala i s tepiha. Dva čovjeka iz mrtvozorničkog ureda gurala su ležeća bolnička kolica kroz otvorena vrata u stan 201.

Harley je izašao iz "b-automobila" i zakopčao jaknu, pomi-slivši kako je vrijeme više nalik siječanjskom nego onom u studenom. Prišao mu je visok crnac u staromodnom, smeđem kaputu s malim izrastom bradice na licu.

"Detektiv Wyatt", rekao je, predstavivši se. "Odjel za umorstva."

"Harley Abrams, FBI. Ja sam inspektor koji nadzire slučaj Hovve, odnosno otmicu djevojčice."

"Znam tko ste. Kako vam mogu pomoći?" 3 Chestnut - kesten, kestenjasta boja.

"Ja jednostavno pokušavam uskladiti naše djelatnosti. Priznajem daje umorstvo pod vašom nadležnosti, ali ovo mjesto zločina moglo bi donijeti neke važne dokaze u našem slučaju otmice."

Wyatt je napravio grimasu. "Mislite da su ljudi kojima je uspjelo oteti unuku Lincolna Hovvea doista toliko glupi da ukradu automobil za bijeg u Nashvillu i voze ga sve do Philadelphije?"

"Kad se bavite ovako ozbiljnim zločinima, često vidite razme-tljivost zbog koje su ti tipovi uvjereni da što god učinili, nikada neće biti uhvaćeni. Prije šest godina smo uhvatili tipove koji su postavili bombe u World Trade Centeru, zato što su se vratili u agenciju za iznajmljivanje kako bi podignuli polog za kamion koji su upotrijebili da dignu u zrak zgradu.

2 Biro - Federal Bureau of Investigation (FBI), Savezno biro za istrage; savezna

Krađa auta za bijeg ne čini se ni upola toliko glupa."

Detektiv je kimnuo glavom, očito se slažući.

"Da čujem o žrtvi", rekao je Abrams.

"Ime joj je Diane Combs. Većinu vremena radila je kao blagajnica u trgovini mješovitom robom, ali kad je trebala drogu bavila se i prostitucijom. Odlazila je na i s odvikavanja jedanaest puta u šest godina. Ako se mene pita, ne čini mi se baš kao tip vrhunskog otmičara."

"Bi li vam smetalo da malo pogledam po stanu?"

"Samo izvolite."

Harley je pošao napuklim pločnikom koji je vodio do otvorenih ulaznih vrata. Ekipe za sakupljanje forenzičnih dokaza temeljito je pretraživala tepih u dnevnoj sobi i namještaj. Harley je bez riječi prošao mimo njih i skrenuo u hodnik, uputivši se ravno u spavaću sobu. Zaustavio se na ulazu u prostoriju.

Tijelo Diane Combs ležalo je na podu, još zamotano u plahu, a položaj leša bio je označen kredom. Njezine otvorene oči postajale su plosnate zbog gubitka tekućine. Iz rupe na čelu vodio je trag krvi, cureći niz jedno oko i završavajući u tamnoj, zagasitocrvenoj mrlji na tepihu. Harley je primijetio da se krv još nije bila potpuno osušila. Kleknuo je pokraj tijela, položivši stražnji dio ruke uz ženin obraz. Još je bio topao. Glavajoj se pomakla kad ju je dotaknuo, što je ukazivalo na to da mrtvačka ukočenost još nije nastupila i uzrokovala stezanje vratnih mišića. Vjerojatno je mrtva manje od tri sata, zaključio je. Ubojica nije mogao daleko odmaknuti.

Harley je ustao. "Ima li kakvih znakova borbe ili provale?" "Nikakvih", rekao je Wyatt.

Harley je prišao krevetu i pritisnuo madrac. Mekan, primijetio je. Na njemu se zadržao otisak njegove ruke. Kleknuo je tako da su mu oči bile u razini s madracem.

"Još uvijek se vide udubljenja na obje strane kreveta", rekao je. "Meni se čini da je ovdje sinoć spavalo dvoje ljudi." Ustao je i pogledao žrtvu, a onda Wyatta. "Tko je jedna od te dvije osobe znamo. Otkrijte-tko je druga i riješit ćete svoje umorstvo. A možda riješimo i moju otmicu."

"Koja je vaša teorija?" upitao je Wyatt.

"Do sada, bili smo skloni vjerovati daje ovo bila dobro isplanirana otmica koju su počinili rafinirani zločinci. Ali možda je to bio samo impulzivni potez nekog nevažnog propalice koji je popuštao džoint, ukrao automobil, izgubio glavu od uzbuđenja te se domislio da bi mogao postati netko i nešto ako napravi nešto važno, kao stoje otmica unuke generala Hovvea. Možda mu je gospođica ili gospođa Combs nekadašnja djevojka. Tip se zaustavi ovdje da prenoći i uvede Kristen unutra, misleći da će impresionirati gospođicu Combs. Ali umjesto toga, ona pošizi, kaže mu da ne želi sudjelovati u tome. On pobjesni na njezinu reakciju i ubije ju. Naravno, ja sada samo nagađam. Ali htio bih dovesti ekipu za dokaze da vam pomogne. Na sreću, Kristenina majka je bila dovoljno sabrana da misli unaprijed te je upotrijebila pribor za uzimanje DNK brisa, tako da nam je potrebna samo jedna vlas kako bismo utvrdili je li Kristen bila ovdje ili nije. Također, želim se pobrinuti da prikupimo svaku trunčicu dokaza koja će nam pomoći da otkrijemo identitet osobe koja je pucala u glavu gospođice Combs."

"Čini se da bi ovo mogao biti trag koji ste tražili", rekao je Wyatt.

"Nadajmo se", rekao je Abrams. "U ovom poslu nema vremena za istrage koje nikamo ne vode."

Do srijede poslijepodne, Natalie Hovve već se dobro snalazila po kćerkinjoj kuhinji. Kad se oglasilo zvono na ulaznim vratima, kuhala je čaj za Tanyju i tri agenta FBI-ja iz Nashvillia koji su nadzirali kuću. Tanya je ustala iz stolice ispred televizora, ali jedan od agenata ju je zaustavio.

"Ja ću provjeriti tko je", rekao je.

Tanya se okrenula natrag k televiziji. Bila je prilijepljena za CNN, koji je izborne izvještaje zamijenio čestim novostima o otmici.

Agent je provirio kroz špijunku. Uz rub ceste bio je parkiran bijeli kombi s poznatim plavo-crvenim FedExovim⁴ znakom. Do-stavljačica je stajala na trijemu.

"Samo malo", kroz vrata je rekao agent. Izvadio je mobilni telefon i nazvao FedEx kako bi provjerio dostavu. Pokazala se istinitom. Otvorio je vrata.

"Imam pismovnu pošiljku za Lincolna ili Natalie Hovve."

"Mi ćemo je preuzeti", rekao je agent. Potpisao je primitak i zatvorio vrata.

Drugi je agent prišao s ručnim detektorom za metal i prešao njime preko plosnate pošiljke. Ništa. Pogledao je gospođu Hovve i rekao: "Ako želite, možemo je poslati u postaju daje snime rendgenskim zrakama, čak je i psi mogu ponjušiti u slučaju da sadrži eksploziv ili otrove."

"Koliko će to dugo trajati?" pitala je.

"Nekoliko sati. Ja vam savjetujem da to svakako učinite."

"Ali što ako ima nekakve veze s Kristen? Možda nemamo nekoliko sati." Oči su joj preklinjale da netko kaže što da učini.

Tanya je istupila. "Ja ću otvoriti pošiljku."

"Ne!" rekla je Natalie. "Naslovljena je na mene i Lincolna. Ako se nešto ima dogoditi, onda neka se to dogodi nama. Ja ću je otvoriti."

Natalie je uzela omotnicu te se sama povukla u blagovaonicu i sjela na čelo stola. Duboko je udahnula i otvorila pismo. Zastala

4 FedEx - Federal Express; kompanija koja dostavlja pisma i pošiljke.

je, kao da je očekivala gljivu atomske eksplozije ili oblak raspršenog plinovitog cijanida, ali ništa se nije dogodilo. Izvadila je jedan jedini list papira. Oči su joj se uznemireno pomicale amo-tamo dok je čitala tipkanu poruku: "Milijun dolara. U novčanicama od stotinu dolara. Do petka. Daljnje upute slijede."

Progutala je knedlu u grlu, a zatim okrenula drugu stranu poruke. Na poleđini je bila zaljepljena identifikacijska iskaznica za više razrede Osnovne škole Wharton na kojoj je bilo ime Kristen Hovve.

Zadrhtala je, shvativši da zahtjev nije bio samo nečija neslana šala.

Pri dnu stranice, netko je načrčkao rukom pisanu poruku -izgledalo je gotovo kao da je napisana kao dodatak. "Ako murja ovo vidi, Kristen će umrijeti."

Ruka joj se neobuzdano tresla.

Agent FBI-ja je došao do nje. "Stoje, gospođo Hovve?"

Privinula je pismo na grudi, zaklanjajući ga od svih očiju, osim svojih vlastitih. "Ne mogu vam reći", rekla je drhtavim glasom. "Ne prije nego što razgovaram s Lincolnom."

Harlev Abrams odveden je helikopterom iz Philadelphije u Washington na hitan sastanak u stožer FBI-ja. U 16:35 došao je u radnu sobu upravitelja O'Douda, impresivnu skupinu ureda i konfe-rencijskih sala poznatih kao "mahagonij ski red" zbog bogato obloženih zidova.

Ostatak zgrade isticao se krutim, ugljenastim vratima i bež zidovima punim umjetničkih djela, čineći upraviteljev ured oazom u zgradi koja je smiješna zbog svojih arhitektonski užasnih vanjskih zidova od betona punog mrlja. Ulaz u ured bio je zabranjen, zahtijevao je prethodnu dozvolu upravitelja osiguranja. Na Harlevjevom ovratniku bila je potrebna identifikacijska slika s plavom pozadinom koja mu je omogućavala da dođe do upraviteljevog primatelja koji gaje onda pustio unutra. Dva agenta Tajne službe čekala su izvan ureda, nešto izvan njihove jurisdikcije u stožeru FBI-ja, ali u ovoj fazi pratili su Lincolna Hovvea posvuda.

O'Doud je sjedio za svojim antiknim stolom od mahagonija. Lincoln Hovve sjedio je u fotelji nasuprot njemu. Harlev je primijetio da Hovve nosi identifikacijsku sliku sa zlatnom pozadinom, koja pokazuje najviši stupanj dozvole osiguranja, razina rezervirana za FBI-jeve

pomoćnike direktora i više. Neobična, ako ne i neregularna susretljivost, mislio je Harlev, uzimajući u obzir daje general samo civil, makar je bio i predsjednički kandidat.

Harlev je obojicu pozdravio s poštovanjem. U običnoj otmici, nadležni specijalni agent iz CASKU-a ne bi izvještavao o njoj upravitelja FBI-ja, ali ništa u ovom slučaju nije bilo obično.

Upravitelj O'Doud predao mu je faksiranu kopiju zahtjeva za otkupninom. Harlev ga je pregledao, i sjeo na prugasti kauč kraj prozora.

Hovve je rekao: "Moja žena ga je primila danas popodne u Nashvillu. Poslano je federalnom poštom mojoj kćeri, ali je naslovljeno na Natalie i mene."

Harlev je podigao pogled. "Ne bi imalo nekog smisla nasloviti ga na vašu kćer. Čak i otmičari moraju znati daje lakše vama skupiti milijun dolara nego vašoj kćeri."

O'Doud je rekao: "Još jedna zanimljivost. Došlo je iz Knox-villea, ne Nashvillu."

"Pretpostavio sam da su otišli iz Nashvillu. To potvrđuje da su krenuli istočno, što daje potporu našoj teoriji da je ubojstvo u Philadelphiji povezano s otmicom."

Hovve je upitao: "Ali zašto bi poslali paket koji može odati njihovu lokaciju? Zašto samo ne bi nazvali nakratko?"

"Vjerojatno su se bojali da bi telefonski poziv bio praćen, ili da bi im identificirali glasove, ili biste htjeli pričati s Kristen pa bi morali riskirati dovodeći je na govornicu - mnogo je razloga. Zato su samo ovo bacili preko noći u poštanski sandučić na putu tko zna kamo. Dok je došlo do vaše kćeri u Nashvillu, oni su već bili daleko od Knoxvillea."

O'Doud je upitao: "Utječe li zahtjev za otkupninom na vaše razmišljanje, Harlev? Mijenja li išta?"

"To je definitivno pomak. Kad dobijete zahtjev za otkupninom, slučaj se mnogo lakše riješi jer otmičari moraju kontaktirati obitelj. Ali što se tiče istrage, mislim da ne bismo smjeli odustati od svega i reći da tražimo financijski motivirane otmičare."

"Zašto ne?, upitao je Hovve, napravivši grimasu.

"Zato što mislim da su drugi profili koje smo obradili u CA-SKU-u još uvijek mogući. Financijski je motiv zasigurno prihvatljiv. Ali svejedno možemo imati posla s psihopatom željnim slave koji je odabrao vrlo poznatu žrtvu kao što je Kristen Hovve samo zbog uzbuđenja i ozloglašenosti. Pogledajte poruku o otkupnini još jednom", rekao je, čitajući fotokopiju: "Milijun dolara do petka, slijedite upute." Kao da su se tek kasnije sjetili otkupnine. Otimač još nije ni smislio kako će doći do novca. U ovoj fazi jednostavno ne možemo isključiti i druge mogućnosti, uključujući teoriju daje ovo rijedak i možda čak neviđen slučaj gdje je pravi cilj otmice prekinuti izbore."

Hovve se trgnuo, kao da mu je bilo neugodno zbog bilo kakve rasprave o političkim posljedicama. "Ali zahtjev za otkupninom mora razbiti tu teoriju, zar ne? Mislim, iako je gospođa Leahy očito htjela iskoristiti otmicu zbog svojih političkih ciljeva, zahtjev za otkupninom dokazuje daje otmičareva motivacija financijska, ne politička."

Harley je rekao: "Ne bih se složio na dvije razine. Prvo, ako su otmičari politički motivirani, lažni zahtjev za otkupninom svakako bi bio dobar način da skrene FBI s traga. I drugo, ne bih rekao daje samo gospođa Leahy iskoristila otmicu u političke svrhe."

General se napuhao od ljutnje. "Govorite li da i ja igram u političke svrhe?"

Harley je sreo njegov pogled, pitajući se je li sad bilo pravo vrijeme da ispita i kandidata i upravitelja o politički transparentnom govoru o smrtnoj kazni koji je O'Doud izrekao na jutrošnjoj presici. Odlučio je da nije. "Ne bih to nikad rekao, generale. Ne bez više dokaza." Pogledao je u faksiranu poruku o otkupnini. "Ono što bih zaista htio vidjeti je original ove poruke."

"Upravo stiže", rekao je O'Doud. Morat će se analizirati, što je dijelom razlog ovog sastanka." General Hovve ga je prekinuo, preuzimajući kontrolu. "Vjerojatno ste vidjeli rukom napisanu poruku na pozadini - upozorenje da ako kažemo policiji za otkupninu, ubit će taoca. Do sada,

jedine osobe kojima smo moja žena i ja rekli za to su naša kći, neki bliski prijatelji koji bi nam mogli pomoći skupiti novac, i naravno, upravitelj O'Doud. Upravitelj je doveo neke visoke dužnosnike da pomognu u slučaju. Pomoćnog upravitelja kriminalističkog odjela, šefa CASKU-a, neke odabrane članove tima za oslobođenje taoca i, sad, vas. Očito će za to morati saznati još ljudi - laboratorijski agenti koji analiziraju poruku i omotnicu, stručnjak za rukopise koji će analizirati rukom pisani dio poruke, itd. Računam na to da ćete odrediti najmanju moguću grupu koja mora znati za ovo. A onda želim da izaberete samo one ljude kojima se apsolutno može vjerovati da će ovo držati u tajnosti. Moramo pretpostaviti da će otmičari djelovati u skladu s prijetnjom. Ne smijemo dopustiti propuste u osiguranju."

"Teško je garantirati da neće biti propusta, ali svakako ću sastaviti popis agenata kojima mogu vjerovati. Samo da vas još nešto pitam, ima li netko koga ne želite na ovoj listi?"

General i upravitelj O'Doud izmijenili su poglede. "Mogu se sjetiti samo jedne osobe", rekao je Hovve, stišćući oči. "Allison Leahy."

Najveći val prometa slijevao se niz aveniju Pennsylvania, veliku i na mnogo načina metaforičnu razvodnicu između Palače pravde i stožera FBI-ja između Devete i Desete ulice. Allison je prešla prijelaz na cesti sa svojim tjelohraniteljima Tajne službe.

Nakon ručka s Peterom, Allison je zaključila da se želi sastati u četiri oka s glavnim čovjekom istrage. Njegov neočekivan povratak u Washington predstavljao je savršenu priliku. Mislila gaje pozvati u svoj ured, ali s obzirom da se radilo, doslovno, o prelasku ulice, odlučila je da će se radije sresti s njim na njegovu teritoriju - kao neka vrsta pristojne zasjede.

Allison je ušla u relativno modernu zgradu J. E. Hoovera kroz ulaz za zaposlene na aveniji Pennsylvania. Pratitelj ju je uputio u unutrašnji ured pokraj laboratorija, agentov ured za primanje koji je Harley Abrams koristio kad je bio izvan svoje baze u Quanticu. Stvari koje su je okruživale smatrala je jednako estetski privlačnima kao i stare urede u CASKU-u u podzemlju Akademije. Bež zidovi bez umjetničkih djela. Lončanice u kutu koje su vidjele i bolje dane. Abrams je radio za standardnim vladinim metalnim stolom s lakiranom drvenom pločom.

"Trebam samo pet minuta vašeg vremena", najavila se, stojeći na vratima.

Abrams je podigao pogled, iznenađen. Ustao se, a onda joj pokretom ruke ponudio jedinu stolicu. "Molim vas, uđite."

Allison je ušla sama i zatvorila vrata, ostavljajući prtnju u hodniku. Abrams je diskretno maknuo listu koju je sastavljao - listu onih koji će biti upućeni u zahtjev za otkupninom - u gornju ladicu u stolu.

"Bojite se da nešto ne vidim?" pitala je.

Čudno se nasmiješio dok je zatvarao ladicu. "A, ovo? Nešto - osobno."

"Da, i ja sam baš u posljednja 24 sata nadoknađivala pisanje pisama."

"Eto, vidite", rekao je, dok mu je osmijeh blijedio.

"Gledajte, znam da ste u teškoj poziciji. Radite za upravitelja FBI-ja koji je, iako praktički meni podnosi izvještaj, odredio da javna tužiteljica bude isključena iz ove istrage."

Podigao je ruke. "Molim vas, ako je ovo borba oko moći, stvarno bih volio da se obratite upravitelju O'Doudu."

"Nije riječ o moći. Radi se o 12-godišnjoj djevojčici. Tragično, ta činjenica se izgubila u svim ovim političkim smicalicama tijekom proteklih 36 sati."

"Upravo je to razlog zašto upravitelj O'Doud misli da biste trebali stati na stranu i pustiti FBI-ju da radi svoj posao."

Umorno je kimnula, kao da je umorna od političkih pogleda na stvari. Dio nje želio je ustati i vrisnuti: "FBI radi za mene, k vragu!" Ali Abrams je bio pravi čovjek za taj posao, i trebala je njegovo poštovanje, a ne njegov otkaz. Gurnula je ruku u torbu i izvukla mali kazetofon.

"Željela bih da nešto čujete. Neće dugo trajati."

Stavila je kazetofon na stol i upalila ga.

Abrams je gledao u kazetofon, ne uspostavljajući kontakt očima. Začuo se zvuk gugutanja. Mrmorenje, i prekinuti zvukovi. Trajalo je oko 15 sekundi dok Allison nije ugasila kazetofon. Kad je završilo, pogledi su im se sreli.

Usna joj je podrhtavala dok se borila s emocijama. "To je bila moja četveromjesečna kći Emily. Oteta je iz moje kuće prije 8 godina."

Klimnuo je nekako teško. "Čuo sam za to."

"Ovo je snimka koju je njezin otmičar ostavio u njenoj kolijevci. Bila je puštena preko dječjeg monitora tako da ne bih znala da je nestala. Dok nije bilo prekasno."

"Ne znam što da kažem", rekao je. "To što vam se dogodilo je strašno. Ali vaš sukob interesa ne proistječe iz vaše prošlosti, nego iz vašeg sadašnjeg položaja predsjedničkog kandidata."

Pooštrila je glas. "Moj navodni sukob interesa proizlazi iz pretpostavke da ću iskoristiti otmicu Kristen Hovve u svoju političku korist. Nakon što ste čuli ovu kazetu, zar doista vjerujete da bih mogla iskoristiti otmicu bilo kojeg djeteta za neku svrhu?"

Njegov izraz lica odgovorio je umjesto njega. "Sto želite da napravim?"

"Želim da sagledate realnost, ne priče. Kad je Emily oteta prije 8 godina, ljudi su mi govorili isto što mi sad govore Lincoln Hovve i upravitelj O'Doud. "Stani na stranu. Ne možete biti objektivni. Prepustite to stručnjacima", govorili su. Slušala sam ih kao idiot. Boljelo je k'o sam vrug, ali za dobro istrage stala sam na stranu i pustila ih da rade svoj posao. I znate što?"

Abrams je lagano odmahnuo glavom.

"Nisu nikad pronašli moju kći", rekla je potihom. "Nisu se ni približili pronalasku moje kćeri. Nikakvi tragovi, nikakav motiv, nikakvi osumnjičeni. Nestala."

"Žao mi je."

"Hvala. Ali nisam došla po sažaljenje. Došla sam iznijeti svoj slučaj. Ne bih otkrila detalje ove istrage, kao ni Tanya Hovve. Osjećam veliku odgovornost, kao javna tužiteljica, da osiguram da se napravi sve što se može da se spasi Kristen Hovve. A kao žena donosim neku vrijednost u proces. Iskustvo. Osobno iskustvo."

Ustala je, onda stala i pogledala ga u oči. "Još jednu stvar morate znati, inspektore."

"Koju?"

"Ubija me to što sam opet samo promatrač." Okrenula se i otvorila vrata, ne osvrćući se dok je išla prema dizalu.

U pola sedam u srijedu navečer Harlev Abrams sjedio je sam za stolom u FBI-jevoj kantini, jedući sendvič s tunom dok je prolazio popis profila otmičara nakon današnjih događaja.

Televizor u kutu prikazivao je večernje vijesti, ali Harlev je samo napola slušao.

"Dobra večer", rekao je voditelj večernjih vijesti. Bio je prikazan u krupnom planu tako da je cijela Amerika mogla gledati njegovo naočito lice. "Prema zadnjoj priči, vijesti ABC-a dobile su potvrdu od pouzdanog izvora da su otmičari Kristen Hovve iznijeli zahtjev za otkupninom od milijun dolara."

Harlev se zakašljao, skoro se zadavivši sendvičem.

"Nema puno detalja", rekao je voditelj. "Ali, natipkana poruka na jednoj stranici prvo je javljanje otmičara otkad je 12-godišnja unuka predsjedničkog kandidata Lincolna Hovvea nestala jučer ujutro na putu do škole. Više o tome reći će nam iz Washingtona..."

Harlevju je zazvonio mobitel, ali pažnja mu je bila usmjerena na televiziju dok nije čuo upravitelja O'Douda s druge strane.

"Jesi li vidio večerašnje vijesti?" odbrusio je O'Doud.

"Jesam, gospodine."

"Rekao si Leahy, zar ne?"

Harley se namrštitio. "Nisam, gospodine."

"Znam da ste se vas dvoje sreli danas popodne."

"Sastao sam se s njom, da. Ali nisam joj ništa rekao."

"To je morala biti Leahy, ili netko iz njezinog stožera. Sigurno su prekršili dogovor - odati ekskluzivu danas za neko pogodno novinsko izvještavanje sutra. Kladam se u svoju desnu ruku da ćemo do sutra ujutro vidjeti neku besmislenu priču koja pokazuje Allison Leahy kako upravlja svim fazama istrage."

"Gospodine, nisam rekao ni riječ nikome. Osim..."

"Osim što?"

"Možda je vidjela nešto na mom stolu. Ali mislim da nije." "Pa, ako nije bila Leahy, tko je onda, dovraga, bio?" "Vjerojatno isti ljudi koji su politizirali otmicu cijelo vrijeme." "A tko bi to bio?"

"Reći ću samo ovo", na to će Harley. "Topiš osumnjičenih se sužava."

U 20:30 Lincoln Howe stigao je u studio, odjeven u tamno odijelo kao za pogreb. Agenti Tajne službe stajali su uz njega. General nije pokazivao nikakav izraz lica dok je hodao niz hodnik do dijela iza pozornice. Stao je po strani, gledajući mjesto s kojeg se obično emitirao lokalni talk-show u Arlingtonu, Virginiji. Voditelj ev stol bio je pomaknut na sredinu prostorije, s velikim ekranom iza njega. Dva čovjeka su nosila kauč s pozornice. Zamršen splet žica i reflektora ležao je oko toga svega. Stotine reflektora visjelo je sa stropa. Pet kamera bilo je namješteno.

Buck LaBelle je prišao. "Sad će biti sve spremno, generale", rekao je voditelj kampanje. Hovve je klimnuo. "Kakva je pokrivenost?"

"S tehničkog gledišta, to je kao kod debata. CNN će poslužiti kao neka organizacijska TV-kuća i svatko tko bude htio hvatati emisiju morat će se pretplatiti. Pokrivaju je sve glavne mreže, i neke međunarodne. Moglo bi vas gledati stotine milijuna ljudi."

Pogledao je u agenta Tajne službe koji je, izgleda, sve čuo. "Ne zanima me broj gledatelja, Buck. Želim veliku pokrivenost tako da to vide otmičari."

"Da, gospodine."

Dvije minute!" viknuo je voditelj programa. "Dvije minute do tišine."

"Bolje da zauzmete svoje mjesto", rekao je LaBelle.

General je prošao kroz studio, i sjeo za stol. Šminker mu je napudrao lice, a onda brzo nestao. Hovve je sjedio tužan, usmjerivši se prema kameri, svjetlima i teleprompteru.⁵

"Petnaest sekundi!", viknuo je voditelj.

Liznuo je usne, smirujući živce.

"U eteru smo!"

General je pričekao dvije sekunde, a onda govorio ravno u kameru 1.

"Dobra večer, dragi moji Amerikanci. Kao što svi znate, obitelj Hovve prolazi kroz strašnu tragediju. Kristen Hovve, jedino dijete moje kćeri, oteta je jučer ujutro. Danas popodne moja žena i ja primili smo zahtjev za otkupninom od milijun dolara.

Ono što vam mediji nisu priopćili je sljedeće: "Otmičari su zaprijetili da će ubiti taokinju ako se zahtjev za otkupninom obznani javnosti."

Hovve se okrenuo u svojoj stolici. Kamera 3 se približila zbog krupnijeg plana.

"Ne znam kako se saznalo za zahtjev za otkupninom. Sigurno nije izašlo od obitelji Hovve. Vjerujem da nije izašlo ni iz policije. Rečeno mi je da FBI trenutno istražuje je li izašlo iz ureda javne tužiteljice. Morat ćemo pričekati da saznamo. U ovom trenutku imam za reći samo tri stvari.

"Prvo, mojoj protivnici, Allison Leahy. Ako ste vi objavili javnosti zahtjev za otkupninom zbog političkog cilja, to je najodvratniji čin u povijesti američke politike.

"Drugo, kukavicama koji su odredili cijenu za život nevinog djeteta: Nemam milijun dolara, a ne bih vam ih dao ni da imam. Za razliku od moje protivnice i njezinog muža milijunaša, moja žena i ja živimo od moje skromne vojne mirovine.

"Treće, američkom narodu..."

General je ustao, a onda krenuo prema velikom ekranu iza pozornice. Upalio se kad je došao do njega, otkrivajući cijeli zid fotografija, od poda do stropa, a na svakoj fotografiji jedno dijete.

Kamera je prošla preko fotografija, onda se vratila na generala Hovvea.

"Sva ova djeca koju vidite na zidu su nestala, žrtve otmičara djece. To se događa svakog sata, svakog dana, u svakoj općini u zemlji. Godine 1990. Ministarstvo pravosuđa procijenilo je da svake godine oko 4.600 djece otmu ljudi koji nisu članovi obitelji. 300 djece zadržano je duže vrijeme ili ubijeno. Deset godina poslije problem je samo gori. Mnogo gori."

Otišao je do drugog ekrana. I taj se upalio - još fotografija, muškarci svih godišta.

"Svaki od muškaraca na ovoj ploči poznati je otmičar djece. Da budem precizniji, svi ovi muškarci trenutno lutaju ulicama Amerike, vrebajući malu djecu. Znamo tko su i što su učinili. Policija jednostavno nema sredstava da ih pronađe i privede pravdi."

Okrenuo se prema kameri.

"Dame i gospodo, posvetio sam život obrani nacionalne sigurnosti ove zemlje. Ništa ne prijeti našoj nacionalnoj sigurnosti više od izravnih napada na našu djecu. Političari pričaju o ratu protiv kriminala. Znam što znači biti u ratu. Vjerujte mi. Mi nismo u ratu. Ali bismo trebali biti.

"Iako se vojska smanjila u veličini u proteklih deset godina, Sjedinjene Američke Države danas imaju najposposobniju i najobuče-niju vojsku ikad sastavljenu na zemaljskoj kugli. Trebali bismo je upotrijebiti.

"Večeras se obraćam predsjedniku Siresu, kojemu su ovo posljednji tjedni službe vrhovnog zapovjednika, da izda izvršnu naredbu koja će ozakoniti i usmjeriti uporabu vojnog osoblja u sudjelovanju u potrazi i uhićenjem otmičara djece. Ako ja budem izabran za predsjednika, obećaj em vam da ću potpisati takvu izvršnu naredbu. U interesu potpunog priopćenja, također vam obećajem da neće biti većeg ni važnijeg zadatka od uhićenja odgovornih za otmicu Kristen Hovve.

"Hvala vam. Neka Bog blagoslovi Ameriku. I njezinu djecu."

Tanya Hovve nepomično je sjedila ispred televizije u svojoj dnevnoj sobi. Disanje joj se ubrzalo dok je bijes izbijao iz nje. Njezin pogled je zamalo zapalio stazu u tepihu dok se okretala i pogledala majku.

"Upravo je ubio moju kćer." U glasu su se miješale ljutnja i nevjerica.

Natalie je teško trepnula, boreći se s odgovorom. "Tvoj otac je vrlo pametan čovjek, Tanya. Zna što radi."

"Ne, znam što on radi." Pogledala je agenta FBI-ja koji je nadgledao telefon. "Želim da odete odavde", rekla mu je.

Njezina majka je ustala. "Tanya, molim te. Nemoj pretjerivati."

Tresla se od bijesa. "Otmičari su zaprijetili da će ubiti Kristen ako se uplete policija. A što mi radimo? FBI mi sjedi u dnevnoj sobi, a moj otac na nacionalnoj televiziji najavljuje rat. Ne pretjerujem. Preuzimam kontrolu. Netko mora."

Natalie joj je primila ruku. "Htjela bih da samo pričekaš."

"Da čekam dok ne umre?" viknula je, tresući se. "Ne, mama, neću čekati."

Zgrabila je agentov kaput i bacila ga na njega, onda potrčala do vrata i otvorila ih.

"Gubite se iz moje kuće! Uzmite svoje puške, svoje radije, tenkove, bazuke i sve ostalo za što vi i general Hovve mislite da će trebati za vođenje rata i ubijanje moje kćeri. Gubite se!"

Hladan zrak je ušao kroz otvorena vrata, unoseći zimu u sobu. Agent je pogledao Natalie.

3 Teleprompter - tekst na ekranu koji čita voditelj na televiziji

"Moramo poštivati želje Kristenine majke", rekao je, a onda pogledao Tanyu. "Navratit ćemo ujutro da nam potvrdite je li to vaša konačna odluka."

Zalupila je vratima kad je prešao prag. Na kratko je stajala ukočeno, sama u predvorju. Pogled joj se zalijepio za male, blatne tenisice iza vrata - Kristenine cipele, na mjestu na kojem ih je uvijek ostavljala, unatoč majčinom prigovaranju.

Tanya je jednu uzela i stisnula je k sebi. Ramena su joj se počela podizati. Naslonila se na vrata, a suze su joj počele teći.

Allison je gledala generalovu emisiju iz svoje kuće u George-tovvnu. Odmah je uhvatila telefon da provjeri je li David Wilcox ili bilo tko u njezinom stožeru znao za zahtjev za otkupninom. Ako je to procurilo iz njenog stožera, željela je to odmah riješiti. Prepustila je svom pomoćniku da dogovori sutrašnji sastanak u stožeru kampanje, onda se povukla u svoju knjižnicu da pripremi odgovor na generalovu emisiju.

Nešto poslije 22:00 zazvonilo je zvono na vratima. Njezina sluškinja je otvorila vrata, u pratnji agenta Tajne službe. Allison je krenula prema kuhinji po kavu kad je ugledala Harleva Abramsa u predvorju. Zaustavila se u hodniku.

"Uđite", rekla je.

Harlev je predao svoj kaput sluškinji, a onda pošao za Allison u knjižnicu.

"Želite li kavu?"

"Ne, hvala."

Sjedili su jedno nasuprot drugom u istim kožnim foteljama. Harlev je brzo pregledao sobu i činilo se da se divi drvenim rezba-rijama i mramornom kaminu. Ilije bio uzrujan pa je tražio skrivene mikrofone.

Prekrižila je noge i ulila si kavu. "Osjećala sam se malo rastrgano zbog našeg današnjeg sastanka u vašem uredu. Zadnje što sam željela da mislite je da sam pustila Emilvinu kazetu zbog sućuti. To je bilo sveto za mene, kao da sam vam pokazala svoju dušu. Ali nepravedno ste me odgurnuli. Znala sam da mogu pridobiti vaše povjerenje jedino ako vam na dramatičan način pokažem da sam bila na mjestu Tanye Hovve."

"Bilo je snažno, to mogu reći."

"Jeste li zbog toga došli? Ilije ovo dio istrage koju je general Hovve spomenuo u svom govoru?"

"Istrage?"

"Da. Rekao je da sprema istragu da provjeri je li netko od mog osoblja odao povjerljive podatke o istrazi - točnije, o zahtjevu za otkupninom."

"Mislim da možete smatrati ovaj posjet dijelom toga, da." Namrštila se. "Možete li biti malo određeniji?"

Zašutio je nakratko, a onda rekao: "Kažem vam u povjerenju da mislim daje taj navod lažan."

"O", rekla je, s laganim smiješkom. "Približavamo se nečemu." Osmijeh joj je blijedio.

"Izgleda da vas je kazeta preobratala."

"Djelomice. To, i jednostavna činjenica da nema šanse da ste vi to odali. Niste znali za zahtjev. Ja vam nisam rekao."

"Mislite daje general Hovve odao?"

"Mislite li vi?"

Otpila je malo kave, razmislivši prije nego što je progovorila. "Razmišljala sam o tome, pokušavajući otkriti što je time želio postići. Znamo da nije bogat. Sigurna sam da nema milijun dolara kod kuće. Možda je mislio da će odavanje otmičarevog zahtjeva potaknuti privatne donacije i pomoći mu da skupi novac. Onda je optužio mene za odavanje tako da otmičari ne uzmu to za zlo obitelji Hovve i osvete se na Kristen."

"To ga definitivno oslobađa sumnje", rekao je Abrams. "Ali zbog nekoliko se stvari pitam jesu li njegovi motivi tako čisti."

Pobudio joj je zanimanje. "Kojih?"

"Prva stvar je cijela ova televizijska egzibicija. Njegova izjava o ratu. To je kao neki macho potez koji možete vidjeti u akcijskom filmu, ne u stvarnom životu. Moram se pitati bi li čovjek koji vjeruje daje život njegove unuke u pitanju reagirao na taj način."

"On je vojni čovjek. To je možda jedini način koji zna."

"Istina", rekao je Harlev. "Ali njegov napad na vas također je zanimljiv. Otmičari su rekli Tanyi da ne ide FBI-ju. I onda Hovve optuži vas da ste odali zahtjev za otkupninom novinarima. Praktički priznaje otmičarima daje ili on ili njegova kći rekla FBI-ju za zahtjev, protivno njihovim naredbama."

"Ne mogu ga kriviti zbog toga. To je zaključak koji bi otmičari donijeli čim bi zahtjev za otkupninom postao javan."

"Moguće. Ali ako je stvarno zabrinut za svoju unuku, onda bi iskoristio to stoje na televiziji da uvjeri otmičare da su on i njegova kći slijedili njihove upute iz pisma. Mogao je reći da nije nitko zvao FBI i daje neki lukav novinar vjerojatno ozvučio Taninu kuću i čuo njezin razgovor s majkom o zahtjevu za otkupninom. Umjesto toga, on je zapravo priznao da je on zvao FBI samo zato da bi mogao vas još jednom prijeći u političkoj igri. To me zabrinjava, osobito kad uzmete u obzir i neke suptilnije stvari u njegovu govoru."

"Koje, na primjer?"

"Kao najvažnije, način na koji govori o svojoj unuci." "Kako to mislite?"

"Primijetio sam to i prije, ali je u večerašnjoj emisiji to posebno došlo do izražaja. Nikad ne govori o Kristen kao o 'svojoj unuci'. Rijetko kad i spomene njezino ime. Govori o njoj kao o 'tom nevinom djetetu' ili 'ovoj djevojčici' ili 'tom jadnom djetetu'. To je vrlo osjetljiva stvar, ali počeo sam raditi na tome prije nekih deset godina kad sam došao u ČASKU, jedan od mojih prvih slučajeva. Tromjesečno dijete je nestalo. Ispitivali smo oca. Govorio je o tome kako su on i njegova žena bili sretni kad su donijeli 'naše dijete' kući - koliko su voljeli malu Amy. Onda, kako je govorio dalje, govorio je kako tri mjeseca 'dijete' nije prestajalo plakati, ili 'dijete' je postalo iskušenje za brak. Vidite na što ciljам. Nema više 'Amy', ni 'naše dijete'. Udaljavao se. Ispalo je na kraju daje otac ubio 'dijete'."

Naježila se od te pomisli. "Ali kako je to moguće u ovom slučaju? Sto je s fotografijama koje su snimljene noć poslije otmice - one na kojima Lincoln Hovve plače na stražnjem sjedalu svoj limuzine?"

Abramsovo lice bilo je bezizražajno. "Postoje dvije vrste suza. Suze tuge. I suze žaljenja." Pogledi su im zastali.

"Želite reći da je Lincoln Hovve dogovorio otmicu vlastite unuke.?"

"Ne mislim da bih išao tako daleko. Ne još. Ali razmislite o mogućnostima. Neki pomoćnik sredi otmicu da bi gurnuo svog kandidata na vrh. Lincoln Hovve sazna za to, ali ne čini ništa da bi to zaustavio. Prije nego se okrene, Reggie Miles je mrtav i sve izmiče kontroli. Za samo nekoliko sati upleten je dublje u to nego Richard Nixon i njegovo zataškavanje u Watergateu."

Allison se naslonila, tresući glavom u nevjerici. "Ne mogu zamisliti da bi netko kao Lincoln Hovve mogao učiniti takvo što. Imali smo nesuglasice, ali on je pošten čovjek."

"On je ambiciozan", rekao je Harlev. "Preambiciozan."

Allison je polako skrenula pogled, gledajući cjepanice kako pucketaju u kaminu. Onda je ponovno pogledala Harleva. "Jeste li o tome došli razgovarati sa mnom? O mogućoj krivnji mog političkog protivnika?"

"Trenutno pretražujem svaki kut. Uključujući i moguću vezu između otmice Kristen Hovve i otmice vašeg djeteta prije osam godina."

Allison se ukočila. Znala je opasnosti lažnog nadanja, ali činjenica da je još netko osim nje razmišljao o mogućoj vezi s Emily bila je najbolja vijest koju je čula u proteklih osam godina. "Zašto mislite da postoji veza?"

"Još ni zbog čega. Ali ono što bih htio proučiti su prijetnje koje ste možda primili u posljednjih osamnaest mjeseci ili tako nešto. Vidite ističe li se što. Posebno nešto što bi nam moglo reći je li se osoba koja je otela vašu kćer prije osam godina opet pojavila."

Allison je razmišljala kratko, onda odmahнула glavom. "Ništa mi ne pada na pamet. Javna tužiteljica prima uobičajenu poplavu čudnih poziva i prijetećih pisama od čudaka iz cijele zemlje, ali sve je FBI provjerio."

"Naći ću nekog da istraži dosjee, da istraži malo dublje. Htio bih izraditi profil osobe koja je otela vašu kćer, i usporediti ga s profilom Kristeninog otmičara koji sam izradio. Da bih to napravio, morat ću dodati detalje koje ste vjerojatno potisnuli u procesu liječenja. Znam daje kasno i ne želim pobuditi ništa bolno, ali možemo li razgovarati?"

Duboko je uzdahnula, onda se tužno nasmiješila. "Bolje da stavim kuhati još jedan lončić kave." Krenula je prema kuhinji, onda se zaustavila i pogledala natrag. Izgledala je zabrinuto, sumnjičavo i znatiželjno. "Mora biti nešto zbog čega mislite da postoji veza između Emilvine i ove otmice. Recite mi. Stoje to?"

Harlev se namrgodio, iako nije izgledalo kao da nešto skriva. Možda samo nije mogao to izgovoriti. "Mislim daje to samo osjećaj", rekao je. "Ne nešto glupo i neosnovano, kao ljudi koji misle da mogu pogoditi brojeve u lotu. To je instinkt koji se temelji na iskustvu."

"A što vam iskustvo govori?"

"Emilvina otmica bila je vrlo neobična. Nema mnogo slučajeva gdje potpuni stranac upadne u kuću i zgrabi dojenče iz kolijevke. Emilvin otmičar je mnogo riskirao i mnogo se namučio, sa snimkom njezinog glasa i tako. Plan koji mi govori da tko god ju je uzeo nije htio samo dijete. Ono što je ustvari htio je da naudi vama."

Allison se stresla. "Kako se otmica Kristen Hovve uklapa u taj plan?"

"To je prepreka u toj logici, ali možda i nije tako velika. Na površini svega, uzbudljivo je gledati kako je general napredovao u anketama poslije Kristenine otmice i zaključiti da njezini otmičari pomažu Lincolnu Hovveu da pobijedi na izborima. Ali možda im to uopće nije bio cilj. Možda ih zapravo nije briga hoće li Lincoln Hovve pobijediti. Možda zapravo žele da Allison Leahy izgubi. Žele povrijediti vas."

Ukočila se, razmišljajući. "Ali zašto?"

"Što mi više možete reći, prije ćemo otkriti zašto." Pogledao je njezinu praznu šalicu. "Još kave je vjerojatno odlična ideja."

"Zapravo sam imuna na to", rekla je, onda mu uputila pogled koji ga je pokopao. "Prošlo je dugih osam godina, Harlev. Svaka noć je vrlo duga."

Metalni nož proletio je kroz zrak i zabio se u gipsani zid. Tony Delgado prošao je kroz dnevnu sobu da provjeri štetu.

Koncentrični krugovi iscrtani crnim markerom prekrivali su zid dnevne sobe, predstavljajući privremenu ploču za pikado. Tri centimetra duge oznake uboda istočkale su metu, većina samo nekoliko centimetara od sredine mete.

"Dobar pogodak", rekao je Tony svom mlađem bratu. Izvukao je nož iz zida.

Repo je uspravno sjedio na kauču, u svojim mislima.

Tony je ispio do kraja svoj Budvveiser, a onda pogledao u hladnjak. Pakiranje od dvanaest komada koje je njegov brat donio iz Philadelphie je nestalo. "Repo!", viknuo je. "Tvoj red da odeš po pivo."

"Ja ni ne pijem."

Tony gaje prijateljski potapšao po ramenu "Hej, ti, isto tako nisi ubio Reggia Milesa. Ali, svi smo zajedno u ovome."

Braća Delgado su se nasmijala.

Repo je ustao s kauča, gundajući. "Vas dvojica ste pravi ša-ljivčine."

"Daj se opusti", rekao mu je Tony.

Repo se okrenuo. "To ti je odgovor na sve. Ja samo moram trpiti posljedice kad god vas dvojica glupana promijenite plan. Pa, nismo se tako bili dogovorili. Nitko nije trebao umrijeti, i nije trebalo biti otkupnine. Samo smo trebali držati djevojčicu do poslije izbora."

"Tako je. To smo trebali napraviti."

"Zašto je onda tip na vijestima rekao da postoji zahtjev za otkupninom?"

"Zato što sam im ja to rekao, eto zašto. To je strategija. Otmičar kaže da se ništa ne kaže policiji, onda otmičar kaže sve novinarima. Sjebe sve na drugoj strani tako da okrivljuju jedni druge."

"Dakle, zahtjev za otkupninom nije pravi? To je samo varka?"

Tony je koraknuo naprijed, tapkajući oštricom po dlanu. "Postavljaš previše pitanja, Repo."

"Riskiram isto koliko i vi. Je li previše pitati tko nas je, dovraga, zaposlio? Tko je glavni?"

Tony se lagano nasmijao. "To su dva vrlo različita pitanja. Tko nas je unajmio? To se tebe ne tiče. Tko je glavni?" Okrenuo se i bacio nož u zid, pogodivši sredinu mete. "Dok god imamo djevojčicu, sam glavni."

U dva ujutro Repo se vrpeljio po krevetu, buljio je u sjene na stropu mračne dnevne sobe, razmišljajući o Kristen Hovve samoj u podrumu. Znao je da se ona boji. Vidio je to u njezinim očima. On je jedino ljudsko biće koje ju je pogledalo u oči od otmice. Tony i Johnny nisu se htjeli brinuti za 12-godišnju djevojčicu pa se Repo javio. Svaka tri ili četiri sata stavio je svoju skijašku masku da bi je odveo u kupaonicu ili joj odnio sendvič i čašu vode. Tonyje naredio da ima povez na očima cijelo vrijeme, ali Repo je zaključio da će biti manje prestrašena ako svakih nekoliko sati vidi da nije zakopana živa u lijesu ili vezana za stup u nekoj izmišljenoj zmijskoj jami.

Peć je zalupala, zbog čega se Repo trgnuo. Noćas je bilo hladnije nego prošle noći, a stara kuća izložena propuhu nije se mogla zagrijati na ugodnu sobnu temperaturu. Pokrio je svoje otkrivene prste dekom, onda se opet sjetio djevojčice. U podrumu je bilo hladnije nego u ostalim dijelovima kuće i nije bio siguran jesu li ventili za grijanje bili otvoreni dolje. Možda se smrzavala. Skliznuo je s kauča, navukao hlače, zgrabio skijašku masku i krenuo prema stubištu.

Zaustavio se na pola hodnika. Glasno hrkanje dopiralo je iz glavne spavaće sobe gdje su Tony i njegov brat spavali da bi se oporavili od piva. Provirio je u njihovu sobu. Ispruženi preko kreveta u donjem rublju, izgledali su više u nesvijesti nego da spavaju. Da nisu hrkali, izgledali bi kao mrtvi - što i ne bi bio tako neprivlačan prizor, mislio je Repo. Tiho je koraknuo u hodnik i zatvorio vrata sobe.

Polako je došao do vrata koja su vodila prema stepenicama za podrum, tako da se ne čuje. Prije nego ih je otvorio, navukao je skijašku masku. Pogledao je preko ramena da se uvjeri da ga Delgadovi nisu čuli, a onda se ukočio. Vidio je svoj odraz u ogledalu u kupaonici na kraju hodnika.

Izgledao je k'o sam vrag.

Uhvatio je kvaku dok je premišljao o stvarima. Nije joj mogao dopustiti da mu vidi lice, ali nije trebao izgledati ni kao terorist. Skinuo je masku, onda uzeo mali ručnik iz kupaonice i svezao ga oko donjeg dijela lica. Pogledao se u ogledalo. Izgledao je kao pljačkaši banaka u starim vremenima. Učinkovito, ali ne prestrašno. Savršeno.

Zgrabio je svjetiljku koja je visjela na zidu i otvorio vrata. Krenuo je niz usko stubište, zatvorivši vrata za sobom.

Drvene stepenice škripale su pod svakim korakom. Rasvjeta na stubištu bila je pokvarena tako da mu je uski trag svjetiljke pokazivao put. Zaustavio se na pola puta obuzet poznatim mirisom. Podsjetio gaje na njegovu staru kuću iz djetinjstva u Philadelphiji gdje je proveo mnogo sati u rupi u zemlji gdje je igrao ping-pong i biljar. Smiješno, svi podrumi imaju sličan miris.

Stao je na dnu stepenica, osvjetljavajući put ispred sebe. Ispucali linoleum prekrivao je hladni betonski pod. Svinuo se duž osnovnih ploča gdje je ušla podzemna voda. U kutovima su bile pljesnive mrlje. Zidovi su bili obloženi starim drvenim pločama kao daje prethodni vlasnik bezvoljno pokušavao urediti podrum. Mali, niski prozor, malo viši od umivaonika, bio je prekriven daskama izvana.

Repo je opipom tražio lampu. Upalio ju je i ugasio svjetiljku.

Pod slabim svjetlom vidio je Kristen, koja je ležala pod starom vojničkom dekom. Tijelo joj je bilo ispruženo preko tankog madraca rasklopivog kauča. Željezne lisice vezale su jednu ruku za okvir kauča. Gležanj joj je bio vezan za drugi kraj kauča. Crni povez prekrivao joj je oči, a široka, srebrna samoljepljiva traka prekrivala joj je usta.

Tijelo joj se trglo zbog spoznaje da je još netko s njom u sobi.

Repo se polako približio tako da je ne prepadne, a onda sjeo na stolac kraj kreveta.

Nagnuo se naprijed i šapnuo: "Sad ću ti skinuti povez za oči."

Nije se pomakla.

Posegnuo je iza njezine glave i skinuo joj povez. Skinuo gaje nježnim potezom. Njezine duge trepavice su zatreperele. Izgledalo je da čak i slabo svjetlo smeta njenim neprilagođenim zjenicama. Repo ju je gledao kako se trudi da usredotoči svoje velike, smeđe oči. Kao usnuli anđeo, mislio je, dok se budi iz noćne more. Napokon su im se pogledi sreli.

U početku je djelovala zbunjeno, kao da je očekivala da će vidjeti skijašku masku. Svejedno je izgledala uplašeno, ali manje nego prije.

"Neću ti nauditi", rekao je tihim glasom. "A ako mi samo dopustiš da ti pomognem, nitko drugi ti isto neće nauditi."

Bila su tri sata ujutro kad je Allison napokon poželjela laku noć Harlevu Abramsu. Krenula je gore, brzo se spremila za spavanje i tiho ušuljala ispod pokrivača do Petera. On je čvrsto spavao.

Legla je na leđa, a glava joj je tonula u mekani jastuk. Bila je iscrpljena, ali još je razmišljala. Samo držati oči zatvorenima zahtijevalo je koncentraciju. Instinktivno ih je otvorila i dok su joj se zjenice širile, poznati predmeti počeli su poprimati oblik u tami.

Pogledala je Petera. Jedva mu je vidjela profil i nije bila sigurna je li ga stvarno gledala ili ga se prisjećala. Dobro je pamtila detalje na ljudima - izgled očiju, jamice u obrazima. To je bila naučena osobina, nešto na čemu je radila otkad je Emily nestala. Sjećanje se poboljšava kad je ono sve što imate.

Sjećanje je, isto tako, bilo dvosjekli mač. Četverosatni razgovor s Harleyem Abramsom o Emily vratio ju je u stare dane, u ne-prospavane noći. Navukla je jedan jastuk preko očiju, sakrivši se u mekane gušćje pahuljice, u par trenutaka počela je gubiti osjete. Nije ništa vidjela. Nije ništa čula. Njezina jedina veza s noći bio je zrak koji je udisala. Osjećala je kako joj se očne jabučice pomiču pod težinom jastuka. Nije ništa vidjela, ali praznina pred njezinim očima postajala je bijela. Dok je tonula u san, bjelina je poprimala oblik. Bijela zgrada. Bijela vrata. Bijela kuća...

Allison je zatvorila masivna prednja vrata na sjevernom ulazu i zakoračila u službeni prednji hodnik. State Floor bio je kao nikad prije. Mračan i tih. Pritisnula je prekidač na zidu i upalio se mjedeni luster iznad velikog stubišta. Stala je na dno stepenica i nježno za-zvala: "Ima li koga?"

Glas joj je odjeknuo. Nije bilo odgovora. Osjetila je žmarce u kralježnici i iznenada je shvatila. Bila je kod kuće. To je bio njezin dom. I bila je posve sama.

Krenula je gore, u stambeni dio. Na pola puta začula je buku. Stala je da posluša, a onda se brzo popela na vrh stepenica.

Dugi hodnik protezao se na obje strane, na istok i zapad. Kristalni zidni svijećnjaci davali su joj dovoljno svjetla da vidi do kraja svakog hodnika, desno i lijevo. Nije bila sigurna na koju stranu krenuti - dok opet nije čula buku, ovaj put jasnije.

"Mamice." Bio je to glas male djevojčice koji je dolazio iz istočne spavaće sobe.

Allison je instinktivno pojurila prema vratima. Pokušala je otvoriti vrata, ali nije mogla okrenuti kvaku. Pokušavala je s obje ruke. "Emily!" vikala je. "Ovdje sam! Ovdje sam!" Gurnula je ramenom, ali vrata se nisu pomicala. Mahnitim pogledom pretraživala je hodnik ne bi li pronašla stolicu ili nešto čime bi razbila vrata. Onda se ukočila. Na drugom kraju dugog hodnika stajala je tamnokosa djevojčica odjevena u ružičastu haljinu.

Allison joj nije vidjela lice zbog slabog svjetla, ali ju je čula kao da stoji pokraj nje.

"Ja se ne zovem Emily", rekla je. "Ja sam Kristen."

Allison je potrčala niz hodnik, ali djevojčica je ušla u sobu i zalupila vratima. Opet ih nije mogla otvoriti.

"Kristen, otvori vrata!" Lupala je ljutito po vratima, onda odjednom stala, intuitivno, jer je osjetila čudnu prisutnost. Okrenula se. Na suprotnom kraju hodnika stajala je mala, plavokosa djevojčica u istoj rozoj haljini. Lice joj nije bilo vidljivo. Ali glas se jasno čuo.

"Ja nisam Kristen. Ja sam Emily."

"Emily!" Pojurila je niz hodnik. Bila je udaljena nekoliko koraka kad je djevojčica ušla u sobu i zalupila vratima. Allison je uhvatila kvaku. Ovaj put se okrenula. Otvorila je vrata, onda ukočeno stala.

Srce joj je poskakivalo. To nije bila spavaća soba. Nije bila nikakva soba.

Duboko je udahнула, promatrajući čudni okoliš. Debeli crveni zastori prekrili su tamni ulaz. Četiri prazne stolice bile su okrenute prema mjedenoj ogradi, s još tamnijom pozadinom. Allison se približila ogradi, a onda se vratila, prestrašena. Iza ograde bilo je kazalište puno posjetitelja, okrenutih prema osvijetljenoj pozornici. Publika se smijala jednoj glumčevoj rečenici.

Usta su joj se osušila. Stajala je na balkonu.

Šušajući zvuk dopirao je iza zastora. Osjetila je želju da pobjegne, ali sudbina to nije dopuštala. Brzo se okrenula, došavši oči u oči s ljutim čovjekom koji nije ličio ni na koga poznatog, a ipak je imala čudan osjećaj da ga poznaje. Zamalo je izgovorila njegovo ime kad je on uperio pištolj u neposrednu udaljenost. Zaglušujući zvuk odjeknuo je posvuda, zarobljujući Allisonin glas, vid i osjećaj za vrijeme. Padala je na leđa, spotaknuvši se na ogradu, polako se krećući. Svijet kao da je počeo nestajati kad su krici očajne žene ispunili staro kazalište Ford, proganjajuće ponavljanje nezaboravnih riječi Mary Todd Lincoln.

"Ubili su predsjednika! Ubili su...!"

"Allison?"

Allison se naglo trznula kad je čula Peterov glas. Bila je oblivena znojem, bez daha.

"Jesi li dobro?" pitao ju je Peter dok je palio svjetiljku.

Teško je trepnula, prilagođavajući se svjetlu. Srce joj je lupalo. Stisnula je Peterovu ruku.

"Koji užasan san", rekla je, podrhtavajućim glasom. "Mislim da ludim."

"U redu je. Ja sam tu."

"Ozbiljno, Peter. Ako uskoro ne pronađu Emily, ne znam što ću."

"Kristen", ispravio ju je. "Ha?"

"Rekla si: 'Ako ne nađu Emily.' Misliš Kristen."

Oči su joj se zamaglile. "Naravno, rekla je dok ju je Peter čvrsto zagrlio. "Mislila sam Kristen."

Harlev Abrams uspio je malo odspavati u zrakoplovu na putu u Nashville, kamo je stigao u četvrtak u devet ujutro. Odluka Tanye Hovve da izbací FBI iz svoje kuće bila je potpuno razumljiva s obzirom na okolnosti, a Harley je znao mnogo preplašenih roditelja koji i su se držali otmičarevih naredbi i izbacili policiju. Međutim, otkad je prvi zahtjev za otkupninom

stigao ravno u Tanyinu kuću, njezino nedopuštanje da FBI nastavi nadgledati njezin telefon moglo je ozbiljno usporiti istragu.

Harley je došao do Tanyine kuće u neoznačenom FBI-jevom automobilu s agenticom. Nisu imali nikakve oznake FBI-ja - samo j

su nosili torbu s namirnicama i vatrostalnu posudu. Ispričao se kolegici zbog toga što bi to moglo izgledati kao seksistički zadatak, ali bilo je važno pokazati Tanyi da bi FBI mogao lako ulaziti i izlaziti iz kuće na neprimjetan način, glumeći zabrinute prijatelje ili susjede koji žele pomoći očajnoj majci oslobađajući je od jednostavnih zadataka kao što su kupovina i kuhanje koji, u ovo vrijeme, i nisu tako jednostavni.

Harley je pozvonio i pričekao.

"Odlazite, gospodine Abrams", čuo se Tanyin glas iza zatvorenih vrata.

Harley se približio. "Tanya, ako netko promatra, izgledat će mnogo gore ako nas odbijete nego pustite unutra. Samo nas pozdravite kao da smo prijatelji, a ne FBI."

Trideset sekundi je prošlo, a onda je zaštopotao lanac i vrata su se otvorila. Kao dio glume, Tanya je zagrlila agenticu kao odanu prijateljicu, onda ih pozvala unutra i zatvorila vrata. Njezin ljubazan izraz lica odmah je nestao.

"Rekla sam vam da više ne želim FBI u kući."

"Čuo sam", rekao je Harley. "Možemo li sjesti i razgovarati, molim vas? Ako još budete osjećali isto nakon što čujete FBI-jevu stranu, obećajem vam da ćemo poštovati vaše želje."

Tanya je izgledala skeptično, ali je uzela njihove kapute i pozvala ih u dnevnu sobu.

Harley i njegova pomoćnica sjeli su s jedne strane stola, a Tanya s druge. Vidio je njezin mrki pogled i znao je da treba nešto čime će probiti led - nešto čime će ohladiti njezin prijehzir.

Zijevnuo je na silu.

"Oprostite. Nisam puno spavao sinoć. Dugo sam razgovarao s javnom tužiteljicom."

"Ozbiljno?", podrugljivo je rekla. "Jesu li njezini savjetnici dokučili kako će nadvisiti izjavu mog oca o ratu?"

"Ne bih to znao. Ali bih želio da znate da FBI nije imao ništa s govorom vašeg oca sinoć. To je u potpunosti bila njegova ideja."

"Je li vam gospođa Leahy rekla da mi to dođete reći?"

"Ona ne zna niti da sam ovdje. Štoviše, ona i ja smo proveli većinu noći pričajući o otmici njezine četveromjesečne kćeri, prije 8 godina. Nikada je nisu pronašli. Nisu pronašli ni otmičare."

Malo bijesa nestalo je s Tanyina lica.

Harley je smekšao glas, predosjećajući otvaranje. "Razmatram jednu teoriju. Samo teorija. Još nemam dokaza. Samo pokušavam doznati je li taj tko je oteo kćerku gđe Leahy, oteo i Kristen. Naravno, to će biti vrlo teško dokazati ako Kristenina majka ne želi razgovarati sa mnom."

Stisnula je oči. "Nemojte me mrcvariti. Samo pitajte što želite."

"Pošteno. Jedna od stvari koja me zabrinjavala u slučaju gđe Leahy bio je način na koji je dijete oteto. Otmičar je provalio u kuću dok je ona bila kod kuće i odnio dijete kroz prozor. To je vrlo neobična otmica. Većina otmica događa se na javnim mjestima - u parku, robnoj kući. Obično je dijete prevareno ili namamljeno. Stranac koji se predstavi kao autoritet, ili čovjek koji ponudi dječaku dvadeset dolara ako mu pomogne pronaći izgubljenog psa. Ili tako nešto."

"Mislite da se to dogodilo Kristen?"

Abrams je slegnuo ramenima. "Ne znam. Nemamo svjedoka. Znamo da su uzeli kombi i da su ubili Reggieja Milesa. Nije se utopio. Autopsija je pokazala ozbiljne ozljede glave. To je nastalo nasilnim činom. I ako su i Kristen i kći gđe Leahy otete nasilno, to bi dalo neku vjeru našoj teoriji da postoji neka povezanost."

"Ne vjerujem da bi Kristen pala na neku smicalicu", rekla je Tanya.

"Jeste lije upozoravali na neznance i njihove trikove?"

"Naravno. Koja majka ne bi u ovo vrijeme to učinila? Ali nekim stvarima ne možete poučiti. Kristen je imala dobre instinkte. Vrlo je pametna."

Otmičari znaju biti lukavi. Mnogo pametne djece je oteto."

Odmahnula je glavom, onda se tužno nasmiješila. "Da vam kažem kakva je bila Kristen. Kad je imala četiri godine, vratila se kući s prvog dana pohađanja vjeronauka i rekla daje naučila sve o Adamu i Evi. Tako je slatko to ispričala. Živjeli su u prekrasnom vrtu i imali sve što su htjeli, ali Bog im je rekao da ne jednu plodove s jedne jabuke. Onda je jednog dana velika zmija na stablu jabuke rekla Evi da pojede jabuku. I pojela ju je. I Adam ju je pojeo. Zbog toga se Bog naljutio i rekao Adamu i Evi da si pronađu svoj vrt.

"Pa, Kristen,' pitala sam je, 'koja je pouka te priče?' Razmišljala je nekoliko trenutaka, a onda me pogledala s tim svojim pametnim izrazom. 'Mama', rekla je, 'nikad ne razgovaraj sa zmijama.'"

Harley se nasmiješio očima.

Tanyno lice se razvedrilo na to sjećanje, a onda joj se pogled zamračio. "Mogu reći samo jedno: Kristen nikad nije pričala sa zmijama. Jedinu način na koji su ova čudovišta uhvatila moju Kristen je isti kao i onaj na koji su uhvatili kćer gđe Leahy. Silom."

"Hvala vam. To nam mnogo pomaže."

Skrenula je pogled, a onda ustala i dala agentima njihove kapute. "Mislim da biste sad trebali otići."

Harlev i njegova pomoćnica ustali su i slijedili je, usporavajući kako su ulazili u predvorje.

"Volio bih kad biste razmislili i dopustili mi da vratim svoje agente. Moramo izgraditi povjerenje."

"Gospodine Abrams, crnkinja sam, rođena i odgojena na Jugu. Prvi put kad sam čula za FBI bio je kad je vlada ilegalno prisluškivala telefone vođa ljudskih prava crnaca. FBI se treba puno potruditi prije nego što će ući u moju dnevnu sobu i zadobiti moje povjerenje." Otvorila je vrata, pokazujući mu put.

Harlev je propustio svoju pomoćnicu, onda stao na vratima. "Ne mogu braniti FBI za sve što je učinio u lošim danima za vrijeme J. Edgara Hoovera. Ali vam mogu reći ovo. Otmičari će vam se sigurno javiti. Kao što bi Kristen rekla, razgovarat ćete sa zmijama. A kad budete, poželjet ćete daje FBI s vama." Pogledao ju je vrlo ozbiljno, onda se okrenuo i krenuo prema svom autu.

Nakon burne noći, Allison je zaspala i zakasnila na sastanak o strategiji kampanje u devet sati. To je bila prva prilika da se najznačajniji stratezi okupe najjednom mjestu od otmice u utorak. Već je bila kasnila je dvadeset minuta kad je stigla u sjedište kampanje Leahy-Helmers u ulici South Capitol.

Zagolicalo ju je kad je vidjela veliki transparent "Leahy za predsjednika" kako još "izvikuje" svoju poruku vošingtonskoj odvjetničkoj tvrtki preko puta ulice, onoj koja je odbila njezin životopis prije dvadeset i pet godina. Trideset minuta sa partnerom za zapošljavanje - čistokrvnim tipom s Yalea - bilo je dosta da joj bude sasvim jasno da neće dobiti posao. Ne samo zato što je bila žena, nego je završila državnu školu koja čak niti geografski nije bila blizu "Ivy League"⁶. Njegova obvezna ponuda daje odvede na ručak naišla je kao utješna nagrada za malograđansku djevojku. Allison je odbila, a onda nabacila svoj "Ellie Mae Clampet" naglasak i rekla:

4 Ivy League - skupina osam sveučilišta na sjeveroistoku SAD-a, koji imaju visokoučilišni i socijalni status

"Ono što bih stvarno željela, gospodine, je mala vožnja u podzemnom vlaku". Idiot joj je još dao dolar i uputio je do najbliže podzemne stanice. Ostatak dana provela je u Dvorani predsjednika u Nacionalnoj galeriji portreta, maštajući.

Allison je ostavila svog agenta Tajne službe pred vratima i uletjela unutra.

"Jutro, gđo Leahy", rekla je djevojka za fotokopirnim aparatom. "Čekaju vas u radnoj sobi."

"Hvala", rekla je ljubazno se osmjehnuvši, onda odjurila niz hodnik do glavne sobe za konferencije. Zaustavila se ispred vrata, prisluškujući neke birane riječi svog stratega, Davida Wilcoxa.

"Uopće me ne zanima što Allison misli o ovome", rekao je Wilcox.

Allison je ostala slušati ispred vrata.

"Činjenica je", nastavio je, "da će otmica Kristen Hovve odlučiti o izborima. Prvo, faktor suosjećanja gurnuo je Hovvea u vodstvo. Onda su one divne plačljive fotografije generala pomogle nama. A sad ga je njegova izjava o ratu protiv kriminala opet dovela u vodstvo. Nije pitanje politiziramo li otmicu. Pitanje je kako to činimo."

"Nisam baš siguran", došao je odgovor.

Allison je prepoznala uglađeni južnjački naglasak svog potpredsjednika u utrci, guvernera Helmersa.

"Nakon tog sinoćnjeg govora", rekao je Helmers, "iskreno mislim daje ta jadna djevojčica gotova. Ja sam još uvijek u kampanji, a Allison bi isto trebala biti! Obećanje koje je dala na presici da će prestati s kampanjom i fokusirati se na otmicu potpuno je krivo. Mora se udaljiti što više od istrage. Neka ljaga padne na Hovvea i FBI kad izvuku tijelo te djevojčice iz Potomaca."

"Ne možemo se samo maknuti i čekati da se to dogodi", rekao je drugi čovjek, njezin medijski savjetnik. "Što ako djevojčica preživi?"

Ajme, mislila je Allison stojeći u hodniku, koja bi to bila šteta.

"Nema šanse da preživi", rekao je netko drugi. "Kladim se da je već mrtva."

"OK", odgovorio je Wilcox. "Zamislimo si najgori scenarij. Ona je mrtva, ali to ne saznamo do poslije izbora. Sto onda?"

"Kako to misliš, što onda?" rekao je guverner Helmers. "Onda je prekasno. Izbori su prošli."

Wilcox je rekao: "To želim reći. Moramo sad djelovati."

"Na što misliš?"

Nakratko su zašutili. Allison se približila vratima, naprežući se da čuje odgovor. Napokon je opet čula Wilcoxov glas.

"Trebali bismo govoriti o kćeri javne tužiteljice. Iskoristiti hrabri način na koji je Allison preboljela otmicu svoje kćeri. Način na koji je pretvorila osobnu patnju u borbu da po cijeloj zemlji poveća svijest naroda o opasnostima s kojima se djeca susreću. Zakonodavstvo za koje se borila. Sav njezin rad u Nacionalnom centru za nestalu i izrabljivanu djecu i Koaliciji za američku djecu prije nego je postala javna tužiteljica."

Helmers je rekao: "Neće baš biti oduševljena time."

"To je jedini način", rekao je Wilcox.

"Da se drukčije izrazim. Ona to neće učiniti."

Wilcox je rekao: "OK, zaboravite taj dio. Istina je da samo recitiranje njezine istaknute biografije neće biti dovoljno. Jedini način da neutraliziramo Hovveov zamah je da predočimo gubitak Allisoni-ne kćerke američkoj javnosti."

"Kako to misliš, predočimo?"

"Da oživimo. Da ljudi znaju što je Allison prošla."

"Zaboravi to, Davide."

"Govorim o nenametljivim stvarima. Ne znam", rekao je pro-stodušno. "Možda mogu izvući sliku njezine kćerke iz arhiva i staviti je opet na kutije s mlijekom."

Helmerts se nasmijuljio. "O, to je stvarno nenametljivo. Kad smo kod toga, zašto ne bismo složili novi slogan za kampanju? Allison Leahy - predsjednica preljubnica. Ne razmišljajte o preljubu. Razmišljajte o otmici."

Smijeh je ispunio sobu. Allison je otvorila vrata i stajala na pragu. Smijeh je prestao.

"To je vrlo zgodan slogan", rekla je gledajući Helmersa. Okrenula je pogled prema Wilcoxu. "Ali više mi se sviđaju kutije od mlijeka."

Zavladala je mučna tišina. Konačno je Wilcox progovorio: "Allison, mi, ..."

"Nemoj se ni truditi objasniti, Davide. Samo nastavi bez mene. I navikni se na to. Jer, pobijedio ili izgubio, na tome ćeš biti nakon izbora - bez mene." Okrenula se i pojurila niz hodnik.

Wilcox je pojurio za njom. "Allison, moramo razgovarati."

Okrenula se i pogledala ga. Lice joj je gorjelo od bijesa. "Od samog početka postavila sam neprekršivo pravilo u ovoj kampanji. Nitko nije smio koristiti moju kćer u ovoj kampanji. Nisam li to rekla?"

"Allison..."

"Nisam li to rekla?" bila je uporna. "Da, rekla si. Ali..."

"Ali tebe jednostavno nije briga. Zamisli kako je to, ustvari, kad vidiš svoju kćer na kutiji s mlijekom, ili vidjeti njezinu sliku na ekranu u pošti, zajedno sa stotinu ostale djece koja su bila nestala i koja vjerojatno više nikad neće biti pronađena. Zamisli da ideš na tržnicu ili u trgovinu i provjeravaš svaka dječja kolica krajičkom oka misleći daje možda ona. A onda zamisli - samo zamisli - da tvoj vlastiti strateg dođe na genijalnu ideju o iznošenju sjećanja na nju u političke svrhe."

"Nisam mislio ozbiljno."

"Mislio si ozbiljno. Nemoj pogoršavati lažući mi. Molim te, ne dolazi mi pred oči neko vrijeme." Okrenula se i gurnula vrata.

Zamah hladnog vjetrova od zadnje hladne fronte dočekao ju je na pločniku, kao i njezinu pratnju iz Tajne službe. Nije usporila dok nije ušla u svoju limuzinu. Vrata su se zalupila i gledala je sa stražnjeg sjedala dok je limuzina kretala. Wilcox je trčao uz nju po pločniku. Nije čula njegov glas, ali je vidjela njegov očajan izraz. Dah mu se vidio na hladnom zraku dok je mahnito lupao po staklu i izgovarao riječi: "Allison, molim te"

"Nagazi", rekla je vozaču.

Limuzina se ubacila u promet, ostavljajući Wilcoxa na pločniku da drhti u maiici kratkih rukava.

Kristen Howe se ne boji.

Ležeći na leđima u hladnom podrumu na tankom madracu, stalno je razmišljala o tome. Zatvorenih očiju, te su joj se riječi urezale u mozak kao mantra, kao kad je imala pet godina i bojala se spavati s ugašenim svjetlom. Većinu vremena taj glas u njezinoj glavi zvučao je kao njezin. Ali kad su demoni poludjeli, kad ju je lupanje srca dovelo do ruba panike, čula bi umirujući glas svoje majke.

Kristen Howe se ne boji. To je samo njena mašta.

Ovaj put je znala da ne umišlja. Ako je sve to umišljala, zašto onda ne može govoriti?

Pokušala je govoriti na glas - da prestane umišljati i da si kaže da se ne boji - ali traka na njezinim ustima definitivno je bila prava. Metalne lisice koje su se urezivale u njezine zglobove i gležnjeve također su bile prave. Bol u njezinom nadima-jućem mjeħuru isto je bila prava. Koraci i nepoznati glasovi koje je čula bili su i više nego stvarni.

Ipak, na trenutke, ništa se od ovog nije činilo stvarnim.

Sjećala se da je išla prema srednjoj školi svojom uobičajenom rutom od kampusa. Sjećala se da ju je kombi slijedio preblizu i stao uz pločnik. Otvorila su se vrata suvozača. Vozačevo lice

bilo je skriveno pod gumenom maskom Lincolna Hovvea. Čovjek koji definitivno nije bio Reggie zgrabio ju je za ruku. Međutim, ostatak je bio u potpunoj magli. Let kroz zrak i pad na pod. Debeli, tamni pokrivač preko njezinih očiju. Bol od uboda u njezinom bedru poput uboda igle. I konačno, čudan, lagani osjećaj koji joj je obuzeo tijelo, kako se osjećala kad je izvadila mandule.

Sljedeće čega se sjećala bilo je buđenje, ruke i noge su joj bile vezane, a usta zalijepljena trakom. Isprva joj je povez na očima onemogućavao da razluči je li stvarno bila budna. Kad je zatvorila oči, nije ništa vidjela. S otvorenim očima, opet ništa. Bilo je to jučer, ili možda prekjucher, kad je povez prvi put bio skinut. Iznenadna provala svjetla joj je svladala oči, a kad je napokon mogla gledati vidjela je čovjeka u skijaškoj maski. Skoro je vrisnula, ali zapreka na ustima ju je spriječila.

Do četvrtog ili petog puta to je postala rutina, nešto da označi tijek vremena, ritual koji ju je podsjećao da je još živa. Čovjek bi dolazio i skidao joj lisice. Vodio bije po stepenicama do kupaonice i skidao joj povez s očiju i traku s usta, a onda je ostavio samu sa sapunom i ručnikom i četkicom za zube. Onda bi joj dao nešto za jesti. Svaki put se sve manje bojala, ali užasavala se njegove skijaške maske. Ipak, njegov glas nije bio zao ili tako nešto. Zapravo je bio nježan i pažljiv prema njoj, uvijek je pitajući je li gladna i je li joj toplo. Nakon nekoliko posjeta, dobro je znala njegov glas. Kad su muškarci gore razgovarali, mogla je prepoznati njegov glas. Do sad je uspjela razabrati tri različita glasa. Nije uspjela čuti sve što su govorili, posebno kad je peć radila. Ali čula je dovoljno daje znala da se samo on brinuo za nju, pazio daje čista, nahranjena i da joj je udobno. Čak je jednom čula da prijeti jednom od one dvojice, kazavši mu da nitko neće nauditi djevojčici. Zvao se Repo. Jedan od njih gaje zvao Repo.

"Kristen", čula gaje. "Jutro je."

To je bio Repo i stresla se kad gaje čula. Skvrčila se dok joj je skidao povez s očiju. Kristen je polako otvorila oči, a onda pogledala prema stropu. Slabo svjetlo od svjetiljke na ormariću bacalo je mutan sjaj po podrumu. Roleta na malom prozoru iznad sudopera onemogućavala joj je da razazna je li dan ili noć. Nije znala je li stvarno jutro. Morala mu je vjerovati.

Prošla je noć bila čudna. Govorio je nekoliko minuta, nije točno mogla reći koliko. Oštrina njegova glasa činila ju je nervoznom. Nije rekao ništa loše. Ali čak i da nije bio otmičar, ona bi bila sumnjičava zbog bilo kojeg stranca koji je tako očajnički želio da mu ona vjeruje daje sigurna s njim.

Oči su joj bile uprte u pukotinu u stropu. Stojeći ispred svjetiljke, čovjek je bacao sjenu preko kreveta, zatamnjujući njezin trup. Nije se usudila pogledati ga, nije mogla smoći hrabrosti da okrene glavu u njegovom smjeru. Sinoć, kad joj je skinuo povez s očiju, bacila je kratak pogled na njega bez maske, i nije htjela dalje gledati. Ali kako se tišina oduljila, osjećala se prisiljenom da pogleda, na način na koji mlade znatiželjne oči povremeno noću provire ispod pokrivača.

Kristen Howe se ne boji, mislila je, ponavljajući svoju mantru. Tad je okrenula glavu malo ulijevo.

Uhvatila je zraka, još uvijek u strahu. Vidjela je isto i sinoć, ali se svejedno iznenadila. Nije bilo skijaške maske. Nosio je ručnik ili tako nešto preko lica, dopuštajući joj da mu vidi gornju polovicu lica. Skrenula je pogled i čvrsto stisnula oči.

Ruke su joj drhtale dok se borila sa zbunjenošću Mijenjao je rutinu, ponašajući se više prijateljski - kao daje želio da ona govori. Nikada nije pričala s neznancima, sa zmijama. I znala je da stranci nisu samo perverznciji koji se slineći motaju po igralištima. "Reci ne, otiđi i reci nekom odraslom" - to je bilo pravilo koje joj je majka utuvala u glavu. To je dobro pravilo po kojem se može živjeti prije nego vas otmu. Ali što da dijete radi nakon što se to dogodi?

"Sad ću ti skinuti traku s usta", rekao je tiho.

O Bože, mislila je. Opet skretanje s rutine. Je li očekivao da nešto kaže? Ili napravi? Tijelo joj se ukočilo dok je povlačio traku, oslobađajući joj usta. Pokušavala je ponavljati da se ne boji. Ali bila je previše prestrašena da bi upamtila jednostavne riječi, a kamoli da im vjeruje. Mogla bi vrištati, ali to joj se učinilo besmisleno. Jedini ljudi koji bježe čuli bili bi otmičari, oni zli. Bar je ovaj Repo djelovao kao daje dobar.

Srce joj je treperilo. Vrištanje je bilo loša ideja. Mogao bi se uspaničiti i ozlijediti je. Možda će ostati miran dok i ona bude mirna - ili ako se bar pravi mirna. Glumiti, tako je! To je bio ključ. Ljudi su joj uvijek govorili da bi mogla prodati zimske čizme na Jamajci ako bi to doista htjela. Upotrijebivši svoj šarm, čak je uspjela nagovoriti Reggija Milesa daje pusti da hoda do srednje škole.

Reggie? Pomislila je. Što se dogodilo Reggiju? Dragi Reggie. Djed kojeg nikad nije imala. Jednostavan, ali mudar starac koji je rekao daje Kristen 12-godišnjakinja koja se ponaša kao 21-godišnjakinja i da joj je suđeno da će biti lomiteljica srca koja se može govorom izvući iz bilo čega.

Možda je to bila istina. Možda se mogla izvući i iz ove zbrke šarmirajući zmiju daje pusti kući. Da bi to napravila, morat će pričati s njim. Čak bi trebala biti i dobra prema njemu. Možda će mu čak morati i laskati.

Nema šanse! Previše se bojala da to izvede, previše prestrašena da progovori. Bila je izgubljena na trenutak, paralizirana od straha. Njezina mantra, sjetila se - izreci svoju mantru. Ali riječi nisu dolazile. Napokon je čula - poruka iznutra.

Kristen Howe, ne boj se, rekao je glas u njenoj glavi.

Naježila se. Ovaj put je zvučao drukčije, ne kao njezin glas niti glas njezine majke. To je bio dublji glas - umirujući i blag, koji je tekao kao zagrljaj prijatelja iz dalekog mjesta, mjesta izvan ovog svijeta. Bio je samo u njezinoj glavi, ali joj je zagrijao cijelo tijelo i smirio joj strahove, dajući joj snagu da učini ono što mora.

Čula je glas Reggija Milesa.

"Vrijeme za ručak", rekao je Repo.

Steglo joj se grlo. Je li se usudila reći nešto? Slušaj glas, rekla sije. Slušaj Reggija. Pokušavala je izreći nešto - bilo što, prvo čega se sjetila. "Mogu - mogu li možda danas dobiti zobene pahuljice?" pitala je tiho.

"Naravno, kakve želiš?"

"Froot Loops." Skvrčila se. Nije čak ni voljela Froot Loops, ali samo se toga mogla sjetiti.

"Nabavit ću ti ih."

Čula se buka gore, što ju je prepalo. Vrata su gore zaškripala, možda od kupaonice ili druge spavaće sobe. Jedan od one dvojice je vjerojatno bio budan.

Repo je rekao: "Moram ići sad. Ma što da se dogodi, ne smiješ reći ostalima da smo razgovarali. OK?"

Sramežljivo je kimnula, a onda uhvatila zrak dok joj je ponovno stavio traku na usta i povez na oči. Dok su mu potpetice lupale po drvenim stepenicama, brojala je njegove korake. Vrata su se otvorila, onda zatvorila. Otišao je.

To nije bilo tako strašno, mislila je. Učinila je prvi korak, započela je razgovor. Možda je taj Repo bila njezina karta za izlaz odavde. Možda se nije samo pravio da je dobar. Napokon, čula je muškarce kako pričaju gore, kroz stare daske poda. Čak je čula kako se Repo usprotivio ostalima, rekavši im da im neće dopustiti da je taknu.

Odjednom ju je uhvatila panika. Shvatila je svoju pogrešku.

Kristen Howe se ne boji, rekla si je, drhteći od pomisli što bi ostale zmije mogle napraviti kad Repo ode da joj kupi glupi Froot Loops.

Limuzina se zaustavila na semaforu blizu pensilvanijske četvrti. Allison je bila u svojim mislima dok je promatrala stanove u vlasništvu stambene zadruge, trgovine i restorane koji su pomladili tri bloka avenije Pennsylvania između Bijele kuće i Capitola, najpoznatije rute

svećane povorke. Još uvijek je imala čvor u želucu zbog nastupa u njezinom središtu kampanje. Nije još bila sigurna je li samo grubo rekla što misli ili je stvarno otpustila svog stratega samo pet dana prije izbora.

Taj izljev se bio počeo gomilati još od fotografija. Možda je bila istina da Wilcox nije imao ništa s onim likom idiotskog izgleda koji ju je slikao kad je bila uz rijeku u Nashvilleu. Ali bila je manje uvjerena da slike Lincolna Hovvea nisu procurile u javnost bez ikakve Wilcoxove pomoći.

Odmahnula je glavom, pročišćujući si misli. Jednu stvar ipak nije mogla izbaciti iz glave: Loša šala koju je njezin kandidatski kolega rekao o njoj, "predsjednica preljubnica". Život je postao takav vrtlog od Kristenine otmice da je zamalo zaboravila da je njezin nagli pad u anketama započeo lažnom optužbom o preljubu. Što je više razmišljala o tome, to joj se više činilo da su dva događaja - optužba o preljubu i otmica - prebliski da bi bili nepovezani. A šala guvernera Helmersa potaknula je teoriju o tome kako su povezani.

Uzela je telefon i nazvala Harleva Abramsa na njegov mobilni telefon.

"Harlev, moram vam nešto pokazati. Možemo li se naći u pravosuđu?"

Neću se vratiti iz Nashvillea još nekoliko sati. Stoje?" "To je - ne mogu vam opisati. Morate vidjeti." "Faksirajte mi."

"Morate vidjeti original, a i ne želim da kopije kruže okolo. Previše je povjerljivo."

"U svojoj sam karijeri nerijetko čuvao neke tajne," podrugljivo je rekao.

"Ovo nije potpuno poslovno. Ima veze sa mnom, osobno." Nastala je kratka stanka. "Može li čekati dok se vratim?" "Da", rekla je, povlačeći svoje uzbuđenje. "Jedva."

Ured javne tužiteljice bio je na petom katu zgrade pravosuđa, s pogledom na prometnu avenuju Pennsilvanija. Za razliku od mnogih njezinih prethodnika, Allison se oduprla želji da pretvori svoj mali, privatni ured u svetište sebi u čast. Nikakve komemorativne ploče, pohvale ni uokvirena pisma od predsjednika nisu prekrivala njezin zid obložen drvenim pločama od orahovine. Šareni impresionistički pejzaž krasio je jedan zid. Iznad kamina visio je portret prethodnog javnog tužitelja, Roberta Kennedvja, kako šeta plažom Nove Engleske. Namještaj je bio ranoamerički, nešto iz tog doba, a nešto reprodukcije. Zakonski i literarni svesci ispunjavali su police za knjige iza njezinog stola. Iznad vrata visio je uokvireni natpis koji je izvezla njezina ponosna majka. Natpis je citirao moto isklesan u kamenu ispred zgrade pravosuđa, s dodanom rečenicom: "Pravda je najveći interes muškarca na zemlji", pisalo je, " (i najmanje jedne žene)". Fotografija veličine osam sa deset cm na kojoj je bio njezin suprug krasila je njezin kožom obloženi stol. Pokraj telefona stajala je mala uokvirena slika mlađe Allison kako drži svoju malu kćer.

Zazvonio je interkom. "Gospodin Abrams je ovdje", najavila je njezina tajnica.

"Pošalji ga unutra, molim te."

Vrata su se otvorila. Allison ga je pozdravila, ponudivši mu da sjedne na kauč. Ona je sjela na stolicu okrenutu prema prozoru, a onda stavila poveći dosje na stolić za kavu.

"Ovo sam htjela da vidite", rekla je.

Harlev je posegnuo prema dosjeu, ali ga je Allison povukla natrag,

"Prvo malo pozadinske priče", rekla je. "Povjerljive priče, dodala bih. Ovo što ću vam reći, nisam rekla ni svome mužu. Osjećam da se nekako razumijemo otkad smo sinoć razgovarali. Da si vjerujemo. Nadam se da se ne varam."

Harlev ju je pogledao u oči. "Ne varate se."

Nasmijala se s olakšanjem, a onda mu deset minuta pričala o Mitchu O'Brienu, o čudnom susretu u hotelu Fountainbleu u Mia-mi Beachu prošlog kolovoza, i katastrofalnom nastavku tjedan dana kasnije u Washingtonu na svečanoj zabavi - uključujući Mitchevo pijano priznanje i njezin strah da ih ne netko čuo.

"Dva tjedna poslije toga", nastavila je, "dobila sam ovo poštom." Izvadila je veliku, smeđu omotnicu iz dosjea. "Vidite daje poslana na moju adresu, označeno osobno i povjerljivo."

Pošto nije bilo adrese pošiljatelja, donijela sam je u zgradu pravosuđa sljedeće jutro daje pregledaju na rendgenu. Provjerio ju je pa sam je otvorila. I našla sam ovo." Ruka joj se tresla - kao i prvi put, prije više od mjesec dana - dok je vadila veliku crno-bijelu fotografiju. Stavila ju je na stol.

"To sam ja, očito."

Nagnuo se bliže da bolje vidi. Na slici se nije vidjelo lice. Jarko crveno slovo "A" bilo je napisano na Allisoninom čelu.

"Očito je ovo umjetničko djelo onog tko mi je poslao fotografiju. Kao i poruka na pozadini." Allison ju je okrenula, otkrivajući rukom pisanu poruku istim crvenim slovima.

Pisalo je: "Ne znači 'javna tužiteljica', kujo."

Harlev ju je pogledao. "Sto ste učinili kad ste to dobili?"

"Samo sam je spremila."

"Zastoje niste dali FBI-ju?"

"Kao što sam rekla, primam mnogo ovakvih prijetnji. Zadnje što sam htjela bio je skandal zbog kojeg bi FBI lupao na vrata mog bivšeg zaručnika. Prilično sam sigurna da je to od Mitcha koga sam smatrala bezopasnim. Pa sam jednostavno zaboravila na to."

"Pa zašto ste to sad izvukli?"

"Zato što sad više nisam sigurna daje bezopasno."

Harlev se naslonio. "O čemu razmišljate?"

"Sigurna sam da znate da moje političke nevolje nisu počele s Kristeninom otmicom. Počele su s lažnim optužbama o preljubu poslije zadnje debate."

"Da, i?"

"Zaključila sam da se ova fotografija s crvenim slovom odnosila na nedavni skandal o preljubu - koji je počeo mjesec dana prije nego sam dobila ovu fotografiju. Ali jutros sam čula svog izbornog kolegu kako govori loš vic. Zapravo, slogan, koji je išao nekako ovako: Allison Leahy, predsjednica preljubnica - nemojte misliti na preljub, mislite na otmicu."

Harley je ponovno pogledao fotografiju. "Dakle, mislite da kad je vaš tajni obožavatelj napisao na pozadinu fotografije da "A" ne znači "javna tužiteljica"⁷ nije mislio ni da znači preljub⁸.

"Značilo je otmicu⁹", rekla je Allison. "Možda je to bilo upozorenje ili nagovještavanje budućih događaja."

"To mi se čini pretjeranim."

"Da, u teoriji. Ali mislite na to u kontekstu vaše teorije daje osoba koja je otela Emily otela i Kristen Hovve. Onda ima smisla. To je most između ova dva slučaja."

Pogladio si je bradu, očigledno prihvaćajući tu ideju. "Dajte mi da sve to odnesem u stožer na analizu. Također mislim da bismo trebali pronaći Mitcha O'Briena i saznati jednom zauvijek je li on poslao sliku. Je li još uvijek u Miamiu?"

"Koliko ja znam, jest." "Poslat ću agente iz Miamijske da ga pronađu." "Dajte mi da ga samo pokušam dobiti telefonom prije nego što pošaljete agente. Prošlost je ovdje malo komplicirana."

⁵ eng. attorney general

⁶ eng. adultery

⁷ eng. abduction

"Radije bih ga uhvatio nespremno. Ipak je on odvjetnik. Ako date odvjetniku da razmisli o tome, nikad neće razgovarati s policijom. Ali ako ih uhvatite nespremne, oni su često glupi kao i svi ostali ljudi. Vrijeme nam je vrlo važno."

"Da", rekla je, razmišljajući o predsjedničkim izborima za manje od pet dana. "Meni govorite."

"Usput", rekao je Harlev. "Dat ću sve od sebe da sačuvam u tajnosti vašu i O'Breinovu prošlost, ali ponekad te stvari ipak pro-cure. Kažem to zbog toga što ste rekli da niste rekli čak ni svom mužu o vašem... vašem nedavnom susretu. Vjerojatno mu ne bi bilo drago da od nekog drugog čuje da vas je vaš pijani bivši zaručnik praktički uhodio, izjavljujući vam svoju vječnu ljubav jedan dan, a drugi vas proklinjući, možda čak i pišući vam prijeteća pisma. Može pomisliti da postoji i nešto više od toga."

"Shvaćam to", rekla je s izrazom straha. "Mislim daje vrijeme da Peter čuje istinu. Od mene." General Hovve ušao je u Bijelu kuću kroz istočna vrata tako da ga ne vide novinari koju su se okupili ispred Zapadnog krila, blizu Ovalnog ureda. Predsjednikov osobni pomoćnik doveo ga je do sobe s kartom iako je znao put.

Posljednji put kad je Lincoln Hovve bio u sobama Bijele kuće, predsjednik Sires bio je na polovici svog burnog mandata, nagovarajući generala da povuče svoju ostavku sa mjesta zamjenika ministra obrane. Sires gaje uvjerio daje tadašnji ministar obrane bio na odlasku i da će najviši posao u Pentagonu biti njegov za šest mjeseci. Hovve također tada još uvijek nije bio član neke političke stranke. Iako su predsjednici ponekad tražili članove izvan svoje stranke da popune svoj kabinet, Hovve je odabrao da neće ostati član demokratske stranke jer je shvatio daje bio republikanac s težnjom da sam postane predsjednik.

Hovve je sjeo u fotelju pored kamina. Iznad kamina visjela je mala karta Europe s crvenim krugovima i plavim oznakama. Na pločici pored nje pisalo je daje to karta posljednjeg položaja savezničke vojske koju je Franklin Roosevelt vidio prije smrti, samo nekoliko tjedana prije predaje nacista. General je smatrao prikladnim to što su gotovo svi veliki predsjednici obavljali službu u ratno vrijeme, ili su sami bili ratni junaci. Washington. Lincoln. Oba Roosevelta. I on je nastavljao tu tradiciju. Znao je da Sires nije.

"Slušao sam vaš govor sinoć", rekao je predsjednik Sires. Nosio je tamno odijelo i kravatu na pruge, njegov izgled moći. Sjeo je u istu takvu fotelju, napola okrenutu prema Hovveu, a napola prema kaminu. "Vrlo dramatično."

Hovve nije reagirao. "Nije trebalo biti dramatično. Nikad ne znate kako ćete reagirati u takvim situacijama. Dok vam se ne dogode."

"Ipak sam se iznenadio. Uvijek sam slušao kako je Lincoln Hovve general koji je mnogo naučio iz iskustva u Vijetnamu. Nikad ne objavljujte rat bez jasnih ciljeva. Nikad se ne borite u ratu u kojem ne možete pobijediti."

"Mislim da su moji ciljevi jasni. Vrijeme je da ova zemlja zaštiti svoju djecu."

"Ne govorim o vašoj objavi rata protiv otmičara djece. Govorim o vašoj objavi rata protiv ove vlade."

Hovve se naljutio. "Nisam siguran da vas razumijem, gospodine."

"Lincolne, jako sam se trudio u posljednjih osam godina da postanem predsjednik obrazovanja. Ponosim se svojim uspjehom. Kao predsjednik koji gubi moć, moj uspjeh je sve što imam. Obrazovanje je moja ostavština."

"S dužnim poštovanjem, upotreba vojnih snaga za borbu protiv otmice djece nema ništa s obrazovanjem."

"Nema. Ali izazov koji ste dali sinoć ovoj vladi izravni je napad na moju ostavštinu. Stavili ste me u težak položaj na nacionalnoj televiziji i tražili od mene da potpišem izvršnu naredbu vojsci da sakupi i privede sve otmičare djece. Siguran sam da mnogo ljudi misli - da, učinimo to. Ali zaboravljaju nacističke koncentracijske logore. Zaboravljaju stoje naša zemlja

napravila japanskim Amerikancima u Drugom svjetskom ratu. Odjednom ih treba podsjetiti da upotreba vojske protiv civila ima prilično katastrofalne posljedice u svjetskoj povijesti. Vaš govor me stavlja u bezizlaznu situaciju. Ako potpišem tu naredbu, posljednji i najviše zapamćeni čin mojeg službovanja obilježiti će me zauvijek kao reakcionarnu budalu koja je udovoljila hysteriji i pokušala preobraziti SAD u fašističku, vojnu državu. Znaete da neću to učiniti. Ali, u isto vrijeme, ne želim da me pamte kao liberala mekog srca koji je bio blag prema otmičarima djece."

"Žao mi je što to tako gledate."

"Ne, nije", odbrusio mu je. "Nitko tko je posvetio život obrani slobode ove zemlje ne može biti iskren kad se radi o planu okretanja vojske protiv svojih građana."

"Mislite da sam blefirao?"

"Znam da jeste. Spominjati vojsku na ovaj način vjerojatno je protuzakonito, ali ostavimo to na strani. Dva su načina na koje možemo ovo srediti. Jedan je da se vratite na televiziju i izgrdite me što sam odbio pozvati vojsku da spasi vašu unuku i ostalu bespomoćnu djecu."

"To je privlačno."

"A ima i posljedice. Bio bih prisiljen jednako reagirati."

"Ne želim biti bezobrazan", rekao je Hovve, "ali kako mislite napasti čovjeka čija je unuka oteta?"

"Ovo je vrlo povjerljivo, ali moji izvori mi kažu da FBI razmatra mogućnost da su vaši sljedbenici isplanirali i izvršili otmicu. A možda i s vašim odobrenjem."

"To je sranje", Hovve je hladno odbrusio.

"Nije sranje ako je izašlo iz Bijele kuće."

"Gospodine Predsjedniče, znate da to nije istina."

Iskrivljeno se nasmijao. "Istina? To je tako zavaravajući pojam. Imao sam jednog stratega koji je imao zanimljivu definiciju istine. Istina, rekao je, je ono što se ne može dokazati lažnim." General se ukočio.

Predsjednik Sires zavalio se u stolicu. "Još je samo četiri dana do izbora, generale. Mislite da u četiri dana možete dokazati da ni vi ni vaši sljedbenici niste imali ništa s otmicom koja vas može bez ičije pomoći gurnuti u Bijelu kuću?"

Ljutito gaje pogledao. "Što insinuirate?"

"Osobno mi se sviđa drugi način: Vi i ja se jednostavno dogovorimo da nećemo više ništa govoriti o ovome. Neću više komentirati otmicu vaše unuke. A vi nećete više spominjati da moram potpisati izvršnu naredbu o sazivu vojske."

"Novinari sigurno neće zaboraviti na to."

"A naš će odgovor biti čvrst, ali razuman: "U interesu Kriste-ninog sigurnog povratka, neću komentirati strategiju istrage u ovom trenutku. Mislite da to možete reći, Lincolne? Ili želite vidjeti kako 'odvodi' Bijele kuće znaju propuštati?"

"Je li vam vaša ostavština stvarno tako važna?" pitao je s ne-vjericom.

"Je li postati sljedeći predsjednik doista tako važno za vas?"

Howe je napravio grimasu, onda je ustao i pogledao kroz prozor. Na kraju je duboko uzdahnuo i okrenuo se prema predsjedniku, gledajući ga ravno u oči.

"U interesu Kristeninog sigurnog povratka", rekao je glasom poslušnog vojnika, "neću komentirati strategiju istrage u ovom trenutku."

Repo je zadihano utrčao unutra s hladnoće. Vrata kuhinje zalupila su se za njim. Naslonio se na njih, držeći plastičnu vrećicu s namirnicama. Nije htio ostaviti Kristen samu s Tonyjem i Johnnv-jem duže nego stoje trebalo, tako daje trčao do dućana na uglu i natrag. Pogledao je na sat. Cijeli put je trajao samo četrnaest minuta.

Tri puta duže nego što je trebalo onim glupanima da ubiju Reggija Milesa.

Obuzela ga je zabrinutost. Spustio je vrećicu s namirnicama na pult i skinuo jaknu, kapu i rukavice.

"Sto si donio?" pitao gaje Tony kad je ušao u kuhinju.
Repo je gurnuo vrećicu izvan Tonvijeovog dohvata. "Samo neke sitnice."
"Da vidim." Tony je zgrabio vrećicu i pogledao unutra, a onda složio facu. "Froot Loops? Hej, Johnny, vidi ovo. Repo je izašao i kupio nam Froot Loops."
Johnny je doteturio iza ugla, smijuljeći se. Nosio je traperice i usku majicu s kratkim rukavima. "Froot Loops? Kvargu, ja volim Lucky Charms."
Repo je rekao: "To je za dijete, seronjo."
"Za dijete? Izašao si van na tu zimu da kupiš zobene pahuljice za dijete? Želiš da ti popuši, ili što?"
"Nemoj se ni šaliti s time."
"Stoje? Bojiš se da ćemo Tony i ja dobiti prije tebe?"
Repo gaje zgrabio i gurnuo na hladnjak. "Rekao sam nemojV
"Hej!" viknuo je Tony, rastavljaajući ih.
Johnny se odmaknuo i stresao. Repo je kipio dok se odmicao.
Tony je bacio kutiju zobelih pahuljica na pult. Pogledao je Johnnyja, a onda Repu. "Sinoć si išao k njoj. Čuo sam da ideš dolje."
"Što s tim?"
"I sad si izašao da joj kupiš omiljene zobene pahuljice." "Mora jesti."
Tony je stavio ruku Repu na rame. Glas mu je imao očinski, a opet prijeteći ton, kao Kum.
"Razočarao si me, Repo. Uvijek sam svima govorio da se trebaju ugledati u Repu. Mlad, ali možeš se osloniti na njega. Obećavajući. Uveo sam te u ovaj posao jer sam te smatrao kao Johnnyja, kao vlastitog brata - kao obitelj. Mi smo kao mala obitelj, nas troje. Osim što smo samo Johnny i ja u ovoj obitelji koji smo ubili. To znači da smo mi u većoj opasnosti nego ti. A sad se zbližavaš s djetetom. To me jako žvcira. Znaš, pitam se hoće li Repo izdati svoju obitelj."
"Neću nikoga izdati."
Tony je odmahnuo glavom. "Izgubio si naše povjerenje." Repo je nervozno pitao: "Sto želiš reći?" "Moraš ga ponovno zaslužiti." "Kako?"
Tony je promijenio izraz lica. Ukočio je čeljust. Oči su postale tamne i prijeteće pukotine.
"Čim dobijemo novac, djevojčica će umrijeti. A ti ćeš je ubiti."
Centar Washingtona činio se preplavljen sivim sjenama. Tmurno nebo savršeno se slagalo sa starim sivim zgradama i mramornim kipovima. Drveće je bilo bez lišća na trgu. Lafayette, besprijeckorno pejzažan park sjeverno od Bijele kuće, točno nasuprot avenije Penn-sylvanija. Dok se crna limuzina odmicala od Bijele kuće, Lincoln Howe promatrao je skupinu prosvjednika na trgu. Njihovi slogani i natpisi kritizirali su američku eksploataciju dječje radne snage u stranim zemljama. Sjetio se načina na koji je predsjednik Sires opsjednut svojom ostavštinom, a onda se sjetio svog govora na televiziji protiv otmica djece. Odjednom mu je sinulo. Još nije izabran, a već si je osigurao svoju ostavštinu: Lincoln Howe, dječji predsjednik.
Ta misao mu je godila.
"Kako je prošao sastanak?" pitao je LaBelle. Sjedio je preko puta generala.
"Dobro." Kratak odgovor bio je znak da nije želio razgovarati o tome.
Limuzina je stala da propusti prosvjednike preko avenije Pennsylvanija. General Howe skrenuo je pogled prema trgu Lafayette, zagledavši se u veliki brončani kip Andrewa Jacksona na konju, na sredini trga. "Bitka kod New Orleansa", promrmljao je tiho.
"Oprostite?" rekao je LaBelle.
"Jedna od najslavnijih pobjeda generala Jacksona." Pogledao ga je s neslaganjem. "Zar ne znaš ništa o ratu 1812. godine?"
"Samo godinu bitke, gospodine." Pogledao je na sat, brinući se za generalov gust raspored.
"Buck?" upitao gaje. "Jesi li znao da su se crnci borili u bitci za New Orleans?"

Zašutio je, osjećajući namjeru skretanja s teme. "Ne, gospodine. Nisam."

"General Andrew Jackson obećao je dati komad zemlje svim crncima koji će se pridružiti njegovoj neregularnoj vojsci i pobijediti Britance. Masovno su se prijavljivali. Hrabro su se borili. Mnogo ih je poginulo." Oči su mu se stisnule. "Znaš li što su dobili za svoju žrtvu?" "Mislim da ste rekli - zemlju."

"Nisu dobili ništa. Ti hrabri crni vojnici nisu dobili ništa osim laži i puno obećanja - iz usta cijenjenog generala američke vojske koji je kasnije postao jedan od najcjenjenijih američkih predsjednika." Odmahnuo je glavom, ljuteći se opet zbog sastanka sa samozvanim predsjednikom obrazovanja. "Nasljeđe", podrugljivo je rekao. "To je ionako veliko sranje." Prvi puta LaBelle je ostao bez riječi.

Telefon je zazvonio. To je bila generalova privatna linija na koju je jako malo ljudi zvalo. Progutao je gorčinu, a onda se javio nakon drugog zvona.

"Dušo, ja sam", rekla je njegova žena.

General je podigao pogled. LaBelle se udubio papire, praveći se da ne sluša.

Howe je nježno govorio u slušalicu. "Gdje si, Nat?"

"Još uvijek u Nashvilleu. Tanya i ja smo razgovarale. Vrlo je uzrujana."

"Ne može li joj doktor nešto propisati?"

Linija je zašumjela zbog njezinog frustriranog uzdaha. "Nije u tome stvar."

"Oprosti. Reci mi."

"Pa", oklijevala je, "Tanya želi platiti otkupninu."

Zašutjela je, a onda dodala. I ja želim, također. Ukočio se, stišćući slušalicu. "Da nešto razjasnimo. Ima li Tanya milijun dolara?"

"Naravno da nema."

"Provjeri naš bankovni račun. Imamo li mi milijun dolara?"

"Nemamo. Ali možeš nabaviti. Ako tražiš nekoga uslugu, možemo skupiti novac."

"Ne. Nikako."

"Ali, Lincoln. Molim te."

"Nat, sinoć sam na televiziji rekao otmičarima da nikad neću platiti otkupninu, čak i da imam novac. Ne mogu to poreći nakon manje od jednog dana."

"Zar se samo zbog toga brineš? Da bi izgledao jak glasačima?" Glas joj je podrhtavao.

"To nema veze s glasovima. To je jednostavna strategija pregovaranja. Moramo biti jaki."

Rekao sam im da nema dogovora, i to sam i mislio. Vjeruj mi."

"Bojim se. Objе se bojimo. Imam strašan osjećaj da će stvarao ubiti Kristen ako ne damo novac." Glas joj se gubio. Plakala je u slušalicu.

Progutao je knedlu, i složio čvrsti glas. "Natalie, saberi se. Rekao sam ne. Nemoj se oko toga prepirati sa mnom."

Šmrcala je, a onda duboko udahnula. "Oprosti. Što želiš da kažem Tanyi?"

"Reci Tanyi..." Zašutio je, ne mogavši pronaći riječi.

"Da to radiš za Kristen?" predložila je.

"Da", rekao je bezizražajno. "Reci joj to."

Allison je bila tako zaposlena da je zaboravila ručati. Jedan od njezinih prvih službenih djela bilo je kad je zatvorila privatnu blagovaonicu za njezino osoblje koja je bila u sjevernom dijelu njezinog uredskog odjela, obrazlažući to time daje zgrada pravosuđa imala sasvim dobru kantinu u podrumu. Naručila je odozdo juhu i salatu, i u tri sata njezina tajnica donijela je narudžbu na njezin stol s limenkom dijetnog Pepsija. Telefon je zazvonio baš kad je htjela otvoriti sok, zbog čega se prepala i sve prolila. Zelena salata sa začinom od kole bila je vrlo primamljiva, ali ju je odgurnula, zaključivši da ionako ima dosta kofeina u venama.

Njezina tajnica je uletjela natrag u ured. "Na liniji tri je Harlev Abrams."

Allison je uhvatila telefon. "Što ste otkrili?"

"Baš sam se čuo s našim odjelom u Miamiju. Ne mogu pronaći O'Breina."

"Kako to mislite da ga ne mogu pronaći? Oni su FBI."

"Provjerili su njegovu adresu. Nikog nije bilo kod kuće. Otišli su u marinu. Navodno iznajmljuje brodove."

"Da. Mitch je bio kriminalni branitelj u Chicagu, ali mu je bilo dosta i uzeo si je slobodno prije nekoliko godina da bi sam oplovio svijet. Kad se vratio, jednostavno je prestao obavljati taj posao, preselio se u Miami i počeo iznajmljivati jedrilice."

"Pa, nije nijednu iznajmio više od dva tjedna. Malo je teško odrediti karakteristike tipa koji živi sam i radi za sebe, ali zadnji put je viđen nekoliko dana prije Noći vještica."

"Možda je opet isplovio."

"Možda. Ali vrijeme je malo sumnjivo."

"Što želite reći?"

"Ne znam. Ali želio bih da vi nešto napravite. Znam daje barem jedna velika razlika između otmice vaše kćeri i ove - preciznije, vi nikad niste dobili zahtjev za otkupninom. Ali ovo s O'Brienom me zaintrigiralo. Ovo bi mogao napraviti i netko drugi, ali vi znate najviše o svojoj kćeri, a i ponestaje nam vremena."

"Mogu to napraviti. Što?"

"Želio bih da vi pregledate sve dosjee, članke iz novina, i sve ostalo što imate o Emilvnoj otmici. I želim da potražite - pomno potražite - paralele s ovim slučajem."

"Kakve stvari tražim?"

"Napravit ću listu i faksirati vam je."

"OK. Vrše pritisak na mene da moram ponovno početi s kampanjom, ali svakako mogu to odgoditi zbog ovog. Mislim, ako stvarno mislite - ma, zaboravite."

"Ako mislim - što?"

Srce joj je lupalo, ali gotovo se bojala pitati. "Harley, samo pretpostavimo da postoji veza. Oboje znamo statistiku dječjih otmica - kako vrijeme utječe na pronalazak. Ali stavimo kobne podatke na stranu i poslušajmo svoj instinkt. Nakon toliko godina, mislite da postoji šansa da pronađemo Emily?"

Zašutio je, pažljivo birajući riječi. "Idemo korak po korak, OK?"

Umorno je kimnula, gledajući stare fotografije sebe i Emily na stolu. "Točno. Korak po korak."

Tanya i njezina majka sjedile su u tišini u dnevnoj sobi. Zastori su bili navučeni, a televizija ugašena. Svjetiljka na stolu bila je jedini izvor svjetlosti. Sat je otkucavao iznad kamina od crvene cigle. Tanya je nervozno buljila dolje u svoje ruke. Susjedov pas zalajao je preko puta ulice zbog čega je skočila.

Majka je zabrinuto pogleda. "Dušo, zašto malo ne odspavaš?"

Dignula je pogled, stakleni pogled. Odmahnula je glavom. Telefon je zazvonio, zbog čega su se obje prepale. Tanya se ustala i zgrabila telefon sa stola.

"Halo", javila se.

"General Howe je prekršio pravila." Glas je bio dubok i iskrivljen, promijenjen nekim aparatom, kao u anonimnih voditelja koji su se pojavljivali kao siluete na televizijskim vijestima.

Oči su joj se raširile. "Tko je to?"

"Ja sam nacionalni predsjednik koalicije Spasimo Kristen. Zovem u vezi priloga."

"Je li to šala?"

"Bi li luđak znao daje Kristenina školska identifikacijska kartica bila na poleđini zahtjeva za otkupninom?"

Tanya je zadrhtala kad je shvatila - to je on. Impulzivno je pritisnula gumb za snimanje na sekretarici, snimajući razgovor. "Molim vas", glas joj je drhtao, "nemojte nautiti mojoj kćeri. Dobit ćete što god želite. Samo je pustite."

"Rekao sam vam što želim. Milijun dolara. Do sutra ujutro. I bez murje."

"Želim vam ih dati. Stvarno želim."

"To vaš otac nije rekao sinoć na televiziji."

Trgnula se, potihlo proklinjući oca. "Nemojte njega slušati. Samo surađujte sa mnom, u redu? Nabavit ću vam novac i neću uplesti murju. Obećajem. Samo nemojte nauditi Kristen."

"Kako to mislite, nabavit ću vam novac? Imate li ga ili ne?"

"Nemam ga, ali ću ga nabaviti. Samo trebam malo vremena."

"Imate do sutra ujutro."

"Trebam više vremena."

"Glupost. Nema odugovlačenja."

Oštrina je doprla kroz slušalicu unatoč iskrivljenju. Odjednom joj se ruka počela tresti. "Ne odugovlačim. Milijun dolara je mnogo novca."

"Rekao sam sutra ujutro."

"Ne-ne znam." Jedva je govorila. "OK. Sutra ujutro. Imat ću ih." "Lažeš."

Progutala je knedlu. "Što?"

"Ne možeš skupiti novac do sutra ujutro. Ne bez pomoći tvog starog."

"Ne, ja to mogu. Stvarno. Mogu." Čekalaje, ali nije bilo odgovora. Navala očaja buknuła je iz nje. "Zar me niste čuli?" Glas joj se mijenjao. "Rekla sam da ću to učiniti. Hoću. Bože, da, hoću."

"Ne vjerujem da možeš." Odgovor je bio tako miran da se naježila. "I znaš što još, Tanya? Ne vjerujem ni tebi, ni tvom ocu, ni ikom drugom u tvojoj proklesoj obitelji. Pa si vi, crni gadovi, samo zadržite vaših milijun dolara. Istini za volju, svijet će biti mnogo bolje mjesto s jednim Howeom manje."

"Ne, čekajte!"

Linija je kliknula, i čula je samo znak za biranje.

Lincoln Howe je pozvao glavne donositelje odluka na sastanak o strategiji kampanje to poslijepodne. Howe i njegov voditelj kampanje, Buck LaBelle, vozili su se u limuzini do vošingtonskog nacionalnog aerodroma. Neki su dolazili, neki odlazili, tako da je aerodrom bio logično mjesto sastanka. Preuređeni privatni avion 727 bio je na terminalu kad su oni došli. Njegov čisti bijeli trup bio je označen crveno-plavom porukom kampanje: "Howe - Endicott 2000."

Dwight Endicott bio je prva osoba koju je Howe ugledao kad je ušao u avion.

Potpredsjednički kandidat je upravo bio došao iz Clevelanda nakon puna dva dana kampanje u ključnoj državi Ohio. Endicott nikad nije služio vojsku, ali imao je široka ramena, imponzantan stav i ozbiljan izgled bivšeg marinca. On se proslavio kao upravitelj Agencije za borbu protiv droge. Bestseller i nekoliko godina profitabilnih predavanja pridonijelo je naglom prebacivanju njegove poruke protiv droge u veći okvir obnovljenog morala. Oznaka njegove kampanje bilo je slovo "V", kao i kod Churchill ili F. D. Roosevelta - samo što Endicottovo V nije značilo pobjeduTM nego vrijednosti[^]. On je bio desničarski dio republikanske kandidature, ugađanje fundamentalistima i zagovornicima zabrane abortusa, koji su bili zabrinuti, ako ne i prestrašeni, zbog politike centra generala Howea kad su u igri bila društvena pitanja.

8 eng. victory " eng. values

"Jeste li udobno putovali?" pitao je Howe svog kolegu u utrci. "Ohio je osvojen", Endicott je rekao sa smiješkom.

Kandidati su se preselili u radni dio aviona, malu sobu ispred kuhinje. Pričvršćeni kauči, kožne fotelje i plastični radni stol zamjenjivali su uobičajene redove avionskih sjedala. Howe i Endicott sjeli su na kauč leđima okrenuti prema prozorima. Buck LaBelle sjedio je na drugoj strani stola s Johnom Eatonom, genijalnim, ali ponekad rastresenim analitičarom anketa, koji je činio čuda na la-ptopu, ako ga nije slučajno ostavio u muškom WC-u u zračnoj luci. Pored njega je sjedio Evan Fitzgerald, medijski savjetnik za kojeg je Endicott želio da bude glavni za izrađivanje i isprobavanje televizijskih reklama. Howe je poštivao Fitzgeraldov rad, iako je on bio jedan od umišljenih snobova s Ivy Leaguea koje je Howe mrzio, tip koji vam nikad ne bi u lice rekao daje on tip s Harvarda, ali koji je nekako uspijevao u svaki razgovor unijeti rečenicu koja je počinjala s "Kad sam ja živio u Cambridgeu..."

Zrakoplov je trebao otići iz Washingtona za sat vremena, a tek za pola sata trebala je doći posada, osoblje kampanje i putujući novinari. Na trenutak su glavni mozgovi imali željenu privatnost. Howe je započeo razgovor kazavši im za svoj sastanak s predsjednikom Siresom. "Bit je u tome", zaključio je "da predsjednik ne želi da više ne spomenem ni riječi o pozivanju vojske u borbu protiv otmičara djece. Ako ne završim s tim, morat ćemo se boriti sa zlobnom izjavom Bijele kuće da FBI sada istražuje nekog iz moje kampanje tko je organizirao Kristeninu otmicu da bi preokrenuo izbore."

"Ja sam za to da ih pustimo da to kažu." Bio je to Eaton, anke-tar, govoreći s otvorenim računalom na koljenima. "Brojevi pokazuju da ljudi neće povjerovati. Muškarci, žene, crnci, bijelci, stari, mladi. Nije bitno tko. Devedeset posto američke javnosti vjeruje da je vaš sinoćnji govor bio iz čiste ljubavi prema unuci. Sama pretpostavka da ste vi ili netko od vaših iza otmice, bit će političko pogrebno zvono za Leahy."

LaBelle je zagrizao neupaljenu cigaru. "Slažem se s Eatonom, ali pogledajmo korak dalje. Prvo pravilo politike: Ako imate loše vijesti, razglasite ih sami. Nemojmo čekati da Bijela kuća to kaže. Napravimo to sami, otvoreno. Sazovite presicu i recite američkom narodu da smo otkrili da FBI istražuje Howeovu kampanju, i daje to politički motivirana propaganda upravljana iz ureda javne tužiteljice."

"Samo malo", rekao je Endicott. Potpredsjednički kandidat raširio je ruke kao propovjednik, obuhvaćajući sve oko sebe. "Kao prvo, znamo li sigurno da netko od naših sljedbenika nije odgovoran za otmicu?"

Neugodna tišina preplavila je grupu. Endicott je čekao, ali nitko nije odgovorio. "Kao drugo", nastavio je, "tko je rekao da je javna tužiteljica Leahy vodi FBI-jeve istrage naše kampanje? Znamo li to točno?"

Tišina je postala još jača. Ljudi su se pogledavali, ne govoreći ništa. Napokon je Howe progovorio.

"Istina je", rekao je, sjećajući se razgovora s predsjednikom, "zato što se ne može dokazati lažnim."

LaBelle se sarkastično nasmiješio. "Pa, generale, vidim da ste se dobro prebacili s pravila rata na pravila politike."

"Ovo jest rat", rekao je sjetno.

Allison je došla kući u Georgetovnu dvadesetak minuta nakon telefonskog razgovora s Harlevjem Abramsom, napustivši "federalni trokut" netom prije špice u prometu. Uz Peterovu pomoć skinula je više od dvanaest prašnjavih kutija s tavana.

Prošla je kroz nekoliko kutija, a trnci su joj prošli kroz kralježnicu. Unutra su bili izrezani članci, pisma od prijatelja i stranaca. Videosnimke televizijskih reportaža, flajeri i posterii na kojima se nudi nagrada, i hrpa drugih materijala - neki povezani više, neki manje, s Emilvnom otmicom. Sve je bilo vrlo organizirano složeno u kutijama. Mnogo toga joj nije bilo jasno, ne zbog prolaska toliko vremena, nego zato što su joj tada svi osjeti bili umrtvljeni. Znala je daje

pohađala sastanke zaustavljanja kriminala, daje osobno zahvalila stotinama dobrovoljaca koji su pretražili susjedstvo. Ali ipak se toga slabo sjećala. Bilješke telefonskih poziva bile su njezine.

Zapisala je svaki telefonski poziv. Novinari koji su htjeli osobno razgovarati s njom i čuti njezinu priču. Dobronamjerni stranci i njihovo krivo opažanje. Lažni poznavatelji - bolesnici koji su samo htjeli pozornost, i oni zli koji su povrijedili neko drugo dijete i "očistili se" priznavajući zločine koje nisu počinili. Bila je tu čak i posjetnica psihijatra kojemu se obratila kad je bila strahovito očajna, stara Ciganka koja je držala Emilvnu dekicu i Allisonin novčanik, poslavši je na uzaludnu i mahnitnu potragu čak do Kanade.

Allison se udaljila od stola, preplavljena uspomnama. S ovog gledišta, to se činilo kao velika rupa u njezinom životu. Veličina rupe mjerila se po kutijama koje su imale napisan datum na sebi, počevši od ožujka 1992. Allison to nije prije bila primijetila, ali u početku je punila kutiju tjedno, onda mjesečno, onda godišnje, Posljednja nije imala gotovo ništa unutra, kao da su kutije bile znak gubitka traga i bljededeće nade.

Kutije su bile naslagane na stolu u blagovaonici, na hrpi koja je skoro dosegla luster. Allison je drhtala dok se vraćala na prvu kutiju daju pažljivije pregleda. Bilo je to kao da otvara grob, ali mrzila je tu pomisao. U najboljem slučaju, bilo je to otvaranje starih rana.

"Stoje točno izazvalo sve ovo?" pitao je Peter.

Stajao je na vratima između dnevne sobe i blagovaonice, brišući prašinu sa svojih hlača.

Allison je dignula pogled, vireći preko kutije.

"To je duga priča." Glas joj je počeo drhtati na pomisao da mu mora reći za Mitcha O'Briena.

"Možda mogu pomoći", rekao je dok je dovlačio stolicu do nje. "Onda sam bio uz tebe. Zašto me sad isključuješ?"

"Ne isključujem te, Peter. Vjerovao ili ne, sad je još kompliciranije nego prije osam godina."

"Ne može biti tako komplicirano. Reci mi."

Oklijevala je, a onda se prepustila i okrenula prema njemu. "Harlev Abrams misli da postoji veza između ove otmice i Emilvne otmice."

"Zašto?"

"Mnogo razloga. Ali mislim da sumnja na mog bivšeg zaručnika, Mitcha O'Briena."

Peter se začudio. "O'Brien? Što on ima s tim?"

"Ne znam. Ali iskreno, ponekad sam se pitala o njemu. Je li bila čista slučajnost što sam razgovarala na telefon s njim kad se netko uvukao u moju kuću i oteo Emily ispred mog nosa? Ili mi je Mitch namjerno odvlačio pažnju?"

Razrogačio je oči, kao da je bio iznenađen tom optužbom. "Ali kakve to veze ima s otmicom Kristen Howe?"

"Ništa. Ali danas smo otkrili daje Mitch nestao. Nestao je baš prije otmice."

"Misliš da se negdje skriva?"

"Ne znam. Ali ima još. Ponašao se čudno nekoliko mjeseci prije otmice. Prije nego stoje nestao."

"Kako ti to znaš?"

"Vidjela sam ga prije par mjeseci. Nekoliko puta, u stvari."

Peter se ukočio, i uzrujano upitao: "Što mi želiš reći?"

Telefon je zazvonio. Allison je zašutjela, kao da čeka da joj Peter kaže da se može javiti. On se nije pomaknuo.

"Oprosti", rekla je. "To bi mogao biti Abrams. Stvarno bih se trebala javiti." Zgrabila je telefon.

"Halo", javila se.

"Howe neće platiti."

Allison se naježila. To je bio iskrivljen, strojno zakrinkan glas. "Tko je to?"

"Kristenin anđeo čuvar."

Puls joj se ubrzao. "Što želite?"

"Želim svoj novac. Ali, kao što sam rekao, Howe neće platiti."

"To je njegova odluka."

"Možda. Ali stoje s vama?"

"Što sa mnom?"

"Vidjeli ste generalov govor sinoć. Howe kaže da ste vi bogati, vi i vaš muž. Želite dopustiti da djevojka umre i gledati kako vaše želje o postanku predsjednicom umiru s njom? Ili želite spasiti situaciju, faco?"

Riječi su joj zastale u grlu. "Izlažete se prevelikoj opasnosti. Ovo je opasna igra."

"To je jednostavna ekonomija. Ponuda i potražnja. Ja nudim djevojku. A ovo je moja potražnja: milijun dolara, u gotovini. Do ponedjeljka. Platite, ili djevojka umire. Budite kraj telefona u osam ujutro. Razgovarat ćemo."

Linija se prekinula.

Allison je spustila slušalicu, trenutno osupnuta. Ovo je preokret koji nije očekivala. Okrenula se prema Peteru, ali njegova stolica je bila prazna.

"Peter?" zazvala je.

Ulazna vrata su se zalupila. Potrčala je u predvorje i provirila kroz prozor. Već je bio u svom Jaguaru. Bila je zbunjena, a onda shvatila da gaje telefonski prekid ostavio s krivim mišljenjem o njoj i Mitchu O'Brienu. Kad je rekla daje srela Mitcha nekoliko puta, sigurno je pomislio da se našla s njim. Otvorila je vrata i potrčala van.

"Peter!" viknula je, ali bilo je prekasno. Auto je zacvilio. Peter je otišao.

Htjela je potrčati za njim, ali nešto je bilo još važnije. Žurno se vratila unutra, uzela telefon i otipkala broj.

"Harlev", rekla je bez daha. "Upravo su me nazvali. To je potpuno nova igra."

Brza reakcija iznenadila je čak i Allison. Devedeset sekundi nakon što je pritisnula gumb za hitne pozive, prvi tim agenata FBI-ja bio je na vratima. Tajna je služba bila iza njih. Za nekoliko minuta, osigurali su cijelo susjedstvo oko njezine kuće, i kontrolne točke su postavljene na svaki ugao ulice koja je vodila u ili van Georgeto-wna. Agenti su patrolirali susjedstvom, tražeći bilo kakve sumnjive aktivnosti ili napuštena vozila. Policija je snimila sve registarske pločice koje će provjeriti Nacionalni kriminalistički informacijski centar. Istrenirani psi tražili su po grmlju i kantama za smeće na pločnicima moguće eksplozivne naprave.

Allisonina kuća postala je utvrda. Agenti su držali stražu na prednjem i stražnjem ulazu. Forenzičari su tražili moguće tragove provale. Harlev Abrams došao je s timom istreniranih tehničkih agenata koji su željeli postaviti tehničke naprave u kuću. On je stajao u njezinoj kuhinji, naslonjen na hladnjak, s olovkom zataknutom za uho, pregledavajući listu na papiru.

"Osiguranje se još mora pojačati", rekao je.

Allison je bila ljubazna, ali odlučna. "Ne želim da se FBI useli u moju dnevnu sobu."

"Iznajmljuje se kuća preko puta ulice. Unajmit ćemo je da tamo postavimo satelitski centar. Tim će biti na liniji 24 sata dnevno. Patrolirat će po ulici, uklopivši se u susjedstvo. Čak i beskućnik na autobusnoj stanici bit će jedan od naših agenata. Ako se što dogodi tamo, reakcija će biti praktički istovremena."

"To je vrlo dobro."

"Također ćemo ugraditi dodatne sigurnosne kamere, koje će odašiljati u glavni centar. Naši tehničari će postaviti još najmanje osam kamera da pokriju svaki kutak vanjskog dijela vaše kuće. Bit će sakriveni u lampama na ulici, grmlju, automobilima na ulici. I slično. Nitko ih neće primijetiti. Vaš je izbor želite li unutrašnji nadzor."

"Žao mi je, ali prestala sam pozirati gola pred kamerama prije mnogo godina."

Harlev se nasmiješio, ali je ostao profesionalan. "Preporučio bih barem nadzor nad telefonom."

"Trebam privatnu liniju. Nije da vam ne vjerujem, ali, ustvari, ne vjerujem nikome."

"Možemo postaviti ručno aktiviranje. Samo se javite na telefon kao obično. Ako je nešto što želite da čujemo, samo pritisnite tipku sa zvjezdicom i osmicu. Agent će snimiti i locirati poziv."

"To je prihvatljivo."

Harlev je pogledao telefon na pultu između kuhinje i dnevne sobe. Jedan tehnički agent je skidao kućište i pričvršćivao žicu. "Bilo bi lijepo da ste imali nadzor nad telefonom prije poslijepodnevnog poziva. Iako ne znam kako je došao do vašeg kućnog broja telefona."

"Takve stvari procure. Uvijek sam ga morala mijenjati svakih nekoliko tjedana. Ljudi progone javnu tužiteljicu zbog različitih stvari - pobačaja, kontrole nad oružjem, najviše kazne. Ne biste vjerovali koliko ima organizacija koje daju moj broj svojim članovima."

Kimnuo je. Nije bio iznenađen.

Pitala je: "Ima li informacija o izvoru poziva?"

"Koristio je mobilni telefon, a s današnjim mogućnostima ro-aminga mogao je zvati i iz Honolulu. Telefon je klon - neki broj koji je ukrao trgovcu nekretninama u New Yorku. Telefonska kompanija odmah je to otkrila. Njihova računala napravljena su tako da mogu prepoznati "klonirani telefon" i odmah ga isključiti, što zaštićuje njihove legitimirane kupce od krađe broja. Naši otmičari su, očito, otkrili način da prevare sustav. Pretpostavljam da će svaki poziv biti sa drugog broja, svaki sa svojom jedinstvenom frekvencijom i različitim obrascima roaminga.

"Znači, nemamo posla s potpunim idiotima?"

"Bar ne tehničkim idiotima. Postavljamo softver da locira buduće pozive s mobilnih aparata, ali, naravno, malo je teže odrediti točnu lokaciju kad pokušavate izmjeriti jačinu signala i prekidajuće radijske frekvencije. Sigurno zato koristite mobitel."

Allison je skrenula pogled, razmišljajući.

"Što nije u redu?" upitao je Harlev.

"Sva ta priča o prekidajućim radijskim frekvencijama samo me navela na razmišljanje o tome kako je Emily oteta. Dječji monitori, kao onaj koji sam imala, rade na radijskim frekvencijama. Zaključili smo da je netko prisluškivao dječji monitor izvan kuće kako bi snimio njezine zvukove. Tako su napravili kazetu koju su ostavili u kolijevci."

"Allison, samo zato što netko zna klonirati mobilni aparat s ESN detektorom koji su kupili u nekom špijunskom dućanu, ne znači da je to isti tip koji je kampirao ispred vaše kuće prisluškujući monitor vašeg djeteta. Kad sam rekao da nemamo posla s tehničkim idiotima, nisam mislio da na ovom planetu postoji samo pet ili šest ljudi koji to znaju napraviti. K vragu, vjerojatno pet ili šest ljudi sad sjedi u DuPont Circleu i to radi."

"Znam", rekla je, odbacujući tu misao. "Što još moramo srediti?"

"Faksirao sam vaše bilješke u Quantico da ih analiziraju kriminalistički psiholozi. Sjećate li se još čega glede poziva? Jeste li što izostavili?"

Odmahnula je glavom. "Učinila sam ono što ste rekli. Kad sam završila razgovor s vama preko telefona, zapisala sam sve čega sam se sjećala, od riječi do riječi."

"Očito tretiramo ovaj poziv kao nešto pravo. Ali nisam našao ništa u vašim bilješkama što bi na neki način potvrdilo da je pravi ili da se neki luđak samo šali. Samo ste vi čuli njegov glas, zato vas molim da poslušate nešto. Samo da mi date potvrdu glasa."

"Imate otmičarev glas na snimci?"

"Da. Zvali su Tanyu Howe prije nego su zvali vas."

"Znam to. Nisam znala da to imate na snimci. Mislila sam da je izbacila FBI iz kuće."

"Sama je to snimila. Pretpostavljam da nije znala da je krivično djelo snimati razgovor bez dozvole suda ili pristanka druge osobe. Proizvođači ovakvih telefona uvijek napisu pravna upozorenja u uputama o korištenju telefona, ali ih nitko ne čita. Nadam se da neće biti tužena."

"Mislim da će se tužilac u Nashvilleu znati izvući iz ovoga. Imat ćemo problema s ilegalnim snimanjem ako slučaj dođe na sud, ali o tome ću brinuti kasnije."

Harlev je izvukao kazetu iz džepa: "Imate li kazetofon?"

"U dnevnoj sobi." Odvela gaje iz kuhinje do dnevne sobe, pored velikog televizijskog ekrana. Harlev je uključio pojačalo, ubacio kazetu u kazetofon i pritisnuo tipku za početak. Zvučnici su zakrča-li. Stišao je zvuk da umanju distorciju. Allison se približila, pomno slušajući. Počelo je s Tanvinim glasom, usred razgovora, kad je počela snimati.

"Molim vas, nemojte nauditi mojoj kćeri. Dobit ćete što god želite. Samo je pustite^ Riječi su probile Allisonino srce. Zabrinutost, očaj u njenom glasu. Zatvorila je oči i pripremila se za odgovor.

"Rekao sam vam što želim. Milijun dolara. Do sutra ujutro. I bez policije.,,

Otvorila je oči, ali soba joj se okretala. To je bila najgora noćna mora svakog roditelja - ili nije? Sve one noći jurila je na telefon, nadajući se da je poziv o Emily. Nikad ništa nije došlo, samo nekoliko lažnih dojava i neki zlobni ljudi. Nikad nije razgovarala ni s kim tko je stvarno vidio Emily, tko je znao gdje je i tko ju je mogao vratiti. Postalo joj je mučno, sebično mučno, slušajući očaj druge žene zbog gubitka djeteta, a, opet, razmišljajući kako je Tanya sretna, kako bi ona dala svoju ruku samo za šansu da može vratiti Emily plaćanjem otkupnine.

"Allison?" pitao je Harlev. "Je li to isti glas?" Snimka je završila. Allison je bila blijeda. "To je isti glas", rekla je. "Ista krinka, rekla bih." Harlev je uzdahnuo, gledajući je u oči. "Onda ste imali pravo. To je stvarno nova igra."

Allison je gledala pored njega dok je govorio. Gledala je prema ulaznim vratima. Peter je stajao u predvorju, pored agenta FBI-ja. Izgledao je uzrujano. Ona se ispričala Harlevu, onda otišla s mužem u dnevnu sobu, daleko od gužve.

"Što se, kvragu, događa?" pitao ju je.

Allison nije bila sigurna gdje da počne. "Onaj poziv koji sam primila prije nego što si otišao. To su bili otmičari Kristen Howe. Žele da mi - ti i ja - platimo otkupninu."

Otvorio je usta, ali riječi nisu izlazile.

Rekla je: "I ja sam ostala bez teksta. Ali prije nego što razgovaramo o tome, mislim da si dobio krivo mišljenje o meni i Mitchu. Kad sam rekla da sam vidjela Mitcha, samo sam to i mislila. Nije bilo ničeg između nas. Nisam imala nikad ništa ni s kim. Ne otkad sam upoznala tebe."

Čudno ju je pogledao.

"To nisam dobro složila. Mislila sam, nikad nisam imala ništa ni s kim drugim otkad sam upoznala tebe."

Spustio je pogled i uzdahnuo. "Žao mi je što sam pobjegao prije nego što si mogla objasniti."

"U redu je. Ali možda sad znaš zašto ti nisam rekla da mi se Mitch javio, iako to ništa nije značilo."

"Znam", rekao je i sramežljivo se nasmiješio. "To je prokletstvo zbog toga što sam oženjen prekrasnom ženom. Od toga možeš postati luđački ljubomoran."

Poljubila ga je, ali znala je da nije samo htio biti drag. Peter baš nije bio zgodan, i to stoje imao lijepu ženu ponekad gaje činilo nesigurnim.

Dva agenta FBI-ja šmugnula su pored njih u kuhinju. Peter se namrštio kao da je iznenađen iznenadnim upadom policije. Pogledao je Allison, vidno razdražen. "Koji način života. FBI, Tajna služba po cijeloj kući." Provirio je kroz prozor, namrgodivši se na tehničke agente koji su vani pričvršćivali nadzorne kamere. "Bolje da se priviknem na to, ha?"

"Peter, budimo pošteni. Čak i prije nego što sam se vratila politici, imao si vlastite zaštitare u firmi. Neki od tih tipova bili su isto tako nametljivi."

"Znam, ali sam im vjerovao."

"Ne mogu promijeniti to što jesam, Peter. A ovo neće trajati zauvijek."

Kimnuo je kao da se slaže. Onda je promijenio temu. "Što si rekla otmičarima za otkupninu?"

"Zapravo im nisam ništa rekla."

"Koliko žele?"

"Milijun dolara. Do ponedjeljka."

Podignuo je obrve. "To je hrpa novca."

"Znam. Ali ako ne platimo, ubit će Kristen."

"A ti ćeš izgubiti na izborima."

"To je manje važno."

"Je li?" pitao je sa sumnjom.

"Da", rekla je odlučno. "Jest."

Pogledao ju je, kao da procjenjuje: "Želiš li platiti?"

"Mislim da o tome moramo odlučiti zajedno."

"Pitam tebe. Želiš li platiti?"

Zagrizla je usnu, razmišljajući. "Daje u pitanju Emilvin život, bismo li mogli skupiti milijun dolara do ponedjeljka?"

"Apsolutno."

Skrenula je pogled, a onda ga opet pogledala. "Onda je odgovor da. Ako to treba napraviti da spasimo Kristen, trebali bismo platiti."

"Ako to želiš."

"Želim," rekla je uvjerljivo.

"Ja ću se pobrinuti za to. Ne brini se za novac. Napravi ono što moraš."

Čvrsto ga je zagrlila, a oči su joj sjale od uzbuđenja. "Hvala, Peter."

Nakratko ju je zagrlio, a onda upitao: "Što ćeš sad napraviti?"

Odmaknula se od njega i pogledala ga u oči. "Mislim da je vrijeme da porazgovaram s Tanvom Howe."

Motori aviona tiho su radili na trideset tisuća stopa kad je Allison otkopčala sigurnosni pojas i naslonila se u kožnoj fotelji. Prestala je letjeti u avionu Ministarstva pravosuđa još prije godinu dana, otkad je najavila kandidaturu, zbog straha da će je netko optužiti za korištenje državne imovine u vlastite političke svrhe. Ovog jutra, međutim, s Harlevem Abramsom uz nju, napravila je iznimku.

Allison je popila kavu iz papirnate čaše, razmišljajući što će reći Tanyi Howe. Gledala je oblake kako prolaze ispod aviona. Izgledalo je kao strop u Emilvnoj sobi, kako ga je Allison sama obojila prije Emilvnog rođenja. Njezino bi dijete uvijek, kad bi se probudilo, vidjelo vedro nebo, još jedan savršen i sretan dan. Ili je bar tako planirala.

"Mogu li vam postaviti osobno pitanje?" pitao je Harlev. Sjedio je pored nje. Hrpa papira prekrivala je prijenosni stolić na njegovom krilu.

Allison se trгла iz svojih misli. "Samo ako mogu zadržati pravo da ne odgovorim."

"Dogovoreno." Smjestio se u sjedalu tako daju može gledati ravno u oči. "Zapravo, moje pitanje nije baš povezano s istragom. Razmišljao sam sinoć o našem slučaju - Emilvnoj otmiči. Predočio sam si 39-godišnju javnu tužiteljicu, neudanu, usredotočenu na karijeru. Nisam mogao a da se ne pitam - zastoje posvojila dijete?"

Opet je pogledala kroz prozor, diveći se oblacima. Onda je pogledala natrag i rekla: "Voljela bih vam reći da me na to potaknuo neki plemeniti i nesebični cilj, kao stoje skrb za dijete ovisnika ili spašavanje zlostavljanog djeteta. Ali istina je da sam usvojila dijete jer sam ga željela."

"Ali kako ste došli do toga da stvarno usvojite dijete?"

"Bila sam zaručena za Mitcha kad sam se odlučila za usvajanje. Razgovarali smo o tome, i rekla sam mu da nikad neću imati vlastitu djecu. U mojoj obitelji postoji bolest bubrežne ciste za koju nismo znali dok je nisu dijagnosticirali mom bratu kad se ženio. Njegov sinje to dobio i umro. Nema preventivnog liječenja, i obično je smrtonosna ako se razvije u djetinjstvu, zato nisam htjela riskirati i prenijeti je na svoju djecu. Također sam znala da bi moglo trebati puno

vremena da se usvoji novorođenče. Zato sam se zabilježila prije nego smo odredili datum vjenčanja."

"I svejedno ste usvojili dijete iako ste prekinuli zaruke."

"Kad sam prekinula s Mitchem, bila sam psihološki spremna na dijete. Imala sam trideset i devet godina, već sam bila prošla kroz zbrku i troškove usvajanja i bila sam uzbuđena što ću postati majka. Pa sam zaključila - zašto ne bih išla do kraja? Moja majka je odgojila mene i mog brata bez oca. I ja to mogu."

"Ima smisla," rekao je, češeći bradu kao Sigmund Freud. Pogledao je opet papire na koljenima.

"Ja sam na redu," rekla je, odvlačeći ga natrag.

"Na redu za što?"

"Mislite da je ovo svjedočenje na sudu ili što? Vi ste jedini koji postavlja pitanja?"

Nasmijuljio se. "Što želite znati?"

"Nešto zbog čega sam znatiželjna. Zanimljivo je kako me vidite kao osobu previše zaokupljenu karijerom da bih imala djecu. A stoje s vama? Tip koji stvara karijeru loveći otmičare djece, a nema svoju obitelj. Zar zbog ovog posla ne želite imati djecu? Ilije samo tako ispalo?"

"Neki od psihologa u Quanticu tako ispadnu. Previše vide. Ali to nije spriječilo mene." Pogled mu je odlutao u daljinu. "Bio sam jednom oženjen. Davno. Pokušali smo imati djecu. Ali jednostavno se nije dogodilo."

"Žao mi je."

"Hvala. Samo to i možete reći. Uvijek me ljutilo kad su me prijatelji pokušali utješiti nabrajajući neke statističke podatke. Nakon ženinog prvog spontanog pobačaja, rekli bi nešto kao: "Jesi li znao da 60% žena ima spontani pobačaj tokom života?" Super. Mislio sam da su to isti ljudi koji prilaze ožalošćenim udovicama na pogrebima i kažu: "Žao mi je zbog vašeg muža, gđo Jones, ali jeste li znali da 100% muškaraca na Zemlji jednom odapne?" Kao da ćete se bolje osjećati poslije toga."

Allison je kimnula. Imao je pravo. "Pa niste nikad razmišljali o posvojenju?"

"Jesmo, ali brak nam nije funkcionirao. Ja sam imao dvadeset godina, a onda devetnaest kad smo se vjenčali. Srce joj je lutalo dok sam ja bio do pasa u rižinom polju u Vijetnamu i mislim da nikad to nisam prebolio. Rastavljen sam već - uh, predugo. Više od dvadeset godina."

"Nikad niste pronašli drugu?"

"Pa, ovo već postaje osobno."

Zacrvenjela se. "Oprostite, ne morate na to odgovoriti."

"Ne, ne smeta mi." Zašutio je, malo se nasmiješivši. "Uvijek sam mislio kako ću jednog dana nekog upoznati. Ustvari, bio sam siguran. Kad je moj otac obolio od raka prije nekoliko godina, počeo sam depresivno razmišljati kako će, kad jednom budem imao djecu, njihov djed već umrijeti i nikad ga neće upoznati. Zato sam na videokaseti snimio razgovor s njim, za njegovu buduću unučad. Pitao sam ga sve o obitelji, njegovu cijelu životnu priču. Osam godina uspomena."

"To je sjajna ideja."

"Bila je, iako je moj stari malo zanovijetao zbog tog snimanja. Najzanimljiviji dio je na kraju. Malo smo se zakačili i počeli filozofirati govoreći o tome tko je najveći vođa svih vremena, i takve stvari."

Za kraj sam ga pitao: 'Što misliš, stoje najveća prijetnja današnjem društvu?' Dugo je šutio. Samo mrtva tišina dok je kazeta snimala. Konačno pogleda ravno u kameru i kaže

"videosnimanje'."

Allison se malo nasmijala, a onda se nastavila smijati očima. "Mislim da bi mi se sviđao vaš otac."

Harlev se isto nasmiješio, a onda se uozbiljio. "Ja sam mu, ustvari, jako sličan."

Tišina je ispunila prostor između njih. Zagledali su se malo duže nego što su trebali jedno u drugo, ali nije bilo neugodno. Daleko od toga.

Allison je polako okrenula glavu, ponovno gledajući oblake.

Avion je sletio na međunarodnu zračnu luku u Nashvilleu u petak kasno navečer. Kao stoje prije dogovoreno, Allison se vozila u FBI-jevom automobilu prema elitnom dijelu Nashvilllea, Brentwoodu. Harlev Abrams i još dva agenta putovala su s njom u istom neoznačenom vozilu, ali nije bilo povorke automobila ni policijske pratnje koja bi upozorila novinare na dolazak javne tužiteljice.

Tanya Howe vozila se sama u svom autu u Brentwood. Harley ju je osobno nazvao i rekao joj o zahtjevu koji je Allison primila od otmičara. Pristala je na sastanak, ali su se oboje složili da treba biti tajni, dalje od kuće. Nitko nije znao reći kako bi otmičari reagirali kad bi vidjeli da se Tanya sastaje s javnom tužiteljicom. Nitko nije mogao reći što bi novinari izmislili o susretu Tanye i Allison u četiri oka. Novinari su postavili kamp ispred Tanyine kuće, tako da nije bilo sigurnog načina da se uvede Allison u kuću, a da svijet ne sazna za to. Međutim, Tanyina glavna briga nije bio svijet, nego njezini roditelji. Bojala se kako će reagirati - osobito njezin otac - na njezin sastanak s drugim kandidatom. Rekla je majci da ide posjetiti prijateljicu, samo da malo izađe iz kuće.

Allisonin automobil slomio je sloj grančica i otpalog lišća dok je vozio dugim prilaznim putem do kuće Sofije Johnson. Iza drveća koje je odbacivalo svoje lišće, bila je smještena mala dvokatnica u stilu Tudora, s kamenim kaminom i krovom od šindre. Sivi dim vijugao je iz dimnjaka. Miris hrasta koji gori ispunjavao je prohladnu noć. Svjetlo na verandi svjetlilo je u tami, a vrata garaže bila su otvorena. Vozač je uveo automobil unutra i ugasio motor. Vrata su se automatski zatvorila. Nakon kratkog upoznavanja, Sofia ih je brzo uvela unutra, kroz vrata koja su spajala garažu i kuhinju.

Nakon pet minuta, bijeli Chrysler došao je prilaznim putem. Tanya nije uspjela zavarati sve novinare koji su je slijedili, ali to nije bilo važno. Sofia Johnson joj je stvarno bila prijateljica i nitko osim Tanye nije znao da je javna tužiteljica čeka unutra.

Parkirala je ispred kuće. Sofia ju je pozdravila na ulazu. Haraju je upoznao s dva agenta, onda ju je Sofia odvela gore u malu dnevnu sobu. Agenti su čekali dolje.

"Stvarno cijenim ovo", rekla je Tanya prijateljici dok su se penjale po uskom stubištu.

"Nema problema", rekla je Sofia. "Nije da skrivam neprijatelja. Ionako nisam mislila glasati za tvog oca."

Tanya se lagano nasmiješila, cijeneći malo šale. Zagrlile su se kad su se popele na kat, onda je Tanya krenula niz hodnik sama.

Allison je nervozno lupkala prstima po stolici, čekajući. Napokon su se vrata otvorila. Ustala se da pozdravi mlađu ženu.

"Ja sam Allison", rekla je, pružajući ruku.

"Ozbiljno?" rekla je Tanya.

Allison je odstupila. "Oprostite. Nisam vas htjela uvrijediti govoreći očito. Samo sam htjela da me zovete imenom, a ne gđa Leahy ili nešto idiotsko kao 'madam javna tužiteljice'. Mogu li vas zvati Tanya?"

"Naravno." Sjela je u stolicu za ljuljanje pored police s knjigama. Allison se vratila na stolicu kraj prozora prekrivenom kariranom tkaninom. Zastori su bili navučeni, priječeći vidik nekom iznenadnom fotografu koji bi mogao biti znatiželjan zbog Tanyinog iznenadnog posjeta prijateljici.

Allison je proučavala njezin bolan izraz lica. Oči su joj bile upale. Linije brige na njezinom licu izgledale su kao urezane u vošku. Allison se odjednom osjećala krivom zbog svoje ranije reakcije na snimku Tanvinog razgovora s otmičarima. Istina, Tanya je imala bolju priliku u vraćanju svoje kćeri nego Allison. Ali razmišljati o Tanyi kao o sretnici bila je besmislena

poredba, slično kao kad bi se reklo da su umirući sretniji od mrtvih jer su im mrtvi pokazali put.

Allison je počela: "Ne želim da me gledate kao javnu tužiteljicu. Nemojte me gledati ni kao predsjedničkog kandidata. Nisam ovdje ni zbog jednog razloga."

"Znam. G. Abrams mijе sve objasnio. Samo sam zahvalna jer još ima nade. Kad mi je otmičar poklopio danas popodne, mislila sam da neće više pregovarati. Nisam ni sanjala da bi nazvao vas. Pretpostavljam da su povjerovali mom ocu kad je rekao da neće nikad platiti."

"Prilično je uvjerljivo to rekao."

"Zato stoje to mislio. Znae kakvu je reputaciju imao moj otac u Pentagonu, beskompromisan što se tiče terorizma. Nema pregovora. Točka."

"Reputacija je jedna stvar. Mislili biste da će se promijeniti kad je njegova unuka u pitanju."

"Mislili biste", rekla je tiho.

Allison je osjećala da će joj Tanya reći više, čekala je, ali je Tanya utihnula.

Allison je rekla: "Ako želite da platimo otkupninu, moj muž i ja ćemo skupiti novac. Milijun dolara."

"U čemu je kvaka?"

"Nema kvake, stvarno. Jedino što bih vas zamolila je da dopustite da se dva FBI agenta vrate u vašu kuću, zbog vaše sigurnosti. I da dopustite da FBI nadzire vaš telefon. Znam da su vam otmičari rekli bez FBI-ja. Ali otmičari to uvijek kažu. Osim ako nisu totalni idioti, izvršit će svoj plan pod pretpostavkom da ste zvali FBI. Ne tražim da učinite ništa što ni ja ne bih učinila na vašem mjestu."

"Samo to moram učiniti? Ne moram podržavati vašu kampanju ili tako nešto?"

Allison se lagano nasmiješila. "Ne. Nećemo to publicirati. Nitko ne mora znati da smo mi osigurali novac. Čak ni vaši roditelji."

"Pogotovo ne oni."

"To je u redu. Sad ste vi na redu. Ne radim ovo zbog publiciteta ni političke prednosti."

Tanya je sumnjičavo stisnula oči. "Zašto onda to činite?"

"Da spasim Kristen. I ..."

"I što?"

Allison je uzdahnula. "Važno mi je da pronađemo Kristen. Nemojte sumnjati u moje osjećaje o tome. Ali bit ću iskrena s vama. Možda u ovoj otmici ima više nego što vi i vaš otac razumijete."

"Kako to mislite?"

"Tražimo moguću vezu između Kristenine otmice i otmice moje kćeri prije osam godina."

"Znači, platit ćete milijun dolara u nadi da će vas odvesti do dokaza koji vas mogu odvesti do Emily?"

"Na neki način, to je istina. Ali nije to uvjetovano time. Dat ćemo novac, točka. Ako to vrati Kristen, bit će vrijedno toga."

"Gledajte, cijenim vašu velikodušnost. Ali ne želim da itko tko se uplete u ovo ima osobne koristi. Moj jedini cilj je vratiti Kristen."

"Slažem se s vama. Ovdje se ne radi o stavljanju moje kćeri ispred ostalih. Morate na to gledati kao na priliku da si međusobno pomognemo. Ako su otmice povezane, ima smisla jedino ako mislimo na obje. Dobar razlog može biti da je Kristen oteta iz istog razloga kao i Emily - da se povrijedi mene. G. Abrams ne misli da je dijete oteo netko tko je želio dijete za sebe ili gaje želio prodati. Postoje lakši načini otimanja djeteta nego provaliti u nečiju kuću - kao, na primjer, ukrasti novorođenče iz bolnice. A ako pogledate Kristeninu otmicu, može se reći da netko želi smjestiti vašem ocu da pobijedi na izborima. Što bi se moglo reći da netko želi da ja izgubim. Činjenica što su otmičari sad od mene tražili da platim otkupninu, samo podupire mogućnost povezanosti."

Tanya je opet imala onaj izraz lica - kao da želi nešto reći. Ali nije ništa rekla. Allison je sad rekla nešto na to. "Izgledate zabrinuto, Tanya. Ima li nešto u ovoj teoriji što vam se ne sviđa?" Skrenula je pogled, duboko udahnuvši. "Ta vaša teorija o motivu za Kristeninu otmicu - da je smišljena da povrijedi vas, i pomogne mom ocu."

"Vi to ne vidite tako?" pitala je Allison.

Zatvorila je oči, kao da ju je odjednom nešto zaboljele "Ne znam."

Allison se nagnula, smekšavši glas. "Tanya, stoje?"

Vlažne oči su joj zablistale. "Prepustit ću vama da otkrijete motive. Ali trebate znati sve činjenice."

"Ima li još nešto što biste mi htjeli reći?"

Kimnula je. "O Kristeninom ocu."

Allison se uvalila u stolicu, slušajući. "Nastavite, molim vas."

"Vidite, Kristen sam rodila dok sam još bila na faksu. Nisam bila udana. Ali bila sam zaljubljena. Zvao se Mark. Mark Buckley."

"On je bio Kristenin otac?"

Zagrizla je usnicu, kimnuvši. "Kad sam zatrudnjela, Mark je rekao da ćemo se vjenčati. Razmišljala sam o tome i razgovarala s roditeljima. Majka me podržavala. Ali otac se razljutio. Iako u kampanji govori daje protiv pobačaja, praktički me gurnuo u auto i htio me odvesti u bolnicu."

"Pretpostavljam da nije volio Marka."

"Nije ga ni znao. Nije ga nikad upoznao."

"U čemu je onda bio problem?"

Usne su joj podrhtavale. "Mark je bio bijelac."

Soba se odjednom činila hladnija. Allison se nije pomakla. "To je bio problem za generala Howe?" pitala je začuđeno.

"Znam", rekla se. "Teško za vjerovati, zar ne? General Howe, veliki oportunist. Ne može se suočiti sa činjenicom da mu je unuka napola bjelkinja. Nikad joj nije poslao dar za Božić. Ni rođendansku čestitku. Za njega ona nije postojala. Ni ja više nisam postojala."

Allison je uzdahnula, sabirući se. "Ne znam što bih rekla. Hvala što ste mi rekli. To će sigurno promijeniti naše razmišljanje."

"Promijenilo je moje. Kad vidim da se moj otac uspinje na izborima, dolazeći iz pozadine i stvarajući si put prema Bijeloj kući, teško je ne misliti da je sve to isplanirano. Kad sam ga vidjela na televiziji, htjela sam ga zadaviti. Tako odvažna eksploatacija. To je opasna kombinacija - vojnik u politici. Ne volim to govoriti, ali ako stavite stare vojne stavove u najružniju krajnost, Kristen je samo još jedna isplativa posljedica na putu do pobjede. A činjenica što joj je otac bio bijelac, čini ju još isplativijom, bar u generalovim očima."

Allison se osušilo grlo. Dio nje nije mogao vjerovati tome što čuje, a drugi dio nije želio vjerovati. Do sad je bila na putu koji je vodio nekuda, možda do Emily. Politička shema da pobijedi Lincoln Howe bila je potpuno druga ruta.

"Recite mi nešto", rekla je Allison. "Jeste li bili u kontaktu s Markom uopće? Mislim, od otmice?"

Tanya je pognula glavu. "Mark je mrtav."

"Zao mi je. Kad je umro?"

"Prije Kristeninog rođenja. Prije nego smo se stigli vjenčati. Prometna nesreća."

Allison se ukočila, razmišljajući.

Tanya se isto ukočila. "Posljednjih nekoliko dana pitala sam se jesam li bila nepoštena prema ocu. Dio mene jednostavno ne želi vjerovati da bi on dopustio da se nešto dogodi Kristen tako da bi on postao predsjednik. Ali kad god imam te sumnje, pitam se istu stvar koju se pitam posljednjih dvanaest godina."

"Koju to?" pitala je Allison.

"Je li Markova nesreća doista bila nesreća?"

Allison ju je pogledala u oči. "Mislim da to nećemo doznati prije ponedjeljka."

"Ponedjeljka?" pitala je začuđeno. "Ipak ćete platiti otkupninu?"

"Da, platit ću", rekla je dok je doticala Tanyinu ruku. I još ću se nadati, mislila je, iako joj se Emily sad činila dalja nego ikad.

U petak kasno navečer, Repo se izležavao na kauču, daljinskim upravljačem pretražujući kanale. Zaustavio se na crno-bijelom šou Dicka Van Dykea, ali nije mogao ništa čuti. Braća Delgado u kuhinji su ispijali tekilu dok je isti CD Pearl Jama treštao iz radio-kazetofona četvrti put zaredom. '.

Repo je bio zaokupljen mislima, pokušavajući zaključiti zašto su Delgadovi bili raspoloženi za zabavu. Gledao je večernje vijesti da vidi je li se general Howe možda predomislio o plaćanju otkupnine. Međutim, mediji su javljali da se ništa nije promijenilo otkad je general bio na televiziji u srijedu navečer. Ipak je imao čudan •

osjećaj da su mu partneri nešto prešućivali.

Rock glazba je postajala sve glasnija. Repo je pogledao pre- i

ko ramena. Johnny je otpijao još jednu čašu, trgnuvši se od ugriza tekile i limuna.

Repo je skrenuo pogled. Bio je zabrinut. Djevojčica je sigurno umirala od straha. Drhtala je večeras za večerom i skoro ništa nije pojela. Treštava je glazba u kuhinji sigurno zvučala nakaradno nekome • zatvorenom u podrumu. Nema šanse daje spavala, ne uz ovu buku.

Pogledao je opet prema kuhinji. Delgadovi su, praktički, pa- ,

dali jedan na drugoga, smijući se. Repo se ustao s kauča i krenuo niz hodnik. Kretao se brzo, ali tiho, nadajući se da će proći pored njih bez incidenta. Bili su prezaokupljeni glazbom i opijanjem da bi primijetili.

Repo je otvorio vrata prema podrumu, onda je odjurio niz stepenice. Nije trebao svjetiljku jer je ostavio svjetlo upaljeno kad je zadnji put bio dolje. Negdje je bio čuo da upaljena žarulja emitira toplinu i zaključio je da će malo topline dobro doći u hladnom podrumu.

Kristen se skvrčila na madracu dok je prilazio. "U redu je", rekao je. "Ja sam."

Malo se opustila, ali samo malo. Srebrna samoljepljiva traka nije više bila na njezinim ustima jer ju je Repo skinuo. Oslobodio je i njezine gležnjeve tako da se bar može ispružiti. Jedino su joj zglobovi na rukama bili vezani, i povez na očima je još bio tu - tako da Tony ne bi pomislio daje predobar prema njoj.

Sjeo je na stolicu kraj nje. "Nisi mnogo pojela za večeru. Došao sam vidjeti jesi li gladna."

Odmahnula je glavom, šuteći.

Smekšao je glas, želeći je opustiti. "Možda ti jelovnik nije valjao. Vjerojatno kad si tražila Froot Loops nisi mislila da ćeš ih jesti triput na dan."

Nije bilo odgovora - ni pomaka. Opet je bila šutljiva, više nego za večerom. Primaknuo se k njoj, govoreći mirnim, ohrabrujućim glasom. "Slušaj, nešto će se uskoro dogoditi."

Nepomično je ležala, a onda progutala knedlu. Glas joj je drhtao. "Ne žele me pustiti, zar ne?"

Prepao se, ne znajući što da kaže. "Ne brini se za njih."

"Zašto...", zamuckivala je. "Zašto mi želiš pomoći?"

* "Ne znam. Zato što si samo dijete."

"Voliš djecu?"

"Ne svu. Ali ti me malo podsjećaš na nekog." "Whitney Houston?" rekla je tiho.

Nasmijao se u sebi. Dijete je imalo smisla za humor - prilično zadržljivo, u ovim okolnostima. "Zapravo, vrlo si slična mojoj sestri. Imala je jedanaest godina."

"Imala? Što joj se dogodilo?"

Vrata su se otvorila na vrhu stepenica. Provala svjetla i glasne muzike napala je podrum. Glas je zaorio: "Repo, dovući guzicu gore.!"

Prenuo se. Bio je to Tony - očigledno pijan jer je zvao Repa imenom. Duboko je udahnuo dok je ustajao sa stolice. "Vrlo brzo", rekao je, govoreći sam sa sobom koliko i sa Kristen, "nešto će se dogoditi vrlo brzo."

Krenuo je po stepenicama, ne žureći. Tony je nestrpljivo gledao sa vrha stepenica. "Daj, požuri već."

Jedva je govorio, primijetio je Repo. Kad je došao do vrha stepenica, Tony je ljutito zalupio vrata za sobom. Imao je divlji pogled koji je govorio Repu da su Delgadovi uzimali još nešto osim tekile.

Tony gaje glavom uputio prema kuhinji. Repo je krenuo. Tony ga je pratio. Kuhinjski pod bio je ljepljiv od limunovog soka. Rasipana sol i limunske koštice prekrivale su pult. Prazna boca tekile bila je u sudoperu punom praznih ledenih kocki. Johnny je nespretno plesao uz glazbu, gurajući ruku u kutiju Froot Loopsa. Zbilja je bio gladan, mislio je Repo.

Johnny je gurnuo još jednu punu šaku pahuljica u usta, a onda bacio praznu kutiju na pult. Glupav osmijeh bio mu je na licu dok je uzimao kuhinjski nož kojim su rezali limun. "Hej, Tony", nejasno je govorio, "što sam ja?"

Nožem je prošao kroz zrak u velikom luku. Repo je ustuknuo pred njim, ali Johnny je šmugnuo pored njega i ubo kutiju Froot Loopsa, oštricom točno kroz šareni crtež Toucan Sama, zabivši kutiju u pult. Suzio je oči, govoreći lažno-strašnim glasom. "Ja sam serijski ubojica pahuljica."

Delgadovi su prasnuli u smijeh.

Repo se namrštio. "Zbog ovog ste me zvali gore? Zbog još jedne epizode uživo Beavisa i Butt-heada?"

Tony je brzo disao od smijeha. Onda se uozbiljio. "Dovukli smo te gore jer Johnny kaže da nemaš muda slijediti moje upute."

Repo je pogledao Tonya, onda njegovog brata. "O čemu govoriš?"

Johnny je rekao: "O ubijanju djevojčice. Ne mislim da ćeš to učiniti."

"Vidjet ćemo to u ponedjeljak, zar ne?" rekao je Repo.

"Možda", rekao je Tony. "Ali mislim da bi ti trebalo malo poticaja." Pogledao je brata.

"Dovedi djevojčicu, Johnny."

Repo mu je zgrabio ruke, zaustavljajući ga. Osjećao je kako tekila isparava iz njega. "Pijani ste. Nemojte se zafrkavati."

"Makni te jebene ruke s mene." Johnny se oslobodio, onda pojurio prema podrumu. Repo je krenuo za njim, ali ga je Tony zgrabio.

"Samo čekaj ovdje."

Repo se prvo opirao, onda stao. Stišao je zvuk CD-playera kako bi čuo što se događa u podrumu. Čuo je kako Johnny trči po stepenicama, a onda je čuo nejasnu psovku. Pijana budala se spota-kla i pala na zadnjoj stepenici. Onda je sve utihnulo. Ubrzo je Johnny išao gore. Ovaj put, dva para nogu lupala su po stepenicama.

Kristen se prva pojavila, povezanih očiju, ruku svezanih na leđima. Johnny ju je držao za ruku, vodeći je kroz hodnik. Predao ju je Tonyju, a onda otišao na drugi kraj kuhinje do sudopera. Tony je stajao na vratima, točno iza Kristen. Repo je stajao do njega. Njih troje bili su okrenuti prema Johnnyju, iako je Kristen imala povez na očima.

"Skini ga", rekao je Johnny.

Repo se trgnuo, zbunjen. "Vidjet će ti lice."

"Da, i?" rekao je. "Skini ga."

"Nemoj, Tony. On je pijan, čovječe. Ovo je glupo."

"Skini ga!" viknuo je Johnny.

Straga Tony je držao Kristeninu glavu rukama tako da je ne može okrenuti. Mogla je gledati samo u jednom smjeru - ravno u Johnnyja. Tony je skinuo povez. Polako je kliznuo niz njeno lice.

Kristen je brzo treptala dok se nije navikla na svjetlo.

"Ne okreći glavu", rekao joj je Tony. "Samo gledaj ravno naprijed."

Gledala je na drugi kraj kuhinje. Jasno je vidjela Johnnija Delgada koji ju je promatrao. Prišao je bliže, smijući se, približivši svoje lice njezinom. Bio je skoro oči u oči s njom, na manje od pola metra. "Dobro me pogledaj, ti mala razmažena kujo. Dobro me pogledaj."

"Kristen, nemoj gledati!" viknuo je Repo.

"Prekasno", Johnnija je samodopadno rekao.

Tony joj je stavio povez natrag na oči.

"Seronje!" rekao je Repo. "Vidjela ti je lice."

"Tako je", rekao je Tony. "Vidjela gaje. "A znaš stoje to značilo za Reggija Milesa."

Kristen se zgrčila, ne znajući je li to neka zlobna igra ili prava borba za moć.

Repo se tresao od bijesa. "Niste trebali to napraviti."

Tony je stegnuo povez. "Sad nema povratka, Repo." Sad znaš da ako ne obaviš posao, Johnny će umjesto tebe."

"Da", Johnny se nacerio. "A ako je ja ubijem, znaš da neće umrijeti nevina."

Repo je navalio naprijed, gurajući Johnnija kroz sobu. Johnnija je udario u pult.

Obojica su se ukočila, teško dišući, buljeći jedan u drugog. Repo je pogledao nož na pultu - veliki kuhinjski nož kojim je Johnnija probio kutiju pahuljica.

Johnny se nasmijao, izazivajući ga: "Hajde, Repo. Želiš se tući? Sad ti je prilika. Napeta tišina ispunila je prostoriju. Repo je želio uhvatiti nož. Johnny se nogom odupirao o ormarić iza sebe, kao trkač o zapreku. Tony je polako izveo djevojčicu iz kuhinje u hodnik. Lice mu je gorjelo od iščekivanja, kao boksački fanatik na sjedalu pored ringa. Konačno je prekinuo tišinu.

"Ubodi ga, Johnny!"

Johnny je potrčao kroz kuhinju i zgrabio nož. Repo je potrčao naprijed i napao ga s boka. Zabili su se u kuhinjske ormariće, a onda skotrljali na pod. Dugi nož blješao je na svjetlu dok su se valjali po podu, boreći se za oružje.

"Ubodi ga!" vikao je Tony.

Johnny se popeo na Repu, pritišćući ga na leđa. Držao je nož u desnoj ruci, ali Repo gaje držao za zglobov. Brzim trzajem oslobodio sije ruku i krenuo nožem prema Repovu vratu. Brzo je Repo udario vrata pećnice, bacivši Johnnija u zrak i naprijed. Oštrica se zabila u linoleum, prošavši pored Repove glave. Repo ga je još jednom jako udario i gurnuo mu glavu na hladnjak. Udarac gaje omamio. Nož je pao na pod. Repo gaje podigao i uperio prema njemu.

"Johnny!" viknuo je njegov brat.

"Samo prestani!" vikao je Repo.

Johnny je pojurio prema njemu. Repo je pao na pod na leđa, a Johnny je pao na njega svom snagom, luđački mašući rukama. Pali su s udarcem, Repo na leđa, a Johnny na njega. Johnny je zastenjao, a onda omlitavio. Repo je ležao nepomično, osupnut mokrim i toplim osjetom na svojim rukama i trbuhu. Johnny se nije micao. Repo ga je odgurnuo i prevrnuo na leđa. Ruke su mu padale kao krpenoj lutki. Majica mu je bila rastrgana i namočena crvenim. Nož mu je bio zabijen u prsa, između rebara.

Tony je pojurio prema njemu, ostavivši Kristen u hodniku. "Johnny! Sranje!"

Repo se dignuo s poda i proletio kroz kuhinju. U tren oka je gurnuo Tonyja u ormarić, onda zgrabio toster i odalamio ga po glavi. Tony je pao pokraj brata, napola svjesno. Repo je potrčao u hodnik i zgrabio Kristen.

"Idemo!"

Skinuo joj je povez s očiju tako da može trčati, onda je primio za ruku i potrčao kroz vrata. Trčao je po stepenicama, tražeći u džepu ključeve od auta jednom rukom, a drugom držeći Kristen. Otvorio je vrata i gurnuo je na stražnje sjedalo.

"Ostani dolje!" viknuo je. Spustila se na pod, licem dolje.

Skočio je na vozačevo mjesto i upalio auto. Vidio je Tonyja kako tetura po verandi dok je stavljao u rikverc. Auto je zacvilio, ostavljajući trag na ledenoj stazi, a onda odjurio u noć. Pogledao je u retrovizor dok se udaljavao. Tony je odjurio natrag u kuću. Repo je mislio da ima pušku, ali vjerojatno se bojao pucati da ne privuče pozornost susjeda.

Repo je pokušavao doći do daha, tako teško uzdišući da je zamagljivao prednje staklo. Uključio je grijanje da malo zagrije auto. Srećom, semafori su surađivali. Još samo jedno zeleno svjetlo i stići će na brzu cestu. S olakšanjem je odahnuo kad je ušao na brzu cestu. Onda je čuo Kristen kako plače, i onda gaje uhvatila panika.

Njegove ruke i majica bili su prekriveni krvlju. Na stražnjem sjedalu vozio je generalovu unuku.

A najgore od svega - što gaje najviše plašilo - bilo je to stoje znao daje ubio nećaka Vinceta Gambrellija.

"Ja sam mrtav čovjek", promrmljao je dok je vozio po brzjoj cesti.

Allison je stigla kući u ponoć, baš na vrijeme za telefonsku konferenciju koja će zacrtati posljednji vikend kampanje Leahy-Helmers. Bacila je svoj poslovni kostim u košaru za pranje, obukla kućni ogrtač, i primila poziv dolje na kauču, da ne probudi Petera. Helmers i glavni savjetnik bili su spojeni iz hotela u Californiji. Medijski savjetnici su bili spojeni iz New Yorka. David Wilcox i njegov glavni anketar javili su se iz stožera kampanje koji je u ovoj fazi igre bio živ cijeli dan. Allison i Wilcox još uvijek se nisu pomirili od njihove ranije svađe ovog tjedna, ali približavanjem izbora svi su shvaćali da, željeli to ili ne, moraju biti jedni uz druge još nekoliko dana.

Sastanak je tekao uobičajenim redom, počevši s najnovijim anketama. Utrka je bila izjednačena čak i prema glasu naroda, ali Howe je počeo pridobivati presudan glas izbornika kolegija. Za pobjedu je trebalo 270 glasova. Howe je imao 108. Leahy je mogla izbrojiti samo 70 čvrstih - od 100 koje je imala prije dva tjedna. Mogli su otpisati Ohio i Pennsilvaniju, unatoč prošlotjednom reklamnom napadu. Florida i California bile su dvije neodlučne države. "Trebamo Allison u Floridi", rekao je Wilcox. "Howe napada cijelu državu."

Allison je počela pulsirajuću sljepoočnicu. Sad kad je razgovarala s otmičarima, kampanja joj je postala, na neki način, smetnja. Ali nije bila spremna otkriti da su se ona i Peter spremali platiti Kristeninu otkupninu. "Stoje s Ericom?" pitala je.

Helmers se nakašljao. Glas mu je postao grub od neprestanog držanja govora. "Mislim daje najbolje da ja ostanem na Zapadnoj obali. Trebamo i Floridu i Californiju da bismo dobili izbore. Howe treba samo jedno od toga i očito se okreće prema Floridi. Allison bi trebala otići s njim tamo i natjecati se s njim, a ja ću dati sve od sebe da pridobijem Californiju."

Allison je pitala: "Što je s mojim obećanjem da ću se u potpunosti posvetiti potrazi za Kristen Howe? Rekla sam američkom narodu na presici da stavljam na stranu svoje osobne ambicije." "I stavila si ih na stranu", rekao je Wilcox. "Radila si svoj posao kao javna tužiteljica kako bi osigurala da istraga pravilno teče, ali sad je vrijeme da nastaviš s aktivnostima u kampanji. Kandidirala si se za predsjednika. Ne sveca."

Naljutio ju je njegov ton. Namjeravala mu je dati na znanje gdje je njegovo mjesto kad je Helmers progovorio: "Allison, sjeti se svih ljudi koji ti vjeruju. Tisuće radnika koji su se ubijali radeći dan za danom, mnogi od njih još od New Hampshirea. Nekima nije plaćeno mjesecima, ali svejedno dolaze na posao. To je sve ni za što ako se ponovno ne pojaviš. Molim te, ne mogu to sam."

Helmers je ostao bez glasa. Njegova molba je, izgleda, sve uhvatila nespremnice, uključujući Allison. Nastavila se čudna tišina, dok je razmišljala o tome, kao zavaravajuće tih prolaz središta uragana.

"Nemoj prevariti svoju sudbinu", dodao je Wilcox, prekidajući tišinu. "Nije slučajno da si dovde dogurala. Stvari se događaju s razlogom."

Allison je zašutjela, zbunjena njegovom poslovičnom primjedbom. Zanimarila ju je, odgovarajući više Heltersu, nego Wilco-xu: "U redu, gospodo. Idem u Floridu."

Otrcani osjećaj olakšanja proširio se telefonskom linijom. Brzo su se pozdravljali kao da bi se ona mogla predomisli ako nastave razgovarati. Zaustavila je Wiloxa prije nego stoje prekinuo. "Davide, ostani na liniji."

Ostali su se isključili, ostavljajući samo Allison i njezinog stratega na liniji.

"Što je, šefice?" Ton mu je bio blag, kao u stare dane kad su se dobro slagali.

"Zbunio si me onim komentarom o mojoj sudbini. Kako nije slučajno da sam dovde dogurala? Kako se stvari događaju s razlogom. O čemu si zapravo govorio?"

"Ni o čemu posebno."

"Morao si na nešto misliti."

Nasmijuljio se, ali djelovao je nervozno. "Ne baš."

"Davide, ako mi, dovraga, ne kažeš na što si mislio, neću ići u Floridu."

"Smiri se, OK? Nema nikakve tajne. Samo sam se sjetio nečega što si mi rekla davno, u jednoj našoj ozbiljnijoj raspravi. Nazvala si to Leahjevlim geslom - kako je tvoja majka znala govoriti da se sve događa s razlogom. Samo sam to mislio."

Stisnula je slušalicu, razmišljajući. Prisjetila se malo dubljeg razgovora s Wilcoxom o Dewarsu na presici na zračnoj luci O'Hare. "U redu. Zaboravi."

"Što si mislila da sam mislio?"

"David, rekla sam da zaboraviš."

"Dobro. Faksirat ću ti raspored za Floridu."

"Jedva čekam", rekla je, a onda poklopila slušalicu.

Jarko sunce Floride ljeskalo se na crnim limuzinama dok je povorka automobila Lincolna Howea ulazila na kampus Sveučilišta u Miamiju. Uz dvadeset i pet glasova izbornog kolegija treće najveće države koja su još bila na raspolaganju, general je planirao dva stajanja u Južnoj Floridi u subotu ujutro, a onda popodne skupove u Orlando i Jacksonvilleu.

Dva kombija i limuzine stale su kraj Palm Courta McLamore Plaze, središnjeg mjesta za okupljanje u kampusu. Okrugla fontana prskala je tanke spirale vode u zrak. Pjenile su se na vrhu, bacajući pjenu kao velike rimske svijeće. Palme visoke petnaest metara tvorile su mjestimični hlad, ostavljajući promatrače željne šešira i naočala. Došlo je više od pet tisuća ljudi, čak i više nego što se očekivalo. Gomila se raširila po travnjaku kampusa, gledajući prema pozornici, navijajući i škiljeći na suncu kad je general izašao iz limuzine. Limena glazba zaszvirala je tematsku pjesmu kampanje, "I'm a Yankee Doodle Dandy". Gomila je navalila naprijed, ali Tajna služba držala ih je podalje.

"Volimo te, Lincolne!" viknula je radosna žena jače od glazbe. Nasmijao se i dodirnuo nekoliko ispruženih ruku dok se brzo kretao prema pozornici. Zaustavio se pred kamerama dok je prolazio pored novinara, a onda nastavio prema prostoru iza pozornice. Buck LaBelle gaje čekao u kutku sa strane. Odvukao je kandidata od Tajne službe za zadnje dogovore.

"Dobar odziv", rekao je general.

"Dobra medijska pokrivenost, također", rekao je LaBelle. Gomila je pljeskala na glazbu, čekajući. LaBelleu je to davalo energiju. "Mislim da ovdje treba baciti 'bombu'."

"Mislio sam da smo se dogovorili da će to biti sutra."

"Tada će možda biti prekasno. Osjećam to. Sad je vrijeme."

"Meni odgovara. Što se prije toga riješimo, to bolje."

LaBelle se uozbiljio, poprimajući svoj nastavnčki način. "Vrlo je važan ton vašeg glasa, generale. Prvi dio je iznošenje činjenica: 'Saznao sam da FBI istražuje mogućnost daje otmicu isplanirao netko od mojih sljedbenika, s ciljem da izvuče suosjećanje i unaprijedi moju

kampanju.' U drugom dijelu postanite ljuti i ogorčeni: 'Zasad je jedina politička stvar vezana uz otmicu bila sama istraga, koju vodi moja protivnica, javna tužiteljica.'"

Howe se trgnuo: "Ne sviđa mi se drugi dio."

"Drugi dio je ključan."

"Leahy je sve pokušala da ne kaže ništa što bi moglo ispolitizirati istragu. Ispast ću nasilnik ako počnem davati neosnovane optužbe."

"To je kao ono o čemu smo govorili na aerodromu, generale. Prije ili kasnije novinari će saznati da se istraga okreće protiv vas. Ne možete dopustiti da Leahy ili Bijela kuća to odaju. Moramo ih preduhitriti. Ako oni to kažu, možete se kladiti da će američki narod početi sumnjati u vas. Ali ako to sami napravimo, i ako to napravimo na moj način, naljutit će se - ne na vas, nego na njih. Vjerujete mi."

"Ne mogu se samo naljutiti i reći daje istraga politički vođena. Priznajmo, Harlev Abrams ne djeluje kao čovjek koji je politički motiviran. Trebamo mamac. Nešto što će dati vjerodostojnost našoj izjavi da Leahy manipulira stvarima u svoju korist."

Svirači su došli do velike završnice. Gomila je pljeskala uz glazbu, a zatim oduševljeno pozdravila svirače. Howe i njegov upravitelj kampanje bili su duboko zamišljeni, ne obazirući se na buku.

"Imam ideju", rekao je LaBelle, s vedrim izrazom lica. "Reći ćemo im o spornim kampanjskim izdancima."

"Kakvim spornim izdancima?"

"Niste čuli?" pitao je LaBelle, slažući facu. "To je nevjerovatno. Leahy i njezina banda beskrupuloznih političkih plaćenika zahtijevala je da obitelj Howe skine sve letke "Pronađite Kristen" koje smo postavili po cijeloj zemlji. Žele da prestanemo puštati TV reklame za telefonske brojeve za dojave. Prema tim cinicima, to je samo pozadinski način promoviranja imena Howe - i time kandidature Lincolna Howea. Kažu daje to ilegalno kampanjsko trošenje."

"Stvarno to govore?" pitao je s nevjericom.

"Pa, u stvari, to je samo glasina, za sada. Ali pouzdana."

"Zašto nisam prije čuo za to? Kad je to počelo?"

"Kada?" rekao je i čudno se nasmiješio. "Upravo sada. Vi to započinjete."

Howe je bio zaprepašten. Sa središnje pozornice glas voditelja odjednom je viknuo u mikrofona: "A sada, dame i gospodo, velika mi je čast najaviti pravog američkog heroja, čovjeka koji će vratiti poštenje i čestitost u Washington - sljedećeg predsjednika SAD-a - generala Lincolna Howea!"

Bend je opet počeo svirati. Roj crvenih, bijelih i plavih balona poletio je u nebo. Pet tisuća ljudi skočilo je na noge, mahnito navijajući.

Howe se zagledao u svog voditelja kampanje na trenutak, vrteći mu se u glavi. Napokon je duboko udahnuo, onda brzo i sjetno klimnuo u znak dogovora. LaBelle se malo nasmiješio, tapšajući ga po leđima za ohrabrenje.

"Sredite ih, generale!"

Howe je navukao svoj kampanjski osmijeh i pojurio na binu, mašući s obje ruke gomili obožavatelja.

Kristen Howe probudila se u slabo osvijetljenoj sobi. Ležala je na leđima i zurila u prljave mrlje na stropu. Kruti joj je jastuk krčkao pod ušima dok je polako okretala glavu želeći što bolje promotriti prostor oko sebe. Bračni krevet pored njezinog bio je prazan, ali u neredu koji je odavao daje, vjerojatno, netko spavao u njemu. Na komodi se nalazio televizijski prijemnik podešen na CNN, ali mogla je vidjeti samo sliku jer je ton bio isključen. Prozor je bio pokriven teškim zavjesama, međutim, na rubovima su prodirale sunčeve zrake, noseći na sebi sitne čestice prašine. Dijagram, koji je upućivao na izlaz u slučaju požara, bio je postavljen u kutu na vratima.

Kristen je bila budna kad su se kasno sinoć zaustavili pred Motelom 6, tipičnom dvokatnicom koja je imala posebne vanjske ulaze za svaku od soba. Prije nego što je ušao unutra i prijavio se, Repo ju je položio nisko na stražnje sjedalo i lisičinama joj privezao ruke za okvir sjedala. Nije se usudila zvati u pomoć jer nije bila sigurna koliko daleko je, zapravo, otišao. Auto su parkirali otraga, daleko od autoceste, ali ravno ispred njihove sobe. Uveo ju je unutra, bez lisičina i poveza za oči. Međutim, ni tada ga se nije usudila pogledati i čim ju je smjestio u krevet, zatvorila je oči i pravila se da spava. Nije željela vidjeti njegovo lice - ne nakon onoga što se ranije dogodilo, nakon stoje vidjela lice onog drugog po imenu Johnnv.

Začula je puštanje vode u zahodu, i otvorila su se vrata od kupaonice. Repo se vratio. Toliko je čvrsto je zatvorila oči da su joj podrhtavali očni kapci

"Ne moraš zatvarati oči", reče joj.

Kristen je progutala slinu, bojeći se govoriti. "Nisam vidjela tvoje lice. Obećajem. Nisam. Ni sinoć nisam gledala.

"Neću ti staviti povez, Kristen. Samo otvori oči."

Ona je napravila grimasu i još čvršće ih zatvorila.

Repo se na to nasmijao. Bilo je pomalo slatko, kako je mislila da može izbrisati sjećanje stiskanjem i zatvaranjem očiju. Polako je sjeo na rub kreveta. "Znam da si mi sinoć vidjela lice, Kristen."

"Ne, nisam. Ništa nisam vidjela." Oči su joj još uvijek bile zatvorene.

Uzdahnuo je, odmahujući glavom. "Dobro, nisi. Ali nije bitno ako mi sada vidiš lice."

"Ubit ćeš me, kao što si ubio Reggieja."

"Ne", odgovorio je, sav u mukama, "obećajem da te neću ubiti."

"Reggie je mrtav, znam da jest."

Repo je zastao, ne znajući koliko joj treba reći. "Da. Reggie je mrtav."

Kristen se ukočila.

"Ali, nisam gaja ubio", reče. "Johnnv gaje ubio. Onaj momak koji je ubijen prošle noći."

"Zašto si ubio svog prijatelja?"

Repo je pogledao u stranu, a onda opet u Kristen. "Čuj, oboje smo u velikim neprilikama, pa želim biti iskren s tobom. Ali prije toga moraš otvoriti oči. Ne mogu glumiti tvog psa vodiča." Otvorila je oči. Pogled joj se najprije zaustavio na njegovom trupu, a onda se lagano podigao prema njegovu licu.

"Vidiš", rekao joj je, "nije bilo tako teško, zar ne?"

Odmahnula je glavom, izbjegavajući njegov pogled. Repo joj se primaknuo bliže. "Kristen, povezan sam s nekim vrlo gadnim ljudima. Ljudima koji će učiniti sve ako im se za to plati. Ako čovjeka otpuste i on želi spaliti šefovu kuću, oni će to učiniti. Ako neka žena želi dati pretući svog bivšeg muža, nema problema. I ako netko želi oteti dvanaestogodišnju djevojčicu, oni će to također učiniti." "Što ako netko želi ubiti tu djevojčicu?"

"Učinit će to. Ali ja neću. Zato sam ubio Johnnvja. Nismo se složili, ako to mogu tako nazvati, oko toga trebamo li te pustiti ili ne."

"Pa, zašto me sada ne pustiš?"

"Zato što ne bi bila sigurna. Znam da će zvučati ludo, ali ako te sada odvezem natrag do Nashvilea i predam tvojoj mami, oni će te naći. Ti će te ljudi naći."

"Policija će me zaštititi."

"Neće. Kažu da hoće, ali neće."

"Kako to znaš?"

"Kvragu, znamV Duboko je udahnuo, trljajući lice. "Žao mi je. Nisam htio vikati na tebe. Ali, kad ti kažem da znam, vjeruj mi. Imam iskustva s takvim stvarima." Lice mu je iznenada poprimilo kiselkast izraz, i on nastavi: "Prije šest godina svjedočio sam protiv tipa koji je prodavao drogu u našem susjedstvu. Bio je velika faca. Opskrbljivao je sve i svakoga. Policija

je obećala zaštitu ako odem na sud. Ne trebam ništa brinuti, rekli su. I ja sam to učinio, svjedočio sam. Ali, čim je suđenje završilo, policija je nestala. Ništa nisu učinili da me zaštite."

"Što se dogodilo?"

Pogledao je u stranu, tonući dublje u prošlost. Glas mu je bio bezizražajan i dalek. "Jedne sam noći došao kući s posla i našao ih. Ležale su na kuhinjskom podu, krv je bila posvuda. Moja majka i sestra. Ubili su ih obje."

"To je sestra koju si ranije spomenuo? Ona na koju te podsjećam?"

"Da. Ali ne brini se. Tebe neće upucati. Ne, ako se mene pita."

Zastala je, proučavajući njegovo lice. Odjednom joj se učinilo ljudskim. "Zašto radiš za tako loše ljude?", upitala je.

"Nije tu, zapravo, riječ o izboru. U pitanju je opstanak. Imao sam osamnaest godina kad se sve to dogodilo. Zaključio sam da će gadovi koji su ubili moju majku i sestru, vjerojatno ubiti i mene."

Policija nije bila od pomoći. Pa, stoga, u mom susjedstvu, ako želiš pravu zaštitu, odlaziš raditi za...", zaustavi se. Odlučio je ne spominjati imena. "Pa, radiš za onoga tko te može zaštititi. Stoga sam to i učinio. Prošlo je već šest godina i nitko me nije dirnuo. Nitko se ne usuđuje."

"Taj čovjek za kojeg radiš, je li on taj koji će me doći tražiti?"

"Tražit će nas oboje. Ja sam ubio njegovog nećaka. A iz nekog razloga, njegov je nećak želio ubiti mene."

Oči su joj se napunile suzama. "Zašto bi oni željeli da sam mrtva?"

"Ne znam. To nema veze s tobom niti s nečim što si učinila. Jednostavno, netko je negdje odlučio daje to potrebno. Možda je to bio Johnny, a možda njegov brat - onaj drugi tip koji je bio s nama u kući. Možda njihov ujak. Ili osoba koja nas je prvotno unajmila. Tko god to bio." Utihnuli su. Kristen je prva skrenula pogled. "To je moj djed", reče.

"Što?"

Kimnula je prema televizoru. I dalje je bila samo slika, bez tona. "Moj djed je na vijestima." Repo se trgnuo. Na trenutak je pomislio da Kristen potvrđuje da ga je unajmio Lincoln Howe. Uzeo je daljinski upravljač i uključio ton.

Kandidat Howe stajao je na podiju ukrašenom balonima i zastavama. Zadržavajući ozbiljan i svečan izgled, govorio je u mikrofon. "Do mene su doprle vijesti da FBI istražuje mogućnost da je otmicu Kristen Howe organizirao netko od mojih pristaša, kao dio političke igre kojom želim pobuditi simpatiju glasača. Jedina politička stvar u otmici je, zasad, sama istraga kojom manipulira moja protivnica", ogorčeno je izjavio Howe.

Na ekranu se pojavila spikerica CNN-a. "General Howe izrekao je ove primjedbe danas ujutro na skupu održanom na Sveučilištu u Miamiu u Coral Gablesu, na Floridi. Međutim, zasad, ni FBI ni Ministarstvo pravosuđa nije potvrdilo niti negiralo činjenicu da se, kao mogući krivac za otmicu, istražuje neki od Howeovih pristaša. Državna tužiteljica Leahy je, pak, u pisanoj izjavi, iznijela samo daje neprilično davati bilo kakve komentare o istrazi koja je još u tijeku." Repo je ponovno isključio ton na televizoru i pogledao Kristen. Izraz lica odavao je bol i nevjericu. Upitala je: "FBI misli da te je unajmio moj djed?"

Repo se pomaknuo s nelagodom. "Čini mi se daje tako. Iskreno, ne znam tko nas je unajmio. Ali, pomislio sam, znaš, da iza svega stoji tvoj djed ili netko od njegovih ljudi. Ti ne znaš ništa o tome budući da nisi gledala vijesti. Ali, otkad su te oteli, ljudima je žao tvog djeda, u tolikoj mjeri da ga možda i izaberu."

"Ali ne, to ne može biti on!"

"Možda i nije on. Nadam se da nije. Ali dok FBI to ne riješi, moramo biti osobito pažljivi. Zato te ne mogu jednostavno pustiti. To je za tvoje dobro. Moramo ostati podalje od javnosti, barem dok ne završe izbori. Razumiješ li što govorim?"

U znak potvrde, kimnula je glavom. Još uvijek je s nevjericom zurila u televizor. Šmrknula je i obrisala nos. "Razumijem", pogledala gaje zabrinutim očima. "Ne mogu kući."

Prema rasporedu floridske kampanje, Allison je u podne trebala krenuti iz Washingtona. Simbolična prva stanica kampanje bio je St. Petersburg. Tim je potezom nastojala impresionirati i pridobiti velik dio floridske starije populacije. Već je jednom bila posjetila St. Pete - prije mnogo godina kad je bila na odmoru. Smežurani devedeset i dvogodišnji starčić, s detektorom za metal, pomagao joj je tražiti naušnicu koju je izgubila na poznatoj pješčanoj plaži. Za nekoliko trenutaka, potrazi su se priključila još osmorica njegovih umirovljenih prijatelja - trojica veterana Prvog svjetskog rata, koji su poput minolovaca pretraživali svaki kutak plaže. "Zemlja tek vjenčanih i zamalo umrlih" - tako je jedan gost, jedan od onih tek vjenčanih, za barom nazvao Floridu. To, zapravo, i nije bila istina, ali mnogima se tako činilo. Prije odlaska u zračnu luku, Allison je, na sat vremena, otišla u ured srediti malo svoje misli. Kad god je željela pobjeći od vreve svijeta, povukla bi se u majušnu sobu koja je bila smještena između petog i šestog kata zgrade Pravosuđa.

U sobi nije bilo mnogo namještaja: jedan naslonjač, mali pisaći stol i ogledalo, klima-uređaj i kauč koji je omogućavao državnom tužitelju da, u slučaju krizne situacije, ovdje prespava. Do sobe se dolazilo skrivenim stubištem koje je vodilo iz malog dnevnog boravka tužiteljeva uredskog apartmana. Bila je, također, blizu privatnog dizala koje je vodilo sve do podruma. Dizalo je počeo koristiti predsjednik Kennedv kad je njegov brat Robert bio državni tužitelj. Predsjednik se s Marilvn Monroe mogao ušuljati u sobu, ulazeći preko podruma, a da nije bio zamijećen.

Allison je ironično pomislila kako je upravo u ovoj sobi sretno oženjeni predsjednik skakutao gol u društvu najpoznatijeg svjetskog seks-simbola. Amerikanci su to, očito, mogli progledati kroz prste muškarcu, ali jedan je lažirani preljubnički skandal zamalo označio kraj njezine političke karijere.

Trgnula se iz misli. Ovo ju je razmišljanje o preljubu navleo da se prisjeti Mitcha O'Briena i inkriminirajuće fotografije. Palo joj je na pamet da već neko vrijeme nije čula ništa o jednom ili drugom od Harlevja Abramsa. Pretpostavivši daje Harlev još uvijek u Na-shvilleu, podigla je slušalicu i nazvala ga na mobitel.

"Harlev, ja sam. Malo besposličarenja navelo me na razmišljanje o Mitchu O'Brienu. Ima li kakvog napretka u pronalaženju mog bivšeg zaručnika?"

Harlev je baš ulazio u auto, parkiran ispred ureda FBI-ja u Nashvilleu. "Ništa konkretnog. Zapravo, počinje biti sve čudnije. Čini se daje napustio Miami, ali kamo god daje otišao, za sobom nije ostavio nikakvih tragova. Već se više od dva tjedna nije služio ni kreditnim karticama ni mobitelom."

"Želim prodrijeti do srž ovoga. Ako postoji bilo kakva veza između optužbi o preljubu i Kristenine otmice, on je naš najbolji trag. Još uvijek mislim da bi nam mogao reći nešto i o Emilvnoj otmici."

Harlev je uzdahnuo. "Allison, razumijem da se želiš nadati da -A postoji veza između Kristen i Emily. Ali nakon jučerašnjeg razgovora s Tanvjom Howe, iskreno mislim da je najvjerojatnije netko oteo Kristen kako bi pomogao Lincolnu da dobije izbore. I ako je to tako, ne čini se izglednim da postoji veza s onim što se dogodilo tebi prije osam godina. Možda ti je to teško prihvatiti, ali nemoj dopustiti da te uzaludna nada skrene s puta."

"Ne skrećem s puta. Samo želim sagledati sve mogućnosti. Ne smijemo otpisati Mitcha kao mogućeg sumnjivca samo zato stoje Lincoln Howe rasist koji ne voli svoju unuku. Nemamo fizičkih dokaza koji bi inkriminirali Howea ili njegove pristaše. Sve što imamo

jest motiv. I ako želiš motiv, nađi Mitcha O'Briena. Koliko znamo, Mitch me želi uništiti - sve otkad sam, prije osam godina, raskinula naše zaruke. Prihvatio je to vrlo teško i postao je čak paranoičan kad sam počela izlaziti s Peterom. On je bio taj koji me je zadržavao na telefonu dok se netko ušuljao u kuću i oteo Emily. Slučajnost? Možda. Ali, nije li, također, moguće da me je namjerno ometao? Ti si sam rekao daje otimanje Emily bilo čudno - tko god je to učinio, nije samo želio dijete. Želio je povrijediti mene."

"I osam godina kasnije on je još uvijek jednako ljut?" pitao je i Harley s podosta sumnje u glasu.

"Da. Vidjela sam ga. Znam da je još ljut. Bio je drag prvi put, nakon pića u hotelu. Ali kad se pojavio na gala-večeri u Washing-

tonu, bio je strašan. Možda je natuknuo mojim protivnicima da se dogodilo nešto između nas one noći u Miamiju, insinuirajući da sam prevarila Petera, samo da mi se osveti. I kad me taj preljubnički skandal, ipak, nije u potpunosti izbacio iz utrke, možda je postao toliko očajan daje unajmio nekoga da otme Howeovu unuku. Nemoj zaboraviti da je Mitch, kao branitelj u Chicagu, zastupao mnoge gadne tipove.

Harley je pokrenuo auto i upalio grijanje. "Moguće je, mislim. Ali zašto bi on unajmio nekoga da otme tvoje dijete, zatim doslovce nestao iz tvog života da bi se, osam godina kasnije, ponovno pojavio s namjerom da te uništi?"

"Možda je to cijelo vrijeme kipjelo u njemu. I kad me je vidio kako se natječem za predsjednika i pojavljujem svaki dan na televiziji, nešto se pokrenulo u njemu. Kao onaj tip koji je ubio Johna Lennona. Kako se zove?"

"Mark David Chapman."

"Da, Chapman. Bio je sasvim običan momak kad je Lennon j polako počeo tonuti u zaborav. Ali, čim je njegov idol povratio dio slave, Chapman je puknuo i upucao ga u leđa." ;

"Chapman je imao psiholoških problema koje ne možemo pripisati Mitchu. Sve što pouzdano znamo o tvom bivšem zaručniku jest da se napio i izvrijeđao te na svečanoj večeri." I

"A što je s fotografijom i porukom na njoj?"

"Ne znamo da ju je on poslao." "Tko bi drugi to mogao učiniti?"

"Analiziraju je u laboratoriju. Možda će nam forenzičari više reći. Uskoro bih trebao dobiti izvještaj."

"Što si dosad saznao?"

Sarkastično je odgovorio: "Nažalost, čitav sam tjedan igrao na golf-turniru i nisam imao vremena razgovarati s njima."

"Nazovi ih. Ovo je važno. Želim razgovarati s njima."

"Allison..."

"Samo nazovi. Nemam vremena čekati ušminkani izvještaj."

"Pričekaj", rekao je i uzdahnuo. Čekajući, lupkala je prstima po stolu. Nakon tridesetak sekundi, začulo se škljocanje u telefonu.

"Allison Leahy", rekao je Harlev, "na liniji je dr. Gus Eversol, iz našeg centralnog laboratorija."

"Dobro jutro, doktore."

"Dobro jutro", odgovorio je. "Abrams mi kaže da želite moj preliminarni izvještaj."

"Da, preliminarni izvještaj. Valjda je to pravi naziv. Ili, kako je moj mentor znao reći - reci mi što si, dovraga, zasad otkrio."

Eversol je zamucuo, a onda nastavio ukočenim glasom, tipičnim za znanstvenike. "Zasad imamo dva preliminarna nalaza. Prvi ne predstavlja nikakvo iznenađenje za vas. Aktivni sastojak iz crvene supstancije kojom je napisana poruka na fotografiji jest oktil-me-

toksicinamat. Sadrži također manje količine petroleja, polibutena, Jfiikrokristalinskog voska, ricinusova ulja, lanolina i propilen-kar-bonata. Ali, kao što sam rekao, to nije iznenađenje. "Želite li reći daje riječ o ružu za usne, kao što smo pretpostavljali čitavo vrijeme?", upitala je Allison.

"Ah, da. Ruž za usne."

"Koja je vrsta u pitanju?"

"To je nešto do čega još nismo stigli. Svi su oni vrlo slični. Određivanje točne marke nije tako lako kao što biste mislili. U svakom slučaju, zanimljiviji je drugi nalaz. Naime, uz tradicionalne sastojke ruža za usne, izolirao sam određenu stranu tvar." "Koju stranu tvar?" upitao je Harlev. "Ljudsku slinu."

Allison se trgnula, u nevjerici. "Želite li reći, doktore, da je netko napisao poruku na fotografiji već korištenim ružem za usne?"

"Tako je", odgovorio je doktor.

Linija je utihnula. Napokon se oglasila Allison. "Možete li već reći nešto o osobi koja je upotrijebila ovaj ruž?"

"Zapravo i ne. Za koji sat znat ću krvnu grupu i je li osoba sekretor ili neseekretor. Genetsko testiranje trajat će nešto dulje, ali ću, zasigurno, odrediti spol. U međuvremenu, ako želite nagađati, mislim da možete ići tako daleko i pretpostaviti daje riječ o ženskoj osobi."

Allison je rekla: "Ako je moguće, željela bih je identificirati. Imate li dosta sline za DNK analizu?"

"Naravno. Samo mi donesite uzorak za usporedbu. Krv, vlasi. Što god možete dobiti od vašeg osumnjičenika."

"Hvala vam, doktore. Puno ste nam pomogli. Čujemo se", Allison je pozdravila doktora.

"Harlev, ti ostani na liniji." Čekala je da se doktorova linija prekine, a onda je nastavila:

"Harlev, imaš li uopće ženskog sumnjivca?"

"Pa i ne."

"Stoje s onom ženom koja je ustrijeljena u svom stanu u Phi-ladelphiji?"

"Da, Diane Combs, ali to je već samo nagađanje. Moja je prvotna pretpostavka bila daje ukradeni Camaro s tablicama Tennes-seeja, koji je nađen ispred stana Diane Combs, automobil kojim su prevezli Kristen, ali pretražili smo čitavo vozilo i nismo pronašli nijednu vlas ili vlakno koje bi povezali s Kristen. Tko god je ukrao auto, nema policijski dosje, budući da se otisci prstiju nađeni u autu i stanu ne podudaraju s onima u našoj bazi. Dakle, čini mi se da malo prebrzo izvodimo zaključke. Pretpostavljamo daje fotografija povezana s otmicom te da je Diane Combs povezana s otmičarima."

Allison je namrštila čelo, razmišljajući. "Ne može naškoditi. Nazovi mrtvačnicu, neka uzmu uzorak tkiva Combove."

"U redu. Ali još uvijek smatram da moramo proširiti istragu. Možda slijediti istovremeno i druge osumnjičene."

"Mislila sam da si rekao da nemaš drugih ženskih sumnjivaca."

"Istina. Ali mogli bismo započeti proces eliminacije." "Što bi to trebalo značiti?"

"To znači, kao što ti kažeš, da pretpostavljamo daje sve povezano. Ili, pretpostavimo samo daje fotografija, koju si dobila prošli mjesec, povezana s otmicom male Kristen Howe.

Počinjemo tako da eliminiramo ženske osobe koje su izravno povezane s Emily, s fotografijom ili s Kristen."

"Harlev, pa nisam sama sebi poslala prokletu fotografiju!"

"Dobro, tako smo eliminirali jednu majku. Ostaje još jedna."

Allison je odmahнула glavom. "Nema šanse daje Tanya Howe umiješana. Kladim se životom u to."

"Slažem se. Ali što ako pođemo linijom bake, a ne majke?"

Allison je utonula u naslonjač. "Misliš na Natalie Howe?"

Čula je Harlevov uzdah u slušalici. Napokon on reče: "Događale su se i čudnije stvari."
"Ne za mog života", odgovori Allison.

"Ja sam ovdje u Nashvilleu. Zar mi želiš reći da to ne provjerim?"

Ugrizla se za usnicu, pomišljajući. "Želim reći da ti je bolje da budeš diskretan."

Harlev je spavao samo četiri sata otkad je prošle noći stigao u Nashville. Probudio se dobrono prije izlaska subotnjeg sunca. U osam ujutro održao je sastanak s nešvilskom gradskom policijom, šerifovim uredom okruga Davidson te s raznim drugim lokalnim agencijama koje su bile uključene u istragu. Još je jedan sat proveo sa svojim ključnim ljudima u lokalnom zapovjednom centru. Sustav je, očito, dobro funkcionirao. Nastojalo se da sva papirologija bude u savršenom redu, da svi obrasci budu na broju; da se sve informacije pravilno prikupe, unesu u kompjutorsku bazu podataka, analiziraju i usporede. Postojao je samo jedan problem - još ništa od Kristen.

Neočekivani Allisonin telefonski poziv nije promijenio njegove planove, iako je tek poslijepodne našao malo vremena da posjeti rezidenciju Tanvje Howe u Enchanted Hillsu. Najbolje što je proizašlo iz sinoćnjeg sastanka, smatrao je Harlev, bilo je ishodenje dozvole za prisluškivanje telefona Howeovih, koju je osigurala Allison. Agenti su već od jutra bili u kući i očekivao je da sada sve bude spremno. Nije dolazio s namjerom da provjerava njihov rad - ti su momci dobro znali svoj posao, već je želio pokazati Tanyi da nije sama u svemu tome. I, naravno, da bolje promotri Natalie Howe.

Kad je stigao, Natalie gaje uljudno pozdravila. Upao mu je u oči njezin dotjerani izgled. Neke bi majke, pa čak i bake, u situaciji poput ove zapostavile svoj izgled. Ali ne i Natalie Howe. Imala je savršenu frizuru i šminku.

Na usnama je, također, imala ruž. Crveni.

"Uđite, molim vas", rekla je.

Kimnuo joj je u znak zahvalnosti nakon što je uzela njegov kaput i povelu ga hodnikom u dnevnu sobu.

"Mogu li vam donijeti štogod, gospodine Abrams? Kavu? Čaj?"

"Što kažete na uzorak kose?" pomislio je u sebi. "Ništa, hvala vam."

Agenti su pretvorili sobu u svojevrsni centar živčanog sustava. Kožni kauč premjestili su u kut sobe, a na njegovo su mjesto stavili veliki pravokutni stol koji je bio prepun najsvremenije opreme za praćenje. Tepihom je vijugao debeli kabel, povezan s glavnim i sporednim kompjutorskim terminalom, smještenim ispod stola. Dvojica, relativno mladih, agenata bila su zaokupljena poslom oko stola. Podešavali su monitor i provjeravali telefonske linije.

Tanvaje bila u kuhinji i sjedila na barskoj stolici za pultom. Udubila se u razgovor s agenticom koju je Harlev bio pozvao iz Atlante. Pat Collins, crnkinja Tanvinih godina, radila je kao obiteljski savjetnik prije nego je pristupila FBI-ju.

"Je li sve u redu ovdje?" prekinuo ih je Harlev.

Tanva ga je pogledala. Oči su joj bile tamne, bezizražajne, kao daje život iščeznuo iz njih onog trenutka kad je izgubila svoj dragocjeni razlog za život. "Ništa nije u redu."

Harlev je samo trepnuo. Svih ovih godina, doživio je štošta od tugujućih roditelja - vikali su na njega, udarali ga, prijetili mu. Nikada to nije shvaćao osobno.

Agentica Collins je rekla: "Prešle smo sve barem jednom, ako ne i dvaput. Baš sam davala Tanyi nekoliko savjeta kako da kontrolira svoje emocije na telefonu. Kad poziv stigne, bit će spremna."

Telefon je zazvonio. Agenti su razmijenili poglede, kao daje to bilo gotovo prečudno.

Tehnički agenti skočili su na posao, stavljajući slušalice na uši, podešavajući svoje uređaje za praćenje i snimanje.

"Mobitel", rekao je jedan od agenata. "Zamaskirao je poziv. Sličan je onom koji je upućen kući tužiteljice."

Drugo zvono povećalo je napetost.

Harley je klimnuo Tanyi, potvrđujući da je to vjerojatno poziv koji očekuju. "Odugovlačite. Treba nam vremena da otkrijemo odakle zove."

Telefon je zazvonio i treći put. Tanva je duboko udahнула stojeći pored telefona, nesposobna da sjedne. Pogledom je potražila majčinu podršku i, kad je telefon ponovno zazvonio, podigla je slušalicu. "Halo."

"Tanva Hovve?"

Iskrivljeni glas na telefonu bio je dubok i mehanički, kao i prilikom jučerašnjeg poziva. Ali je zvučao nekako drukčije - kao daje bila riječ o drugoj osobi. Tanva se naježila, glas ju je zbunio i prestrašio. "Da, ja sam."

Na drugom kraju žice, Repo je namjestio debeli produžetak na mikrofona. Sjedio je za upravljačem u parkiranoj automobilu. Govorio je kroz uređaj za mijenjanje glasa. "Želim vam reći da je vaša kći na sigurnom."

"Gdje je ona?"

"Budite mirni. Ostatak će sa mnom do završetka izbora. Netko joj želi nauditi. Neću dopustiti da se to dogodi."

"Željela bih razgovarati s njom, molim vas."

Repo je strgnuo uređaj i bacio ga na ploču s instrumentima. Uputio je ozbiljan pogled prema Kristen. "Imaš dvadeset sekundi, ne više."

Kimnula je i željno dohvatila telefon. Repo se naslonio preko upravljačke ploče i prislušivao. "Mama?"

"Kristen!" Srce joj se steglo od boli i radosti. Hodala je amo-tamo po sobi, iznenada nesvjesna svih drugih oko sebe.

"Dobro sam, mama."

"Oh, zlato, tako mi je drago. Jesi li ozlijeđena?" "Ne."

"Tako je hladno vani. Je li ti dovoljno toplo?" "Da, jest." "Hrane li te?" "Da. Pahuljicama i drugim stvarima." "Znaš li gdje si? Ne moraš mi reći. Samo, znaš li?" Repo je pogledao Kristen i odmahnuo glavom. "Ne mogu ti to reći, mama. Ali, sve je u redu. Stvarno. Molim te, ne brini se."

Repo je pokazivao na sat, signalizirajući koliko je vremena prošlo.

"Sada moram prekinuti, mama."

"Ne!" Trudila se zadržati prisebnost, ali nije izdržala. Počele su joj teći suze. Kroz zamagljene oči promatrala je agente zauzete oko svojih računala.

Na zaslonu računala pojavilo se mnoštvo svjetlećih točkica koje su označavale koordinate. Nejasno je znala da služe za praćenje signala mobitela preko njihovih odašiljača, izračunavajući kutove i točke gdje se presijecaju, ali sva ta "high-tech" oprema samo ju je dodatno zbunjivala. Abrams ju je prostrijelio pogledom, tražeći da se zadrži još koju sekundu na telefonu.

"Kristen, volim te", glas joj je puknuo.

"Mama, ne plači, molim te."

Repo je suosjećao s Tanvjom. Provjerio je sat. Četrdeset sekundi. Predugo. "Pozdravi se", šapnuo joj je ljutito.

"I ja tebe volim, mama. Uskoro ću se vratiti kući. Obećajem."

Linija se prekinula. Abrams je pogledao Tanvu pa agente, go-reći od nestrpljenja. Zaslon na računalu je zasvijetlio kad su se dvije žute točke susrele i presjekle. Nad koordinatama se pojavila mreža i zaslon je ponovno zasvijetlio. Podaci su se slagali u zasebnom prozorčiću, kotrljajući se kao na aparatu za kockanje. Kotrljanje se odjednom zaustavilo, i na ekranu se pojavilo mnoštvo adresa.

Tehnički su agenti skočili sa svojih stolica, vičući jednoglasno: "Imamo ih!"

"Gdje?" upitao je Harlev.

Upravo ovdje. U Nashvillu.

Harlev je zgrabio telefon i nazvao stožer.

"Znao sam, znao sam, znao sam!" izgovarajući te riječi, Repo je lupkao po upravljaču, a njegov dah je ispunjavao parom ledenu unutrašnjost parkiranog automobila. Iako je bio jednoličan promet u oba smjera na širokoj gradskoj ulici, nitko nije mogao pogledom prodrijeti kroz zatamnijela stakla.

"Znao sam da te nisam smio pustiti na telefon. Razgovarala si toliko dugo daje čak Barnev Fife mogao ući u trag tom pozivu."

Na rubu suza, Kristen je utonula na suvozačevom sjedalu, no bila je čvrsta. "Oprosti", rekla je. "No, moja mama je plakala. Nisam joj mogla samo spustiti slušalicu."

Duboko uzdahnuvši, Repo je nastavio mekšim, ali ozbiljnijim tonom. "U redu je, zaboravi. Nije tvoja greška."

"Želim ići kući."

"Hoćeš. Samo još nekoliko dana." "Želim ići sada." "Ne možeš. Moramo ići - sada." "77 idi. Ja samo želim ići kući."

Napravivši frustriranu grimasu, Repo je pritisnuo gumb kako bi otključao njezina vrata. "Želiš ići? Idi. Bit ćeš mrtva prije izbora, jamčim ti. Kao što sam rekao, policija te ne može zaštititi. Reći će ti najozbiljnijih lica da mogu, ali ne mogu. Imam mrtvu obitelj kojom to mogu dokazati. Majci su mi prerezali vrat, sestru su mi pogodili šest puta, dvaput u glavu. Želiš li završiti kao one, idi. Samo izvoli."

Razmišljajući, uhvatila je kvaku.

"Sjeti se samo jedne stvari", rekao je. "Možda nisam svetac, no jučer mi je bilo prvi put da sam nekog ubio. Učinio sam to kako bih te spasio. Ni tvoj djed ne želi ispljunuti za otkupninu."

Njezin stisak na kvaku je slabio. "Ti stvarno misliš da je on upleten, zar ne?"

"Tko god daje, ti si puno manje važna od Bijele kuće."

Progutala je knedlu. Jedan dio nje govorio joj je da bježi, a drugi da ostane. Po prvi puta pogledala je Repa ravno u oči. Isprva ju je to obeshrabrilo, no on je imao poznati pogled. Pogled kojemu je mogla vjerovati. Pogled poput Reggiea Milesa.

Duboko je uzdahnula te otpustila kvaku. "Bolje da se maknemo odavde."

Upalio je motor. Kratko pogledavši u retrovizor primijetio je policijski automobil iza ugla, jedan blok kuća iza njih.

"Kamo idemo?" upitala je.

"Sigurno ne daleko. Za pet minuta okružiti će cijeli grad, vjerojatno će postaviti i cestovne zapreke. Samo trebamo mjesto gdje ćemo se sakriti na neko vrijeme." Ubacio je u brzinu i stopili su se u širok i prometan bulevar. "Sagni se, Kristen."

"Zašto? Nitko nas ne može vidjeti kroz ova stakla."

"Samo se ti sagni."

Lagano se spustila sa sjedala na pod. Repo se protegnuo preko sjedišta, pritisnuo pretinac, otvorio ga te izvukao još jedan okvir za municiju. Kristen gaje plašljivo pogledala kada gaje strpao u unutarnji džep svoje kožne jakne, kraj drške crnog revolvera.

Promatrao je brzinomjer, ostajući malo ispod ograničenja. Srce mu je jače zakucalo kad je pogledao ponovno u retrovizor. Policijski automobil im se ravnomjerno približavao, iako se kretao presporo da bi bio u potjeri. Bez sirene, bez rotirajućih svjetala. Bez razloga za paniku. Još ne.

Približavajući se idućem križanju, počeo je usporavati, moleći da se crveno svjetlo promijeni. Zabljesnulo je zeleno. Ubrzao je kroz šesterotračnu poprečnu ulicu. Policijski automobil čak se prestrojio u lijevu traku. Repo je zgrabio svoj revolver.

"Nemoj!" Kristen je vrisnula.

Pustio je da mu ruka klizne preko revolvera u krilo. Policijski automobil je prolazio, odmičući. Repo je uzdahnuo: "Izgleda da nam se posrećilo."

Bacio je pogled na retrovizor. Treći automobil iza njih bio je bijela limuzina, moguće neoznačeni policijski auto. "Ili možda nije."

Za petnaest minuta, Harlev je letio u helikopteru Jayhawk iznad starih kvartova blizu Sveučilišta Vanderbilt. Narančasti zalazak sunca lebdio je ispred njega, njegovo oštro blještavilo bilo je smanjeno zatamnjenom pleksiglas kupolom helikoptera. Ispod, splet poslovnih i stambenih ulica koji se ulijevao u, kako se helikopter udaljavao od centra Nashvillea, područje koje je postepeno prelazilo u stambeno. Brežuljkast krajolik imao je čudan izgled, kontrast zimski ogoljenog drveća i bogatih zelenih travnjaka s kojih je lišće bilo očišćeno.

Harlevjev sastanak s vođama jedinica te sa specijalnim agentom i njegovim pomoćnikom zaduženim za Grupu za reakcije u kritičnim slučajevima trajao je samo nekoliko minuta. Kristenin rodni grad Nashville bio je jedan od pregršta takvih gradova u kojima je skupina iz FBI-jevog elitnog Tima za oslobađanje talaca bila uvijek spremna. Odluka za njihovo pokretanje bila je brza i jednoglasna.

Sa svog kopilotskog sjedišta u kokpitu, Harley je preko svog ramena bacio pogled na petoricu posebno uvježbanih članova Tima u odjeljku iza sebe. Svi su nosili potpunu opremu za specijalce, uključujući kacige i neprobojne prsluke. Četvorica su bili naoružani automatskim puškama M-16. Peti, snajperist, imao je 308, snajper-sku pušku. Harleyev pogled skrenuo je natrag prema zalazećem suncu, koje je sada bilo malo veće od polovice kruga na obzoru. Progovorio je u mikrofonski prikopčan na njegovu kacigu za letenje.

"Dnevnog svjetla nije još puno preostalo."

"Imamo opremu za noćno gađanje", odgovorio mu je vođa tima.

Harlev je duboko uzdahnuo. Znao je da je FBI bio spreman, no više gaje zabrinjavalo što uspaničeni otmičar može učiniti u tami kada meci počnu letjeti.

Ugasio je interkom na mikrofonski i slušalici te prebacio na mobitel. Već je rekao Allison o uspješnom praćenju, a ona je zahtijevala obavještanje o daljnjem razvoju događaja. Spojio je svoj mobitel i nazvao ju na njezin broj za slučaj opasnosti.

"Allison, Harlev je. Moguće je da smo identificirali osumnjičenog."

Bila je iza pozornice na predizbornom skupu. Pritisnula je mobitel na uho i začepila prstom drugo, blokirajući uvodne riječi kongresnika s Floride. "Već? Kako?"

"Određili smo trag mobilnog telefona na manje od četvorne milje. Naš glasovni analitičar identificirao je prikriveni glas kao glas bijelog muškarca, tako da smo na policijskom radiju emitirali da se traži bijeli muškarac koji se kreće u tom području s crnom djevojkom."

"I već je stigla dojava?"

"Zamjenik šerifa okruga Davidson se javio. Kaže da je vidio bijelog muškarca s crnom ženskom osobom u limuzini kako se kreću na zapad iz centra Nashvillea. Pratio ih je oko šest milja do privatne kuće."

"Čije kuće?"

"Nismo još sigurni. Iznajmljena je. Ne možemo doći do vlasnika pa nismo sigurni tko su stanari. Idem prema tamo."

Helikopter je zaronio na desno na svom početnom spuštanju. Ukazao se otvoreni zeleni prostor Centennial Parka. Harlev je primijetio improvizirani heliodrom i ograđeno područje u blizu velebnog Parthenona, vjerne kopije starogrčke ruševine.

"Slijjećemo", rekao je Harlev. "Moram prekinuti i osloboditi radiovalove."

"Nazovi me kad se spustiš. Uspostavi koju god hoćeš vezu kao pregovarač, no želim biti potpuno obaviještena prije nego se pokrene bilo kakav napad."

"Prijem", rekao je te isključio mobitel.

Helikopter je lebdio iznad parka. Zamah njegovih rotirajućih elisa ogolio je obližnja drva od zadnjih tragova boja jeseni. Zadnjih pedeset stopa helikopter je išao sporo i ravno prema dolje, sve dok se podvozje nije smjestilo u travi na manje od trideset jardi od granitnog Parthenona. Pet članova Tima brzo je otkopčalo svoje remenje na sjedištima, otvorilo vrata i skočilo na zemlju. Harlev je potrčao s njima do neoznačenog kombija koji je čekao na parkiralištu. Sjeo je na suvozačevo mjesto. Jedan je agent sjedio za volanom s upaljenim motorom.

"Idemo!" viknuo je Harlev.

Kombije pojurio s parkirališta, ubrzavajući niz West End Ave-nue sve dok nisu prošli ispod međudržavne autoceste. Nakon nekoliko brzih skretanja kroz tihe sporedne uličice naglo su stali na parkiralištu na vrhu brda. Najednom kraju bio je parkiran terenac. Velika antena stršila je s krova. Napunjeno high-tech opremom, vozilo je služilo kao FBI-jevo zapovjedno središte na licu mjesta. Ostala tri kombija s FBI SWAT-om iz područnih ureda su se praznila istovremeno. Kombi s natpisom ŠERIF OKRUGA DAVIDSON se uz škripu kočnica zaustavio na parkiralištu, gotovo zgazivši Harleva. Tim specijalaca iskočio je van, predvođen šerifom okruga. Šerif je imao vrat poput hrvača s Olimpijade i brkove kao morž, čovjek vrijedan poštovanja poput Paula Bunvana - ni debeo ni mišićav, samo krupan.

Harlev je požurio prema njemu. "Večer, šerife. Ja sam Harlev Abrams, FBI."

Šerif mu je stisnuo ruku čvrsto - prečvrsto, kao daje pokazivao svoju snagu. "Hvala što ste došli, momci. Dobro je imati potporu."

"Divno", pomislio je Harlev. "Još jedno natjecanje." "Šerife, mi nismo ovdje kao potpora. Ovo je naš posao."

"Ovo je i naš posao. Imamo svoj vlastiti tim specijalaca."

"Nemaju li ga svi? Uskoro će ga imati svaka mjesna zajednica."

Šerifove oči su se suzile, pogledom streljajući FBI. "Mi znamo što činimo i imamo svako pravo biti ovdje. Moj zamjenik je taj koji je uočio osumnjičenika."

Harlev je kimnuo, prebacujući glas na pomirujući ton. "Istina je. I to je bilo dobro obavljeno. Htio bih popričati s njim. Koliko je siguran u točan identitet osumnjičenika?"

"Ne sto posto, ali to izgleda jako dobro. Uočio je vozilo unutar područja koje ste opisali u obavijesti. Nijednom ga nije izgubio iz vida."

"Ima li šanse daje osumnjičenik znao daje praćen?"

Šerif se kao naljutio. "Ovdje govorimo o jednom od mojih najiskusnijih zamjenika. Nije uključio rotirku ili sirenu, ništa što bi izazvalo sumnju. Zadovoljan sam, što se toga tiče. Još uvijek posjedujemo faktor iznenađenja."

Harlev je uzdahnuo, kao da se bojava iznenađenja. "Šerife, vi i vaši ljudi bit ćete od velike pomoći ako nam pomognete zatvoriti susjedstvo na oba kraja ulice. Ja ću postaviti naše snajperiste na vrhove krovova preko ceste i iza kuće. Ako će netko ulaziti u kuću, to će biti moja ekipa iz Tima za spašavanje talaca. No prvo ćemo donijeti reflektore i megafon. Dat ćemo usmeno upozorenje, pokušati započeti razgovor. Želim učiniti sve što je moguće kako bi postigli miroljubivi završetak."

Šerif je odmahnuo glavom te stavio ruke na svoja bedra gundajući. "Kvragu, time bismo izgubili faktor iznenađenja."

"Radije ću izgubiti to, nego djevojku. Budimo malo strpljivi. U međuvremenu, pobrinimo se da nitko ne potegne okidač. Jasno?"

Šerif mu je uputio hladan pogled. "Jasno", promrmljao je.

Kristen je sjela na drveni pod s uzdignutim koljenima i leđima naslonjenima na zid, a Repo je sjeo na pod u kutu, blizu prozora bez zavjesa. Prazna dnevna soba bila je tamna, no ionako se nije imalo što vidjeti. Bez slika na zidovima. Bez sagova i namještaja. Pokušali su upaliti svjetlo, no struja je bila isključena. Kako je padao mrak, kuća je postajala sve hladnija.

Kristen je privukla koljena bliže prsima, trudeći se utopli. "Kako si znao da će ova kuća biti prazna?" Njezin glas je odjekivao u praznoj sobi.

Repo je maknuo pogled s prozora. "Natpis ispred kuće."

"Misliš na onaj na kojem piše: 'Ova kuća je prazna'?"

"Ne, mudrice. Još u srednjoj školi, kad god smo moji prijatelji i ja tražili mjesto za zabavu, provozali bismo se uokolo tražeći kuće s natpisom 'prodaje se'. Ako bismo vidjeli kuću na kojoj je pisalo 'snižena cijena', u devet od deset slučajeva značilo bi da su je vlasnici očajnički htjeli prodati jer su se već iselili. Prazna kuća. Vrijeme za zabavu."

Kimnula je glavom, misleći kako bije majka ubila ako bi provalila u nečiju kuću. Bilo joj je sve hladnije za nožne prste. Trljala ih je o cipele, pronalazeći toplinu u trenju.

"Usput, hvala ti što si mi dopustio nazvati mamu", reče ona. "Zao mi je što sam time uzrokovala probleme."

"Nema veze." Repo je nastavio piljiti kroz prozor.

"Pitala sam se, znaš, zašto si tako brižan." "Kako to misliš?"

Slegnula je ramenima. "Pa, dopustio si mi da ti vidim lice. Dopustio si mi da nazovem doma i pričam tako dugo. Čak ne nosiš glupavu periku ili šešir za maskiranje. Imam prijatelje koji su puno oprezniji kad markiraju iz razreda."

"Gledaš previše detektivskih serija."

"Misliš? Ili si ti, vezano uz cijelu ovu stvar, postao potpuno fatalističan?"

Trgnuo se, zbunjen. "Potpuno što?"

"Fatalističan. Misliš li da je tvoja sudbina zapečaćena? Bez obzira što učinio - sakrio svoje lice, stavio masku - ne možeš promijeniti rezultat."

Slabašno se nasmiješio. "Fatalističan, hm? To je otmjena riječ. Tamo gdje sam ja odrastao, govorilo se: "Sad si otpisan.""

"Onda, u redu. Misliš li da si već otpisan?"

"Definitivno."

"A tko te otpisao?"

"Stvarno ne želiš to znati."

"Stvarno mi to ne želiš reći."

Odmahnuo je glavom, smijuljeći se. "Za dijete, i nisi toliko glupa."

"A ni ti nisi prepametan", rekla je dubokim, usiljenim glasom. "Volim to kod muškarca."

Repo ju je zbunjeno pogledao. "Ha?"

"Zezam se. To je moje imitiranje Kathleen Turner. Nisi gledao Body Heat?"

"Uh, ne."

"To je, kao, omiljeni film moje mame. Imamo ga snimljenog na vrpci. Stvarno bi ga trebao posuditi."

"Sigurno", podsmjehivao se. "Možda bismo ga mogli jednom svi zajedno pogledati."

Sjedili su u tišini. Bacila je pogled kroz prozor. Bio je potpuni mrak, vani i unutra, no njezine oči su se priviknule. "Mogla bih pojesti nešto."

"Napravio bih ti sendvič, no nema više mesa."

"Bljak. Ionako mrzim salamu. Imaš li još Froot Loops?"

"Kladim se da Kathleen Turner ne jede Froot Loops."

"Kladim se da, isto tako, ne jede ni salamu."

Ovaj put su se oboje nasmiješili. Izvan kuće začuo se štro-pot, dovoljno glasan da bi bio u dvorištu. Kristen se uskomešala. "Što je to bilo?"

Podigao je ruku, umirujući Kristen. Osluškiavao je, no sve je bilo mirno. "Čekaj ovdje."

Ostajući na podu, oprezno se približio prozoru, klečeći na jednom koljenu te je provirivao preko daske prozora.

Bešumni projektil pogodio je prozorsko staklo, razmrskavši ga tako da su komadići stakla padali po njima kao kiša. Kristen je vrisnula. Repo se bacio prema njoj, omatajući se oko nje poput zaštitnog štita i pokrivajući njezina usta.

"Tiho!" prošaptao je. Pričekali su. Sve je bilo mirno. Pustio ju je.

"Što se događa?" Njezin glas je bio stišan, ali se u njemu osjetila panika.

"Netko puca na nas. S prigušivačima." Izvukao je revolver iz jakne i brzo otklizao na koljenima do drugog prozora. Polagano je podigao glavu iznad prozorske daske. Vani je bilo svjetlije nego u kući, što mu je omogućilo da vidi iza travnjaka. Pogledao je prema prilaznoj cesti ne vidjevši ništa. Pločnik je bio čist. Podigao se više iz čučnja, još uvijek na koljenima. Zadržao je glavu iza zida pokušavajući vidjeti prednji trijem.

Staklo se rasprsnulo, opet u tišini. Repo je bio oboren na pod, sletjevši na rame s jakim tutnjem.

Kristen je vrisnula kad se šćućurila u kutu. Repo je puzao prema njoj. Lijeva ruka mu je stršala poput slomljenog krila. Priljubio se u zid do nje, svijajući se pod bolom.

Suze su tekle niz Kristenino lice. "Zašto pucaju?"

Repo je napeo rame, boreći se s boli. "Vjerojatno je zvono pokvareno."

Njegova šala nije ju nasmijala. Tada je ugledala krv. "Ti si pogoden!"

Zagrizao je usnicu. Bolje bila mučna. "Dum-dum meci", rekao je više za sebe. "Ti gadovi ozbiljno misle."

Kristen se savila u malu čvrstu kuglu, tresući se dok je govorila. "Ubit će nas. Moramo pobjeći odavde!"

"Ostani dolje" rekao je. Naprežući se, na koljenima se okrenuo nazad prema prozoru. Stisnuo je čvrsto svoj revolver. "Imam dvadeset i jedan metak u njemu. Idem ih ispucati, gotovo kao strojnica. Čim počnem pucati, otpuži što brže možeš na rukama i koljenima na stražnja vrata. Što god da se dogodi, nastavi dalje i ne okreći se natrag."

Pogledala gaje. Lice joj je bilo obamrlo od straha.

"Čuješ li me?" rekao je. "Samo nastavi dalje."

Počela je brzo i plitko udisati. "U redu", klimnula je.

Repo joj je kimnuo. "Kad nabrojim do tri. Jedan. Dva. Tri."

Zavitlao je kožnu torbu kroz prozor kako bi slomio ostatke stakla, skočio na noge i počeo pucati kao revolveraš. Pucnjevi su se ispaljivali u brzome slijedu iz njegovog poluautomatskog revolvea. Kristen je sprintala na rukama i koljenima prema kuhinji i bacivši pogled samo jednom, vidjela je Repa kako pada unatrag i njegov revolver kako leti po zraku. Udario je snažno o pod i sčepao svoju krvavu ruku.

"Repo!"

Otkotrljao se prema njoj, kriveći lice od boli. "Samo idi!"

Njegova desna ruka bila je sva smrskana. Zgrabio je revolver lijevom rukom i očistio komade vlastitog mesa i kostiju s rupe okidača. Skočio je natrag prema prozoru, ponovno pucajući u kratkim razmacima. Kako su pucnjevi odzvanjali, Kristen se uspravila na koljena i nastavila bježati na zadnja vrata, ne želeći od straha pogledati natrag.

Sljedeći hitac pogodio je Repa u lijevu ruku. Vrisnuo je kad je revolver poletio iz njegove ruke i odsklizao na pod. Zaustavio se na sredini sobe. Repo je pogledao prema kuhinji.

Stražnja vrata bila su otvorena i Kristen nije bilo. Pogledao je svoje krvave ruke. Obje su sad bile beskorisne. Izbacio je nogu van kao kuku pokušavajući privući revolver k sebi. Idući pogodak od niotkuda pogodio ga je u nogu. Uzmaknuo je kad su još dva brza hica pogodila revolver u kratkom razmaku, poslavši ga daleko od njegovog domašaja. Repo je protrnuo.

Pucao je profesionalac.

Otkotrljao se u kut, ostavljajući gusti trag tople krvi. Bol iz rana pretvorila se u potpunu obamrlost cijelog tijela. Legao je ravno na leđa, bespomoćno zureći u strop.

Čuo je korake koji su lupali po drvenom podu, no manjkalo mu je snage ili volje da okrene glavu i pogleda. Odjednom je snajperist stajao iznad njega, crna sjena u mraku. Njegov duboki glas odzvanjao je praznom sobom.

"Jesi li stvarno mislio da možeš pobjeći, Repo - da te nikad neću naći?"

Repo je s naporom podigao glavu nekoliko centimetara od poda. Jedva je mogao vidjeti, ali glas mu je bio poznat.

Spustio je glavu i zaklopio oči, spreman na najgore.

Harlev Abrams dao je rukom znak s polja preko ceste. Jedan lagani potez i reflektor od tisuću i petsto watta preplavio je svjetlom dvorište i prednji dio kuće. Mjestimična magla blistala je u razlo-mljenoj svjetlosti, dajući prizoru mističnu atmosferu.

Svjetlo na trijemu se upalilo, no nije bilo nikakvog drugog znaka o pokretima unutar kuće.

Snajperisti su bili spremni na drveću i na krovovima obližnjih kuća. Specijalci su ležali u travnatom jarku preko ceste i u pozadini, iza živice. Harlev je podigao megafon i uključio ga.

"Ovo je FBI", rekao je, a njegov glas treštao je prema osvijetljenoj kući. "Opkoljeni ste.

Izađite s rukama visoko podignutima u zrak."

Prsti na okidačima trzali su se u napetoj tišini. Jedini zvuk u susjedstvu bilo je zujanje generatora koji su proizvodili struju za reflektore. Magla se u vrtlogu usporeno dizala sa zemlje pa se čekanje činilo još dužim.

Harlev je opet posegnuo za mikrofonom, a onda zastao. Prednja vrata su se otvorila. Harlev je povikao: "Držite ruke iznad glava."

Muškarac je izašao prvi. Nesigurno je zagazio na trijem, neizvjesno dižući ruke u zrak.

Slijedila gaje žena s mladom djevojkom pokraj sebe.

Tim specijalaca pojurio je preko travnjaka, ciljajući svojim automatskim puškama. "Dolje, dolje, svi dolje!" naredili su. Okamenjena obitelj pala je na koljena, zatim ravno na trbuh u rosom prekrivenu travu. Vođa tima stavio je revolver na glavu muškarca, a drugi je zgrabio djevojku. Ostala petorica razvalili su prednja vrata i ušli u kuću. Drugi tim pojurio je prema stražnjim vratima. Harlev je potrčao prema sumnjivcu na travnjaku. Izbliza, bilo je očito da čovjek nije bijelac.

"Gdje je bijelac?" zahtijevao je vođa SWAT-a.

Čovjek se tresao. "Nema nikakvog bijelca."

"Gdje je?"

Drugi čovjek u opremi specijalca izjurio je iz kuće, skačući niz prednje stepenice. "Kuća je čista. Nema sumnjivca."

Harlev je bacio pogled prema djevojci. Bila je Afroamerikan-ka od dvanaest, trinaest godina. No, sigurno nije bila Kristen Howe. Pogledao je izbliza čovjeka u travi. On je, također, bio Afroame-rikanac, no koža mu je bila svjetlija od ženine i kćerine. Očito je zamjenik šerifa njega zamijenio za bijelca.

"To nisu oni. Na krivom smo mjestu."

Čovjek je podigao lice s travnjaka i pogledao ih ljutito. "Uistinu, baš me briga što ste na krivom mjestu. Tužit ću vaše nacističke guzice."

Harlev je pogledao u stranu, provlačeći ruku kroz svoju kosu s ogorčenjem. "Baš mijе to trebalo", rekao je, uzdišući.

Vincent Gambrelli stajao je odmah iznad Repa, gledajući kako se grči od boli. "Boli, zar ne?", rekao je odrješito. "To je cijena koju plaćaš jer si ubio mog omiljenog nećaka."

Repo je još bio na leđima, u lokvi svoje krvi. "Johny Delgado je bio kreten."

"A, je li? To je prilično smjela optužba od tipa koji je bio dovoljno glup da dopusti djevojci da zove svoju majku. Nije li ti palo na pamet da bih mogao nadgledati taj mobitel?"

Repo je napravio grimasu, ne rekavši ništa.

"Pretpostavljam da nije", rekao je Gambrelli. "No, što mogu i očekivati od tipa koji me dovede ravno do svojih vrata? Tim čipovi-ma za praćenje stvarno je lako ući u trag. Trebao si se barem riješiti auta, seronjo glupi."

"Murjaci", zakašljao je. "Pratili su poziv. Bit će ovdje svaki čas."

"Nema šanse. Taj je telefon preprogramiran kako bi FBI mislio daje poziv iz Nashvillea. Zato ne očekuj da će konjica uletjeti kroz vrata i spasiti tvoje jadno dupe."

Tony Delgado iznenada se pojavio na dovratku, dahćući kao daje bio trčao. Njegov je trbuh stršao iz uskih crnih hlača i pulovera. Imao je pištolj u ruci. "Nema je tamo. Sve sam provjerio."

Gambrelli je smireno napunio svoj pištolj. "Čini se da imamo problem, Repo. Ne želim isticati očito, ali postoje samo dvije mogućnosti. Ovo za tebe može biti loše. Ili može biti grozno. Ti izaberi. Da čujem, dakle. Gdje je cura?"

Repo je teško disao, grčeci se od rana. Gambrelli je uperio pištolj u njegovo zdravo koljeno. "Tri sekunde, Repo."

Njegove su se usne pjenile od krvi i sline. "Otišla je pljunuti", glas mu je blijedio, "na Johnnjev grob."

Gambrelli je zarežao i, povukavši obarač, razmrskao Repovo koljeno. Njegovo se tijelo svinulo, dobivši na trenutak energiju od čiste boli. Zatim se pružio po podu, gotovo mlitav, jedva se držeći na životu.

Gambrelli je rekao: "Zbog svih tvojih glasnih pucnjeva ne mogu čekati ovdje cijelu noć. Ali kratko vrijeme koje ti je preostalo može izgledati kao vječnost. Obećajem ti."

"Nikad je nećeš naći", rekao je slabim, hrapavim glasom. "Poslao sam je nazad njezinoj majci."

Gambrelli se podsmjehnuo. "Obojica znamo da je to totalno sranje. Slušao sam telefonski razgovor, sjećaš se? Rekao si da ćeš je čuvati do poslije izbora." Njegovo je cerekanje blijedjelo. Polako je zakoračio na Repovu krvavu šaku, drobeći smrskane kosi pod svojom petom.

Repo se trgnuo od boli, trudeći se da mu ne pruži zadovoljstvo i vrisne.

Izenada je glasan štropot dopro izvana, kao da se kante za smeće prevrću na ulici - kao daje netko nasrnuo na njih.

Gambrelli je pogledao prema gore, pokazujući znalački osmijeh. Tony je otrčao do kuhinje i provirio kroz prozor. "To je mala!"

Repo se zgrčio - ne zbog sebe, nego zbog Kristen.

Gambrelli je obrisao svoju krvavu cipelu o Repovu košulju, koristeći ga kao otirač. "Žalim te, Repo. Umro si kao beskoristan čovjek." Ispalio je metak u njegovo lice.

"Idemo", rekao je, vodeći nećaka kroz stražnja vrata.

Kristen je potrčala svom brzinom kroz stražnje dvorište, pored ruševne garaže koja je gledala prema uličici. Poput Spidermana popela se preko ograde povezane lancima, ali rukav od jakne zapeo joj je za zupčasti stup. Zamahom je prešla preko ograde, ali joj je zapela ruka. Skočila je u tamnu uličicu s druge strane, nespretno se spustivši na tlo i iskrenuvši koljeno. Skotrljala se na tlo, ali brzo se podigla, trčeći i onda poskakujući još petnaest metara dok bol nije usporila njezin korak.

Pogledala je iza sebe. Nije bilo Repa. Čekala gaje kraj garaže iako joj je rekao da ga ne čeka. Sad moram nastaviti.

Iza nje ograda povezana lancem se zatresla. Ponovno se okrenula, nadajući se daje to Repo. Prizor dvojice muškaraca uspaničio ju je. Znala je daje Repo mrtav. Oni su išli po nju.

Uličica je vodila u susjednu ulicu dvadeset metara ispred, ali s bolnom nogom znala je da neće uspjeti. Spustila se iza kanti za smeće i sakrila se. Pokušala je biti mirna, ali tijelo joj je

drhtalo. Disala je nekontrolirano brzo, a i srce joj je mahnito tuklo. Tama ju je plašila, ali to joj je mogao biti najveći saveznik. Ako samo ostane mirna, možda prođu pored nje. Skvrčila se u loptu i pokrila smećem. Gurnula je smrdljivu vrećicu kave da si napravi otvor za pogled, tek toliko da jednim okom vidi prema uličici i prema garaži. Muškarci su bili udaljeni samo dvadeset metara i dolazili su prema njoj. Obojica su bila odjevena u crno. Visok, ružan tip kojeg nije nikad vidjela. Drugi joj je bio poznat.

"Izađi, Kristen", rekao je. "Nećemo ti ništa. Mi smo s policijom."

Drhtala je - to je bio glas drugog otmičara, Johnnvjevog brata. Nikad mu nije vidjela lice, ali neće nikad zaboraviti glas i znala je da nije bio policajac. Zakopala se dublje ispod smeća, još gledajući jednim okom dok su oni prilazili. Ružan tip stao je na hrpu i pogledao preko ograde u susjedovo dvorište. Johnnvjev brat provjerio je kante za smeće na drugoj strani uličice, ubadajući plastične vrećice metalnom šipkom koju je našao na hrpi. Okrenuo se i gledao ravno prema njoj - ili bar prema mjestu gdje se skrivala. Udario je kantu za smeće, onda ubadao vrećice. Morala se maknuti.

Gurnula je kante za smeće svom snagom, srušivši ga. Potrčala je niz uličicu, gutajući bol u koljenu.

"Uhvati je!" čula je kako se dere.

Trčala je brže nego stoje ikad dosad trčala. Pokušala je vrištati, ali jedva je mogla disati. Oči su joj se fokusirale na lampu koja je označavala kraj uličice. Još samo malo i došla bi do susjedne ulice - do slobode - ali koraci iza nje su se približavali. Pokušavala je još brže trčati, ali noge je nisu slušale. Okrenula se. Lovio ju je ružan tip. On je imao tako duge noge da ju je lako sustizao. Boljoj je probadala utrobu. Njezino iskrivljeno koljeno je puklo i pala je na pločnik.

Bio je na njoj u trenu, pritišćući joj koljeno u leđa, zabijajući je u zemlju. Velika ruka s rukavicom prekrila joj je usta. Hladna, čelična cijev pištolja bila joj je uperena u glavu. Pokušala se osloboditi, ali bilo je uzaludno.

"Nemoj se opirati", rekao je prigušenim glasom zbog kojeg se naježila. "Meni nitko ne bježi." Allison je gotovo odmah primila vijest o nuspješnom uhi-ćivanju, putem iskrenog i sjetnog telefonskog poziva opsjednutog Harleva Abramsa. Nekoliko trenutaka kasnije, udarna vijest čula se s radija i televizije po cijeloj zemlji. Bilo je neizbježno da se novinari odmah bace na cijelu priču, ali lokalni šerif, koji je brzo prebacio krivicu na federalne vlasti, pretvorio je lagano curenje u bujicu.

Allison je otkazala svoj skup za subotu navečer na sveučilištu u Floridi i uputila se ravno na aerodrom. Pozvala je upravitelja FBI-ja, specijalnog agenta na čelu ekipe za kritične incidente, i ostale na sastanak u Washington da otkriju što je pošlo po zlu i odluče što će dalje. Radije bi daje otišla u Washington, a da se ne mora obratiti novinarima, ali skupina "gladnih" novinara čekala ju je na aerodromu, priječivši joj put do izlaza.

Tim agenata Tajne službe krčio je prolaz dok su je rojevi novinara potpuno okružili. Mikrofon i kamere bili su joj gurnuti u lice. Zasljepljujuća bijela svjetla smetala su je za oči. Povic su dolazili iz svih smjerova. Pitanja su se redala, dok se razbijački početnik kratko podšišane kose laktašio i uspio doći odmah iza nje i gurnuti joj mikrofon u lice.

"Gđo Leahy!" povikao je promuklim glasom.

Allison je nastavila hodati, ali bilo gaje nemoguće ignorirati. Tip je bio građen kao atletičar na koledžu, izgledao je kao bodibil-der na steroidima. Činilo se kao da je neki očajni urednik novina odlučio da je jedini način na koji će dobiti priču da pošalje svog najjačeg napadača da zabije gol.

"Hoće li gospodin Abrams dobiti otkaz?", povikao je, samo pola metra od njezinog uha.

"Hoće li biti izbačen iz istrage?"

Allison je htjela reći: "Nemam komentara", ali onda joj je sinulo da su je posljednji put kad je odbila odgovoriti na pitanje proglasili preljubicom. Nije bilo pošteno ostaviti Harleva da visi

u zraku. "Nisam čula ništa što bi ukazivalo na to da se gospodin Abrams ponašao neodgovorno", odgovorila je.

Njezin odgovor zapalio je bandu. Manji, ali zlobniji stari novinari preuzeli su početak od mišićavka. Televizijski novinar izašao je na čelo, vičući preko divlje skupine: "Gospođo Leahy, mislite li da se FBI ponaša odgovorno kad drži nevinu obitelj na nišanu u njihovom dvorištu?"

Allison je zastala i ljutito ga pogledala. Putujući cirkus izgubio je nekoliko decibela u iščekivanju njene izjave.

Pogledala je ravno u najbližu kameru: "Policija se ponaša odgovorno kad okolnosti nalažu da mora djelovati brzo da bi spasila nevinu djevojčicu, kad se oslanjaju na najbolje dostupne informacije u tom trenutku i kad naprave mjere koje dopuštaju da se pogreške otkriju prije nego je ijedan metak ispučan ili jedna osoba ozlijeđena. To se dogodilo i ovdje. Da, vjerujem da je FBI djelovao odgovorno." Skrenula je pogled s kamere i krenula naprijed.

Zavladalo je ludilo. Novinar četvrtaste čeljusti s jedne od nacionalnih televizija bio je točno ispred nje: "Čuli smo da je obitelj prijetila da će tužiti."

"To se tiče njih i njihovih odvjetnika", rekla je dok je prolazila pored njega i približavala se vratima.

On je nastavio hodati. "Zato opravdavate FBI-jevo djelovanje - jer se bojite da će vas tužiti?"

Opet je zastala bez riječi, pogledavši ga još intenzivnije: "Nikad u životu nisam dopustila da građanska parnica utječe na moju neovisnu procjenu vladinog djelovanja."

"Znači li to da se ne bojite tužbe?"

"To znači da kao javna tužiteljica preuzimam punu odgovornost za ono što se danas dogodilo. Na to možete računati. Sad me ispričajte, moram stići na avion."

Neuredna mlada žena s potrganom petom na cipeli i razbarušenom crnom kosom iskakivala je iz gomile, izgledajući, doslovno, kao daje dopuzala po tlu. Agent Tajne službe ju je uhvatio, ali je vikala svoje pitanje dok ju je gurao na stranu. "Stoje s obećanjem koje ste dali američkom narodu, gospođo Leahy? Vaše obećanje da ćete se maknuti iz predsjedničke kampanje i da će vam ova istraga biti glavna obveza?"

"Mislim da sam održala to obećanje", rekla je Allison.

Gomila je progutala novinarku, ali pitanje je odzvanjalo u Allisoninim ušima. "Onda zašto?" vikala je. "Zašto ste održali kampanju u Floridi kad je ono što je moglo biti najveći prijelom u slučaju bilo u Nashvilleu?"

Allison je nastavila prema izlazu. Zid zaštitara zadržavao je novinare od navale naprijed.

Allison je ušla u dugi tunel koji je vodio do aviona, još uvijek fokusirana na onaj glas u zbrci. Ponovno gaje čula: "Zašto ste bili u Floridi?"

Pogledala je kroz ovalni prozor i gledala u pistu. Odgovor joj je pobjegao.

General Howe imao je plavo odijelo u moru smokinga dok je izlazio iz povijesnog hotela Biltmorea u Coral Gablesu, na Floridi. Znao je daje događaj bio formalan, ali Buck LaBelle se brinuo kako će običan glasač reagirati na kandidata u tako aristokratskom odijelu samo dva dana prije izbora. Bolje da bude neumjestan u nekom elegantnom hotelu, zaključio je, nego da bude u raskoraku s milijunima gledatelja koji ga mogu vidjeti na televiziji.

Izvan ulaza u niže predvorje, predstavnici medija stajali su rame uz rame ispod crvenog raširenog platna na sjajnim mjedenim stupovima. Pojurili su naprijed čim su se vrata otvorila, vičući svi zajedno: "Eno ga!".

General je zadržao ozbiljan, gotovo mračan izraz, podsjećajući se da zadrži dovoljnu razinu zabrinutosti zbog FBI-jevog napada na krivu kuću.

"Generale Howe", netko je pitao, "jeste li ljuti zbog onog u Nashvilleu?"

Nastavio hodati je dok je govorio, hodajući prema autu. "Naravno da sam ljut. Cijela nacija bi trebala biti ljuta."

"Ljuti na koga, gospodine?"

Vrata auta su se otvorila kad je Howe stao na rub pločnika. "Koliko sam ja shvatio, ovaj napad je odobrila gospođa Leahy osobno. Svo vrijeme je inzistirala na upravljanju istragom u svoju korist. Konačni rezultat je najgori plan napada od invazije u Zaljevu svinja. Očito je njezin jedini cilj bio da dovede ovu tragediju do eksplozivnog zaključka uoči izbora, za koju se nada da će je gurnuti u Bijelu kuću."

Drugi novinar se ubacio: "Upravo smo čuli daje preuzela punu odgovornost za današnji događaj. Što kažete na to, gospodine?"

"Kažem da nije dovoljno da javna tužiteljica samo kaže da preuzima odgovornost. Oni koji preuzimaju odgovornost moraju odgovoriti ne riječima, nego odgovornošću."

"Generale, tražite li od gospođe Leahy da da ostavku?"

Zašutio je nakratko da izabere riječi. "Ako se gospođa Leahy neće maknuti iz istrage, onda tražim od predsjednika da joj to naredi."

Navala pitanja je uslijedila. General je jednostavno mahnuo i klimnuo dok je ulazio na stražnje sjedalo. Vrata su se zalupila i limuzina je odjurila, uputivši se prema aerodromu. Allisonin avion sletio je u vošingtonsku zračnu luku nešto prije 22:00. Limuzina ju je čekala, ali to nije bio njezin uobičajeni auto ni vozač. Predsjednik Sires ju je nazvao tijekom leta i pozvao na hitan sastanak. Stigla je od zračne luke do avenije Pennsylvania u rekordnom vremenu, zahvaljujući vozilima Bijele kuće koja su zaustavljala promet. Tajna služba odvela ju je ravno u Ovalni ured, što joj je bilo jako čudno. Očekivala je da će se naći u privatnom dijelu Bijele kuće. Očito je želio biti u najmoćnijem izdanju.

Predsjednik Sires gledao je kroz prozor, okrenut njoj leđima kad je ušla. Njegov važni stav podsjetio ju je na onu poznatu fotografiju Johna Kennedvja spuštenih ramena dok gleda kroz prozor Ovalnog ureda i dok razmišlja o Kubanskoj krizi. Ali predsjednikov pulover za subotu uvečer više je ličio na Jimmvja Čartera u domaćem okruženju.

Allison je sjela u fotelju prekrivenu svilom, koja je bila okrenuta prema njegovu stolu. Predsjednik se nije okrenuo prema njoj, još uvijek je gledao kroz prozor. Napokon se okrenuo i rekao: "Želim da istupite iz istrage."

"Smijem li pitati zašto?"

Stisnuo je čeljust kao da gaje udarila ljevicom. "Zato što nema drugog izbora. Napravili ste pohvalnu stvar večeras. Službeno ste preuzeli odgovornost za današnju nezgodu. Ali Lincoln Howe ima pravo. Ne znači ništa što preuzimate odgovornost, ako ne preuzmete i posljedice."

"Otpuštate me s mjesta javne tužiteljice?"

"Naravno da ne."

"Suspendirate me?"

"Samo tražim da istupite iz istrage - dobrovoljno."

Na trenutak je skrenula pogled, onda ga pogledala u oči. "Uz dužno poštovanje, ali neću istupiti."

"Allison, to je samo jedan slučaj. Neće vas ubiti ako ga predate."

"A ako neću?"

Primaknuo se svom stolu i polako spustio u stolicu. Ramena su mu se podigla kad se rukama naslonio na kožom prekriveni stol: "Molim vas, nemojte me tjerati da vas prisilim."

Kimnulaje, zagrizavši jezik. Bijes je kuhao u njoj, dižući se, dok joj gorčina nije stajala u grlu: "Kako namjeravate izvesti objavu?"

"Sa što manje buke. Dat ćemo pismenu obavijest, bez presice. Želim završiti s ovime tako da to ne postane veliki otegnuti medijski događaj. Vrijeme je savršeno. Jednostavna pismena obavijest u subotu navečer trebala bi umanjiti učinak."

"Mislite pismena obavijest Bijele kuće ili Ministarstva pravosuđa?"

"Oboje. Moje osoblje ih je već pripremio. Želite li vidjeti onu od Pravosuđa?"

Ponudio joj je, ali nije uzela. "Sigurna sam daje savršeno", rekla je sarkastično. "Mislim, kad nema boljeg načina upravljanja pravosuđem nego da Bijela kuća sastavlja njegovu pismenu

obavijest. Kao što ja uvijek kažem, predsjedniku ne treba nesnosan javni tužitelj da pazi na njega. Ustvari, ni ne trebate javnog tužitelja. Zašto ne bih učinila časnu stvar odmah sad i otišla u svoj ured i bacila se na mač? Osim - ah, kvragu", rekla je, glumeći frustraciju, "nemam mač. Znam. Hajdemo pozvati Lincolna Howea. Kladam se da nam on može posuditi jedan."

"Činite veliku pogrešku ne shvaćajući ovo ozbiljno."

"Ja shvaćam to vrlo ozbiljno. Zato ne želim istupiti iz istrage. Zato, ako me ne namjeravate suspendirati, trebala bih sad ići. Moram na sastanak u sjedište FBI-ja." Ustala je i krenula prema vratima, nadajući se mirnom odlasku.

"Allison", rekao je oštro, zaustavljajući je.

Okrenula se i pogledala ga, ne kazavši ništa.

"Preskočite sastanak", rekao je. "Više ne vodite istragu. To je konačno."

"Suspendirate me?"

"Hajde", rekao je, "pa ne ostavljate mi drugi izbor. Znae da vam nerado to činim dva dana prije izbora, ali pogledajte ankete. Gubite sat za satom. Politički ste izgubljeni slučaj. Ako vas ne maknem iz istrage, Lincoln Howe će vas nastaviti napadati dok se vaše negativne ocjene ne proliju na svaku kongresnu utrku u zemlji. Dovoljno je loše što stranka gubi Bijelu kuću. Ali jednako se tako bojim da ćemo izgubiti i vlast u Senatu."

Pogledala gaje s nevjericom, plamtećih očiju. "Baš sam glupa, gospodine predsjedniče. Ja sam se brinula hoćemo li pronaći dvanaestogodišnju djevojčicu."

Ukočila je pogled, a predsjednik je skrenuo pogled. Okrenula se i izašla, ne okrećući se dok je hitro hodala niz hodnik, znajući da joj je, po svoj prilici, ovo bio posljednji posjet Ovalnom uredu.

Vincent Gambrelli probudio se u zoru, pet minuta prije nego bi se oglasio alarm. Ustajao je u isto vrijeme već trideset godina, od prve noći u Zelenim beretkama u džungli Vijetnama. Nije, u stvari, ni trebao alarm i počeo ga je uključivati tek prije pet mjeseci, kako se približavao pedesetj. To je bilo kao neko veliko natjecanje za njega, čovjek protiv stroja. Onog dana kad njegovo tijelo više ne bude znalo vrijeme ustajanja, neće mu više vjerovati.

Njegova dva metra bila su odjevena u uobičajenu odjeću za spavanje, tamnozeleni donji dio trenirke i maskirnu majicu. Bacio se na tepih, legao na leđa, podigao koljena, obuhvativši gležnjevima okvir kreveta. Glasno je disao, udisao i izdisao u pravilnim razmacima, dok je radio dvjesto trbušnjaka. Prevrnuo se na prsa, licem dolje i rukama uprtim u tlo, u položaj za sklekove. Leđa su mu bila tvrda kao čelična šipka kad je napravio prvih pedeset. Na prstima je napravio još pedeset. Samo na desnoj ruci još dvadeset i pet, i na lijevoj dvadeset i pet. Skočio je na noge, pucajući od energije. Zamahivao je rukama da potakne cirkulaciju dok je iz sobe išao u kupaonicu. Skinuo je majicu i pogledao se u ogledalo. Crveni odsjaj svjetla grijalice davao mu je zli izgled koji mu se i sviđao. Debele, ljubičaste vene stršile su iz bicepsa i ispod lakta. Njegova obrijana glava blještala je od sitnih kapljica znoja. Okrenuo se da bi se pogledao iz profila. Vitak. Ništa što nije trebao. Ni gram sala. Ni vlas viška na glavi. Ni mrvice milosti u hladnim, tamnim očima.

Istuširao se i brzo odjenuo. Probadao ga je želudac od gladi, ali to će morati pričekati.

Izvukao je veliku platnenu vreću iz ormara, položio je na pod, i otkopčao patent.

Izravnao je pokrivač za krevet i navukao tanke, gumene, doktorske rukavice. Rukavice su bile potrebne kad je dirao opremu. Bez otisaka prstiju.

Pažljivo, gotovo nježno, posegnuo je u torbu i izvukao sjajnu i laganu pušku AR-7, i položio je na krevet. Cijev je već bila odlo-mljena za stavljanje u dio s okvirom za municiju, a serijski broj iznad okvira bio je izbrazdan. Pored toga, stavio je uređaj koji povećava domet puške, dovoljno jakog da pušku učini smrtonosno preciznom na šezdeset i pet metara udaljenosti. To je bilo i više nego dovoljno dometa za ono što mu je bilo trebalo prošle noći. S obzirom na to, Repo je bio laka lovina.

Malim odvijačem rastavio je pušku. Gurnuo je žičanu četku za čišćenje niz cijev, onda je uzeo turpiju da promijeni okvir, šupljinu za čahure, ulaz za punjenje, okidač i iglu za izbacivanje - sve dijelove koji su činili balističke oznake prepoznavanja. Na neki način činilo se previše prolaziti svu tu muku da se spriječi mogući pokušaj policije da uspoređi metke u Repovu tijelu s balističkim oznaka na Gambrellijevom oružju. Čak i da policija pronade Gambrellija - sretno - nitko neće pronaći Repovo tijelo u pepelu koji se puši, a kamoli metke. Obilno polijevanje drva benzinom ijedna šibica sredili su mjesto zločina. Policija će vjerojatno zaključiti da je neki lutalica, ovisan o kokainu, tražeći sklonište upao praznu kuću i zaboravio otvoriti cijev kamina prije nego je upalio vatru - tako je došlo do požara i on je izgorio. Ipak, bila je to dobra vježba - ako ne samo urođena Gambrelli-jeva navika - ili baciti oružje ili promijeniti balističke oznake poslije svakog ubojstva. Postoje imao unuku generala Howea u susjednoj sobi, sad nije bilo vrijeme za kupnju nove puške. Imao je samo jedan izbor. Kucanje na vratima razbilo mu je koncentraciju. Impulzivno je zgrabio pištolj iz platnene torbe.

"Ja sam", čuo se glas iza vrata. "Tony."

Gambrelli je dignuo pogled s rastavljene puške. "Uđi."

Vrata su se otvorila. Tony Delgado stajao je na vratima. Oči su mu bile stisnute, još pospane.

"Želiš li da nahranim dijete?"

Gambrellijevo je lice bilo bezizražajno: "Jesam li ti rekao da je nahraniš?"

"Nisi."

"Onda je nemoj nahraniti. Nemoj brisati nos, nemoj brisati guzicu. Odsad nemoj raditi ništa osim ako ti ja to ne kažem."

Delgado je spustio glavu kao dječčić: "Znaš, nikome nije gore nego meni zbog Johnnyja."

Gambrelli je stresao glavu, kao neodbravajući ujak. "Sjedni", rekao mu je, pokazujući na stolicu u kutu.

Pokrenuo se bešumno, polako, ali poslušno.

Gambrelli je rekao: "Johnnyje bio obitelj, ali bio je zajeban. Predrzak. Netko bi ga sredio prije ili kasnije."

Delgado se namrštiio: "To je to? Takav je život?"

"Šuti, Tony. Ja ovdje govorim."

Progutao je knedlu, što se vidjelo s drugog kraja sobe.

Gambrelli je stisnuo oči. "Dopusti da ti nešto objasnim, Tony. Koliko je godina imao tvoj brat, dvadeset?"

"Dvadeset i jednu."

"Kad sam bio njegovih godina, imao sam samo jednu brigu. Ubiti Vijetkongovca prije nego on ubije mene. Jedna pogreška i mrtav si. Možeš to vidjeti u mojim očima - živio sam jer sam ubijao. Dobro me pogledaj, onda pogledaj nekog kao stoje tvoj brat. John-ny i svaki klinac rođen poslije njega dio je generacije cmizdravih derišta koji misle daje cijeli svijet videoigrice. Zajebeš i ubaciš drugi novčić. A mamica ti uvijek da dosta novčića. Zato dečki poput Johnnyja nikad ne postanu muškarci. Njihova zamisao o njihovoj borbi za opstanak je odlazak na talk show da bi raspravljali o stavljanju kondoma prije nego pojebu svoju 15-godišnju curu. Beskorisna. Cijela generacija. Potpuno beskorisna."

"Hoćeš reći daje Johnnv zaslužio da umre?"

"Hoću reći da bez jednog Johnnvja, Repa ili Kristen Howe svijet nije gori. Bolji je!"

"A što je sa mnom?"

"Ti si stariji", rekao je Gambrelli, stegnuvši ramenima. "Mislio sam da si ti drukčiji. Vjerovao sam ti u ovom poslu, Tony. To je samo moja loša sreća da nakon 20 godina u ovom poslu, moj najveći posao dođe kad se oženim ili odem u mirovinu. Moja stara nije cool, znaš što hoću reći? Ne mogu joj reći da uzimam tjedan dana slobodno da otmem unuku generala Howea. Ali ovaj posao je previše važan da bih ga odbio. Zato sam zaključio, hej, Tony može

ovo obaviti. On ima petlje. Ima i mozga. Mislio sam da ću ja biti kao general, u pozadini, znaš, dajući naredbe. Zato sam sklopio posao, sve je isplanirano. Samo se moraš držati plana. Nije dobro ni počelo, a Johnny je mrtav na kuhinjskom podu s nožem u prsima, ti si mamuran od previše tekile, a djevojka je nestala - bježi po autocesti s nekim amaterom koji se zove Repo - kao dvanaestogodišnja Bonnie i glupi Clyde."

"Zao mi je, ja..."

"Šuti, Tony." Ljuto je zagrizao donju usnu, buljeći u nećaka. "Ne volim to ovako raditi, da sam ja izravno upleten. Ovo je jedan od onih poslova gdje ubojica nikad ne smije znati svog klijenta, a klijent ne smije znati ubojicu. Previše je publiciteta u ovom slučaju, previše rizika jer ljudi pričaju. Kad ljudi pričaju počinju upirati prstom. Ali ako posrednik obavi posao, klijent ne može pokazati na ubojicu, a ubojica ne može pokazati na klijenta. Nikada. Sto otežava muriji da dokaže urotu. Zahvaljujući tebi, seronjo, ja više nisam posrednik. Sad postoji izravna veza između klijenta i ubojice. Zato sam ljut na tebe, Tony."

Potonuo je u stolicu. "Ne znam što bih rekao."

"Nemoj ništa govoriti. Samo nemoj zajebati. Nikad više."

Spustio je glavu. "Neću."

Gambrelli je duboko udahnuo, smirujući se. Klinac se dovoljno pokajao. Da nije obitelj, bio bi mrtav. Ali htio to ili ne, bio je obitelj. Ako gaje Gambrelli morao zadržati, morao mu je podići duh. Partner koji nema samopouzdanja je opasna obaveza. Posegnuo je na krevet i zgrabio bijelu, spiralno uvezenu knjižicu s noćnog or-marića, koju je čitao sinoć prije spavanja. "Evo", rekao je dok ju je bacao njemu.

Uhvatio ju je i pročitao naslov: "Nestala i oteta djeca: Policijski vodič za istragu slučaja i plan upravljanja."

Gambrelli je rekao: "To je izdao Nacionalni centar za nestalu i iskorištavanu djecu. Biblija za policiju koja lovi otmičare djece. Biblija za nas da ih zavedemo."

"Želiš da pročitam cijelu knjigu?"

"Želim da ju upiješ. Moraš početi razmišljati kao FBI. Tu knjigu napisao je specijalni agent FBI-ja Harlev Abrams. Ako to pročitaš, znat ćeš točno kako razmišlja - vrlo analitički, korak po korak. Sinoć sam čitao dio gdje izlaže sve moguće motive za otmicu djece. Seksualno divljaštvo, otkupnina, prodaja djece, i neki drugi. Daje sedam najčešćih motiva. Na kraju daje teoriju daje osmi mogući motiv u političke svrhe. Ali ovo je vrlo zanimljivo. Kaže da u povijesti SAD-a nije zabilježen nijedan slučaj otmice djece u političke svrhe. Što kažeš na to, Tony?"

Razrogačio je oči, kao učenik koji ne voli da ga se prozove. "Ne znam. Pretpostavljam da to znači da postoje lakši načini da se zajebu izbori nego otmicom djeteta."

"Pametan dečko", rekao je s odobrenjem. "Vrlo pametan dečko. Pretpostavljam da bi FBI mogao to misliti. Što bi još mogli misliti?"

Namrštio se, razmišljajući: "Da postoji prvi put za sve."

Gambrelli je rekao, nasmijavši se: "Ponekad mislim da si pre-ružan da budeš sestrin sin. Ali mogao bi biti dovoljno pametan."

Lagano se nasmiješio.

Gambrelli mu je namignuo. Zadatak izvršen. Samopouzdanje mu je raslo; dečko je opet bio u igri. Izvukao je fotoaparat iz torbe, onda otvorio dio za film i napunio ga. "Ti samo idi i pročitaj knjigu, OK? Prouči je dobro. Ja moram ići snimiti neke slike."

"Slike? Kakve slike?"

Gambrelli ga je pogledao. Svi tragovi smiješka nestali su s lica. "Vidjet ćeš. Tražim samo jednu dobru sliku. Sliku koja isušuje majčine emocije. I obiteljske bankovne račune."

Allison je malo odmakla zastor u spavaćoj sobi, tek toliko da neuočljivo proviri na čudnu ulicu niže. Susjedstvo je bilo uobičajeno mirno u nedjeljnu zoru. Međutim, s gornjeg prozora vidjela je novinare kampirane ispred svoje kuće. Neki su spavali u parkiranim automobilima i

kombijima, da im bude toplo. Drugi su se šćućurili u krugovima uz stari, cigleni pločnik i čavrljali, lica su im bila neprepoznatljiva u čudnom sjaju ukrasnih, uličnih lampi. Odjeveni u vunene kape i debele zimske jakne, prebacivali su se s jedne noge na drugu kao da plešu, boreći se protiv jutarnje hladnoće. Glave su se povremeno podizale od smijeha dok su poskakivali s plastičnim čašama vruće kave. Pitala se o čemu su brbljali da im prođe vrijeme. Nogometu? Košarci? Ili možda o omiljenom krvavom sportu u Wa-shingtonu - posljednje gledateljsko uzbuđenje pri prizoru još jedne predsjedničke nade kako pada s visoke žice i pljusne na avenuju Pennsvlvania.

Odmakla se od prozora i uvukla se natrag u krevet. Peter je sjedio uspravno, leđima na uzglavlju, još uvijek u pidžami, čitajući JVashington Post. Ustao se puno prije nego obično nedjeljom, ali već su oboje bili budni kad su stigle novine. Naslov je sve govorio: LEAHY SUSPENDIRANA KAO JAVNA TUŽITELJICA.

Predsjednik Sires doista je održao obećanje i izdao pismenu obavijest Bijele kuće. Njegov šef stožera trebao se pojaviti kasnije danas u emisiji Ususret novinarima da objasni suspenziju. Allisonin kolega u utrci, guverner Helmers, pojavio se u tom trenutku u drugoj jutarnjoj emisiji, da bi dao sve od sebe kako bi popravio štetu. Kasno sinoć, kampanjski stratezi Leahy-Helmersa dogovorili su se da Helmers, ne Allison, bude u ranojutarnjoj emisiji. Mogao se zauzeti za nju, a da ne zvuči kao daje brani, a mogao je dati i neke poticaje u manje popularnim jutarnjim emisijama tako da Allison bude bolje pripremljena kad vješti TV novinari počnu "pucati" u najgledanijim emisijama između 9 ujutro i podne.

Allison je mlitavo ležala na krevetu, glas joj je bio pun straha. "Moram se spremiti."

Peter je skrenuo pogled s novina. "Zvučiš kao da ideš na pogreb."

"Idem, na neki način. Predsjednik Sires sinoć je rekao, i moji anketari kažu isto. Statistički, ja sam izgubljen slučaj."

Bacio je novine na stranu. "To ne mora značiti daje kraj. Helmers i Wilcox i ostali ne bi se ovako borili da misle daje gotovo."

Allison je odmahнула glavom. "U ovom trenutku svi trče na zamah, ne uzbuđenje. Ne traže mene da odnekud napravim čudo u ova dva dana. Samo pokušavaju udaljiti moju sramotu da ne pokvari Helmersov pokušaj da bude u Bijeloj kući još sljedeće četiri godine."

"Znaju li Wilcox ili Helmers što o tome da si odlučila platiti otkupninu za Kristen Howe?"

"Ne."

"A predsjednik? Jesi li njemu rekla?"

"Ne, nisam to mogla. Ako netko od ovih sazna, iskoristit će to. Reći će novinarima i pokušati me prikazati kao heroja i preokrenuti izbore natrag u moju korist."

"Što", cerio se, "ne želiš pobijediti?"

"Naravno da želim, ali ne pod bilo koju cijenu. Ako ljudi saznaju da smo se ti i ja dogovorili da ćemo platiti otkupninu koju je general Howe odbio platiti, bilo bi to katastrofalno. Howe bi mogao zanemariti svoju kćer i zabraniti nam da platimo. Publicitet bi mogao natjerati otmičare da se povuku i ubiju Kristen. Mnogo toga se može dogoditi, ali ništa dobro."

"Znači - zbunjen sam. Hoćemo li platiti otkupninu ili ne?" "Hoćemo. Ako je još žele." "Što time želiš reći?"

"Otmičari šalju neke miješane signale. U petak su zahtijevali novac, onda je jučer netko nazvao i rekao da je Kristen sigurna dok ne prođu izbori. Zvuči kao da se svađaju međusobno, ali još moramo biti spremni dostaviti otkupninu ako nazovu u ponedjeljak ujutro, kao što su rekli."

"Stvarno misliš da možeš to sakriti?"

"Moramo. Znam da ti je vjerojatno teško shvatiti, posebno s današnjim naslovima. Ali obećala sam Tanyi Howe da ćemo šutjeti o tome zato što će samo tako uspjeti. Imaj to na umu kad budeš skupljao novac. Mogao bi upotrijebiti nekoliko različitih banaka i iz svake dignuti malo

novca, tako da ne pobudiš sumnju. Samo napravi sve što možeš da prikriješ činjenicu da mi plaćamo otkupninu."

Namrštio se. "U biti, želiš da ti obećam da neću pokušati iskoristiti jedinu stvar koja ti može pomoći da izguraš izbore?"

"Da, na neki način." Odmahnula je glavom, gotovo se smijući apsurdno. "Znam da je to ludo. Prije godinu dana u ovoj sobi si me molio da se ne kandidiram za predsjednika. A gle gdje smo sad! Koliko je to ironično?"

"Kad bi mogla samo zamisliti."

"Molim te, Peter. Ne želim da itko okrene ovo plaćanje otkupnine u političku utakmicu. Posebno ne ti. Obećaješ li mi to?"

Utihnulo je, kao da su mu misli odlutale. Onda mu je ruka kli-oznula preko pokrivača i dotaknula njezino lice, a usta su se svijala u nježan osmijeh. "Naravno, draga. Obećajem."

Tanva Howe prepoznala je crnu limuzinu svog oca na prilazu kuće. Odmakla se od prozora i pogledala majku. "Što on ovdje radi?"

Natalie je sjedila za kuhinjskim stolom, miješajući mlijeko u jutarnju kavu. Žličica se tresla i lupala dok ju je stavljala na tanjurić. Rekla je nježnim, gotovo apologetskim glasom. "Tvoj otac je pitao može li doći ovamo. Rekla sam da može."

"Zašto si mu to rekla?"

"Tanva, ljudi pričaju. Novinari počinju govoriti zlobne stvari. To loše utječe na tvog oca ako nikad ni ne zastane ovdje dok njegova kćer pati."

"Zato si mu rekla da može doći da uhvati priliku za fotografiranje za kampanju?"

"Dušo, ne. Samo sam mislila - nadala sam se - da ako se vas dvoje nađete u istoj sobi, iz bilo kakvog razloga, možda će nešto dobro ispasti iz toga."

"Zaboravi. On neće ući unutra."

Začulo se zvono na vratima. Tanva se nije obazirala. Natalie je tužno pogledala prema dnevnoj sobi, onda opet u svoju kćer. "Tanva, molim te. Učini to zbog mene."

Agent FBI-ja ušao je u kuhinju. "Gospođice Howe, došao je vaš otac. Želite li da ga pustim unutra?"

Tanva je htjela reći ne, ali nije mogla protiv majčinog bolnog izraza lica. Ljutito je uzdahnula. "U redu. Dobro. Može ući."

"Hvala", rekla je Natalie. Ustala je od stola i otišla u dnevnu sobu.

Tanva je gledala kroz prozor u kuhinji dok je čekala, pogled joj se zamračivao dok je gledala u ljuljačku u stražnjem dvorištu. Sjetila se kako je Kristen tražila da je mama pogurne kad se prvi put ljuljala. Mama je bila u nevolji ako je samo rekla da se njezino dijete ljulja previsoko i da ne bi smjela biti tako odvažna. Kristen se nije mnogo ljuljala posljednjih nekoliko godina, ali Tanva ju je ipak ostavila da stoji. Dio nje je odbijao prihvatiti da je njezina kćerkica odrastala - isti dio koji je odbijao vjerovati da se neće vratiti kući.

"Bok, Tanva", rekao je general Howe. Njegov dubok glas prenuo ju je iz sjećanja.

Stajao je sam na vratima s kabanicom preko ruke.

Tanva nije pokazivala nikakve emocije. "Bok."

Koraknuo je za pola koraka u sobu i zatvorio vrata za sobom. "Smijem li sjesti?" pitao je dok sije dovlačio stolicu od stola.

Nije ništa rekla. Stavio je kaput na stolicu pored njega, onda je pogledao u oči. "Tanva, mislim da znaš zašto sam ovdje."

"Da", nacerila se. "Mama mi je objasnila."

Kimnuo je, očigledno zadovoljan što nije morao objašnjavati. "Dobro. Znam da ti je teško o tome pričati, ali bih cijenio kad bi mi rekla sve što znaš o tome."

Tanva se zbunila. "O čemu govoriš?"

"Znaš. Ono o nesreći."

Ona je izgledala još zbunjenije.

"Zar nisi rekla da ti je majka objasnila?" pitao je.

Lagano je odmahнула glavom, osjećajući daje ovaj sastanak dogovoren pod lažnim izlikama.

Bijes je počeo kipjeti u njoj - ne samo zbog oca, nego i zbog majke, jer ju je zavarala.

"Objasnila što?"

Zašutio je na trenutak da smisli što će reći. "Možda da ti malo potpomognem. Kao što sam rekao tvojoj majci. Izvori mi kažu da FBI istražuje prometnu nesreću u kojoj je poginuo Mark Bucklev."

Zadrhtala je iznutra. Prošlo je dvanaest godina otkad je čula oca da spominje ime Kristeninog oca. "Je li tako?"

"Došao sam jer mislim da bi ti mogla nešto znati o ovom iznenadnom ponovljenom interesu."

"Zašto bih ja išta znala?"

"Ne optužujem te ni za što. Samo sam se pitao, je li te netko pitao što o tome?"

"Možda."

"Tanva, nije vrijeme da budeš bojažljiva."

"A što bi ti želio da budem? Pokorna? Poslušna?"

"Samo iskrena."

"U redu. Mogu ti nešto iskreno reći. Željela bih znati istinu o Markovoj smrti."

"Tanva, znaš istinu. Svije znamo. Nadam se da ne želiš ponovno interpretirati prošlost."

"Neću", rekla je ozbiljno. "Samo mislim da važan dio te prošlosti nije zabilježen."

Gledao ju je ljutito preko stola, govoreći ozbiljnim tonom. "Dečko je udario u hrast vozeći se 130 km/h. Bio je potpuno pijan. To je sve što trebaš znati."

Sjedila je ravno, gledajući ga u oči, kao da želi reći daje njegov ton neće uplašiti.

"Te noći - te noći kad je Mark umro. Nazvao me. Vrlo kratak razgovor. Zvučao je pijano. Nije zvučao kao on. Sve što je rekao bilo je: "Tanva, mislim da bi trebala pobaciti."

"Što si ti njemu rekla?"

"Rekla sam ne, očito. Ali nije bitno što sam ja rekla. Nego ono stoje on rekao. Bilo je vrlo čudno. Mark nije želio pobačaj. Želio je da imamo dijete."

"Ne znaš to. Koji dvadesetogodišnjak zna što želi?"

"On je znao. Oboje smo znali."

"OK. Pa se napio i rekao nešto što nije mislio."

"To sam i ja mislila. Ali do danas, ne mogu zaboraviti ton njegovog glasa. Nije zvučao kao da to govori zbog nekog efekta, ili da bi bio zloban. Zvučao je ... uplašeno."

"Mnogi dečki se preplaše kad napumpaju curu."

"Ja nisam bila napumpana. I nije bio takav strah. Bio je drukčiji. Bojao se kako nikad nikog nisam čula da se boji. Kao da se boji za svoj život."

General je progutao knedlu.

Tanva se primakla, prodirući ga plamtećim pogledom. "Mislim daje znao što će se dogoditi."

"To je smiješno. Dečko se napio. Sjeo je u auto. Zabio se u stablo. Kraj priče."

"Zašto onda nije bilo tragova kočenja?"

General je zašutio, ali onda strogo rekao: "Zato stoje bio toliko pijan da se onesvijestio za volanom."

"To je tvoja teorija, oče."

"To je bila teorija mrtvozoraika."

"Mrtvozornik nije bio tamo."

OTMICA

Odbrusio je: "Zašto inače ne bi zakočio?" "Ti reci meni."

"Ne mogu, Tanva. Nemam pojma."

"Mislim da imaš."

"Da se nisi usudila ne poštivati me."

Navaljivala je uporno. "Znam da Mark nije htio da pobacim."

"Tanva..."

"Mislim daje to rekao jer je bio prisiljen." "Prestani."

"Nije to rekao jer je bio pijan. Mislim da je bio pijan jer se bojavao."

"Odmah prestani."

"Mislim da se bojavao jer su mu prijetili." "Prestani."

"Mislim da nije bilo tragova kočenja jer se ubio. Jer nije imao izbora."

"Zašuti, Tanva!"

"Jer mu ti nisi dao drugog izbora." "Prokleta bila!" "Jer si mu ti prijetio!"

"I što onda!" viknuo je dok je skočio sa stolice.

Tanva je pala natrag u svoju stolicu, dršćući i iscrpljena. Ledena tišina ispunila je sobu. "I što onda?" pitala je, ne vjerujući.

General je nekoliko puta duboko udahnuo, smirujući bijes, promišljajući o riječima koje je rekao. Odmaknuo se od stola, naslanjajući se na sudoper dok je gledao kroz prozor. Konačno se okrenuo prema njoj, govoreći čvrstim, jednolikim tonom: "Rekao sam mu da se kloni moje kćeri. Samo sam mu to rekao. Ako to želiš nazvati prijetnjom, tvoj izbor. Ali ne smatram se odgovornim zbog neke budale koja se napila, sjela za volan i ubila se."

"Alija da", rekla je prezirno. "Ja svakako da."

Kombinacija bijesa i gađenja nadimala se u njoj dok nije više mogla podnijeti da bude u istoj sobi s njim. Ustala je od stola i krenula prema dnevnoj sobi, onda se zaustavila na pregradnim vratima, odlučivši da se ne želi suočiti ni s majkom - ženom koja je prijevarom dogovorila ovaj sastanak. Okrenula se i stražnjim hodnikom otišla u svoju spavaću sobu.

Bujica emocija dovela je do plača. U potrebi za maramicom, brzo je otišla u stražnju kupaonicu, u koju se moglo prvenstveno iz prednjeg hodnika, ali i kroz skladište u stražnjem dijelu kuće. Prošla je kroz njega. Vrata kupaonice bila su zatvorena, ali bila je prezaokupljena svojim mislima da se uopće sjeti pokucati prije ulaska. Otvorila je vrata i ukočila se.

Jedan od FBI agenata stajao je za pultom ispred ogledala. Iznenadio se kao da nije znao da postoji drugi ulaz u prostoriju ili da ga uopće netko koristi. Vrata prema prednjem ulazu bila su zatvorena i zaključana. Rukavi su mu bili zasukani do laktova i nosio je gumene rukavice. Par pinceta ležao je na pultu, pored četke za kosu koju je prepoznala kao majčinu. Njegova lijeva ruka držala je prozirnu, plastičnu vrećicu za dokaze. Desna ruka bila mu je u otvorenoj kozmetičkoj torbici - također majčinoj.

Dignuo je pogled, iznenađen, ne mogavši govoriti ni pomaknuti se.

"Što, dovraga, radite?" odbrusila je.

Zamalo se rastopio od njezinog pogleda. "Ja, uh - nisam siguran da vam smijem reći."

"Krasno", nacerila se. "Hajdemo onda razgovarati s nekim tko smije."

Vozeći se prema Georgetownu, Harlev Abrams razmišljao je o mnogo lukavih i prikriivenih načina da uđe u Allisoninu kuću, a da ga novinari ne primijete. Sigurno bi ranojutarnji nedjeljni susret glavnog tužitelja i nedavno suspendirane javne tužiteljice podigao zanimanje. Ali ako to pokuša sakriti i onda ga otkriju, "tajni rendezvous" još bi bolje krasio naslovnice. Odlučio se protiv potajnog ulaska. Osim promjene spola ili kopanja tunela, sve je ionako bilo nesigurno.

Parkirao se dva bloka od Allisonine kuće, najbliže mjesto koje je pronašao. Hodao je hitro po sjenovitoj, hladnijoj strani ulice. Većina novinara bila je na sunčanoj i toplijoj strani, čisti dokaz da novinari nisu bili potpuni idioti. Bio je na pola bloka od Allisoninog ulaza kad su ga prepoznali.

"Gospodine Abrams!" viknuo je netko preko puta.

Harlev je nastavio hodati jednakom brzinom. Novinari su krenuli u akciju, jurnuvši u ulicu kao buntovni sudionici pijanke. Bio je okružen za trenutak. Prvo pitanje pogodilo gaje kao

vrući šrapnel. "Slažete li se sa suspenzijom gđe Leahy?" Drugi su ispucavali pitanja s istim efektom.

Harley nije prestajao hodati. Novinari su se borili za bolju poziciju, rušeći cvijeće i kipiće na susjedovim vratima. Nagrnuli su po pločniku u jednoj grupi, kao proždrljivi mesožderi jedan na drugog. Harley je stao pred željeznim vratima ispred Allisonine kuće. Pozvonio je i čekao. Drugi novinar je viknuo: "Je li ovaj sastanak poslovan ili osoban?" Drugi su nastavili s istom temom, pokušavajući se nadglasati.

Začulo se zvono i vrata su se elektronički otključala. Harlev je pritisnuo kvaku i ušao u malo, osigurano dvorište. Banda je grunula naprijed. Okrenuo se i rekao odlučno, ali civilizirano: "Na privatnom ste vlasništvu. Molim vas, ostanite iza vrata."

Odmakli su se, kamere su krivudale. Harlev je zatvorio vrata i uputio se prema ulaznim vratima. Otvorila su se prije nego je pokucao. Domaćica gaje brzo uvela unutra i zatvorila vrata.

"Ovuda", rekla je. Uzela je njegov kaput i uvela ga u dnevnu sobu u stražnjem dijelu kuće.

Allison se brzo odjenula u plavi kostim, spremna za jutarnju pressicu.

Harlev nije znao što bi rekao, iznenađen. "Izgledate - dobro."

Uspjela se malo nasmiješiti. "Što ste očekivali? Potrgan ogrtač, zamazane papuče i punu šaku tableta?"

Pocrvenio je od nelagode. "Stvarno ne znam što sam očekivao. Inače, želio sam vam reći da mislim da se loše ponašaju prema vama."

"Dogodile su mi se i gore stvari."

Trepnuo je, znajući daje to istina. "Također sam vam se htio zahvaliti."

"Zahvaliti? Na čemu?"

"Zbog načina na koji ste me sinoć branili. Vidio sam izjavu koju ste dali novinarima na aerodromu. Mogli ste me jednostavno okriviti za nespretno uhićenje. Umjesto toga, preuzeli ste odgovornost."

"Ne volim kad novinari obezvređuju dobre ljude. Velika je razlika između nesposobnog i talentiranog agenta FBI-ja kojeg sprečavaju autsajderi koji nastave upravljati istragom za svoju političku dobrobit."

"Ipak, trebalo je petlje za to što ste učinili."

Malo se nasmiješila. "I vama je trebalo petlje da dođete ovamo. Cijenim to. Ali ako ostanete ovdje još malo, samo ćemo jedno drugome stvoriti još više problema."

"To je vjerojatno istina. Ali postoji jedan problem koji bih htio riješiti prije nego odem. Kako ćemo nas dvoje ostati u vezi?"

"Kako to mislite?"

"Znate - kako ću vas obavještavati?"

"Harlev, suspendirana sam."

"To samo znači da mi više niste šefica. Alija sam još uvijek na čelu istrage i još nisam isključio mogućnost da postoji veza između otmice vaše kćeri i Kristenine. Zbog toga vas trebam unutra. Zbog činjenice da ste vi i vaš muž odlučili platiti Kristeninu otkupninu smatram vas nužnim igračem - suspendirani ili ne."

"Harlev, moju suspenziju naredio je predsjednik SAD-a. Ugrožavate svoju karijeru."

"Nije baš neka karijera, zar ne, kad dopuštam da netko drugi preuzme odgovornost za moje pogreške? Znam da ne mogu ništa učiniti da predsjednik povuče suspenziju. Ali možemo mnogo toga učiniti da ova istraga teče kako bi trebala."

"Kako fascinantno, gospodine Abrams. Nisam nikad vidjela vašu vražju stranu."

Ponovno se zacrvenio. Izgledalo je da ona ima neku vještinu kojom ga tjera na to. "Dvadeset i dvije godine u FBI-ju i nisam znao daje imam."

Osmijeh joj je blijedio dok je postajala ozbiljnija. "Baš smo Peter i ja razgovarali o cijeloj ovoj situaciji. Mislite li da otmičari još uvijek žele otkupninu?"

"Teško je za reći. Naši stručnjaci za analizu glasa sigurni su da čovjek koji je zvao jučer i dopustio Tanyi da razgovara s Kristen nije onaj koji je zvao vas i Tanyu u petak. Tip je rekao da će Kristen biti sigurna do poslije izbora, ali zbog medijske zbrke o jučerašnjem neuspjehom uhićenju, možda više nije tako zaštitnički."

"Što mislite da se događa?"

"Ta zbrka sugerira vrlo prevrtljivu situaciju, što povećava rizik ozljeđivanja djeteta. Vidim dva moguća scenarija, oba loša. Prvi, Kristen je već mrtva i nikad više nećemo čuti nijednog od ova dva pozivatelja. Ili drugi, držat će je živu, bar do sutra ujutro u osam kad će vas nazvati tip koji vas je zvao u petak. Nadajmo se da je to drugo. Ako nazovu zbog otkupnine, barem imamo priliku uhvatiti ih prije nego je ubiju. Ako ne nazovu - pa, shvaćate."

"Zvuči kao da ne mislite da će je pustiti čak i ako platimo."

Uzdahnuo je, nesiguran. "Plaćanje otkupnine kupuje malo vremena, možda dobijemo priliku da odugovlačimo. Mislim daje 24-satni period od ponedjeljka u osam ujutro do otvaranja izbora u utorak ujutro Kristenin najopasniji period. Ako je žele ubiti, željet će maksimalno utjecati na izbore, vjerojatno baciti njezino tijelo na ulaz Ministarstva pravosuđa ili na neko drugo dramatično mjesto. Ako želite još smanjiti vremenski okvir, rekao bih između osam ujutro i šest poslijepodne u ponedjeljak, tako da njezino ubojstvo bude glavna vijest na večernjim vijestima večer uoči izbora i glavna vijest na naslovnica u svim novinama u zemlji na dan izbora."

"Znači, kažete da i ako platimo, imamo najviše trideset i šest sati daje nađemo."

"Tako je, u osnovi."

"A ako ne platimo?"

"Mrtva je zasigurno za dvadeset i četiri sata."

Allison je skrenula pogled, razmišljajući kako je malo napravila u potrazi za Emily u više od osam godina truda. "Trideset i šest sati", rekla je tiho, pogledavajući u Harleva. "Neka nam Bog pomogne."

Allison nije gledala Harlevja kako odlazi. Znala je, bez gledanja, da je ulazio u ludilo Prvog amandmana izvan njezine kuće. Novinari su počeli vikati čim je izašao iz kuće. Zatvorena vrata jedva su utišala njihove povike. Allison je natočila još kave u šalicu, plašeći se izlaska van.

Telefon je zazvonio, preplašivši je. Bila je to njezina privatna linija, što je umanjilo broj mogućih pozivatelja na šaćicu - čak i manje, postoje Peter bio gore, a Harley je bio vani okružen hrpom gladnih kojota. Javila se mješavinom znatiželje i zabrinutosti.

"Halo."

"Gđo Leahy, ovdje Tanva Howe."

Allison je osjetila olakšanje, a onda neugodu - stvarao je trebala nazvati Tanyu. "Drago mi je što ste nazvali. Namjeravala sam vas zvati."

"Rekli ste mi da mogu nazvati ako mi bilo što treba. Pa, trebam neke odgovore."

Allison je sjela na barsku stolicu za pultom. Ton Tanyinog glasa bio je ozbiljan. "Mislite o onome sinoć?"

"Ne, mislim na danas ujutro. Uхватила sam agenta FBI-ja u mojoj kupaonici kako čupa kosu s majčine četke i kopa po njezinoj kozmetičkoj torbici."

Allison je sklopila oči, kao žena s migrenom. Toliko o diskretnosti, Harley, mislila je.

"Tanya, molim vas. Mogu objasniti."

Ubrzo joj je pričala o fotografiji s grimiznim slovom, poruci našaranoj crvenim ružem za usne, tragovima sline i potrebi za DNA uzorkom da se testira i usporedi. Zaobišla je neuhvatljivog Mitcha O'Breina, usredotočivši se na dvije osumnjičnice koje su zasad identificirali - od kojih je jedna bila njezina majka.

Allison je očekivala ljutnju, ali Tanya je polako odgovarala. Konačno je rekla: "Trebali ste mi reći što radite."

Ton joj je bio iznenađujuće razuman, zbog čega je Allison bilo malo lakše. "Zao mi je", rekla je Alison. "Iskreno, mislila sam da su šanse o upletenosti vaše majke tako male da vas nisam htjela uznemiravati."

"Imate pravo. Moja majka to nikad ne bi učinila. Čak i ako DNA potvrdi daje ruž bio njezin, to ne znači daje ona bila upletena."

"DNA testovi su vrlo pouzdani."

"Vjerujem da jesu. Ali to ne isključuje mogućnost daje netko uzeo majčin ruž i našarao poruku, bez njezinog znanja. Netko kao moj otac."

Allison je zastala. Odjednom su šanse o DNA podudarnosti bile veće. "To mi zvuči prihvatljivije."

Tanva je bila tiho, kao da o nečem premišlja. "Ili", rekla je tiho, "možda je netko napisao poruku s njezinim znanjem."

"Govorite li to zbog nečeg posebno?"

"Ništa značajno, ali dosta. Moj otac je svratio danas ujutro da me pita znam li što o tome da FBI istražuje smrt Kristeninog oca. Moja mama je dogovorila sastanak, što ne zvuči loše samo za sebe. Samo što je to napravila na lažan način. Očito je znala da me otac htio pitati za Marka, ali nije mi dala naznaku o cilju njegova posjeta. U stvari, uvjerala me da će to biti još jedan pokušaj pomirenja oca i kćeri. Nikad ne bih pomislila da će me tako zavesti, naročito zato što mi je kći oteta. Izgleda da otac ima veći utjecaj nad njom nego što sam mislila."

Allison je lupkala noktima po pultu, razmišljajući. "Tanva, ne želim vas tražiti da se igrate špijuna, ali postoji li način da se vaši otac i majka nađu i da ih samo promatrate? Da vidite kako se ponašaju jedno prema drugome i slušate što govore o Kristeninoj otmici?"

"To bi bilo teško. Moj otac je sad u punom zamahu kampanje."

"Mora negdje spavati noću. Možda bi mogao provesti noć s vašom majkom u nekoj spavaćoj sobi kod vas. Recite majci da biste voljeli da se obitelj okupi u vrijeme najveće krize."

"On i ja smo se jako posvađali danas ujutro. Sumnjam da će se ikad vratiti, čak i da ga i majka i ja tražimo."

"Vratit će se on. Ako ništa drugo, mislim daje slika obiteljskog zajedništva nešto što odgovara njegovoj kampanji. Da budem iskrena s vama, ne bi škodilo otmičarima da barem misle da se slažete. Pomislit će da su veće šanse da dobiju otkupninu."

"Je li ovo stvarno potrebno?"

"Došli smo do točke kad moramo učiniti sve što možemo i što brže možemo. Ako negdje u srcu osjećate da postoji i najmanja mogućnost daje vaš otac upleten u onu fotografiju s grimiznim slovom koju sam primila ili u otmicu vaše kćeri, onda mislim daje apsolutno potrebno da ga dovedete u položaj gdje ga možete promatrati, bar nakratko. Ne želim vas plašiti, Tanva. Ali i Harlev i ja mislimo da nam istječe vrijeme."

"Ne brinite se o plašenju mene", rekla je. "Više me se ne može preplašiti."

"Znam da je tako. Samo nemojte dopustiti da vas to paralizira."

Duboko je udahнула. "Pobrinut ću se za to", rekla je drhtavim glasom. "Nekako ću opet dovući generala ovdje večeras."

Kristen nije bila sigurna da je budna. Posljednje što je čula bio je onaj glas u uličici, strašan tip koji ju je uhvatio i rekao da mu više nikad neće pobjeći. Posljednje stoje osjećala bio je ubod igle u nogu, kao kad su je oni tipovi odvucli u kombi i dali joj injekciju od koje se onesvijestila. Međutim, ovaj put, san joj se činio još dublji, teži za otresti. Možda se ovaj put budila prije nego je lijek prestao djelovati. Možda se ovaj put dio nje nije želio probuditi. Kristen Howe se ne boji. Pomislila je, složila riječi u glavi, gotovo je mogla vidjeti svoju mantru ispisanu velikim, pahuljastim, bijelim slovima na vedrom nebu. Ali ona nije vjerovala, nije se mogla prisiliti da vjeruje. Ovaj put su ta mantra bila obične riječi, čak manje od riječi. Samo misli u zraku koje su prešle u dim i nestale na vjetru.

Osjećala se smrdljivo, ljepljivo, mokro. Onda joj je bljesak udario u oči iako su joj oči bile zatvorene. Još jedan bijeli bljesak, kao munja u ponoć koja rasvjetljuje tamnu sobu i onda te ostavi u tami. Otvorila je usta da uhvati kišne kapi na jeziku. Ali nije kišilo. I nije čula grmljavinu.

Pokušavala je otvoriti oči, ali kapci su bili preteški. Što je jače pokušavala, činili su se teži. Vidje bio jedini osjet koji ju nije slušao. Ostali su joj se polako vraćali. Okus, slankast. I miris je bio poznat. Kao meso. Crveno, krvavo meso.

Oblila ju je panika. Krvarim li?

Nemoguće. Nije ju ništa boljelo na cijelom tijelu. A krv je bila hladna - ledeno hladna, kao daje bila u hladnjaku. To je bilo! Bila je kao svinjska krv na satovima biologije kad ju je nastavnica izvadila iz hladnjaka u školskom laboratoriju, a učenici bi stavili kap na staklenu leću kako bi je proučili ispod mikroskopa. Ista svinjska krv koju je osjećala kad je onim dječacima ispala staklenka na pod.

Svinjska krv. Po cijelom njenom tijelu.

Još jedan bljesak, ovaj put još svjetliji. Plutala je. Ne samo u mislima, nego fizički. Oči su joj se počele otvarati, lijevo pa desno. Dvije uske pukotine, nenaviknute na svjetlost, nisu mogle formirati prizore.

Odjednom je kišilo. Topla voda obasipala joj je tijelo, ispirući ljepljivu, debelu smrdljivu masu s njezinog tijela. Para je ispunila zrak, više kao vrući tuš nego kiša. Vlažna toplina ju je uspavljivala. Oči su joj se opet sklapale, ali ne bez svijetlog trenutka. Posvuda bjelina. Bijele pločice iznad, bijeli zastor sa strane. Glatki bijeli porculan posvuda oko nje. Crvena mrlja oko odvoda na podu.

Još jedan ubod u nogu - ponovno ta igla. Zatim tama i povratak u blaženi san.

Bolje bila jača na kraju dana. Allison je sve radila površno od sinoćnjeg sastanka s predsjednikom Siresom, ne shvaćajući stvarne posljedice njene suspenzije. Napokon ju je počelo boljeti. Prijatelji su joj već izražavali saučešće. Neprijatelji su se smješkali i brusili noževe za studentsku verziju krvavih ožujskih ida.

Banda novinara izvan njezine kuće zadala je prvi udarac. Samo ju je nekoliko koraka dijelilo od ulaznih vrata do pločnika, ali činilo se kao kilometri. Daje Tajna služba nije pratila, možda ne bi nikad došla do limuzine. Vožnja do studija dala joj je malo mira, ali opet je nastao vatromet u političkom talk showu na ABC-ju, Ovaj tjedan u Washingtonu. Jedan otvoreni učesnik u diskusiji izgleda da ju je želio srediti.

"Zašto niste od početka ostali izvan istrage", pitao je izravno, "i jednostavno izbjegli cijelu raspravu o sukobu interesa?"

"Zanimljivo je što to pitate", rekla je hladno. "Osobito zato što ste me baš vi napali u prošlotjednim novinama zato što nisam činila više da spasimo Kristen Howe."

Odavde je krenulo nizbrdo. Još gore, ustvari. Kao da padate s litice.

Kako se stvari mijenjaju, mislila je. Prije četiri godine, njezino prvo pojavljivanje u nedjeljnom političkom talk showu praktički je frcalo od ljubavi - Allison Leahy, vošingtonska nova čudesna žena. Tada se čak i predsjedniku sviđala. Sjetila se njihovog prvog razgovora u njezinom novom uredu, samo dan ili dva nakon potvrde Senata. Fotograf je uslikao njih dvoje ispred kamina kako gledaju s divljenjem portret Roberta Kennedvja iznad kamina. Kasnije joj se predsjednik potpisao na fotografiju i napisao: "Jednog dana će se novi javni tužitelj diviti vašem portretu."

Nema šanse. Imala je tonući osjećaj daje njeno mjesto u povijesti sada znatno niže i manje važno, više kao podrum zgrade pravosuđa zabijen iza grupnog portreta bivšeg Nixonovog javnog tužitelja Johna Mitchella i njegovih, u zatvorsku odjeću odjevenih, urotnika u "VWatergateu."

U 22:00 limuzina ju je napokon vozila kući s aerodroma. Ispunila je nedjeljno poslijepodne kratkim pojavljivanjima u Phi-ladelphiji i New Jersevu te iznenadno ubačenog sastanka sa stratezima da odobri neke nove reklamne spo tove. Negdje između svega toga uspjela je nazvati Harleva da mu kaže o svom razgovoru s Ta-nyom Howe. Svidjela mu se ideja o ubacivanju generala u Tanyinu kuću, iako je imao aktivniju predodžbu kćeri - kao špijuna - nego je to Allison zamislila. Htjela je prepustiti Harlevu da razradi detalje, znajući daje Tanya žena koju niste mogli nagovoriti na bilo što što bi joj moglo biti neugodno.

"Da ih pregazim?" pitao je vozač FBI-ja.

Allison je pogledala kroz prednje staklo, otresavši svoje misli. Novinari su se još uvijek gomilali ispred njezine kuće čekajući njezin povratak. Htjela je reći da.

"U redu je. Nazvat ću Petera i reći mu da baci lonac kipućeg ulja s drugog kata."

Agent se nasmiješio, onda se pripremio za juriš divljih članova medija na auto. Uzbuđena lica i kamere nagurale su se na prozore auta, ali Allison je znala daje nitko neće vidjeti kroz zata-mnjena stakla. Oni su bili posvuda - naprijed, straga, s obje strane. Da se limuzina prestala kretati, skočili bi na haubu. Bio je to teatar apsurdna, to kako su vikali i buljili unutra, pritišćući noseve na staklo, pretpostavljajući daje Allison unutra i da sluša. Sjetila se podvodne predstave u Morskom svijetu, gdje možete sjediti sa sigurne strane zaštitnog stakla i gledati morske pse i barakude kako plivaju u bazenu.

Limuzina je stala točno ispred njezine kuće. Jedan od agenata FBI-ja silom je otvorio svoja vrata, progurao se do druge strane vrata i otvorio Allisonina vrata. S agentom sa svake strane došla je do željeznih vrata i požurila do ulaza. Jedan agent ostao je vani, a drugi ju je otpratio unutra.

"Hvala", rekla mu je. Bila je bez daha, iscrpljena. Tada je primijetila paket zataknut ispod agentove ruke.

Predao joj gaje. "Zajednički prijatelj zamolio me da vam ovo predam."

Znatiželjno gaje pogledala, uzimajući paket. Bio je umotan u smeđi papir, veličine kutije za cipele. "Što je to?" pitala je sa strahom.

"U redu je. Provjerio sam." Nasmiješio joj se, onda pozdravio za laku noć i izašao. Buka se pojačala kad su se vrata otvorila, a onda stišala na razinu razočaranja kad je gomila vidjela da je to samo agent FBI-ja.

Allison je ponijela paket u kuhinju i položila ga na stol. Natočila sije hladne vode u čašu i popila pola buljeći u paket. Malo joj je bilo jezivo. Tajanstven paket od "zajedničkog prijatelja". Ali znala je svog pratioca već šest mjeseci. Ako je rekao da ga je provjerio, onda sigurno je.

Potrgala je omot. Stvarno je bila kutija za cipele. Pažljivo je dignula poklopac i mekani papir. Zastala je.

Sto, dovraga?

Nasmiješila se kad je izvadila ružičaste, mekane papuče i onda se zahihotala. Kartica je bila na dnu. Otvorila je omotnicu i pročitala: "Nisam mogao pronaći potrgani ogrtač. Ne odobravam cijanidne tablete. Držite se. Harlev."

Srce joj je procvalo. Na trenutak se nije osjećala tako loše. "Hvala, Harlev", rekla je sa smiješkom.

Do 22:30 šupljina u Tanvinom želucu narasla je na veličinu kanjona. Allison je imala pravo. Samo je trebala pitati i otac bi joj došao.

Ne samo daje dolazio, nego je svima rekao za to, svagdje gdje je stao u nedjeljnoj kampanji. Okupljanje obitelji u vrijeme krize savršeno se slagalo s generalovom strategijom.

Tanva je ustala s kauča i upalila TV da vidi večernje vijesti. Daje čula još jednu sočnu vijest o tome kako general nakratko izlazi iz kampanje da bi bio uz svoju kćer sigurno bi povratila.

Čula je buku ispred kuće. Taj zvuk joj je već bio poznat, navikla se na njega, kao što bi se netko navikao na lavež psa ili zvonjavu zvonca na vratima. Stalno prisutni novinari su

oživjeli, označavajući dolazak posjetitelja. Došla je do prozora i provirila iza zastora. Dolazila je povorka crnih limuzina.

Tanva se trgnula na dodir ruke na ramenu. Njezina majka je povukla ruku i rekla: "Ponosim se tobom, Tanva. Važno je da se ti i tvoj otac držite zajedno u ovakvo vrijeme.

On je divan čovjek. On može biti prava podrška."

Buljila je naprijed, gledajući kandidata kako maše novinarima dok je prelazio po travi.

Osjećala je krivnju zbog zavaravanja majke jer joj nije rekla pravi razlog zašto gaje pozvala.

Ali Kristen joj je bila najvažnija.

"Tanva, činiš pravu stvar."

Okrenula se i pogledala majku u oči. "Da. Znam."

Zvono ju je prenelo iz snova. Tanva je skočila iz kreveta i provjerila svijetleće, prozirne brojke na satu na noćnom ormariću. 2:20. Srce joj je udaralo. Misao na kćer prošla joj je kroz glavu. Loše vijesti, plašila se. Samo su loše vijesti dolazile usred noći. Tako loše da telefonski poziv nije bio dovoljan. Morala ih je primiti osobno.

Nabacila je ogrtač i pojurila u dnevnu sobu. Agent FBI-ja koji je bio u noćnoj smjeni već je bio na vratima. Otvorio ih je. Tanva nije znala koga da očekuje, ali nije mogla skriti iznenađenje. Nije ga nikad upoznala, ali odmah je prepoznala glavnog stratega kampanje njezinog oca, iz novina i časopisa.

"Gospodine LaBelle?" pitala je tonom koji je zvučao kao: "Sto vi radite ovdje?"

LaBelle je ušao u predvorje, obraćajući se Tanyi najljubazni-jim južnjačkim naglaskom.

"Oprostite što smetam u ovo doba, gospođice Tanya. Ali moram hitno razgovarati s vašim ocem."

"Spava."

"Više ne", zagundao je general iz hodnika.

LaBelle je zatvorio vrata, spriječivši ulaz hladnog zraka. Pogledao je Tanyu i agenta FBI-ja.

"Žao mi je što vam dosađujem, ali možete li vas dvoje ostaviti mene i generala nasamo na kratko, molim vas?"

"Svakako", rekla je Tanya sarkastično. Ona i agent izašli su iz sobe, on u kuhinju, a ona u spavaću sobu.

General je zašao u predvorje, govoreći tiho da ga nitko ne čuje. "Što se događa?"

"Važno je. Nisam htio zvati telefonom da ne bi netko čuo. Hajde", rekao je dok je išao prema vratima. "Razgovarat ćemo u autu."

Howe se razljutio. "Vani je strašno hladno, Buck. I ima hrpa novinara - više nego obično otkad sam odlučio ostati ovdje. Što će si misliti? Izgledat će urotnički da se šuljam iz kćerkine kuće u pidžami usred noći i da dvojica muškaraca sjede na stražnjem sjedalu limuzine i razgovaraju u dva ujutro. Loše je već to što si došao ovamo."

"Gospodine, ovo je vrlo važno."

General se osvrnuo s bolnim izrazom lica. Agent FBI-ja pravio sije šalicu kave u kuhinji.

Novinari su bili na ulici. "Hajde, idemo", rekao je Howe. "Možemo razgovarati u gostinjskoj spavaćoj sobi."

General je vodio niz hodnik na drugu stranu kuće gdje je Natalie spavala. Tanvina soba bila je na drugom kraju hodnika. Tiho je koračao po parketiranom hodniku da je ne ometa. Šarke su zaškripale kad je otvorio vrata. Tanva je pretvorila tu spavaću sobu u kombinaciju gostinjske sobe i kućnog ureda. LaBelle je sjeo na kauč na razvlačenje. General je tiho zatvorio vrata, a onda sjeo na stolac ispred kompjutera.

"Reci", naredio je.

LaBelleovo lice bilo je zabrinuto. "Traže Mitcha O'Briena." "Tko traži Mitcha O'Briena?"

"FBI. Traže ga u Miamiu, njuškaju po marini, njegovoj kući, ispituju susjede. Nitko ne zna gdje je."

General je odjednom dobio onaj izraz lica - izgled vulkana na rubu erupcije. Duboko je udahnuo, kontrolirajući se. Ustao je sa stolice, kao da se uzdiže iznad LaBellea da mu bude lakše ispitivati ga. "Zna li FBI išta?"

"Ne znam. Mislim da nešto sumnjaju."

Počeo je polako koračati, prilagođavajući korak maloj sobi. "Što mogu znati ako nisu razgovarali s njim?"

"Teško je za reći."

"Možda bismo ih trebali potpuno smlaviti. Znaš, da sami objavimo priču o O'Brienu, kao što sam napravio s glasinama da se istraga fokusirala na moju kampanju."

LaBelle je odmahnuo glavom. "Mislim da to ne pali ovdje."

"Zašto ne?"

Uzdahnuo je. "Bilo bi potpuno drukčije da se stvar nije za-komplicirala na kraju. Mislim, bilo bi u redu reći da je Leahyjin bivši zaručnik došao k nama prije debate u Atlanti i rekao daje on dokaz da je javna tužiteljica prevarila muža. Činjenica da je htio pristati na detektor laži je još bolja. To je kao kad je Anita Hill pristala na detektor laži da dokaže navode o seksualnom zlostavljanju protiv Clarencea Thomasa. Problem je to što se naša priča počinje raspadati na detektoru laži."

"Ne moramo reći nikome daje pao na tome. Samo kažemo da je pristao na to. I točka."

"Preriskantno. Ne možemo to zaustaviti. Kad FBI ili mediji jednom uhvate O'Briena, sigurno će se saznati daje pao na detektoru laži i - još gore - da smo još proglasili Leahy preljubicom iako smo znali da on nije prošao."

"Još uvijek ne razumijem zašto je ta budala pristala na detektor kad je lagao daje spavao s Leahy."

"O'Brien je bio velika faca u kriminalnom pravu. Sigurno je vidio stotine klijenata koji su lagali i zavarali detektor laži. Vjerojatno je mislio da i on može."

General je prestao hodati. Upro je oči u LaBellea, ali je gledao kroz njega. Odjednom se vratio s mjesta kamo su ga misli odvele. "Jesi li razgovarao s O'Brienom?"

"Ne od detektora laži."

"Znaš li možda gdje bi mogao biti?"

"Baš i ne."

Zaoštrio je pogled. "Samo jedno možeš učiniti, Buck." "Što to, gospodine?" "Pronađi ga. Prije FBI-ja."

Natalie je ležala budna, želeći da se Lincoln vrati u krevet. Sinoć nije bilo pomirenja kojem se nadala. On i Tanva su se jedva pogledali kad je došao, a kamoli razgovarali. Natalie se nadala da će izdržati bar ovu noć razmišljajući o obitelji, bez ometanja njegovih kampanjskih stratega.

Trebala je znati bolje.

Vrata spavaće sobe su se otvorila. Zraka svjetlosti iz hodnika prošla je kroz mračnu sobu. Lincoln je tiho ušao i zatvorio vrata za sobom. Natalie je mirno ležala pod pokrivačem, gledajući ga dok je pažljivo prolazio kroz sobu, a da nije upalio svjetlo, slušajući kako se uvukao natrag u krevet pored nje. Vidjela je kako provjerava sat, a onda čula dubok uzdah iscrpljenosti.

Njezin glas probio je tamu. "Obećao si bez politike u Tany-inoj kući."

"Znam. Bilo je hitno."

Podigla se na lakat i pogledala ga. "Što je to bilo tako hitno?"

Okrenu se da je pogleda, gužvujući jastuk. "Kampanjska hitnost."

"Lincolne, prekršio si obećanje. Želim znati zašto."

"LaBelle je mislio daje hitno. Ispada da se više krije iza onih glasina o preljubu Leahy nego stoje otkriveno."

"Dragi Bože. Sve to o preljubu nije više uopće važno."

Prevrnuo se na leđa i udahnuo te stavio ruke ispod glave. "Imaš pravo, Nat. Za manje od dva dana tvoj Lincoln će postati predsjednik SAD-a."

Posegnuo je da uhvati njezinu ruku. Odmakla ju je izvan njegovog dosega. "Mislila sam na otmicu", rekla je oštro. "Optužbe o preljubu zvuče smiješno naspram onom što se dogodilo Kristen. Ne naspram tvom izboru."

Povukao je ruku natrag. "Ja - uh. Naravno da si to mislila. Samo sam tražio nešto što će ispasti dobro."

Ustala je iz kreveta, onda brzo obukla ogrtač i papuče i krenula prema kupaonici. Stala je na vratima, gledajući natrag u njega u tami. "Možda je vrijeme da prestaneš tražiti tu neku dobru stvar i počneš tražiti svoju unuku."

Čekala je očekujući da nešto kaže. Nedostatak odgovora učinio je sobu još mračnijom. Izašla je i krenula niz hodnik.

Tanva je mirno sjedila na podu, pored otvora za ventilaciju. Dovod zraka u glavnu spavaću sobu išao je kroz razdvojenu cijev. Dio je išao u njezinu sobu. Drugi dio išao je u gostinjsku sobu - onu koju je pretvorila u ured. To je u stvari bila Kristenina soba, ali njezina kći je htjela prijeći u drugi dio kuće nakon što je shvatila činjenicu daje, zbog cijevi, njezina majka mogla čuti sve samo prislonivši uho na otvor za ventilaciju u glavnoj spavaćoj sobi. Kristen je bila pametna djevojčica. Mnogo pametnija od djeda.

Tanva je pogledala telefon na noćnom ormariću. Htjela je nazvati Allison ili Harleva da joj objasne stoje čula, ali prvo je morala složiti misli.

Pronađi O'Briena - očeva naredba odzvanjala joj je u glavi. Stoje to značilo? Pronađi ga i razgovaraj s njim? Pronađi ga i ušutkaj? Pronađi ga i ubij?

Duboko je udahnula, stresla se na pomisao, pokušavajući ostati fokusirana. Prvo, Mark Bucklev. Mrtav na autocesti nakon što mu je njezin otac prijetio. Sad Mitch O'Brien. Očito se skriva od FBI-ja, a možda i od njezinog oca. Ili se skriva od ljudi koji rade za njezinog oca. Možda od istih ljudi koji su odveli Kristen.

Strašne mogućnosti odzvanjale su joj u glavi. Nije joj baš bilo jasno, ali ovaj se O'Brien logično uklapao u skandal s preljubom i fotografiju s grimiznim slovom o čemu joj je Allison pričala.

U svoj zbrci koja joj je prolazila kroz glavu, jedna stvar koja se isticala bila je sinoćnje upozorenje Harleva Abramsa. On ju je natjerao da špijunira svog oca. Moguće je, objasnio je, da bi, ako je Kristenina otmica politički motivirana, otmičari sad trebali biti zadovoljni i pustiti izbore da teku svojim tokom i ne nastaviti sa zahtjevom za otkupninom. To je bio najgori scenarij za Kristen. To joj je naređivalo da učini nešto više nego samo da sjedi i čeka. Trebali su neki prekršaj - nešto što će izvući otmičare iz skrovišta.

Pogled joj je skrenuo na fotografiju na ormariću. Njih dvije, ona i Kristen. Njihova posljednja zajednička slika.

Obrisala je suze i ustala. Bijes joj je kolao žilama, ali u bijesu je pronašla snagu.

Obukla je ogrtač i zakoračila u hodnik. Tračak svjetla dolazio je ispod vrata kupaonice na drugoj strani kuće. Njezina jadna majka i njezin mjehur veličine lješnjaka nesumnjivo su radili jedan od četiri ili pet izleta koje je, izgleda, radila svaku noć. Tanva se požurila kroz hodnik, posebno pazeći da tiho prođe pored FBI agenta koji je sjedio u kuhinji. Stala je ispred vrata kupaonice. Čula je listanje novina. Definitivno njezina majka.

Nastavila je niz hodnik, pored Kristenine sobe. Vrata su bila zatvorena; soba joj je bila osigurana kao mjesto zločina. Stala je pred vratima pored, pred sobom u kojoj su bili njezini roditelji. Tiho je otvorila vrata.

Soba je bila u mraku, samo je svijetlila budilica na ormariću i vodoravne zrake mjesečine koja je prolazila kroz sitne rolete na prozorima. Njezin otac je ležao na krevetu kraj prozora, krupan čovjek ispod teškog pokrivača. Tiho mu je prišla, stajući ispred kreveta da mu vidi lice. Duboko je spavao.

Približila se, onda kleknula pored njega. Ležao je na boku, obrazom na jastuku. Zgrbila se dolje dok nisu bili oči u oči i buljila mu u lice. Mogla je osjetiti njegov dah. Odjednom je osjetio njenu prisutnost. Oči su mu se otvorile.

"Ne miči se", rekla je hladnim, oštrim šapatom.

Ukočio se, kao da mu je uperila pištolj u glavu. "Što je, Tanva", pitao je zabrinuto.

"Čula sam tvoj razgovor s LaBelleom."

Razrogačio je oči. Bjeloočnice su narasle u mraku. Nije ništa rekao.

Prošaptala je. "Mislim da ni pred čim ne bi prezao da budeš izabran. Mislim da bi oteo vlastitu unuku da budeš izabran. A ako Kristen ne bude kod kuće prije nego se glasališta otvore u utorak ujutro, reći ću na nacionalnoj televiziji što mislim."

"Tanva", zagrcnuo se, "radiš veliku pogrešku." "Budi miran. Sad ja govorim."

Vrata su se otvorila. Natalie je ušla unutra, a onda zastala. "Tanya?"

Ona se polako ustala, zadovoljnog izraza. "Tata i ja smo samo malo pričali."

Natalie im je prišla i sjela na rub kreveta. "To je dobro. Trebali biste više pričati."

Tanva je pogledala majku, onda opet oca. "Nešto mi kaže da hoćemo. Mislim da imamo o čemu razgovarati."

"Divno", rekla je Natalie. "Znala sam daje ovo dobra ideja."

"To je odlična ideja, mama." Poljubila ju je u obraz, onda tiho prošla kroz sobu, zaustavivši se na vratima. "Laku noć, oče."

General se skoro ugrizao za jezik, oprezno, da ne kaže ništa pred ženom. "Laku noć, Tanya."

Vrata su se otvorila i ona je otišla.

Telefon je zazvonio točno u osam sati u ponedjeljak ujutro. Allison je bila odjevena i stajala kraj telefona, čekajući i nadajući se - ako ne i očekujući - pozivu. Zvono ju je ipak prepalo.

Podigla je slušalicu.

"Ovdje Allison."

Drhtav, prodoran glas dolazio je s druge strane. "Ovdje Kristen Howe."

Allison je brzo pritisnula tipku na telefonu koja je uključila FBI-jevo praćenje.

"Kristen, gdje si?"

Pauza, nakon koje je uslijedio onaj zakrinkani, mehanički glas - Kristen više nije bilo. "U neugodnoj situaciji. Kao i vi. Imate li novac?"

Pogledala je sat na zidu. Četrnaest sekundi. Zvučalo je kao još jedan poziv s mobitela, što je značilo da mora odugovlačiti kako bi FBI mogao otkriti poziv. "Da, imam. Ali želim čuti Kristen."

"Idite do starog internata, u deset sati. Uđite na Petoj ulici. Prođite kroz predvorje i izađite na ulici F."

Allison se naljutila na njegov ton. Glas je bio zakrinkan, kao i prije, ali nije zvučao kao onaj koji je zvao u petak i subotu. Zvučao je drukčije. "Dajte mi Kristen ponovno na telefon", rekla je. "Samo da budem sigurna daje živa."

"Čekajte na pločniku ispred zgrade na Petoj ulici. I donesite novac."

Namrštila se. Tko god da je zvao, nije bio glup - nije trošio riječi. "Želite da ja dostavim novac?"

"Da, vi. Osobno. Sami. Bez FBI -ja."

"Ne mislim da mogu izaći van neotkrivena."

"Naravno da možete. Suspendirana javna tužiteljca ne treba pratnju FBI-ja."

Pametnjaković, mislila je. "Ne brinem se za FBI. Novinari su ispred moje kuće."

"A Kristen Howe ima pištolj uperen u glavu. Mislite da imate problema? Riješite se novinara."

Budite tamo. Deset sati. Ako zakasnite, ona umire."

Počela je govoriti nešto - bilo što - da nastavi pričati s njim, ali linija je pukla.

Pogledala je na sat. Manje od četrdeset sekundi. "Kvragu", promrmljala je, znajući da vjerojatno nije bilo dovoljno da se locira poziv. Prekinula je snimanje i nazvala Harlevja Abramsa. On se odmah javio, nakon što je čuo cijeli razgovor.

"Čuli ste?" pitala je Allison.

"Da", rekao je. "Doista imate novac?"

"Ne kod sebe. Peter je nazvao svog bankara kod kuće jutros. Novac je u banci."

"Vjerujete li banci da će biti diskretna? Podizanje ovolike svote novca ne događa se baš svaki dan."

"Isplanirano je tako da ne bude toliko očito. Peter gaje prebacivao u manjim obrocima zadnjih nekoliko dana iz nekoliko banaka - od kojih su neke inozemne - na devet različitih računa vođenih pod nazivima devet različitih tvrtki kojima upravlja. Nitko osim Pe-terovog bankara neće znati da novac ide osobno nama. Rekla sam Peteru da ovo mora biti povjerljivo."

"Vjerujete njegovom bankaru?"

"Peter kaže da vjeruje."

Harlev je zašutio na kratko. "Ne morate platiti, znate." "Već smo odlučili." "Pojavio se jedan problem." "Kakav problem?"

"Prije dvadeset minuta me nazvao Lincoln Howe." "I?" pitala je nestrpljivo.

"Izgleda da se predomislio zbog nečeg. Rekao mi je da ako otmičari daju zahtjev za otkupninom, on i njegova žena će platiti."

Allison se ukočila. "Je li rekao zašto?"

"Samo da su mu neki bogati prijatelji ponudili novac i da se predomislio. Neće to staviti u javnost. Ništa više."

"Zašto mi niste prije rekli?"

"Allison, govorim otvoreno i iskreno. Howe mi je rekao da vam ne kažem, a upravitelj O'Doud mije naredio da poštujem njegove želje. Da otmičari nisu obnovili zahtjev, ne bi bilo potrebe da to znate. Govorim vam to sada zato što utječe na vas. Vi i Peter ne morate platiti." "Ali svejedno moram dostaviti. To otmičari očekuju. Ako promijenimo plan, ubit će Kristen." Harlev je zagundao: "To je prilično gadno. Ako Howe prikuplja novac, nisam siguran da će htjeti da vi to dostavite."

"Onda ćemo Peter i ja skupiti novac."

"To ništa ne rješava. Dovoljno je loše što vas zovu. Da postanete dostavljačica, još bi se zakompliciralo." "Što?"

"To je kao jedan slučaj koji je imao moj mentor 70-tih, kad je Jimmy Čarter pristao pregovarati s tipom koji je imao taoce, koji je zahtijevao razgovor s predsjednikom. Nije baš pametno dati nekome s vrhovnom moći da razgovara s nekim tko drži taoce. Ne možete odugovlačiti. Ne možete reći da se morate konzultirati s nadređenima prije nego pristanete na njihove zahtjeve.

"Kakvu moć ja imam, Harley? Suspendirana sam."

"To otmičarima nije važno."

"Slušajte, nećemo mijenjati otmičarev plan i dopustiti da ubiju Kristen. Razumijete?"

"Hej, dajte. Ja sam na vašoj strani."

Duboko je udahnula. "Oprostite. Nisam htjela biti gruba. Ali Howeov iznenadni povratak na otkupninu, ne zvuči mi baš dobro. Ne dvadeset minuta prije poziva otmičara."

"Ne možemo puno toga napraviti prije deset sati."

"Ne", složila se. "Ali bi vrijedilo na pet minuta popričati s Tanvom Howe."

Allison je razgovarala s Tanvom Howe, koja je poziv primila u privatnosti svoje spavaće sobe. U par trenutaka je Allison prepričala srž otmičarevog zahtjeva.

"Je li Kristen zvučala dobro?" bilo je prvo Tanvino pitanje.

Allison je zašutila. Htjela je biti iskrena, ali ne pesimistična: "Zvučala je prestrašeno, ali OK. Da budem iskrena, ne mogu znati sa sigurnošću daje to stvarno bila Kristen na telefonu ili je to bila snimka. Tražila sam da razgovaram s njom, ali nije mi ju htio dati."

"Znači, ne znate je li živa?" pitala je Tanva. "Moramo pretpostaviti."

"Ne želim pretpostavljati. Moram znati da je moje dijete dobro."

Harlev se ubacio: "Znat ćemo uskoro, Tanva." "Kad?"

Allison je rekla: "Žele da dostavim otkupninu u 10 sati."

"I", rekao je Harlev, "još nešto trebate znati. Vaš otac me zvao maloprije. Pristao je platiti otkupninu."

Tanva je zašutila, kao da hvata zrak. "Nemojte dostaviti."

"Molim?" pitala je Allison.

"Namjestili su vam."

"Namjestili?" pitao je Harlev. "Kako?"

Tanva je brzo ispričala svoj sukob s ocem prošle noći - njezin

zahtjev da će ga javno optužiti za Kristeninu otmicu ako se Kristen ne vrati kući do utorka.

"Zar ne vidite?" nastavila je. "Jutrošnji zahtjev za otkupninom i iznenadni pristanak mog oca da plati je prouzročen mojom sinočnjom prijetnjom. Otmičari su odlučili vratiti Kristen prije izbora samo zato što ih moj otac kontrolira. U isto vrijeme, pristaje platiti otkupninu tako da izgleda da nema ništa s njezinom otmicom ili povratkom. Po mom mišljenju, ovo samo potvrđuje njegovu upletenost."

Harlev je rekao: "Shvaćam što govorite, Tanva. Ali iz toga ne mora proizlaziti da je sve ovo sad uvjetovano sinočnjim razgovorom. Sjetite se, pozivatelj je u petak rekao da će nazvati Allison u ponedjeljak, u osam ujutro. Znači, jedina stvar koja je uvjetovana vašom svađom s ocem sinoć je njegova odluka da plati otkupninu - što samo po sebi nije tako optužujuće. Mislim, daje netko prijetio da će mi uništiti karijeru i ugled ako se Kristen ne vrati sigurno kući do utorka, vjerojatno bih i sam ponudio platiti otkupninu."

"Harlev ima pravo", rekla je Allison. "Daje vaš otac stvarno odgovoran za ovo, mislim da bi zadnja osoba za koju bi htio da dostavi otkupninu bila ja. Da se Kristen sigurno vrati, proglasili bi me herojem večer uoči izbora. Vratila bih se u utrku."

Tanva se podrugljivo podsmijehnula. "Zar ne shvaćate? Kristen se neće vratiti sigurna. Sve je to namještaljka. Morate razmišljati kao moj otac. Naravno da ne bi stvorio situaciju u kojoj biste vi bili heroj. Stavljaju vas u položaj gdje će stvari krenuti loše - vrlo loše - a vi ćete biti odgovorni."

Allison je čvršće stisla slušalicu, razmišljajući. "U redu, Tanva. Recimo daje namještaljka. Ali uzmimo u obzir mogućnost da je to namještaljka koja ide u drugom smjeru. Ne da se ubije Kristen nakon što predam otkupninu, nego daje ubiju ako ne predam. General Howe i njegovi ljudi sljedbenici klade se da će se ponijeti kukavički i odbiti dostaviti otkupninu. Kad odbijem, oni ubiju vašu kćer. Ako se to dogodi, vaš otac zna da me neće izabrati ni da hvatam pse, a kamoli za predsjednika."

Svo troje su utihnuli. Konačno, Harlev je rekao: "Objektive teorije su jednako vjerojatne."

"Od velike ste pomoći, gospodine Abrams."

"Tanva", rekla je Allison, "molim vas, slušajte me. Pogriješila sam prije osam godina jer sam slušala druge, a ne sebe. Ali nisam imala nikog tko je prošao kroz isto to. Ja sam to prošla. I još prolazim. Ne bih vam govorila što da radite da u srcu ne osjećam da je to prava stvar. Vjerujte svojim instinktima u ovome."

Tanva nije ništa rekla.

Harlev je pitao: "Tanva, što želite napraviti?"

Glas joj je podrhtavao, ali odluka se činila odlučna. "Što god Allison odluči. To ću učiniti."

"Hvala", rekla je Allison. "Ako dobijem ijedan glas ovaj tjedan, ovaj sam htjela."

"Nazovite me", rekla je Tanva. "Samo me informirajte."

"Hoću", rekla je Allison.

Tanva je prekinula. Harlev je ostao na liniji. "Dovodite se u opasnost, Allison. Trebali biste koristiti dvojnicu."

"Mislite da ćete za dva sata moći pronaći FBI-jeve agentice koje liče na mene i zavarati otmičare? Hajde, Harlev, uozbiljite se."

"Samo ne želim da vas ozlijede."

Htjela je puknuti, reći mu da ona to može, ali je stala. Nije bio bezobrazan. Samo zabrinut.

"Gledajte, Harlev, ako je ova otmica stvarno politički motivirana, onda me dostavljanje otkupnine neće dovesti u veću opasnost od one s kojom se predsjednički kandidat susreće svaki dan. Ako je netko htio ubaciti generala Howea u Bijelu kuću ubivši mene, mogao je to davno učiniti."

"Sranja se događaju, Allison. Mogu vas ubiti i ako to ne namjeravaju. I ne možete isključiti mogućnost da je ovdje više na stvari od nekog luđaka opsjednutog pobjeđivanjem. Možda su samo odlučni da ne dopuste da Lincoln Howe postane predsjednik, crnac ili bijelac, da izgubi od žene. Da bi postigli taj cilj, mogu ubiti i opoziciju. I mogu to učiniti uplićući je u lažnu dostavu novca."

Allison je na trenutak razmišljala. "Dosta o izborima. Jeste li isključili mogućnost povezanosti Kristenine i Emilvine otmice?"

Uzdahnio je, znajući što slijedi. "Ne."

"Naravno da niste. Mislite isto što i ja. Zašto bi inače otmičar želio da ja dostavim novac? Samo je jedan logičan odgovor. Zato što se ovdje ne radi o Kristen. Radi se o meni. A ako je o meni, onda postoji šansa da je i o Emily."

"Znači, dostavit ćete otkupninu." To je bilo manje pitanje, a više prihvaćanje.

"Što vi mislite?"

"Mislim da ću trebati odobrenje iz sjedišta. Vjerojatno od upravitelja."

"Onda ga nabavite", rekla je.

U devet sati Allison je oblačila kaput, spremna za polazak. Već je ostavila poruke svom kolegi u utrci i stratezima, objašnjavajući da prva žena na popisu neće moći provoditi kampanju danas, bar ne do popodne. Znala je daje bilo glupo ostaviti poruke, ali nije im mogla reći zašto otkazuje prijepodneva pojavljivanja, pa je zato namjerno izbjegla izravni kontakt s njima.

Mobitel joj je zazvonio u torbi dok je primala kvaku na vratima. Razmislila je. Taj broj otmičar nije mogao dobiti. Samo gaje nekoliko ljudi imalo. Oprezno se javila.

Bio je to njezin strateg za kampanju. "Kakvo je ovo sranje o otkazivanju?" izlenuo je Wilcox. Želudac joj se okrenuo. Znala je da ju je uhvatio. "Oprosti, Davide. Moram srediti neke privatne stvari."

"Privatne!" Izbori su sutra. Nije vrijeme za čišćenje zubiju."

"Davide, ako ne želiš da ti očistim radne sate, promijeni ton."

"Svima će nam se očistiti radni sati. Jedan moj pomoćnik mi je upravo faksirao sažetak jedne novinske priče. Slušajte ovo." Papiri su šuškali dok je čitao s faksa. "Washington - Uza sve glavne ankete koje pokazuju da je general Howe najmanje pet bodova u prednosti, anonimni izvor Bijele kuće javlja da je javna tužiteljica Leahy privatno dopustila poraz. Demokratski vođe su zabrinuti da će javna pojavljivanja Leahy u neodlučnim državama nauditi demokratskim kandidatima za Kongres. To što upućeni nazivaju nečuvenom potvrdom preciznosti modernih predizbornih anketa, glasači bi mogli vidjeti kako predsjednički kandidat poprima loš profil večer uoči izbora."

Allison se namrštila. "To je Howe. Znam da je on. To nije izvor Bijele kuće."

"Baš me briga i da je predsjednikov zlatni retriever. Bit je u tome da ako otkazeš još obveza, samo potvrđuješ ovu besmislicu. Ljudi će misliti da si odustala."

"Ne mogu ništa napraviti, Davide. Nisam dostupna ostatak jutra. Vraćam se popodne."

"Allison!"

"Raščisti sve do jedan sat. To je najviše što mogu napraviti. Nazvat ću te." Prekinula je poziv usred njegovog vrištanja, onda brzo nazvala Harleva Abramsa.

On se odmah javio. "Stoje bilo?"

Zvučala je ljuto, iako zapravo nije krivila Harleva. "Jeste li dobili odobrenje svojih nadležnih da ja dostavim otkupninu?"

"Jesam, rekao sam vam da hoću."

"S kime ste razgovarali?"

"Osobno s upraviteljem O'Doudom."

"Ima li šanse daje on razgovarao s Lincolnom Howeom?"

"Pretpostavljam daje. Ne znam. Zašto?"

"Otpuštaju me. Znali su da moram otkazati prijepodneвно pojavljivanje da bih odnijela otkupninu. A sada navodni izvor iz Bijele kuće kaže da se namjerno povlačim tako da ne mogu povući kongresne kandidate sa sobom na dno."

"Zašto bi Bijela kuća to rekla?"

"Nije to Bijela kuća, Harlev. To je Lincoln Howe."

"Mislite da je Lincoln Howe toliko zloban da bi dopustio da dostavite otkupninu i onda napravio političku strku zbog činjenice da to ne radite zbog kampanje?"

"Tko drugi?"

Njegova sumnja samo je potvrdila nedostatak drugih osumnjičenika. "Žao mi je, Allison. Ja se ne igram politike. Ja samo slijedim proceduru FBI-ja. Nisam mislio da vas mogu poslati da date otkupninu bez dopuštenja."

"Znam, niste vi krivi."

"Jeste li se predomislili glede dostavljanja?"

"Ne, naravno da nisam."

"Želite li to objaviti javnosti? Mislim, ako Lincoln Howe zna da ćete dostaviti otkupninu, možda više ne moramo tajiti vašu ulogu."

"Preriskantno", rekla je. "Ako to objavim, otmičari bi mogli misliti da želim od toga napraviti političku senzaciju. Mogli bi ubiti Kristen isti tren."

"Imate pravo. Ali jeste li sigurni da želite ovo obaviti?"

"Jesam, kvragu. Vidimo se za petnaest minuta." Ugasila je telefon i stavila ga natrag u torbu, onda se pripremila dok je otvarala vrata.

Neskladni zvukovi pogodili su je kao hladan jutarnji zrak. FBI-jev pratitelj dočekao ju je na ulazu. Otvorio je željezna vrata i odgurnuo novinare, raščišćavajući kratku stazu preko pločnika. Limuzina ju je čekala, već upaljena. Drugi agent unutra otvorio je stražnja vrata.

Allison je požurila uskim prolazom kroz gomilu i uklizala na stražnje sjedalo. Veliki mikrofon udario je njezinog FBI pratitelja u glavu, ali nitko to nije opazio. Bez prekida se jednolična vika novinara nastavila i kad su se vrata limuzine zatvorila.

"Gospođo Leahy!" vikali su. "Je li istina da ste obustavili kampanju?"

Allison se nije obazirala. Njezina limuzina je krenula, a kombiji medija bili su za njima prije nego su došli do prvog znaka stop na uglu. Vozač je krenuo ravno prema Federalnom trokutu uobičajenom brzinom, uobičajenom rutom, ne dajući naznake da želi zavarati medije. Stao je uz rubni kamen na aveniji Pennsylvania. Druga gomila novinara čekala je na stepenicama zgrade pravosuđa kao da se cijeli kamp magijom prebacio od njezine kuće na posao. Nagnuli su prema njezinom autu vrlo odlučno, kao slijepi štenci koji se spotiču jedan preko drugog da bi došli do majčinog mlijeka.

Vrata auta su se otvorila. Agent ih je vodio preko prepunog pločnika. Allison je držala ruku na njegovim leđima dok su išli prema ulazu. Masivna mjedeno-staklena vrata su se otvorila i novinari su se ugorali unutra. Allison i njezini pratitelji projurili su pored osiguranja. Šerifi i

detektori metala zaustavili su marširajuće novinare. Drugi šerif je zadržavao dizalo za javnu tužiteljicu. Allison je ostavila svoje pratitelje za sobom i pritisnula gumb za peti kat. Vrata su se polako otvarala jer je zgrada bila stara pedeset godina, kao i njena dizala. Vrata su se otvorila na petom katu. Harlev je čekao u predvorju.

"Vani", rekla je. "Vani je kao da su Beatlesi na stadionu Shea."

"McCartnev je igrao za Metse?" zezao se.

"Čuvajte se, Abrams. Nisam toliko starija od vas."

Nasmijao se dok je oblačio kožnu jaknu, onda se uozbiljio. "Spremni?"

Allison je kimnula i vodila do privatnog dizala - takozvanog dizala Marilvn Monroe koje je vodilo od ureda javne tužiteljice do podruma zgrade pravosuđa. Allison je pozvala dizalo i vrata su se otvorila. Ona je prva ušla, onda Harlev i vrata su se zatvorila za njim. Motor je zujao dok su se spuštali kroz okno. Stajali su jedno kraj drugoga, gledajući u osvijetljene brojke iznad vratiju.

"Znate", rekao je Harlev, "čuo sam da su JFK i Marilvn Monroe koristili ovo dizalo kad je njegov brat bio javni tužilac."

Lagano se nasmiješila. "Da, čula sam to."

"Pretpostavljam da, ako su predsjednik i najpoznatiji svjetski seks-simbol mogli ulaziti i izlaziti iz ove zgrade da ih nitko ne vidi, možemo i mi."

"Teoretski, još mogu biti predsjednica." Uputila mu je vragolasti pogled. "Onda ste vi seks-simbol."

Opirao se, ali je svejedno pocrvenio. Trepnuo je i skrenuo pogled.

"Usput", rekla je, "hvala na pahuljastim papučama. I poruci." "Oh, to nije bilo ništa. Samo sam vas htio malo razvedriti."

"I jeste." Čekala je da je pogleda i oči su im se opet srele. "Vrlo ste dragi, Harlev. I zgodni. Niste tipičan FBI-jevac, tvrdokoran bivši marinac. Mislim da biste znali usrećiti ženu."

Slegnuo je ramenima. "Pa, možda."

Podigla je obrve. "Nadam se da ćete pronaći neku koja nije već udana."

Dizalo je stalo. Harlev se ukočio, kao da gaje netko udario u prsa.

Rekla je: "Ne želim biti zlobna. Ali tako je."

Vrata su se otvorila i Allison je izašla. Boja se slila niz Har-leaveve obraze kad je javna tužiteljica otišla ravno do svog muža i poljubila ga.

Harlev je duboko udahnuo, praveći se da ih nije vidio. Dok je izlazio iz dizala, primijetio je mali metalni kovčeg kraj Peterove noge. "Je li sav novac tu?" pitao je vrlo poslovno.

"Sve je tu", rekao je Peter, držeći ženinu ruku. "Želite li ga prebrojiti, gospodine Abrams?"

Harlev se naljutio na taj ton. Rekao je to kao da govori nekome tko mu se ne sviđa. I kao da je stisnuo Allisoninu ruku kad je to rekao - posvojna stvar, vrlo teritorijalna. Možda je vidio papuče i poruku, što bi objašnjavalo Allisonino ponižavanje u dizalu. Možda mu se samo nije sviđalo što Harlev provodi toliko vremena s njegovom ženom ili kako ju je Harlev promatrao. Možda si samo paranoičan. "Ne", rekao je Harlev. "Ne trebam prebrojiti."

Peter je rekao: "Čujem daje general Howe konačno ponudio platiti otkupninu. Znači li to da ćemo dobiti novac natrag?"

"Vjerojatno", rekao je Harlev. "Ali ako sve prođe dobro, to neće biti važno. Naš primarni cilj je da spasimo Kristen, ali se nadamo da ćemo uhvatiti i otmičara."

"Sto znači da ćemo dobiti novac natrag?"

"Da", rekao je Harlev. "Da ne spominjemo i Allisonin siguran povratak."

"Sto bi to trebalo značiti, gospodine Abrams? Mislite da uzimam ženinu sigurnost zdravo za gotovo? Pa, ne, kompa. Ne kad je u rukama nekog 'Kevstone Kopa' koji napada krivu kuću u Na-shvilleu."

"Peter, molim te", rekla je Allison.

"U redu je", rekao je Harlev. "Mislim da sam to zaslužio."

Allison je primila muža za ruku, smirujući ga.

"Harlev, možete li nas ispričati na trenutak?"

Harlev je oklijevao. Vremena je bilo malo, ali znao je da u stvari ne traži dopuštenje. "Čekat ću pored vrata. Ako nemate ništa protiv, zašto ne odete u kupaonicu tamo prijeko da vam muž pomogne da obučete pancirku. Ne želim da idete nezaštićeni."

Drugi agent dodao joj je pancirnu vestu. "Ovo nosite ispod odjeće", rekao je.

"Znam. Već sam je nosila jednom." Uzela ju je, onda s Pete-rom otišla u kupaonicu i zatvorila vrata. Govorila je dok se skidala.

"Jesi li uz mene ili nisi, Peter?" pitala je dok mu je davala svoju košulju.

"Naravno, uvijek sam uz tebe."

"Da, riječima." Gurnula je ruke u pancirnu vestu, pričvrstila remenčice sa strane i ugurala preklope u hlače. Pogledala ga je u oči. "Uvijek kažeš pravu stvar. Reci mi što osjećaš. Misliš li da sam luda što ovo radim?"

Skrenuo je pogled, uzdišući. "Gledaj, oboje znamo da je jedina šansa da Allison Leahy bude izabrana za predsjednicu da američki narod vidi daje učinila sve da spasi Kristen Howe. To uključuje i pristajanje na otmičarev zahtjev da ona dostavi otkupninu. Ne, ne mislim da si luda."

Naljutila se. "To je više od politike, Peter."

"Znam. Oprosti."

Zakopčala je košulju preko veste. Dobro je pristajalo. Harley je kucao na vrata. "Ne želim smetati", rekao je, "ali stvarno moramo krenuti."

Pogledala je Petera. "Nećeš mi poželjati sreću?"

Klimnuo je, onda joj predao kovčeg pun love. Dodirnula mu je ruku dok gaje uzimala i namignula. "Sigurno ću ti poslati razglednicu iz Švicarske."

To je zaslužilo osmijeh.

Otvorila je vrata i brzo izašla, hodajući uz Harleva bez uspostavljanja kontakta očima. Harlev ju je pratio do požarnog izlaza, koji je vodio do stepenica koje će ih odvesti do uličice.

Harlev joj je dao modernu zimsku kapu. "Nosite ovo cijelo vrijeme", rekao je. "U njoj je radio. Moći ćemo vas pratiti dok idete kroz grad i bit ćemo u stalnom kontaktu. Kodiranje tako da frekvencija ne može biti presječena. Samo normalno govorite, čut ćemo vas."

Namrštila se. "Koliko će normalno izgledati žena koja hoda gradom i priča sama sa sobom?"

"Hej, u Washingtonu smo. Svi su na rubu toga da postanu beskućnici."

"Imate pravo."

Predao joj je plavi kaput koji nije izgledao kao onaj u kojem je ušla u zgradu - nije sličilo ničemu stoje ustvari nosila. Odgovarajući šal oko vrata i velike tamne naočale za sunce davale su opći dojam. "Ideja je", rekao je Harlev, "da vas prerušimo, a da to ne izgleda kao očita krinka. Želimo da vas otmičari prepoznaju. Ali nitko tko ne zna da ćete biti ondje, ne bi vas trebao prepoznati."

Obukla se i pogledala Petera. "Što misliš?"

"Hodao bih uz tebe, neznance."

"Dobro", rekao je Harlev. Pogledao je na sat. 9:30. "OK. Vrijeme je da kreneš."

Allison je pogledala Petera. Njegov osmijeh je izgledao malo nervozno, ali i njezin.

Pozdravili su se bez riječi.

Harlev je otvorio vrata. Ušli su unutra, ostavljajući Petera za sobom. Brzo su hodali po betonskim stepenicama do auta koji je čekao u uličici. Stražnja vrata su se otvorila. Allison je uskočila unutra, a Harlev za njom. Stakla su bila zatamnjena, onemogućavajući bilo kome da vidi unutra. Karavan se polako kretao po uličici da ne privuče pažnju. Skrenuli su u Devetu ulicu i prešli aveniju Penn-sylvania. Allison je pogledala lijevo. Novinari su se još rojili ispred glavnog ulaza u zgradu, čekajući da izađe.

Skrenula je pogled, koncentrirajući se na svoju misiju.

"Ostaviti ćemo vas u F ulici", rekao je Harlev, "za slučaj da otmičari nadziru mjesto sastanka. Sami ćete ići po F ulici, četiri bloka do Pete ulice. Tamo je internat. Morate slijediti upute otmičara iz pisma. Postavili smo agente po cijelom putu, unutra i izvan zgrade."

"Gdje ćete vi biti?" pitala je.

"Bit ću u kontaktu s vama putem radija iz sjedišta, iz Operativnog centra. Bar šest agenata će vas imati na oku cijelo vrijeme. Nećete znati gdje su. Ako vam se nešto učini čudnim ili opasnim, javite. Vaš jedini posao je da ostavite novac i izvučete se sigurni. Mi ćemo obaviti ostalo."

Auto je stao na semaforu Devete i F ulice.

"Sretno", rekao je Harlev.

Zgrabila je kovčeg i kimnula, onda otvorila vrata i izašla.

Jednoličan niz automobila prolazio je raskrižjem. Pločnici su bili puni pješaka. Poslovni ljudi s aktovkama marširali su s ciljem. Turisti s kamerama razgledavali su znamenitosti. Gradska buka podsjetila ju je daje život tekao pored nje uobičajeno. Znala je daje FBI promatra. Možda su je i otmičari promatrali. Cijeli svijet ju je mogao gledati, ali to ne bi promijenilo ono što osjeća.

Tanva Howe je oblačila cipele, sjedeći na rubu svog kreveta, kad je vidjela majčin izraz lica u ogledalu. Okrenula se, zabrinuta zbog tog bolnog izraza.

"Sto nije u redu, mama?"

Natalie je ušla u sobu i zatvorila vrata. "Upravo sam došla iz trgovine. Buck LaBelle me zaustavio na parkiralištu."

Još se više zabrinula. Nije bila rekla ništa majci o značajnom razgovoru koji je sinoć čula.

"Stoje htio?"

"Rekao mi je što si učinila, Tanva. Kako si sinoć prijetila ocu."

"Je li ti samo to rekao? Da sam prijetila?"

Natalie se namrgodila, onda joj prišla i sjela kraj nje. "Tanva, znam daje ovo mučno za tebe. Ali predodžba da možeš vratiti Kristen prijeteći svom ocu je ludost."

"Kako to možeš reći, mama?"

"Udana sam za tvog oca četrdeset godina. Eto kako."

Tanva je stisnula oči. "Jesi li znala da je namjerno zablatio ugled Allison Leahy s onom lažnom optužbom o preljubu? On i LaBelle su sve zakuhali s nekim tipom Mitchem O'Brienom."

Nervozno je trepnula.

"Jesi li znala da FBI traži O'Briena? Nitko ga ne može pronaći."

Ruke su joj se počele tresti. "Ja - ja ne trebam to znati."

"Jesi li znala daje naredio LaBelleu da pronađe O'Briena prije FBI-ja?"

"Tanya, molim te."

"Jesi li znala daje prijetio Marku one noći kad je poginuo u takozvanoj prometnoj nesreći?"
Prekrila je uši. "Tanya - "

"Jesi li znala da, kad sam bila trudna, mi je naredio da pobacim?"

Skočila je na noge. "Ne želim to slušati!"

Tanya se ukočila od hladnog glasa, očiju punih sumnje. "Kvra-gu, mama! Upravo si tako uspjela ostati udana za to čudovište. Zanimajući druge žene, bordele u inozemstvu. Odbacujući istinu. Niječući njegovu prevaru."

"Prestani! To te se ne tiče."

"Samo me poslušaj, molim te."

"Ne! Ti slušaj mene. Gospodin LaBelle te čeka. Idi ga vidjeti - odmah."

Prepala se, zbunjena. "Čeka me? Gdje?" "U svom hotelu."

"Sad si njegov glasnik?"

Glas joj je podrhtavao. "Volim te, Tanva. Volim i Kristen. Ali neću mirno stajati i gledati kako uništavaš očeve snove s ovom ludom teorijom da je on odgovoran za Kristeninu otmicu. Sad idi k gospodinu LaBelleu. Čeka te u fitness-centru na drugom katu hotela. I ponesi kupaći kostim. Naći ćete se u vrućoj kupelji."

"Vruća kupelj? Kakva je to glupost?"

"Želi biti siguran da nisi ozvučena, a jedini način da se u to uvjeri je da si do grla u vrućoj vodi. Misli da možeš uzeti nešto iz razgovora i upotrijebiti to protiv svog oca. Jednostavno ti ne vjeruje. I neka mi Bog oprost, ali ne krivim ga."

"Zaboravi. Ne idem nikuda."

Natalie se jako uozbiljila. "Da, ideš. Gospodin LaBelle me uvjerio da će ti ovo biti najvažniji razgovor u životu. I vjerujem mu."

Trnci su joj prošli niz kralježnicu. Odjednom je željela ići. "I ja, majko. Nekako, i ja."

Allison je stala na Petoj ulici, između F i G ulica. Ogromna, ciglena zgrada internata uzdizala se ispred nje.

"Ovdje sam", rekla je u mikrofon, nastojeći da ne pomiče usta preočito.

Harlevov odgovor zazujao joj je u uhu. "Imamo vas. Idite unutra."

Pogledala je na sat. Imala je deset minuta da prođe kroz zgradu i izađe natrag u F ulicu. Nije bila sigurna zašto su otmičari htjeli da prođe kroz nju kad je mogla ići i oko nje. Možda su promatrali i htjeli se uvjeriti da će ići kamo je pošalju. Ili su možda samo imali smisao za poeziju i igrali se sa ženom koja je sanjala da bude predsjednica. Zgrada internata je bila mjesto svakog predsjedničkog ina-uguracijskog bala od izbora Grovera Clevelanda.

Allison se popela po prednjim stepenicama i ušla u širok otvoren atrij - jedan od stvarno sjajnih gradskih interijera. Osam centralnih korintskih stupova bili su najveći u svijetu, visoki dvadeset i dva metra. Ožbukano kućište bilo je obojeno da slični sienskom mramoru i cijela zgrada je izgledala kao da je bila inspirirana strahopoštovanjem prema talijanskoj renesansi. Dok je prolazila ispod kupolastih stropova, osjećala se malenom prema tome svemu - fizički, ne osjećajno. Veliki i vječni okolni prostor činio se kao da prkosi važnosti bilo kojeg čovjeka koji radi bilo što u bilo kom trenutku. Međutim, Allison se nije uplašila.

Ovo je bilo važno.

Izašla je sa strane, ravno na F ulicu. Opazila je hidrant koji joj je otmičar bio spomenuo preko telefona. Stajala je na rubnom kamenu, samo nekoliko metara od hidranta, čvrsto držeći kovčeg u ruci.

Čula je Harlevov glas. "Samo tu budi. Gledamo te."

Telefon u govornici pokraj rubnjaka je zazvonio. Nekoliko pješaka je prošlo pokraj, ignorirajući ga. Allison je razgledala, nesigurna što da napravi. Pogledala je na sat. Točno deset sati.

"Javi se," rekao joj je Harlev.

Prišla je telefonu i podigla slušalicu. "Halo."

Brzi odgovor, dubok glas. "Prijeđi F ulicu do Trga pravde. Čekaj kod spomenika policije."

Linija se prekinula.

Stresla je glavu zbunjeno, onda se obratila Harlevju. "Jeste li čuli?"

"Jesmo. Nastavite. Još vas promatramo."

Pogledala je niz pločnik, ne uočivši ništa sumnjivo. Dobra pokrivenost, mislila je, onda prešla F ulicu.

Trg pravde bio je točno to stoje ime govorilo, središte okružnog sudstva, dom gradske i federalne sudnice. Spomenik policije, koji je pozivatelj spomenuo, morao je biti Spomenik pripadnicima nacionalnih policijskih snaga, metar visok zid na kojem su bila imena više od 15.000 američkih policajaca koji su ubijeni na dužnosti od 1794. Allison je prisustvovala

posveti 1991. Još jedan smisao za poeziju, mislila je - ne tako prikrivena poruka da, ako su je policajci pratili, moglo bi biti još nekoliko imena više na zidu.

Stala je kraj ploče blizu sredine zida. Iza nje zazvonio je telefon.

Ovaj put nije oklijevala s javljanjem. "Što sad?" "Vidite podzemnu željeznicu?"

Okrenula se, tražeći. Visoki, smeđi putokaz s oznakom "Me-tro" bio je udaljen dvadeset metara. "Da."

"Idi pokretnim stepenicama dolje. Kreni crvenom linijom, vlakom za Wheaton, do stanice Forest Glen. Izađi i čekaj na platformi."

"Koji vlak?" brzo je pitala, osjećajući da će poklopiti. "Idu svakih pet minuta."

"Sljedeći vlak", odgovorio je. "Kreće deset minuta nakon punog sata. Nemoj ga propustiti. Ili će Kristen platiti."

Linija se prekinula.

Brzo je poklopila i pažljivo promatrala, pitajući se koji su, od svih ljudi koji su bili na trgu, FBI-jevci.

"Jeste li čuli?" pitala je Harleva.

"Jesmo. Ostanite tu. Ne želim da idete u podzemnu."

Krenula je prema ulazu u stanicu. "Ne mogu čekati. Vlak kreće za tri minute."

Brzo je hodala, gotovo trčala, dok nije došla do stepenica koje su vodile u tunel. Hodala je brzo po njima, ubrzavajući silazak. Bilo je malo zastrašujuće slijediti otmičareve upute da uđe u, praktički, veliku rupu u zemlji. Ali nije prestala razmišljati. Odjednom joj je zakrčalo u uhu.

"Harlev?" pitala je.

Još jednom je zakrčalo, ali Harlejev glas se gubio. Onda je kliknulo kao da mijenja radijsku frekvenciju.

"Allison, čujete li me?"

"Slabo."

"Gubimo kontakt između razine tla i podzemne željeznice, i samo se pogoršava. Forest Glen je najdublja stanica u podzemnoj željeznici - dvadeset i jedan kat ravno dolje niz okno dizala. Nema čak ni pokretnih stepenica. Neću moći razgovarati s vama. Vratite se."

"Neću se vratiti."

"Kvrugu, Allison, ne želim da ste sedamdeset metara ispod zemlje s nekim luđakom."

"Onda pošaljite nekog sa mnom."

"U redu, poslat ću agente da glume putnike."

"Požurite se. Ukcavam se na vlak za devedeset sekundi. " "Allison..." Glas mu se prekinuo. Radio je crknuo.

Sišla je s pokretnih stepenica i požurila prema strojevima koji su prodavali putne karte. Red je bio dug i polako se pomicao. Pojurila je do nekog starca na početku reda i dala mu novčanicu od dvadeset dolara.

"Kupite mi kartu i možete zadržati ostatak", rekla je užurbano.

Ljudi otraga su je mrko pogledali i zagundali. Starac je zgrabio novčanicu i ubacio je u aparat. Karta je bila samo nekoliko dolara. Allison mu je ostavila ostatak, kao što je obećala, i zgrabila putnu kartu. Vlak je dolazio dok je jurila preko okretišta koje je vodilo prema platformi. Gurala se kroz gužvu i stala pred bljeska-jućim svjetlima na rubu platforme, čekajući da se vrata otvore. Pogledala je na sat. Točno 10:10. Definitivno je to bio taj vlak. Misli su joj se vrtjele po glavi. Mogla je odustati i riskirati da će otmičari ubiti Kristen ako se ne pojavi na stanici Forest Glen. Ili može samo nastaviti.

Začula se zvonjava koja je označavala da će se automatska vrata vlaka zatvoriti. Progutala je knedlu i ušla unutra, nadajući se daje FBI negdje blizu. Vrata su se zatvorila i vlak je krenuo. Pogledala je kroz prozor. Panoi i znakovi postajali su nejasni kako je vlak ubrzavao, onda je vidik postao mračan kad su ušli u mračni tunel u najnižoj točki ispod grada.

Okrenula se i pogledala po unutrašnjosti. Pitala se je li itko od putnika bio FBI-jevac. Pitala se je li netko bio otmičar.

Sad nema povratka, mislila je.

Tanva se odvezla u hotel na stražnjem sjedalu majčinog auta, sklupčana na podu, skrivena od pogleda javnosti zatamnjanim, neprobojnim staklom. Nije mogla ići svojim autom daje ne prate novinari. Jedini način da izađe bio je da uveze drugi auto u garažu, zavuče se na stražnje sjedalo i da netko drugi vozi auto kroz gomilu na prilazu kuće.

Stigli su u hotel u 9:30 po nešvilskom vremenu. Vozač je čekao u autu dok je Tanva krenula ravno prema fitness-centru. Propusnica ju je čekala na recepciji. Stavila je kaput u ormarić i brzo se presvukla u kupaći kostim. Poslužitelj joj je ponudio frotirni ogrtač koji je nosio monogram hotela Opry Land.

"Hvala", rekla je Tanva dok gaje oblačila. "Samo tražim vruću kupku."

"Ravno kroz ona vrata", odgovorio je poslužitelj.

Zastala je da se sabere, onda gurnula vrata. Prostorija je bila mala, ali ogledala na zidovima činila su je većom. Granitne keramičke pločice okruživale su osmerokutnu vruću kupku. Sunce je ulazilo unutra zbog čega su mjehurići na vrhu kupke blještali. Tanva je osjećala vrućninu koja je izlazila iz kade, ali ipak se naježila kad je ugledala Bucka LaBellea.

"Uđite", rekao je. Bio je u vodi do pazuha, a njegov debeo vrat dizao se iznad vode kao stari panj iz močvare. Njegove ruke su se mlohavo protegnule duž grede. Glava mu je bila udobno zabačena natrag, odmarajući se na previjenom ručniku iza vrata.

Tanva je stala na rub kade i skinula ogrtač. Njezin jarkožuti kupaći kostim je malo previše otkrivao nego što je htjela u ovim prilikama. Uхватила gaje kako zuri u ogledalo, kao pristavi tinejdžer koji viri u žensku svlačionicu.

"Čini se da malo vježbate, ha, Tanva?"

Ignorirala ga je, spuštajući se u kadu i gledajući ga na razini očiju preko pjenušave vode.

"OK, ovdje sam. O čemu se radi?"

Pohotni osmijeh blijedio je na njegovom licu. "Vaš otac mije rekao o vašem sinočnjem razgovoru. Ne znam što ste mislili da ste čuli da govorimo, ali očito ste krivo shvatili."

"Znam što sam čula. Nema nesporazuma. Iskoristili ste Mitcha O'Breina da napravite lažan skandal o preljubu, a sad ga želite ušutkati prije nego ga FBI pronađe."

"Vaš otac je samo htio da ga pronađemo i urazumimo."

"Ne vjerujem vam."

"Pa, bolje vam je da nam vjerujete."

Pogledala gaje hladno. "Ili što, gospodine LaBelle?"

Izašao je iz vode i sjeo na rub. Tijelo mu je bilo crveno od vrućine. Lice mu je bilo još crvenije, miješano s ljutnjom. "Slušajte, možete biti kći generala Howea, ali pustimo to na stranu. Krajnja linija je da ste nam prijetili - svom ocu, meni, cijeloj kampanji. Sada, moj posao je da reagiram na prijetnje."

"Je li on upleten u otmicu, gospodine LaBelle, ili nije?"

"Otkud vam ta ideja?"

"Zbog mnogo sitnica. A sve se slažu u jednu stvar. Moj otac bi učinio sve da postane predsjednik."

"To je apsurdno. Da je to istina, zašto bi unajmio nekog da otme njegovu unuku? Zašto samo ne bi unajmio nekog da ubije Allison Leahy?"

"Pa, na primjer, da ne bude preočito. Ljudi bi mogli odmah posumnjati da on stoji iza toga. A što je još važnije, ako poznajete mog oca, znate da ne želi beznačajnu pobjedu nad mrtvim protivnikom. On želi mandat. Želi da ga izaberu za predsjednika, čak i ako to podrazumijeva ubijanje vlastite unuke - sve za pobjedu, sve dok se čini daje njegova pobjeda bila poštena."

"Vi ste ljudi, znate?"

"Možda. Ali ako se moja kći ne pojavi do sutra ujutro, ova luđakinja će ići na televiziju da kaže svima što misli da se stvarno dogodilo."

Oči su mu zasjale. "Baš kako je vaš tata rekao. Samo pravite nevolje."

"Ja nisam ovo napravila. Vi ste."

"Sranje. Uzeli ste jedan razgovor iz konteksta i upotrijebili ga da ucjenjujete oca da napravi što god treba da vrati vašu kćer prije izbora. Trebao vas je dobro pretući. Ali on je predobar čovjek, njegov jedini odgovor je da će sakupiti otkupninu od milijun dolara. To je velikodušan potez s njegove strane. A možda će to čak pomoći da vratimo Kristen. Ali dopustite da budem iskren. Vi i vaše prijete vriedaju mnoge ljude, ne samo vašeg oca - ljude koji su, dosad, osjećali sažaljenje zbog vas i vaše kćeri. Ako nas zajebavate, nećemo biti tako dobri."

"Ne usuđujte se prijetiti mojoj kćeri."

"Ne", rekao je ledenim pogledom. "Prijetim vama." Naslonio se i pritisnuo prekidač, umirujući vodu.

Mnoštvo ljudi je ušlo i izašlo na podzemnim stanicama između Trga pravde i stanice Forest Glen. Allison se premjestila sa svog mjesta na desnu stranu prolaza, treće sjedalo od kraja. Imala je jasan pogled na cijeli vagon. Nekoliko praznih mjesta, ali većina je bila zauzeta. To je bila tipična mješavina vošingtonskih putnika. Kupci s vrećicama iz elitnih dućana. Tinejdžeri u vrećastoj odjeći, slušajući kroz slušalice, najvjerojatnije rap. Poslovni ljudi koji su čitali "Washington Post" ili najnoviji bestseler neke posrnule vošington-ske zvijezde. Allison je diskretno gledala kroz svoje sunčane naočale. Nije bila sigurna koje putnike bi možda trebala zapamtiti. Naumila ih je zapamtiti sve, zamijećujući kod svakog neko posebno obilježje - pukotina na bradi, bradavica na ruci. Međutim, na kraju je pogledala na kraj vagona, prema beskućniku koji je nosio potrgani vojnički kaput, kako spava na stolicama rezerviranim za invalide.

Zaključila je da je FBI vjerojatno negdje u vlaku, i sigurno po cijeloj stanici Forest Glen. Međutim, radio se isključio još kad se ukrcala u vlak. Previše pod zemljom, pretpostavljala je. Ili se Harlev prestao truditi, bojeći se, ako bude stalno mijenjao frekvenciju, da će otmičari lako otkriti jednu.

Jureći vlak bio je negdje na pola puta između stanica u dugom, mračnom tunelu. Pogledala je podzemnu kartu, iznad prozora. Forest Glen bio je sljedeća stanica. Najdublja stanica u podzemnoj željeznici, prema Harlevu. Išli su prema dolje. Praktički je mogla osjetiti spuštanje. Dvadeset i jedan kat ispod površine. Sedamdeset metara zemlje i betona. Milijun dolara otkupnine u kovčegu pored nje. Otmičar čeka na sljedećoj stanici. Ubojica možda sjedi do nje.

Ubili su Reggija Milesa, mislila je. Stisnula je kovčeg i tiho zadržavala dah.

Jedan od tinejdžera ustao je sa sjedala. Nogavice njegovih vrećastih hlača vukle su se po podu, preko njegovih skupih Nike tenisica. Dugi rukavi njegove vrećaste jakne prekrivali su mu ruke. Kapa Georgetown Hovasa bila je naopačke okrenuta. Šepurio se po prolazu, gledajući Allison dok joj je prilazio.

Oprezno je promatrala, izbjegavajući kontakt očima, nadajući se da će proći pored nje. Tanki brkovi, primijetila je, kakve su imali tinejdžeri koji se nikad nisu brijali.

Stao je kraj nje. Bilo joj se ubrzao. Velik za svoje godine, mislila je Allison. Kao košarkaš.

"Sjedite na mom mjestu", rekao je.

Nije dignula pogled, gledajući ravno pred sebe.

"Gospođo", rekao je, ovaj put se nagnuvši, buljeći u nju. "Rekao sam, sjedite na mom mjestu."

"Stojiš mi ispred lica", rekla je. "Makni se."

Nacerio se, okrećući se u nekom ritmičkom stilu koji bi, uz malo truda, mogao proći kao plesanje. "Misliš da sam ti ispred lica? Ovo nije ništa, kujo." Savio je leđa, podižući prepone

prema njoj. "A da ti jako otvoriš usta i da ti ga ja uguram ravno u lice? Kladim se da bi to htjela, ha?"

"Ostavi je na miru", rekao je poslovni čovjek koji je sjedio na drugoj strani prolaza.

Huligan je buljio. "Ne tiče te se ovo, seronjo."

"Samo nas pustite na miru", rekao je, iako s manje uvjerenja.

Još jedan huligan je doteturio kroz prolaz da podupre prijatelja. Bio je jednako odjeven.

Odjeća bande. "Stoje ovo?" razljutio se, izdižući se iznad onog čovjeka. "Računovođa se loše ponaša?"

"Slušajte", rekla je Allison. "Svi se smirite, OK?"

Huligan je podigao glas. "Da se smirimo, kažeš? Želiš da seja smirim? Samo se makni s mog mjesta pa ću se smiriti."

Allison se ukočila. Vagon je bio tih, nitko se nije micao. Beskućnik je mumljao u snu. Allison se polako pomakla i rekla: "U redu. Sjedni." Ustala se, čvrsto primivši kovčeg. Na pola prolaza, huligan gaje zgrabio.

"Hej!" vrisnula je, udarivši ga. "Ostavi je!" rekao je računovođa umješavši se. Treći huligan je potrčao niz prolaz. Beskućnik je skočio na noge, vičući nešto, ne mumljajući više. "Sad!" viknuo je.

Vlak je zaškripao na tračnicama, stajući. Putnici su poletjeli prema naprijed. Allison je pala na pod. Kovčeg je poletio niz prolaz. Jedan od huligana otkotrljao se za njim, uhvativši ga.

"Moja torba!" viknula je Allison.

Beskućnik se primio za štang i izvukao pištolj. Allison je zinula od čuda. Putnici su vrisnuli i potražili skrovište.

"FBI!" viknuo je. "Ni makac!"

Huligan je bacio kovčeg na njega. Njegov kompa je izvukao pištolj. Beskućnik je pucao i pogodio ga u prsa. Krv je pr-snula po Allisoninu kaputu kad je pao kraj nje. Sagnula se prema njemu i uzela pištolj iz njegove ruke. Pogledala je gore. Pruruše-ni agent FBI-ja imao je ostalu dvojicu pod kontrolom, držeći ih na nišanu.

Ranjeni ju je pogledao, boreći se za život. Samo klinac, mislila je. Ali njezino sažaljenje je nestalo kad se sjetila Kristen, plana koji je krenuo po zlu i otmičara koji će poludjeti jer nisu dobili novac.

"Sve ste uprskali!" viknula je, u isto vrijeme želeći ga ubiti i spasiti. "Idiote! Što si, dovraga, radio?"

Tijelo mu je drhtalo. Oči su mu se okretale prema unutra. Stresla gaje, oživljujući ga.

"Tko si ti?"

Nije odgovarao.

"Tko si ft?"

Teško je disao, uvlačeći zrak. Oči su mu se počele fokusirati. Pokušavao je govoriti, gotovo se daveći riječima.

"Kvrugu, gospođo. Samo sam htio jebeni kovčeg."

"Tko? Tlo gaje želio?"

Usne su mu podrhtavale. Oči su mu se sklapale.

"Kvrugu, reci mi! Tko vas je poslao? Tko je želio kovčeg?"

Oči su mu se preokrenule na jednu stranu.

Stisnula gaje, ali tijelo mu je bilo mrtvo. Mučan osjećaj rastao je u njoj, a u grlu gorčina.

Polako se ustala, zaboravivši na vruću krv koja joj se slijevala po rukama i odjeći. Okrenula se prema agentu FBI-ja koji je pazio na druga dva huligana.

Oči su joj bile pune bijesa.

"Želim razgovarati s ovim dječacima", rekla je kroz zube.

Trebalo je gotovo dvadeset minuta da FBI izvuče preživjele članove bande iz podzemne željeznice. To što je vlak stao na pola tunela između stanica, samo je otežalo zadatak.

Stanica Forest Glen bila je zatvorena i zapečaćena kao mjesto zločina, zbog čega su novinari i znatiželjnici morali stajati iza lanca koji je okruživao parkiralište. Allison se nadala da će proći do kombija FBI-ja neprepoznata, ali putnici u vlaku već su potvrdili njezinu upletenost. Novinari su navalili kad se pojavila vani, zumirajući kamere s trideset metara udaljenosti i slikajući je. Novinari su izvikali beskonačno mnogo pitanja, ali to je bila samo buka. Allison je brzo ušla u kombi FBI-ja. Drugi je vozio osumnjičene i agente koji su ih priveli. Tim policijskih motocikala s prodornim sirenama predvodio je pratnju prema sjedištu FBI-ja. Allison je gledala na prenosivoj televiziji u stražnjem dijelu kombija kako se snimka povorke prenosi uživo u cijeloj zemlji. Srce joj je potonulo kad je vidjela snimku na kojoj ona izlazi iz stanice. Kosa joj je bila u neredu. Krv je bila jasno vidljiva na njenom kaputu. Izgledala je kao bjegunac pred zračnim napadom. Snimka je stala na toj slici kad je vođa najavio reklame. "Kad se vratimo, čut ćemo više u izvještaju o otmici Kristen Howe i neuspjelom pokušaju spašavanja koji je rezultirao nepotvrđenom smrću bar jednog tinejdžera. Ostanite s nama." Pojavile su se reklame. Allison je u očaju zatvorila oči. Mogli su reći i daje ona pritisnula pištolj u glavu mladog izviđača i povukla obarač. Ugasila je televizor i skinula krvavi kaput, dodajući ga agentu.

"Izvolite", podsmjehnula se. "Predočite ovo kao dokaz na mom kongresnom linču." Zgrabila je telefon i nazvala Petera u Zgradi pravosuđa samo da ga uvjeri da nije ozlijeđena. Kao što je i očekivala, sve je vidio na TV-u.

"Imaš li još novac?" bile su njegove prve riječi. "Da", odgovorila je, malo razočarana njegovim prioritetom. "I, usputna sam isto dobro."

"Oprosti, dušo. Ti si izgledala dobro na televiziji. Ali nisam vidio kovčeg."

"FBI gaje odnio, zajedno s osumnjičenima. Svi sad idemo u sjedište."

"To je preko puta. Naći ćemo se tamo."

"Peter, mislim da bi se trebao skrivati, zasad. Hrpa novinara je ispred Zgrade pravosuđa. Ne želim da se suočiš s njima."

"U redu, čekat ću te ovdje. Volim te."

"I ja tebe volim." Poklopila je i nazvala Harleva Abramsa u operativni centar. Razgovarali su dok je kombi FBI-ja jurio kroz crvena svjetla po aveniji Georgija, u središte regije.

"Ako je Nashville bio prvi udarac, Harlev, ovo je definitivno drugi."

"Zao mi je, Allison. Samo hvala Bogu što ste vi dobro. Sigurno nećete u bolnicu, ili nešto? Ili mogu dovesti doktora da vas pregleda kad dođete ovdje."

Njegova briga za njezinu sigurnost malo ju je zatekla - ali ne previše. "Dobro sam, stvarno. Samo želim znati što se, dovruga, dolje dogodilo."

"Još ne znam. Kad sam izgubio radiovezu s vama, napunili smo vlak prerušenim agentima - sedamnaest ih se ukrcalo na različitim stajalištima. Moram sa svima njima razgovarati da složim slagalicu."

"Tko je zaustavio vlak?"

"Mi. Agent koji je glumio beskućnika bio je u kontaktu s lokomotivom. Radiji su radili između nekih točaka u tunelu. Imali smo problema s komunikacijom odavde do tunela. Kad su stvari izmakle kontroli, agent je naredio da zaustave vlak."

"Ima li što o onim idiotima koji su me napali?"

"Još ništa obećavajuće. Poslali smo njihove otiske prstiju odmah s podzemne. Svi imaju dosjee. Dvojici se već sudilo kao odraslima. Sitne stvari. Droga, krađa auta."

Kombiji su ušli u FBI-jevu garažu. Masivna, željezna vrata spustila su se, odgurujući navaljujuće novinare. Telefon je zaškripao zbog ometanja od debelih betonskih zidova.

"Ovdje smo", rekla je. Nađemo se u sobi za ispitivanje.

"Nadam se da ne smišljate kako ćete ih vi ispitivati."

"Ne, ali želim nadgledati. Ili bar slušati."

Gledala je dok su odvodili osumnjičene iz kombija i jurili unutra. Dvojica dječaka izgledala su zbunjeno, uzbuđeno.

Namrgodila se, još razgovarajući na telefon. "Znate, ovi klinci uopće ne liče pametnim kriminalcima koji bi isplanirali otmicu. Više izgledaju kao onih pet ili šest ljudi na planeti koji nisu čuli da je Kristen Howe oteta."

"Nećemo znati dok ih ne ispitamo. Izgled može zavarati."

"Jedna stvar koja mi je bila zanimljiva je nešto što je jedan od njih rekao - vođa, onaj koji me napao i zgrabio kovčeg. Prije nego stoje umro, rekao je nešto kao: 'Samo sam htio kovčeg, gospođo.' Netko mu je morao reći daje novac bio u kovčegu. Zašto bi ga inače htjeli. Zašto bi me inače napali baš prije stanice Forest Glen, gdje mi je otmičar rekao da ostavim novac?"

"Sve ćemo to saznati u ispitivanju. Dobit ćemo odgovore."

"Znam da hoćete", rekla je. "Osim ako jedini koji ima odgovore nije klinac kojeg smo ubili." Harlev nije odgovorio. Ona je isključila telefon i ušla u zgradu.

Tanva Howe slušala je s nevjericom javljanje uživo na radiju iz Washingtona, sama na stražnjem sjedalu majčinog auta. Osjećala se paralizirano, očajno želeći znati što je to značilo za Kristen, ali bojeći se razmotriti mogućnosti.

Vozač nije rekao ništa tijekom vožnje iz hotela. Mogao je samo zamisliti njezine misli. Vršci prstiju su joj još bili ljubičasti od vruće kupke. Koža joj je zaudarala po kloru. Njezin mokri kupaći kostim promoćio joj je i kaput. Izjurila je iz hotela nakon LaBelleo-ve prijetnje, preuzrujana da bi se istuširala i presvukla.

Provirila je kroz zatamnjena stakla kad su se približavali kući. Prisutnost novinara se proširila na ulicu i pločnik. Dvostruko više kombija. Mnogo više novinara i kamera. Prekinulo se uobičajeno sjedenje i čekanje. Bacili su se u akciju s javljanjima iz kuće Tanye Howe, ispunjavajući program iako nisu imali što javiti.

Radio u autu odvuкао joj je pozornost. Voditelj je spomenuo ime njenog oca - nešto o njegovom dolasku u zračnu luku Washington.

"Molim vas, pojačajte", rekla je vozaču.

Zvuk se pojačao. Glasovi su bili zbrkani, kao brokera koji se nadvikuju na burzi u New Yorku. Njezin otac je bio na aerodromu, ali je zvučalo kao da ga tuku. Pozadinski zvukovi su se polako pročitili. Novinar je očito gurnuo mikrofon kandidatu ispred lica. Govorio je kontroliranim, ali ljutim glasom.

"U ovom trenutku ne mogu dati izjavu", rekao je Howe. "Ali želim izraziti sućut obitelji ubijenog mladića. Nema pojma stoje naša suspendirana javna tužiteljica željela postići. Samo se nadam da njezina nerazboritost i neodgovorni postupci neće dovesti do još gubitaka života. Hvala", vikao je na nadolazeća pitanja. "Moći ću vam više reći kasnije."

Voditelj je opet bio u eteru, ali Tanvinu pozornost privlačila je gomila koja je blokirala ulaz do njezine kuće. Auto se probijao naprijed kao klin, dijeleći gomilu na dva dijela. Vrata garaže su se otvorila. Auto je ušao i vrata su se zatvorila za njim. Tanva je skočila sa sjedala i potrčala u kuhinju, želeći upaliti televiziju. Majka ju je čekala za kuhinjskim stolom. Jedan agent FBI-ja sjedio je preko puta nje. Televizija na pultu bila je upaljena na CNN-ovo izvješće o podzemnom skandalu. Zvuk je bio stištan, gotovo nečujan, kao daje njena majka mogla gledati, ali ne i slušati.

Ni Natalie ni agent nisu ništa rekli. Upale oči njezine majke odvukle su Tanvinu pozornost na veliku smeđu otmotnicu na stolu.

"Stoje to?" pitala je Tanva.

"Stiglo je dostavom dok si bila vani", rekla je Natalie. "Od koga je?" "Ne piše." "Stoje unutra?"

"Nisam otvarala. Glasi na tebe."

Agent je rekao: "Odnio sam je u ured. Laboratorij ju je pregledao, a psi pomirisali. Nije otrov ni eksploziv. Donijeli smo je natrag vama daje otvorite."

Tanva je počela skidati kaput, onda je shvatila da još ima na sebi kupaći kostim. S kaputom na sebi sjela je za stol, pored majke i nasuprot agentu. Uzela je omotnicu, ali agent ju je zaustavio.

"Dajte da ja otvorim", rekao je. "Ako ima otisaka prstiju ili drugih fizičkih dokaza, ne bismo ih željeli izgubiti."

Tanva je klimnula, pristajući.

Agent je navukao tanke, plastične rukavice. Pažljivo je otvorio omotnicu na dnu, ne na vrhu, tako da ne uništi tragove slina koje je pošiljatelj možda ostavio kad je lizao traku. Velikom pincetom izvadio je ravan kartonski papir veličine običnog papira. Držao ga je za rub bez diranja površine, kao kad umjetnici drže još vlažno remek-djelo.

Agent se ukočio.

Tanva je zadrhtala na njegovu reakciju. Držao je karton u razini očiju. Vidjela je stražnju stranu dok je on gledao prednju. Stresla se kad je pročitala poruku našaranu plavom tintom: "Ovaj put svinjska krv. Sljedeći put Kristenina. Maknite FBI iz ovog."

Agent je spustio karton i pogledao Tanyu.

"Slika je", rekao je. "Kristenina. Mislom daje ne biste trebali vidjeti."

"To je lažna krv", rekla je Tanva. "Pročitajte poruku na pozadini."

Agent ju je okrenuo, pažljivo, da Tanva ne vidi. Ponovno je pogledao prednju stranu, još pažljivije pogledavši sliku. Izgledao je malo smirenije, ali je još bio odlučan. "Mislom daje svejedno ne biste trebali vidjeti. Ovo je vrlo okrutan, psihološki trik."

Tanva se stresla. "Mislite na poruku ili sliku?"

"Pošiljatelj je vjerojatno htio da vidite sliku prije poruke. On je jedan bezosjećajan i manipulativan kujin sin."

"Je li Kristen dobro?"

"Mislom da jest", rekao je agent. "Na to upućuje poruka. Slika je, očito, napravljena da mislite drukčije."

"Pokažite mi", rekla je Tanva.

"To nije dobra zamisao."

"Pokažite mi", rekla je.

Agent je duboko udahnuo. Polako je okrenuo karton, otkrivajući joj fotografiju.

Tanva je zinula - kao daje htjela vrisnuti, ali nije imala glasa. Gledala je samo sekundu.

Toliko joj je trebalo. Bilo tko drugi trebao bi gledati duže da bi potvrdio daje ispod krvave odjeće djevojčica u kadi doista bila Kristen. Tanva je prepoznala lice odmah - iako je bilo poprskano crvenom tekućinom. Zatvorila je oči i okrenula glavu, instinktivno zabivši lice u majčine grudi.

Natalie ju je milovala po glavi, glas joj je drhtao. "To nije stvarno, Tanva. To je lažna krv. Kristen je još u redu."

Agent je položio fotografiju prema dolje na stol. "Vjerujem da je izlažirano", rekao je.

Tanva je podigla glavu i obrisala suze s obraza. Pogledala je majku. Bio je to čudan trenutak, kao da se Tanva odjednom sjetila da ona i majka trebaju dobro porazgovarati o prijetnji Bucka La-Bellea.

"Ima još", rekao je agent. Pincetom je izvadio još jednu omotnicu iz velike. Na prednjoj strani pisala je poruka: "Osobno i povjerljivo. Dostaviti Allison Leahy."

Njih troje čitalo je u isto vrijeme. Agent je pogledao Tanyu. "Mislom da ću ja ovo uzeti."

Tanva gaje primila za ruku. "Nećete."

"Oprostite", rekao je, "ali poruka kaže da je za Allison Leahy."

"Došlo je u paketu naslovljenom na mene. Upute su da maknem FBI iz ovoga."

"Mislom da nije pametno slijediti te upute."

Tanva je pogledala na televizor na pultu. Još je prenosio izvještaj iz podzemne. Jedan od prestrašenih putnika iz vlaka bio je intervjuiran. Pogledala je opet agenta. "Mislim da ću riskirati s vama. Dajte mi omotnicu."

Napravio je grimasu. "Piše da se mora dostaviti Allison Leahy."

Zgrabila ju je iz njegove ruke. "Pobrinut ću se daje dobije."

Iz male promatračke prostorije pored sobe za ispitivanje, Allison je mirno promatrala dok su Harlev Abrams i još jedan agent ispitivali dvojicu preživjelih članova bande.

Čula je sve preko malog zvučnika. Zrcalo sjedne strane omogućavalo joj je da vidi sve, a da ne bude viđena.

Harlev se trudio oko najmlađeg - onog koji se činio najodlučnijim da ukrade Allisonin kovčeg. Sjedio je na stolici za sklapanje, držeći se mlitavo i bez poštovanja na sredini žute prostorije. Harlev je stajao ispred njega, rešetajući ga pitanjima. Drugi agent je sjedio za malim stolom pored zida. Kad su ga odmah doveli unutra, klinac nije htio pričati. Promijenio je priču kad mu je Harlev objasnio da mu je bolje da počne govoriti ako ne želi biti glavni osumnjičenik za otmicu Kristen Howe.

Allison je pažljivo promatrala njegovu reakciju. Činio se stvarno šokiran - kao da je Harleveva optužba prva koju je ikad čuo o povezanosti s velikom urotom. Nakon dvadeset i pet minuta, klinac je još uvijek brbljao.

Nagnuo je glavu natrag odgovarajući na sljedeće pitanje, očigledno se dosađujući ponavljanjem. "Čovječe, već sam vam pet puta rekao. Ne znam ništa o otmici. Samo znam daje neki tip platio Jessiju tisuću dolara da pratimo kuju u plavom kaputu u podzemnu željeznicu na Trgu pravde.

"I što dalje?"

"Rekao sam vam."

"Reci mi opet", rekao je, tražeći neke nedosljednosti u priči. Dosad ih nije bilo.

"Samo smo trebali čekati. Ako kuja ostane u vlaku između stanica Sandy Springs i Forest Glen, dogovor je bio da zgrabimo kovčeg. Dobili bismo još pet tisuća kad mu donesemo kovčeg."

"Kome?"

"Ne znam. Jessie zna." "Jessie je mrtav."

"To je vaš jebeni problem, zar ne?"

Allison je spustila glavu. Harley je nekoliko puta bio pitao ista pitanja. Odgovori su uvijek bili isti. Mogla je reći da klinac nije lagao. Bili su samo huligani - žrtvena janjad koju je poslao otmičar koji je znao da FBI čeka sa strane. Jedina stvar oko koje se nije slagala bila je Jessijeva smrt. To nije bio Harlevjev problem. Bio je njezin.

Telefon je zazvonio u njezinoj torbici - privatni telefon na koji je samo nekoliko ljudi zvalo. Brzo se javila.

Bila je to Tanya Howe.

"Zao mi je, Tanya. Obećala sam da vas neću iznevjeriti, ali jesam. Još pokušavam otkriti stoje pošlo po zlu."

"FBI - to je pošlo po zlu. Otmičari nekako znaju da su oni uključeni. Ne znam je li ih netko otkucao ili su otmičari dovoljno pametni da osjete policiju oko sebe. U svakom slučaju, ako ne maknem FBI, Kristen će umrijeti. To je njihova zadnja."

Allison se ukočila. "Jeste li čuli nešto?"

"Da. Dobila sam paket jutros - poslije vaše katastrofe. Sliku Kristen. Mislimo daje živa. I upozorenje. Bez FBI-ja."

"Tanya, vjerojatno vam je teško to prihvatiti nakon svega što se dogodilo. Ali, osobno, ne vjerujem da vam je bolje bez FBI-ja. Vjerujte mi. Trebate ih."

"Zaboravite! Sad ja odlučujem. Možete biti uz mene ili ostati sa strane, ali svoju vojsku ostavite kod kuće."

"Ne znam što bih rekla. Pretpostavimo da nam otmičar da drugu šansu. Recimo daje Kristen živa, i žele da ja, osobno, dostavim otkupninu - kao sad. Ne mogu reći da to želim napraviti bez zaštite FBI-ja."

"Pa, možda to nećete morati."

"Vrijeme će pokazati."

"Možda neće trebati toliko vremena kao što mislite. Imam ovdje paket i za vas. Došlo je s mojim."

"Stoje unutra?"

"Nisam otvorila. Samo piše da vam to moram dati. Gdje želite da se nađemo?"

"Nemamo se vremena naći. Neka FBI to otvori."

"Ne."

"Tanva", rekla je uporno. "To je moj paket. Učinite što sam vam rekla."

"To je moja kći", rekla je drhtavim glasom. "Vrijeme je da netko napravi što ja kažem. Zato me slušajte. Vaš paket došao je unutar mog, a moj je rekao da držim FBI izvan ovoga. Držat ću ga izvan. Točka."

Allison je osjetila da bi bilo beskorisno nagovarati Tanyu da se predomisli - i dio nje je osjećao da Tanva ima pravo. "OK, Tanva. Napraviti ćemo po vašem. Ali nemamo se vremena susresti. Netko mora otvoriti paket i reći mi stoje unutra."

"Ja ću otvoriti."

"Opasno je", rekla je Allison. "Možda je unutra eksploziv."

"FBI gaje pregledao kad je pregledavao moj. Sigurno je."

"U redu", rekla je Allison. "Onda vi otvorite. Ali pazite da ne ostavite otiske prstiju. Znam da ne želite FBI, ali jednom ćemo htjeti da se to analizira."

"Gledala sam agenta FBI-ja kad je otvarao moj paket. Bit ću jednako pažljiva."

Preko telefona Allison je čula otvaranje otmotnice. Držala je dah i čekala.

"Otvorila sam", rekla je Tanva. "Fotografija je. Djevojčica. Plava kosa. Svijetle puti. Nosi karirani džemper, kao školska uniforma."

"Koliko stara izgleda?"

"Ne znam. Možda osam ili devet godina."

Uzbuđenje je raslo. "Gdje je?"

"Ne mogu točno reći. Izgleda daje škola u pozadini. Kao da je netko slikao s druge strane ulice dok je ona bila na igralištu. Definitivno ne pozira. Više izgleda kao da ju je netko slikao, a da ona to ne zna. Još je jedna fotografija."

"Stoje?"

"Još jedna slika iste djevojčice, ali više izbliza. Više se foku-sira na jednu stranu njezinog lica. Ne obraza, nego bliže uhu. Na mjestu gdje bi muškarci imali zaliske."

Allison je progutala knedlu. "Sto vidite?"

"Samo njezin profil. Isti sretan izraz, kao na drugoj slici."

"Koja strana lica?"

"Lijeva."

"Primjećujete li što? Madeže, bilo što takvo?"

"Ustvari, da. Ima četiri mala madeža točno ispred uha. Vrlo uočljivi. Kad biste uzeli olovku i spojili ih, formirali bi savršenu kocku - kao oznake na kockama."

Allison se ukočila. Oči su joj se napunile suzama dok je prinosila ruku ustima. Jedva je govorila. "Dragi Bože. To je Emily."

Harlev je ušao u promatračku sobu bez kucanja. Allison je refleksivno gurnula mobitel u torbicu. Po izrazu njegovog lica mogla je znati da je istraga išla do kuda je i mogla. Povukla je svoje emocije, pokušavajući da joj ne vidi lice.

"Stoje s vama?", pitao je.

Oči su joj bile vlažne. Znala je da mora reći nešto da objasni svoj rastresen izgled - nešto što bi zvučalo istinito, postoje obećala Tanyi da neće više uplitati FBI. "Oh, ne znam", rekla je dok je brisala oči maramicom. "Mislim da počinjem žaliti samu sebe. To je sve."

Zatvorio je vrata i sumnjičavo je pogledao. "Ne vjerujem. Allison Leahy ne cmizdri i ne žali samu sebe. Sto nije u redu?"

Pogledala je razlivenu maškaru u džepnom ogledalu. "Nije u redu? Ništa. Neuspjela dostava otkupnine. Mrtav sedamnaestogodišnjak u podzemnoj. Sve u jednom danu."

"Gledajte, svi se jedno osjećamo. Ali ovi huligani nisu bili nevini promatrači."

"Ti klinici nisu imali pojma daje tip koji ih je unajmio Kriste-nin otmičar. Namjestili su im, kao i nama."

"To je vjerojatno istina. Otmičar je bio dovoljno pametan da zna da, tko god uđe u podzemnu da uzme kovčeg, neće izaći s milijun dolara. Znao je da nećete poslušati njegove naredbe i da ćete imati zaštitu FBI-ja - bar u prvom pokušaju. Oni huligani to nisu znali, ali nisu bili unajmljeni da uzmu kovčeg. Bili su unajmljeni da ušetaju u zamku i nauče vas lekciji: sljedeći put - ostavite FBI kod kuće."

Harlev je zašutio, očekujući odgovor. Allison nije izgledala kao da sluša. Nešto osim podzemne ju je mučilo.

Pogledao je još uvijek otvoren mobitel na vrhu njezine otvorene torbice. "S kim ste razgovarali na telefon?"

Pogledala je dolje. Još je bio uključen. Preklop je bio dignut. Nema smisla poricati. "Ne tiče vas se. Eto s kim."

"Je li vas to uzrujalo?"

"Kvragu, Harlev. Rekla sam da vas se ne tiče."

Njezin ton prisilio gaje da se povuče. "Oprostite. Samo sam zabrinut, to je sve."

"Svi smo zabrinuti. Čudo je što je Kristen još živa." Udarila se, shvaćajući da se upravo odala.

Harlev se okomio na to. "Znači, čuli ste se s Tanvom. Znae za sliku i poruku na pozadini."

Namrgodila se. Nije bilo nalik na nju da joj se nešto omakne, ali nakon osam godina nadanja i čekanja, još se tresla zbog vijesti o Emily. "Da, da. Pričala sam s Tanyom, ako morate znati."

"Je li vam rekla što je bilo u drugoj otmotnici - naslovljenoj na vas?"

"Da. I to je između mene, Tanye i otmičara."

Odmahnuo je glavom. "Mogu shvatiti takvu reakciju od Ta-nye. Ali ne shvaćam od vas."

"Potpuno sam predana vraćanju Kristen žive."

"I ja sam. Ali to ne znači da sam voljan odvojiti se od FBI-ja i slušati naredbe otmičara."

"Možda nemam izbora."

"Ili se možda ponašate više kao majka, nego javna tužiteljica."

"Kristen nije moje dijete." "Ne. Ali Emilyjest."

Allison gaje pogledala. "Što znate o Emily?"

"Ništa. Ali znam vas. Suze. Iznenadna želja da se isključi FBI. Ne biste se tako ponašali da se vaš udio nije povećao."

"Mislite da sam tako usredotočena na sebe?"

"Ne. To je u ljudskoj prirodi. Postoji granica do koje ćemo nešto napraviti za tuđe dijete."

Nema granice do koje ćemo nešto napraviti za svoje." Približio se i nagnuo preko stola, gledajući je u oči. "Nešto je u otmotnici bilo o Emily, zar ne?"

Buljila je na trenutak, onda skrenula pogled. "Ne mogu s vama razgovarati o tome", rekla je dok se ustajala i uzimala torbicu.

Harley ju je primio za ruku, zaustavljajući je. "Želim da nešto znate, Allison. Ako želite meni bilo što reći u povjerenju, to neće izaći iz ove sobe. Imate moju riječ."

Pogledala ga je ubilački. Izgledao je iskreno, ali nije vidjela zašto bi mu se sad povjerila.

"Zadržite novac za otkupninu ovdje. Javit ću vam se." Krenula je prema vratima.

Opet ju je zaustavio. "Allison, molim vas. Nemojte sami ići za tim tipom. Otmičari su se činili neorganizirani ispočetka, ali to se promijenilo. Čak se i glas preko telefona promijenio. Kao daje netko drugi preuzeo kontrolu. Pobijedio nas je u Nashvilleu. Opet nas je pobijedio jutros. Ne pobjeđuje jer je FBI glup. Pobjeđuje jer je on jedan pametan kujin sin."

Pogledala gaje u oči. "Onda, pretpostavljam da ću morati biti pametnija." Otvorila je vrata i izjurila van, ostavljajući Harley samog u sobi.

Gužva ispred sjedišta FBI-ja se povećavala svake minute. Juriš je počeo kad je televizijski izvještaj pokazao Allisonin karavan kako ulazi u garažu FBI-ja. Prvi su na mjestu događaja bili novinari koji su čekali ispred zgrade pravosuđa, nesvjesni, do emisije, daje Allison pobjegla iz ureda kroz tajni prolaz Marilyn Monroe. Jednostavno su preselili zasjedu preko avenije Pennsylvania od pravosuđa do FBI-ja. Cijele horde ostalih došle su samo par trenutaka poslije prvog vala novinara - nesretni kasni dolaznici u industriji koja je sve više djelovala u realnom vremenu.

Kamere su bile uperene u sve poznate izlaze iz zgrade. Allison je znala daje FBI može izvesti neopaženo, ali nije htjela još jedan potajni izlaz. Cijeli svijet je znao daje unutra. Ako se ne suoči s kamerama, označit će je kao kukavicu. Nakon godinu dana u kampanji, "kukavica" je naziv koji nije mogla prihvatiti, čak ni u kampanji koja je već počela biti beznadna.

Njezin FBI tim pratitelja dočekao ju je u predvorju ulaza za zaposlene. Roberto, onaj koji ju je najduže čuvao, govorio je u ime grupe: "Gospodin Abrams je rekao da nas više nećete trebati. Bar nam dopustite da vas izvedemo iz zgrade. Zgazit će vas bez zaštite."

Pogledala je kroz prozor. Pločnici su bili puni ljudi. Članovi medija stajali su rame uz rame s obje strane avenije Pennsvlvania. Policija i barikade sprečavale su pješake da ne idu po cesti. Policajci su se svađali s vozačima kombija medija čiji su ilegalno parkirani kombiji blokirali promet. Izgledalo je kao povorka na dan inauguracije, samo što su sve bili novinari.

Allison je nemoćno slegla ramenima. Tanva nije mogla vidjeti na televiziji okružena FBI-jem i mogla bi pomisliti daje prekršila obećanje o izbacivanju FBI-ja. Ali morat će shvatiti. "U redu", rekla je pratnji. "Izvucite me odavde."

Vincent Gambrelli mirno je stajao iza žutih barikada, neometan medijskom zbrkom oko njega. Novinari su se bezobrazno gurali sa svake strane. Kamere su ga bole u leđa. Ali njegove noge nisu se pomakle sa pločnika.

Nosio je dugački vuneni kaput i cipele s gumenim potplatom. Uvjerljiva smeđa perika prekrivala je njegovu ćelavu glavu. Imao je odličan vid, ali naočale od kornjačevine s običnim staklima isticale su krinku. Kontaktne leće pretvorile su njegove plave oči u smeđe. Šminka je podebljala njegov nos. Zauzeo je dobro mjesto nasuprot ulaza za zaposlene i za goste s avenije Pennsvlvania. Malo predvorje gledalo je na popločeno dvorište s fontanom, klupama i brončani spomenik u čast J. Edgara Hoovera.

"To je ona!" viknuo je netko.

Gambrelli je pogledao kroz prozore predvorja, skroz unutra do dizala. Pogled mu se zaustavio na plavoj ženi koja se kretala prema vratima, žurno hodajući prema gomili. Njegova desna ruka ležerno je kliznula u kaput džepa, prema pištolju Glock-17.

Tako lako, mislio je. Bilo bi tako lako.

Vrata su se otvorila. Izašla je Allison Leahy. Gomila je nahr-lila naprijed. Jedna od barikada se prevrnula. Kamerman je pao na pločnik. On i njegova oprema bili su odmah pregaženi. Gambrelli je čvrsto stajao kako se ludnica povećavala. Leahy je jedva bila izašla kad ju je gomila zaustavila. Mikrofoni su joj bili gurnuti u lice. Novinari su skoro preskakivali jedan drugog da dođu naprijed. Veliki mikrofoni su joj se njihali iznad glave. Bila je okružena zbrkom - histeričnim strancima samo centimetrima udaljenima od njezine nezaštićene glave i trupa. Bilo je nemoguće razlučiti koja ruka je pripadala kojem tijelu, koji mikrofonom kojem novinaru.

Prelagano, mislio je. Gdje je izazov? Čak bi i njegov nećak ovo mogao obaviti - sjebani Tony koji je jedva bio kvalificiran da sjedi u kući i čuva Kristen Howe dok je njegov ujak vani. Leahy je sad pričala, dajući kratku izjavu medijima, presko-čivši nekoliko pitanja. Izgledala je ozbiljno. Pametno. Privlačno. Impresivno. Vrlo privlačna meta.

Gambrellijev osmijeh je blijedio. Maštanje je bilo završeno. Koliko god privlačno izgledalo, podsjetio se da ne smije sad napasti. Ne danas.

Gledao je kako je odbijala odgovoriti na daljnja pitanja. Njezina kratka izjava je završila. Četiri muškarca u tamnim odijelima raščičavala su put za nju. Ona i njezini pratitelji polako su išli preko pločnika, do rubnjaka. Bili su FBI-jevci, to je bilo očito. Četiri FBI-jeva agenta oko nje - unatoč njegovu upozorenju.

Lice mu je obuzeo bijes. Zar nije primila poruku? Je li ignorirala njegove upute?

Gledao je, bijesno, dok je njezina pratnja prelazila ulicu i krenula prema zgradi pravosuđa. Otvoreni prkos. O tome se radilo. Nije bilo drugog objašnjenja. Upozorio ju je da drži FBI podalje. Namještaljka u podzemnoj trebala joj je pokazati da neće tolerirati neposlušnost. A njezin odgovor bio je prava parada preko avenije Pennsylvania s pratnjom FBI-ja. Je li još mislila da on blefira? Je li mislila da mu fali petlje da ostvari svoje prijetnje?

Umišljena kuja.

Brzo se odmaknuo od gomile. Jednostavno neprihvatljivo, vrijeme je da pokaže kako misli ono što kaže.

Allison nije imala vremena otići u Nashville susresti se s Tanvom. Uz malo nagovaranja, Tanva je pristala skenirati Emilvnu fotografiju na kućnom računalu i poslati je e-mailom. Iako bi ske-niranje moglo obrisati moguće otmičareve otiske prstiju, Allison je pronašla ravnotežu. S jedne strane, nije se činilo vjerojatnim da bi otmičar bio tako nepažljiv i ostavio otiske. S druge strane, srce bi joj puklo da ne vidi odmah djevojčicu na slici.

Allison se jedva kontrolirala dok je išla dizalom na peti kat zgrade pravosuđa. Ako ne bude nikakvog kvara, Emilvina slika će je čekati na računalu u uredu kad ona dođe tamo. Osjećala se pomalo krivom znajući daje Peter još čeka u podrumu, slušajući njezine upute. Vjerojatno bi imao razumijevanja.

Vrata dizala otvorila su se pred njezinim uredom. Potrčala je prema uredu i skočila na stolicu. Prokotrhljala se preko parketa i dovela je pred kompjutor. Upalila je kompjutor, nervozno čekajući dok se palio.

"Imate poštu", najavio je računalni glas.

Kliknula je mišem na ikonu e-maila. Hrpa neodgovorenih poruka ju je čekala. Za svaku je bio ispisan datum i vrijeme dolaska i ime pošiljatelja. Otvorila je najnoviju.

Bila je od Tanye Howe.

Allison je kliknula na malu omotnicu s natpisom "THowe". Tekst Tanvine poruke pojavio se na ekranu: "Draga Allison. Nadam se daje to ono što misliš. Molim se da obje budemo imale razloga za osmijeh. Sretno. Tanva."

Ispod toga je pisalo: "Slika priložena."

Allisonino srce bilo je u grlu kad je pritisnula miš. Ekran je zabljesnuo. Priložene fotografije prebacivale su se na hard disk. Ponovno je kliknula na miš. Polako, od vrha prema dnu, pojavljivala se fotografija na ekranu.

Na vrhu je vidjela nebo. Bilo je plavo - slika je bila u boji. Ispod toga još je bilo mutno. Onda se otkrio još jedan dio. Zgrada od crvene opeke pojavila se u pozadini - škola koju je Tanva opisala preko telefona.

Srce joj je tuklo. Vidjela je vrh glave. Plava kosa. Još malo i moći će joj vidjeti lice.

Tijelo joj je drhtalo. Obrve - oči! Djeca uvijek misle da ne izgledaju kao na slikama dok su bila bebe, ali majke uvijek uoče sličnost. Allison je zgrabila sliku Emily koju je držala na stolu. Imala je samo četiri mjeseca. Bilo je to prije dugih osam godina, ali sličnost je bila očita. Oblik obrva, oblik očiju.

Još se više moglo vidjeti. Cijelo je lice bilo vidljivo. Nos je bio malo drukčiji, odrasliji. Ali napućena donja usna je bila definitivno Emilvna.

Suze su joj zamutile pogled. Obrisala ih je s obraza i kliknula na drugu sliku - približena fotografija oznaka na lijevoj strani Emi-lynog lica. Četiri mala madeža koji su formirali savršeni kvadrat bili su prepoznatljive oznake koje je spomenula policiji da im pomogne identificirati dijete. U nevjerici je gledala kako slika popunjava ekran. Previše za podnijeti.. Zatvorila je oči. Uzbuđena. Uplašena. Obuzeta.

"Emily", rekla je tihim, usamljenim šapatom.

Buljila je u sliku, misli su se rojile glavom. Sličnost nije mogla biti veća. Emily je bila ljepša nego je mogla zamisliti. I bila je tamo negdje - živa i sretna! Potpuno nesvjesna koliko ju je Allison Leahy voljela. Potpuno nesvjesna čovjeka koji se skriva u autu ili grmlju, koji ju je pratio do škole i tajno ju fotografirao.

Od misli joj odjednom postade mučno.

Trebala joj je sva preostala snaga da klikne mišem posljednji put. Pritisnula je tipku za printanje da isprinta fotografije. Zavalila se u stolicu, emocionalno iscrpljena, dok je pisač u boji izbacivao slike.

Zazvonio joj je telefon u torbici, ukravši joj trenutak proči-šćenja.

Opet Tanva, pitala se. Ilije Peter želio znati gdje je, dovraga, bila. "Ovdje Allison", javila se. "Posljednja šansa", došao je ljutit odgovor. Glas je bio zamućen, kao daje pozivatelj govorio kroz maramicu.

Odjednom se uspravila na stolici. "Tko je to?"

"Rekao sam vam da maknete FBI. Niste. Niste me poslušali."

"Morala sam prijeći ulicu."

"Jedino što morate je slušati mene."

"OK. Slušam."

"Podzemna je bila čisti test. Pali ste. FBI je bio posvuda. To će vas koštati."

"Molim vas, samo se nemojte iskaliti na djevojčici."

"Neću, dok me opet ne prevarite. Kad kažem bez FBI-ja, i mislim bez FBI-ja."

"Dobro, napraviti ćemo na vaš način. Što želite?"

"Novine kažu da imate veliku zabavu u rasporedu kampanje večeras u hotelu Renaissance i da ćete biti tamo."

"Tako je."

"Napravite sve što možete da ljudi povjeruju da ćete biti tamo. Neka netko unajmi sobu na vaše ime, pošaljite muža tamo, što god treba."

"A kamo želite da idem?"

"U Grand Hyatt. Tamo je soba na ime Emily Smith. Idite tamo, ali neopaženo. Nosite masku ako je potrebno. Pokupite ključ s prednjeg stola. Javit ću vam se u sobu u devet sati."

"Kako očekujete da uđem u hotel i uzmem ključ u ime Emily Smith?"

"Što kažeš na periku i lažnu osobnu, genijalko?"

"Do toga bih mnogo lakše došla kad bih mogla upotrijebiti FBI."

"Glupost. U ovom gradu, jedina stvar koju je lakše kupiti od lažne osobne je kongresnik SAD-a. Ne treba ti FBI. Prestani odugovlačiti."

"Pretpostavljam da moram donijeti novac."

"Stavi ga u veliki, metalni kovčeg Spartan 2000. Možeš ga kupiti u bilo kojem špijunskom dućanu na aveniji Connecticut. U njega lako stane dva milijuna dolara."

"Dva milijuna. Mislite milijun?"

"Mislim dva milijuna. Cijena je narasla. Milijun za Kristen. I milijun za Emily."

Zinula je kad je spomenuo Emily. "Gdje je Emily?"

"Ona je dobro. Nikad je nećeš naći bez moje pomoći."

"Gade. Imaš lije?"

"Mogu je imati kad god želim. Znam točno gdje živi. Ne znaš još ni ime. Ne možeš učiniti ništa daje zaštititiš - osim da slušaš moje naredbe."

"Da se nisi usudio nauditi joj."

"To ovisi o tebi. Samo moraš platiti."

Grlo joj se stislo od emocija. "Ako platim, morate mi reći gdje Emily živi. Moram je naći. Jednostavno moram."

Nacerio se, laskajući joj. "Naravno."

"Da ćete mi reći?"

"Ne", rekao je hladno. "Da želiš znati."

Potonula je u stolicu, a onda se brzo digla, obuzeta bijesom. "Ne izazivaj me, ljigavče. Ako surađujete sa mnom, onda mi vjerujte. Ako se odreknem FBI-ja, dat ćete mi Emily. I ne mogu skupiti još milijun dolara do devet navečer. Pa ćemo ovako. Kristen i Emily. Milijun dolara. Bez FBI-ja. To je to."

Bilo je tiho, ali znala je daje on još ondje.

Bila je uporna: "Imamo li dogovor ili ne?"

"Da", rekao je ravnodušno. "Imamo dogovor. Ali ako vidim ijednog FBI agenta u hotelu, Emily je prva na redu. Bit će polako. Bolno. Onda Kristen. Jasno?"

"Da, Jasno."

Linija se prekinula. Pozivatelj je nestao.

Zatvorila je oči, sabirući se. Znala je da ima pravo što igra grubo - da bi se uvjerila da ako se nečeg odrekne, dobije nešto zauzvrat. Ali to što je imala pravo, nije raspetljalo čvor u njezinom želucu. Printer je izbacio drugu fotografiju. Još je jednom pogledala - prvi pogled u osam godina na kćerku koju je izgubila. Zgrabila je aktovku sa stola. Gurnula je fotokopije unutra i pojurila prema dizalu.

"Ovo je samoubojstvo," rekao je Harlev. "Isključivanjem FBI-ja, vaša će žena počinuti samoubojstvo." Oprezno je promatrao Petera i procijenjivao njegovu reakciju.

Promet je bio obustavljen zbog Allisoninog izlaska, stoje za Harlevja bilo točno onakvo odvratanje pažnje kakvo mu je trebalo. Izašao je iz sjedišta kroz sporedni izlaz i ponovno ušao u zgradu pravosuđa kroz stražnji ulaz, a zatim je otišao u podrum. Peter i drugi agent FBI-ja još uvijek su bili tamo, čekajući Allison. Peteru je trebalo samo nekoliko minuta da stigne. Harlev je znao da bi svaki muž bio van sebe od brige. Nadao se da će moći nagovoriti Petera da urazumi suprugu.

"Zanimljivo," rekao je Peter. Djelovao je distancirano i filozofski. "Upravo sam joj to rekao prije godinu dana kada je rekla da se želi kandidirati za predsjednicu. Rekao sam joj daje to samoubojstvo."

"Ne mora biti."

Pogled mu je posato osuđivajući. "Radi se o generalu How-eu, zar ne? Kladim se da je Howe platio tim klipanima da joj ukradu otkupninu i sve uprskaju. Jutros sam ga vidio na televiziji. Kritizirao je Allison i izrazio suosjećanje obiteljima onih maloljetnih delinkvenata. On želi da Allison ne uspije."

"Možda želi da ne uspije," rekao je Harlev, "ali sumnjam y daje on pokvario plan. U stvari, sumnjam da on ima ikakve veze s otmicom."

"Kako možete biti tako sigurni?"

"Nitko nije znao da će otmičar poslati Allison u podzemnu željeznicu prije posljednjeg poziva. Nakon toga su se stvari odvijale prebrzo da bi itko osim nekoga iznutra mogao pokvariti plan. One je majmune sigurno unajmio netko tko je znao da će ona otići u podzemnu prije nego stoje tamo pošla."

"To samo potvrđuje moju tvrdnju. General Howe je znao da će ona ići u podzemnu zato što ju je on tamo poslao."

"Ova vas logika definitivno vodi u tom smjeru. Ali nisam siguran daje to prava teorija."

"Postoji li neka druga teorija?"

Otvorila su se vrata dizala, prekidajući njihov razgovor. Allison je izašla van. Pogledala je prvo Petera, zatim Harlevja.

"Što radite ovdje?" upitala je Harlevja.

Peter je rekao: "G. Abrams je upravo objašnjavao svoju najnoviju teoriju o slučaju."

Ljutito je pogledala Harlevja. "G, Abrams bi trebao znati da ako ne smiju razgovarati sa mnom, onda ne smiju razgovarati ni s mojim mužem."

Harlev je rekao: "Samo zato što ste se distancirali od FBI-ja ne znači da će se FBI distancirati od vas. Na ovaj ili onaj način, reći ću vam što mislim i radim. U protivnom ćete poginuti."

"U pravu je," rekao je Peter. "Da čujemo što ima za reći. Nastavite, detektive."

Htio je reći daje specijalni agent, a ne detektiv, ali kad je već Peter bio na njegovoj strani uživljen u ulogu Sherlocka Holmesa, zašto ga otuđiti? "Allison ovo ne želi potvrditi," rekao je Harlev, "ali poprilično sam siguran daje u najnovijem otmičarevom pismu bilo podataka o tome gdje se nalazi Emily."

Peter ju je pogledao. "Je li to istina?"

"Peter," zagundala je. "Kasnije, u redu?"

Harley joj je uputio pogled koji ju je spustio na zemlju. "Ne postoji kasnije, Allison. Ako vam je nešto rekao, trebali biste mi reći. Ako vam je nešto dao, to bi trebalo biti u laboratoriju na analizi."

Zastala je. Ono o laboratoriju imalo je smisla. Iz torbice je nevoljko izvadila fotografije i pružila ih Harlevju. "Otmičar je ovo poslao Tanyi da ih proslijedi meni. Ovo su reprodukcije s mogeg računala. Devedeset i devet sam posto sigurna daje ovo Emily. Ma-deži na njezinom obrazu siguran su znak. Svejedno ne bi škodilo da sliku pregleda FBI-jev stručnjak za identifikaciju lica, samo da bismo dobili potvrdu."

Harley je pregledao slike. "Sad sam još sigurniji da postoji povezanost između Kristinine i Emilyne otmice. Kao što sam objašnjavao Peteru, što ta veza postaje očitija, to je manja vjerojatnost daje u to upleten general Howe."

"Zašto?" upitao je Peter.

"Zato što, kad je Emily oteta prije osam godina, general Howe vjerojatno nije niti znao tko je Allison Leahy. A čak i da je znao, nije imao apsolutno nikakvog razloga oteti njezino dijete."

Peter je upitao, "Koji ti je onda sumnjivac preostao?"

Bacio je pogled na Allison. "Mitch O'Brien. Znam da vam je on mrska tema, ali vrijeme je da ga spomenemo."

"Mitch?" upitala je. "Otmica? Ne bih rekla."

"Sada ga braniš?" odbrusio je Peter.

"Ne branim ga. Samo testiram teoriju. On je bio prilično uznemiren nakon što sam raskinula zaruke. I bio je čudan kad se pojavio prije dva mjeseca."

"A sada ga ne možemo pronaći," dodao je Harley. "Nitko ga ne može pronaći."

"Mislite daje ogorčen?"

"Bio je ogorčen prije osam godina jer je Allison bila raskinula zaruke. Sada je ogorčen jer je Allison odbila njegove pokušaje da opet bude s njom." Pogledao je Allison. "On bi mogao biti bolesnik koji te želi uništiti."

Peter je uzdahnuo. "U redu. O'Brien. Što to znači? Što da Allison i ja učinimo?"

"Već znam što ću ja učiniti," rekla je Allison.

"Evo što bih htio da učinite," rekao je Harley. "Htio bih da mpronađete dokumente koje imate o Emilvnoj otmici. Ako sam u pravu što se tiče povezanosti između Kristen i Emily, htio bih da pogledate sve kasete koje imate s mjesta zločina, snimke reportaža s vijesti, bilo što. Mitch

je morao nekoga unajmiti da je otme, jer je u trenutku otmice telefonirao. Ili mi je možda nešto promaklo i Mitch nema nikakve veze s time. U svakom slučaju, nije neobično da se otmičari upletu u istragu. Ponekad čak i sudjeluju u potrazi za djetetom, samo da bi mogli pratiti kako policija napreduje u istrazi. Trebali biste pažljivo proučiti te kasete. Pogledajte svaku osobu koja stoji u pozadini i pokušajte vidjeti je li prepoznajete nekoga. Pokušajte se sjetiti jeste li nedavno - recimo, tijekom proteklih šest mjeseci - vidjeli nekog od tih ljudi. Možda su se pojavili na političkom skupu. Možda čak i rade u stožeru vaše kampanje. Ako nađete tu osobu, rado bih razgovarao s njom."

Allisom nije pokazivala nikakvu reakciju, ali nije odbila. "U redu. A dok sam ja kod kuće s kasetama i gledam filmski maraton, što ćete vi raditi, Harley?"

Bacio je pogled na Petera, a zatim na Allison. "Pronaći ću O'Briena."

Lincoln Howe otišao je ravno od vošingtonskog aerodroma do hotela Mayflower, gdje će s Buckom LaBelleom proraditi na posljednjoj izjavi o otmici prije izbora. Howe je bio siguran da će izjava biti vrlo kritična prema katastrofi u podzemnoj željeznici s Allison Leahy, ali htio je pogoditi pravi ton. Centar grada bilo je odgovarajuće mjesto, u to je bio siguran. Možda na stepenicama zgrade pravosuđa ili sjedišta FBI-a. Možda čak i na trgu Lafayette s Bijelom kućom u pozadini. No, s obzirom kako je letjelo vrijeme, bojao se da će na kraju morati iznijeti izjavu u hotelu.

Dva agenta Tajne službe odvela su ga dizalom do apartmana 776. Howe je znao da broj sobe nije bila slučajnost. LaBelle je uvijek u Mayfloweru odsjedao u apartmanu 776, sobi u kojoj je predsjednik Roosevelt napisao: "Ne moramo se bojati ničega osim samog straha." LaBelle to nikada nije izrekao, ali bilo je očito da ga je uzbuđivalo to što je vodio republikansku kampanju iz sobe u kojoj je najveći demokratski predsjednik napisao svoju najpoznatiju izreku.

"Uđite, uđite," užurbano je rekao LaBelle.

General je ostavio svoju prатnju iz Tajne službe da ga čeka u hodniku i ušao u prostrani apartman. Antikviteti iz ranije američke povijesti i drvorezi stvarali s mračnu ali elegantnu atmosferu, iako je kristalni luster bio podešen na najjače svjetlo. Svežnjevi papira i boca burbona Makers Mark nalazili su se na podu pored kauča. Teški svileni zastori prekrivali su prozore - potpuno su ih prekrivali i garantirali privatnost.

LaBelle je odgurnuo laptop, prekopavajući po papirima ra-zbacanima po stolu. "Evo posljednje brze i prljave ankete, generale. Nije vrlo znanstvena, ali čak i s ogromnom vjerojatnosti pogreške, čini se daje Leahvin gaf u podzemnoj bio posljednja kap. Počele su je napuštati čak i srednjovječne bjelkinje."

Howe se naslonio u fotelji i pregledavao sažetak od jedne stranice. Nije djelovao impresionirano. "Sto je s Tanvinom prijetnjom?"

"Što s njom?"

"Bila je prilično jasna. Ako se Kristen ne vrati kući do sutra ujutro, pojavit će se na televiziji i reći će da misli da sam ja odgovoran za njezinu otmicu. To bi sve moglo promijeniti."

"Moramo se pripremiti za to," rekao je LaBelle. "Ojačati javno mijenje i nadati se da će njezine optužbe doći prekasno da bi svima promijenile mišljenje."

Napravio je grimasu. "Kćerka će optužiti vlastitog oca za otmicu. Kako za to pripremiti javno mijenje?"

"Onemogućite im da povjeruju u to. Ovo su naši rezultati." Kopao je po još jednoj hrpi papira i onda pružio još jedan sažetak.

Howe je odmahnulo rukom. "Samo mi reci što piše. Dosta mi je čitanja tih sranja."

"Da, gospodine. U ovom trenutku, samo jedan od deset Amerikanaca misli daje imalo moguće daje Lincoln Howe mogao isplanirati otmicu vlastite unuke. Od tih deset posto, osamdeset i pet posto bilo bi manje uvjereno u to da je Lincoln Howe odgovoran za otmicu kad bi on ponovno razmotrio plaćanje otkupnine i ispunio otmičareve zahtjeve."

"Ne smijem preokrenuti svoj stav. Djelovat ću slabo."

"Već ste to privatno učinili, generale. FBI zna da ste voljni platiti otkupninu. Sada je vrijeme da kažete američkom narodu da ste se predomislili."

"Novine će me uništiti. Dat će mi nadimak Predsjednik Bi-Ne Bi prije nego što me izaberu."

"U svim drugim okolnostima složio bih se s vama. Ali Lea-hyn vam je gaf savršena isprika. Nećete promijeniti stav, nego osjećaje. Morate učiniti nešto da biste spriječili njezino uplitanje i da biste spasili unuku."

"Ne znam," zagundao je.

"Generale, morate nas poslušati. Rezultati anketa govore nam da to učinimo."

Howe je ustao i odmakao se od neuredne gomile papira. "Sve te ankete i javno mijenje. Zašto nikad ne mogu jednostavno donijeti odluku na temelju onoga što ja mislim?"

LaBelle je podigao pogled s laptopa. Lice mu je bilo bezizražajno. "Gospodine, svaki političar kojemu sam služio prije ili kasnije se na to požalio. A nakon izbora, svi bi mi govorili da sam u pravu. Ako želite biti uspješan predsjednik, morate prestati razmišljati kao agresivni vojnik i početi funkcionirati kao taktični mornar. Dobar mornar zna da ako želi preploviti zaljev, ne može samo ići ravno. Mora provjeriti u kojem smjeru puše vjetar. Idete malo lijevo, malo desno, naprijed-nazad, sve dok ne stignete. Politika je ista. Vjetar je javno mijenje. Ne možete samo razapeti jedro i otploviti kamo god vas on odvede. Ne možete ga niti zanemariti jer ćete se smrskati o stijene. Morate ga proučavati i djelovati u skladu s rezultatima. Na kraju ćete stići tamo gdje ste htjeli."

"Nesavršena metafora," rekao je Howe. "Mornar ne može stvarati vjetar. Ali predsjednik može oblikovati javno mijenje."

Pogledali su se u tišini. Tanki osmijeh pojavio se na LaBel-leovom licu. "Učite, gospodine. Definitivno učite."

General mu je uzvratio osmijeh, a zatim se uozbiljio. "U redu. Idemo se dogovoriti. Objavit ću da sam se predomislio u vezi otkupnine. Ali prije nego što to učinim, ti moraš pronaći onog O'Briena. Dovoljno je loše to što bi me mogla izbaciti iz takta vlastita kćerka. Ali ne želim da nas proganja i Mitch O'Brien. Možemo preživjeti jedan napad. Ali ne i dva."

LaBelle je odmahnuo glavom, frustriran. "Na tome su već radili moji najbolji istražitelji. Ne mogu pronaći tog tipa."

"Onda nađi bolje istražitelje."

"Mislim da ni to ne bi pomoglo."

Howe se približio, a glas mu je bio prodoran. "To nije ono što želim čuti, Buck."

Malo mu je nedostajalo da se sakrije. Ali u ovoj mu je fazi igre već bilo jasno kada se nekoj naredbi nije smjelo protiviti. "Da, gospodine. Pronaći ćemo ga."

Bio je to politički presedan, zaključila je - predsjednički kandidat izbjegava novinare dan prije izbora. Ali zadnje što je Allison htjela bila je još jedna hrvalačka borba s novinarima ispred svoje kuće. Peter je poveo jednog pomoćnika u kuću da joj spakiraju torbe za put u Chicago i da složi videokazete koje im je Halrev rekao da pregledaju. Obavila je nekoliko telefonskih poziva dok je čekala u svom uredu, počevši s kampanjskim strategom.

"Završila sarft s kampanjom, Davide."

"Što?" Glas mu je bio oštar, vrlo ozbiljan.

Mislila mu je reći istinu, ali bila je prezamršena.

"Život mi je u velikoj opasnosti. Tajna služba mi je savjetovala da otkážem pojavljivanja."

Njegova duga pauza potvrdila je da je pogodila pravu žicu. Samoočuvanje. Vlastiti interes. To su bile otrcane motivacije koje bi Wilcox cijenio.

"Zaboravite javna pojavljivanja. Samo trebamo odgovor kroz medije. Morate objasniti što se dogodilo u podzemnoj. Tinejdžer je mrtav. Sumnja se da ste vi zapetljali dostavu otkupnine - da je Kristen Howe mrtva."

"Nije mrtva."

"Vi jeste dostavljali otkupninu, zar ne?"

Opirala se, ne želeći reći previše. "Ne mogu o tome, Davide."

"Morate o tome. Ako dobro igramo, možemo dobiti pozitivnu promjenu. Riskirali ste život za tuđe dijete. Bili ste dovoljno altru-istični da upotrijebite vlastiti novac za otkupninu. Zaboga, Allison. Moramo nešto reći pa makar i u pismenoj izjavi."

Namrgodila se. David je imao pravo, politički gledano. Ali ako otmičar osjeti da izvlači političku korist iz ovoga, možda nikad ne vidi Emily. "Davide, ne mogu se sad usredotočiti na to."

"A kad možete?", podsmijehnuo se. "Poslije izbora?"

"Večeras, u hotelu."

"Znači, ipak idete na zabavu?"

Namrštila se, vodeći računa o otmičarevom upozorenju da navede sve da misle kako nije promijenila planove. "Da, bit ću tamo. Ali ako započnem s bilo kakvom izjavom o otmici, mora biti kasno. Negdje poslije devet."

"To nije dovoljno dobro. Trebamo nešto za ranovečernje vijesti."

"Ne mogu."

"Zašto ne, kvragu?"

"Davide, doslovno je u pitanju život ili smrt. Ne pretjerujem."

"Ni ja ne pretjerujem. Vijesti u 22 i 23 sata su prekasno. Do tada jedina stvar koja bi možda mogla preokrenuti izbore bila bi kad bi vi osobno dostavili otmičare u zatvor i onda odvezli Kristen Howe kući k majci i stavili je u krevet."

Ako sve prođe dobro..., mislila je. "Možemo kasnije više razgovarati."

"Ali..."

"Vidimo se u hotelu", rekla je i ugasila mobitel.

Allisonin pomoćnik vratio se u ured u 13:15 s kovčegom i videokasetama koje je Peter spakirao. Plan je bio da ostane u Wa-shingtonu večeras i onda ode u Chicago ujutro, tako da Allison može glasati u svom rodnom gradu. Peter je odlučio ostati kod kuće do zabave. Allison je naručila sendvič iz kantine u zgradi pravosuđa i jela sama u maloj sobi za konferencije u svom apartmanu ureda. Kutija s videokasetama ležala je na pravokutnom stolu. Televizija i video bili su na metalnom stalku, nasuprot nje. Pokušala je odabrati, znajući da nema vremena pregledati sve od početka do kraja. Počela je s video-kasetom mjesta izvan njezine kuće u noći kad je Emily oteta. Jezovito, policija ju je snimila zbog razloga zbog kojeg ona sad gleda - otmičari su se znali vraćati na mjesto događaja, čak i da pomognu u istrazi.

Naježila se kad je gledala kamerom snimljenu kasnonoćnu histeriju. Počela je na ulici i polako išla prema kući. Policijski automobili s rotirajućim svjetlima zaustavili su se na pločniku i travnjaku ispred kuće. Prijatelji i susjedi su prilazili, zabrinuti i znatiželjni. Policija ih je držala izvan žute trake mjesta zločina. U centru svega toga bila je ona - stojeći na prednjem trijemu, razgovarajući s policajcem. Izgledala je tupo, u šoku. Naslonila se na vrata, jedva stojeći na nogama. Ogrtač joj je bio poderan na rubu. Lišće i grančice visjeli su s rukava, ostaci grmlja kroz koje je prolazila u mahnitoj potrazi za djetetom.

Soba za konferencije počela se vrtjeti. Buljila je u televiziju, gledajući sebe, a tupost se vraćala. Glas sa snimke ju je uplašio. Prošlo je osam godina, ali prepoznala je glas jednog policajca na mjestu događaja. "Datum: 31. ožujka 1992., 00:35 h. Mjesto: 901 Royal Oak Court. Subjekt: Emily Leahy, ženska bjelkinja, stara pet mjeseci. Broj slučaja: 92-10137." Allison je osjetila kako joj srce treperi. Noć koja je sve promijenila. U jednom trenutku, Emily je spavala kao anđeo u svojoj kolijevci. Sljedećih osam godina bila je slučaj pod brojem 92-10137.

Koliko god bilo teško, Allison je pregledala cijelu snimku - i više. Snimke mjesta zločina, pretraživačke snimke, snimke društva za zaustavljanje kriminala u susjedstvu, snimke

izvještaja lokalnih vijesti - pregledala je svaku, pažljivo gledajući svaku osobu koja je bila u pozadini. Kad je završila s jednom, bacila bje u drugu kutiju na podu. Između gutljaja dijetnog Pepsija, zabilježila je neke stvari u svoju žutu, pravnu bilježnicu. Devedeset minuta gledanja nije rezultiralo otkrivanjem osumnjičenika kojem se Harley nadao. Nije vidjela nikoga na snimci tko se sumnjivo vratio u njezin život.

Bilo je skoro tri sata kad je zazvonio telefon. Zaustavila je videokasetu i javila se.

"Ja sam, Harlev. Znam da ne želite zaštitu FBI-ja, ali imam nešto što biste trebali znati - sa ili bez nas."

"Jeste li pronašli O'Breina?"

"Ne. Još mu nema traga. Ali dobili smo DNA rezultate iz laboratorija o tragovima slina na ružu s vaše fotografije s grimiznim slovom."

"Koja je osuda?"

"Negativna kod Diane Combs - znate, žene koju smo pronašli mrtvu u Philadelphiji, za koju sam mislio da bi mogla biti povezana s otmicom."

"Stoje s Natalie Howe?"

"Negativno, isto."

"Gdje nas to ostavlja?"

"Proces eliminacije vodi Mitchu O'Brienu."

Podrugljivo se nasmiješila. "Osim ako se Mitch stvarao nije promijenio u osam godina, mislim da ne koristi ruž za usne."

"Ne. Ali vi ga koristite."

"O čemu govorite?"

"Potvrdili smo marku ruža kojim je našarano slovo A na vašem čelu na fotografiji. Chanelov je."

"To je moja marka."

"I mislio sam. Želim da date DNA uzorak u labu. Mogu se kladiti da je slina na ružu vaša."

"Sto to onda znači? Poslala sam označenu fotografiju sama sebi? Već smo ovo prošli, Harlev. Vrtite se u krug."

"Zar ne shvaćate? To je još jedna veza s O'Brienom. Vjerojatno je uzeo ruž za usne iz vaše torbice kad ste se vidjeli u hotelu u Miami Beachu ili na svečanosti u Washingtonu."

Allison je zašutjela.

"Allison?" pitao je. "Donijet ćete nam DNA nalaz u laboratorij, može?"

Nije odgovarala. "Allison?"

"Naravno, Harlev. Donijet ću vam. Što prije mogu." "Ovo je vrlo važno."

"Nemate ni pojma koliko", rekla je hladno. "Čut ćemo se poslije." Poklopila je, buljeći u prazno. Harlev joj je definitivno dao materijala za razmišljanje. Gurnula je ruku u kutiju s kasetama na podu - one koje je već pregledala. Bila je jedna stvar tamo koju je trebala ponovno vidjeti.

Sad kad su joj oči bile otvorene.

Vruće sunce na Floridi obasjavalo je plavozeleni djelić zaljeva Biscayne Bay. Jedrilice su prolazile pored luke Miami čiji su vezovi bili prazni jer su jahte isplovile na more. Prema jugu, stakleni i granitni obzor Miamija uzdizao se iznad zaljeva i rijeke. Prema sjeveru i istoku, otok Miami Beach protezao se između Atlanskog oceana i kopna. Između toga ležali su najskuplji svjetski posjedi - niz malih nastanjenih otočića, spojenih mostovima, posutih po zaljevu poput kamenja u vodi. Mnogi imućni ljudi iz Miamija nazivali su to domom, pravu izložbu više palača u mediteranskom stilu nego što ih je bilo na samom Mediteranu. Mnoge su bile samo zimski domovi koji su stajali prazni do Dana zahvalnosti. Svako malo bi Obalna straža provjerila ima li ilegalno usidrenih brodova na pristaništima iza tih praznih kuća.

U ponedjeljak ujutro našli su jedan koji je zanimao FBI. Specijalni agent Manny Trujillo iz FBI-jevog ureda u Miamiju odgovorio je na poziv sa svojim partnerom i timom forenzičara.

Trujillo je bio nadglednik potrage u Južnoj Floridi, koja se protezala od Key Westa do Palm Beacha. Otkriće jedrilice Mitcha O'Briena bila je teško zarađena isplata nakon iscrpnog zajedničkog napora više agencija.

Obalna straža već je potvrdila daje brod bio prazan prije dolaska FBI-ja. Trujillo je ogradio brod i pristanište kao mjesto zločina. Tim forenzičara proveo je ostatak jutra tražeći otiske i skupljajući dokaze koji bi ih mogli odvesti do Mitcha O'Briena. Poslije ručka nazvao je Harleya s broda da mu prenese novosti.

"Ima li tragova prljave igre?"

"Ništa očito. Da budem iskren, prišao sam brodu očekujući miris trulog mesa, ali nije bilo ničeg. Obalna straža kaže daje bilo zagušljivo kad su otvorili kabinu, kao daje bila zatvorena duže vrijeme. Pretražili smo kuhinju i spavaći dio. Nije bilo znakova borbe. Sve izgleda pusto. Gotovo je prečisto. Miriše na industrijski jaku tekućinu za čišćenje iz nekih reklama." "Ne zvuči kao da O'Brien živi tamo, nego da se skriva negdje vani. To mi želite reći?"

"Upravo to želim reći."

"Mislite da ga je netko ubio i očistio mjesto?"

"Ne mogu reći sa sigurnošću. Vlasnici brodova upotrebljavaju svakakve mješavine da očiste taloge soli. Moguće je daje O'Brien samo jedan od tih urednih pomoraca koji drže svoje brodove osobito uredne. Možda se ovdje skrivao kad je čuo da ga FBI traži, onda samo napustio brod kad smo se mi počeli približavati."

Harlev je lupkao gumicom na olovci po stolu, razmišljajući. "Dajte mi brzi odgovor na ovo, Manny. Isprobajte kemijski reagens tamo gdje ste otkrili tragove čišćenja mješavinom. Pogledajte hoće li se otkriti tragovi krvi."

"Sada?"

"Da. Pričekat ću."

Trujillo je stavio mobitel ispod brade i pozvao svog forenzičkog stručnjaka, Lindu Carson. "Abrams želi isprobati Luminol. Hoće li djelovati u ovom okolišu?"

"Vani neće. Previše sunca."

"A ispod, gdje smo osjetili tekućinu za čišćenje?"

"Dolje bi trebalo biti dovoljno mračno ako navučemo zastore. Imam ga u torbi. Idem po to." Skočila je s palube na kopno, izvukla bočicu Luminola iz torbe, onda ponovno skočila na palubu i ušla u kabinu.

Trujillo ju je slijedio. "Koliko je to pouzdano?"

"Luminol? Dobar je kao i svi reagensi na tržištu. Otkrije ostatke krvi čak i tamo gdje su premale količine krvi za laboratorijsku analizu. Ako ovdje ima krvi, trebali bismo vidjeti plavi odsjaj gdje god ga nanesem."

Kabina je bila ispod četiri stepenice, napola ispod i napola iznad palube. Mala kuhinja i stol bili su na lijevo. Dugačko sjedalo koje se preklapalo u ležaj za spavanje bilo je nadesno. Prema naprijed su bile glavne odaje za spavanje.

Carson je navukla zastore. Kabina se zamračila, osim zrake svjetla koja je dolazila kroz ulaz iza Trujilla. Spustila se na pod pored stola gdje su otkrili najjači miris tekućine za čišćenje.

"Spremn?" pitao je Trujillo.

Uperila je štrcaljku u jedan dio poda, i klimnula. Trujillo je zatvorio vrata. Kabina se potpuno zamračila.

Zvuk tri pritiska štrcaljke zašuštao je u mraku. Gotovo odmah, plavi odsjaj vidio se na podu.

"Pogodak", rekla je Carson.

Pošpricala je na još jednom mjestu. Još jedna eksplozija plavog svjetla. Pošpricala je stol. Isti rezultat. Zid. Još tragova krvi. Nastavila je špricati. Kabina je zabljesnula plavom horor pričom.

Trujillo je duboko udahnuo, onda prinesao telefon ustima. "Harlev, još ste tu?"

"Da. Što ste otkrili?"

Gledao je s nevjericom, znojeći se u vrućem, ustajalom zraku. "Mislim da smo otkrili što se dogodilo O'Brienu."

Allison je u nevjerici gledala televizor. Polako je shvatila sve, možda čak i podsvijesno u početku.

Pritisnula je tipku za premotavanje na daljinskom upravljaču videorekordera. Nije htjela ponovno uplesti Harlevja, ali trebala je drugo mišljenje - nekoga tko bi joj rekao da nije krivo protumačila videosnimke. Ili, da joj kaže daje, čemu se nadala. Nazvala gaje iz konferencijske sale.

"Ja sam", rekla je.

Harlev je oklijevao. "Kako čudno. Ja sam baš mislio nazvati vas. Pronašli smo O'Brienov brod. Ne izgleda dobro. Tragovi krvi u kabini."

Oči su joj se tužno sklopile. "Jadni Mitch", rekla je, plašeći se najgoreg. "Ali upravo sam to i mislila."

"Kako to mislite?"

"Do prije nekoliko sati, bila sam gotovo uvjerena da je general Howe odgovoran za Kristeninu otmicu, misleći da bi učinio sve da pobijedi. Onda ste mi vi skrenuli pozornost svojoj pretpostavkom da je Mitch bio ljut zbog našeg prekida. Ogorčen zbog načina na koji sam ga odbila u Miamiu. Možda i toliko ogorčen da mi pošalje fotografiju prije nekoliko mjeseci označenu mojim ružem za usne."

"Zvučalo je prihvatljivo."

"Da, na površini. Ali što sam više o tome razmišljala, više se činilo nemogućim. Mitch je imao problema kad je pio, to je sigurno. Ali čak i mrtav pijan bio je prepаметan i previše se bojao zatvora da bi poslao prijeteće pismo javnoj tužiteljici. Kao da se netko jako potrudio da izgleda kao daje Mitch. Onda nije sinulo."

"Što?"

Glas joj je postao zabrinut. "Sjećate li se one noći kad je general Howe na televiziji govorio o otmici? Kad je objavio rat otmičarima djece?"

"Naravno."

"Sjećate se kako ste poslije bili sumnjičavi jer nikad nije spomenuo Kristenino ime? Rekli ste da je to kao slučaj koji ste imali, gdje otac ubije dijete i onda ga u intervjuima spominje kao 'ono' umjesto da ga zove imenom ili bar da kaže 'ona'."

"Točno. Psihološki, to je bio njegov način distanciranja od zločina. Koristeći riječ 'ono' depersonalizirao je žrtvu, bilo mu se lakše nositi s onim stoje učinio. Mislio sam da Howe radi istu stvar."

Allison je pogledala videokasetu na televiziji, još uvijek govoreći na telefon. "Imam videokasetu od dva dana poslije Emilvne otmice. Samo da vam dam pozadinu, Peter i ja smo tad hodali sedam mjeseci. On je stvarno bio zaljubljen, ali ja, iskreno, nisam. Čak sam mu rekla da se ne želim udati i da sam savršeno sretna sama odgajajući Emily. Ipak, bio je jako velika podrška kad je Emily nestala - od samog početka. Čak je na vijestima rekao da nudi pola milijuna dolara za informacije koje bi dovele do uhićenja Emilynog otmičara. Slušajte stoje rekao."

Uključila je video i približila telefon televiziji. Peterov snimljeni glas je odzvanjao. "Pronaći ćemo dijete. Neće nikad biti zaboravljeno. Allison i ja ćemo učiniti sve ljudski i financijski moguće da ga pronađemo."

Allison se tresla, jedva je mogla zaustaviti kasetu, dok je govorila na telefon. "U tri rečenice nazvao ju je 'djetetom' jednom i dvaput je za nju rekao 'ono'. Nije rekao Emilyno ime."

"Pa, to je samo jedna kasetu."

"Tako je na svim kasetama, Harley. Vodila sam bilješke. Dvadeset i tri puta rekao je za Emily 'ono'. Nikad je nije nazvao imenom."

Harley je utihnuo.

"Jeste li još tamo?" pitala je.

"Jesam", odgovorio je. "Mislim da bih trebao vidjeti kaste. Mogu doći za petnaest minuta."
"Pripremit ću ih."

Allison je poklopila slušalicu. Ruke su joj drhtale dok je buljila u ekran i zaustavljenu sliku Petera dok razgovara s novinarima. "Bože. Peter."

Peter je u spavaćoj sobi pakirao kovčeg za put u Chicago kad je telefon zazvonio. Bio je to telefon na noćnom ormariću s njegove strane kreveta, privatni broj koji je upotrebljavao prvenstveno poslovno. Spustio je Armanijevo odijelo na krevet i javio se.

"Halo."

Čuo je zvuk, onda poruku. "Imate e-mail." Ponovno onaj zvuk. A onda ton za biranje. .

Položio je slušalicu na svoje mjesto, gledajući zbunjeno. Glas je bio poznat. Bio je to standardni, snimljeni glas koji se automatski čuje kad upalite kompjutor i imate poruku u pošti - "osobni" dodir u impersonalnom svijetu, kao ona tajanstvena žena koja uskoči kad zovete na karticu i kaže vam: "Hvala što ste koristili AT&T."

Peter je stajao nekoliko trenutaka razmišljajući o tome. Poruka je očito bila za njega, a ne za Allison. Poziv je stigao na njegovu privatnu liniju - nitko nije zvao Allison na tu liniju. Očito su htjeli da on provjeri svoje računalo. Oprezno je hodao prema svojoj aktovci na drugoj strani sobe. Izvadio je laptop i stavio modem u utikač za telefon.

Nazvao je svoj ured u New Yorku gledajući ekran dok se njegov laptop spojio s poslovnim računalom u New Yorku.

"Imate e-mail", rekao je računalni glas - isti snimljeni glas koji je bio čuo preko telefona. Isprva gaje prestrašio. Imao je osjećaj da je pozivatelj snimio njegovu osobnu poruku. Ali znao je da 40 milijuna ljudi pretplaćenih na Internetov prijenosnik kao njegov dobiva istu poruku "Imate e-mail". Nije daje netko pristupio njegovom osobnom računalu, snimio je i pustio mu je preko telefona.

Ekran računala je zabljesnuo. Hrupa neodgovorenih poruka pojavila se u pošti. Svaka je imala označen datum i vrijeme dolaska. Sve osim jedne imale su i ime pošiljatelja. Najnovija, primljena danas u 15:54, imala je nerazumljiv unos pod rubrikom "Pošiljatelj". Pošiljatelj, shvatio je Peter, uspio je išarati svoje ime da zaštiti svoj identitet.

Peter je kliknuo mišem na najnoviju poruku. Pažljivo ju je promatrao, čitajući je jednom, onda ponovno.

"Promjena plana. Nađemo se u parku Rock Creek kraj fontane istočno od starog Pierce mlina. 17:00."

Puls mu je ubrzao. Nije bilo potpisa, naravno, ali bio je jedan privitak. Ponovno je kliknuo mišem, otvarajući privitak. Kliknuo je još jednom i otvorio fajl. Fotografija se polako pojavljivala na ekranu. Posvuda jarko crvena, polivena po bijelom. Slika je postala jasnija: djevojčica u kadi, prekrivena krvlju. Slika se još izoštrila: Djevojčica je bila Kristen Howe. Peter je zatvorio fajl, brišući fotografiju s ekrana. Izvorna poruka pojavila se na ekranu - "Nađemo se u parku Rock Creek." Duboko je uzdahnuo, razmišljajući.

Park Rock Creek graničio je s Georgetownom. Stotinu puta je ondje džogirao. Točno je znao gdje je mjesto sastanka.

Također je znao i čiji je ono rad - djevojčica u kadi prekrivena životinjskom krvlju. To je bio kao potpis. Vincent Gambrelli.

Ugasio je računalo i stavio ga natrag u aktovku. Prišao je prozoru i malo razvukao zastore. Ispod, nekoliko novinara je još čekalo izvan kuće, ali gužva se znatno prorijedila. Većina je vjerojatno zaključila da se Allison neće vratiti kad su vidjeli njezinog pomoćnika kako odlazi s njezinim kovčegom.

Peter je pogledao na sat - 16:15. Čak i kad bi napravio nekoliko krugova da zbuni novinare, mogao bi lako doći do parka Rock Creek za četrdeset i pet minuta. Obukao je jaknu i zgrabio ključeve od auta, onda zastao, okrenuo se, i nestao u garderobu. Klečeći na jednom koljenu,

izvadio je parket u kutu, otkrivajući sef u podu. S tri brza okreta broja kombinacije, otvorio gaje. Unutra je bio poluautomatski pištolj.

Provjerio je okvir za municiju da se uvjeri da je napunjen. Bio je. Gurnuo gaje u jaknu i zatvorio sef, onda brzo krenuo prema vratima.

Magla se lijepila za grad kad se sumrak pretvorio u rano večernji mrak. Svjetla grada sjajila su se na mokrim ulicama i pločnicima iako je bilo svega nekoliko suhih puteva ispod gradskog drveća i izbočina iznad trgovina. Neki žurni putnici izvadili su kišobrane. Drugi su izgledali kao da im ne smeta kiša, pa nisu imali kišobrane, već su užurbano hodali po pločnicima i išli prema podzemnoj željeznici kao svaki drugi dan. To je bila meteorološka verzija klasične vošingtonske dvosmislenosti - kiši, ali ustvari ne kiši.

Kapljice su se skupljale na prednjem staklu taksija dok se Peter vozio na stražnjem sjedalu. Brisači su bili u srednjoj brzini, brišući staklo svakih pola bloka duž Q ulice. Peter je pogledao naprijed, prema sljedećem raskrižju. Ulična svjetla su jače svijetlila kako se sivo nebo pretvorilo u noć. Magla se počela vrtjeti pred jakim farovima vozila koja su išla u susret. Kao svjetiljka za traženje, mislio je Peter, stotine i stotine njih. Duboko je udahnuo i otresao paranoju.

Taksije stao na crvenom svjetlu i Peter je pogledao kroz stražnje staklo. Nije mogao biti potpuno siguran da ga nitko nije slijedio, ali vozio se po Georgetownu posljednjih pola sata i bio je sad u petom taksiju. Da gaje netko slijedio, vjerojatno bi primijetio.

"Ovo će biti dovoljno, vozaču", rekao je dok je pružao novčanicu od pet dolara. "Zadržite ostatak."

Otvorio je vrata i zakoračio na pločnik. Stajao je na ulazu u park Rock Creek s ulice P, 1800 hvata izuzetno očuvane zelene površine usred okruga - manja vošingtonska verzija Central Parka u New Yorku. To je bio cjelogodišnji dom jelenima i drugim divljim životinjama, kao i hladna ljetna oaza za stanovnike Washingtona. Područja za piknike ispunjavala su obje strane Rock Creeka, žumor vode koja je klizila kroz livade i raštrkane lugove sviba, bukve, hrasta i cedra. Međutim, studeni nije bio najljepše vrijeme za šetnju, i tama je činila šumske dijelove da izgledaju neprobojni. Ipak, nakon četiri godine dolaženja ovamo, Peter je znao put preko milja biciklističkih staza i pješačkih i konjaničkih staza.

Pogledao je na sat. Gotovo 16:45. Park će se zatvoriti za petnaest minuta. Ali to nije bilo važno - po ovom vremenu, i u ovo doba godine park je, praktički, bio prazan u bilo koje doba dana. Posegnuo je u jaknu da provjeri pištolj, onda ušao u park i krenuo južno prema starom mlinu Pierce.

Zvukovi i svjetla grada blijedih su u pozadini dok je išao niz stazu. Mogao je čuti obližnji potok, umirujuće zvukove padajuće vode na stijenama. Ipak, bio je napet. Kakve su to bile promjene plana? pitao se. Stoje Gambrelli želio? Novac, zaključio je Peter. S Gambrellijem je uvijek sve bilo oko novca.

Zasatao je kraj starog mlina Pierce. Bila je to glavna atrakcija turistima u parku, preuređen mlin iz 19. stoljeća kojeg pokreće voda koja pada s Rock Creeka. Znak je govorio daje bio zatvoren na ponedjeljak i utorak, tako daje područje bilo još pustije nego je Peter očekivao. Ustvari, bilo je potpuno pusto.

Stajao je kraj fontane i čekao, prema uputama. Nije pušio godinama, ali sad je odjednom osjetio potrebu. Pogledao je na sat. Dvije minute do pet. Gambrelli je bio točan tip. Kad je rekao pet sati, mislio je točno u pet.

"Bog, Peter."

Okrenuo se na zvuk ženskog glasa. Škiljio je u mraku. Nosila je kabanicu s kapuljačom, jedva prepoznatljiva u magli. Ali znao je taj glas, to lice.

"Allison?" pitao je nervozno. Oči su im se srele. Problijedio je. "Što ti radiš ovdje?"

Iskoračila je iz sjena hrasta. "Ja sam te pozvala. Što ti ovdje radiš?"

Vidjela mu je u očima da pokušava smisliti objašnjenje. Disao je nervozno i čujno. Oči su mu letjele dok su riječi jedva izlazile.. "Ja, uh, ja sam mislio da mogu uhvatiti te tipove. Mislio sam da ih mogu napasti."

"Sam?" pitala je s nevjericom.

Progutao je knedlu. Mucao je, govoreći brzo, ali nepovezano. "Da, ja - samo. Da. Sam. Došao bih, i, znaš, kad bi došli, uhitio bih ih."

Oči su joj sjale od bijesa i sažaljenja. "Prestani s lažima, Peter."

"Ozbiljan sam. Htio sam ih uhvatiti. Čak sam uzeo i pištolj." Izvukao je pištolj iz jakne.

Allison se odmakla. "Makni pištolj."

Patetično se nasmijao. "Bez brige. Nikad ti ne bih našao. Volim te. Uvijek sam te volio."

Namrštila se, začuđeno i sa zgražanjem. "Ovo nazivaš ljubavlju? Jesi li ti doista mislio da ćeš unajmivši nekog da otme Kristen Howe, pomoći mi da pobijedim na izborima?"

Pogled mu se smračio. Glas ispunio gorčinom. "Ne, draga. Mislio sam da ćeš tako izgubiti."

Allison se stresla. "Da ću izgubiti?"

"To je bio jedini način da nas spasim."

"Od čega?"

Ukočio se, kao da razmišlja hoće li nastaviti. "Peter", bila je uporna. "Spasiti nas od čega?"

"Ne mogu reći."

Približila mu se. "Kvrugu, Peter, reći ćeš mi. Ili ću sad nazvati FBI pa ćeš reći njima."

Spustio je pogled. "Možemo prijeći preko toga, Allison. Ti i ja možemo prijeći preko svega."

"Ja ne mogu prijeći preko toga ako ne znam što je to."

Dignuo je pogled, govoreći nježno. "Čuo sam tebe i tvog bivšeg zaručnika kako pričate one noći na svečanosti prije dva mjeseca - ti i Mitch O'Brien."

Allison se ukočila, sjetivši se koraka u hodniku.

Nastavio je: "Vidio sam kako se gledate. Vidio sam kad si se išuljala u hodnik. I vidio sam kako te on slijedio, pa sam vas pratio, i slušao. Čuo sam kad je pričao kako ste se našli u onoj hotelskoj sobi u Miami Beachu."

"Mitch je pričao gluposti. Nikad nismo bili zajedno u hotelskoj sobi."

"Zašto si onda odbila odgovoriti na pitanje o preljubu na debati?" "To je bila čisto stvar principa."

"Nemoj mi patronizirati", rekao je oštro. "Znam da si se šivila s njim. Možda i s drugima. Bilo bi još više kad bi bila izabrana. Svi muški predsjednici imali su ljubavnice. Zašto bi prva žena bila drukčija? Ja bih bio predmet ismijavanja. Ne samo među našim prijateljima. Ne samo u našem gradu. Cijeli bi svijet znao da Peter Tunello nije mogao zadovoljiti svoju ženu. Nisam mogao dopustiti da nam se to dogodi. Nisam mogao dopustiti da se to meni dogodi."

Allison gaje ljutito pogledala. "Mitchje mrtav, zar ne? Zato ga nitko ne može naći."

"Koga briga? On je bio pijandura koja nije mogla maknuti ruke s moje žene."

"Ti si mi poslao onu fotografiju s ružem - onu sa grimiznim slovom."

"Samo da te uplašim, Allison."

"Zato si unajmio nekog da otme Kristen - da me uplašiš?"

"Učinio sam to zbog nas, Allison. Ako bi pobijedila na izborima, znao sam da ću te izgubiti."

"Bože! Trebao si me jednostavno ubiti. Da si me barem samo ubio."

Izraz lica mu se opet promijenio, nježniji, a sad - poremećen. "Ubiti te? Ja te volim, Allison."

Bila je užasnuta. "Kako si mogao povrijediti nevino dijete?"

"Kunem se, nisam je planirao povrijediti. Za sto tisuća dolara trebali su je držati dok sažaljenje ne preokrene izbore u Howeovu korist, i onda je pustiti. Ali, pretpostavljam da su postali pohlepni i zatražili otkupninu. Kad je Howe odbio platiti, željeli su da ja skupim milijun dolara. Kad sam odbio, nazvali su tebe i tražili te otkupninu. Sto sam onda mogao napraviti nego platiti? Moraš mi vjerovati, Allison. Stvar se naglo preokrenula. Kad sam pritisnuo gumb, bilo je prekasno ponovno namotati te tipove."

Učvrstila je pogled. "Stoje s Emily?"

"Ako mi možeš oprostiti, obećajem ti da ću je pomoći pronaći."

"Oprostiti ti?" Napravila je pola koraka bliže i drhtućim glasom rekla: "Ako znaš gdje je Emily, reći ćeš mi."

Tihi hitac prohujao joj je pokraj uha. Dva brza udarca probila su Peterova prsa. Pao je na leđa, spustivši se u hrpi na asfaltnu stazu.

"Peter, ne!"

Potrčala je k njemu i pala na koljena kraj njega. Prsa su mu bila prekrivena krvlju. Mahnito je pogledala prema mlinu da odredi otkuda je pucano. Nije vidjela nikoga.

"Peter, reci nešto!"

Provjerila mu je puls. Ništa. Dignula ga je, ali glava mu je pala natrag na stazu, beživotno.

Držala gaje svom snagom, šokirana, odbijajući povjerovati. Suze su joj tekle niz lice dok gaje puštala, tijelo mu je samo iskliznulo.

Podigla je pogled, prepadnuta zvukom nadolazećih koraka. Dvojica muškaraca trčala su prema njoj. Zgrabila je pištolj iz Pete-rove ruke i skočila na noge.

"FBI!" viknuli su.

Zgrabila je glavnog agenta za jaknu i stresla, gotovo ga srušivši. "Rekla sam vam da me ne slijedite! Zašto ste pucali! Zašto!"

"Nismo mi pucali!"

Allison se ukočila dok je agent govorio u svoje slušalice.

"Ubijen civil, park Rock Creek, na cestama Tilden i_ Beech. Moguć snajperist. Hitno trebam pojačanje na sve izlaze iz parka. Potrebni i K-9 i helikopter za potragu."

Agent je nastavio govoriti, a kiša je jače padala. Njezina kosa i kaput bili su mokri. Peter je nepokretno ležao u lokvi. Adrenalin se podizao i emocije navirale na pogled na njenog mrtvog muža - nema ga više, iako nije nikad bio čovjek kakvim gaje smatrala. Kleknulaje kraj njega, glas joj je drhtao dok je hladna kiša padala na njezine usne.

"Nemoj", rekla je tiho. "Gade, nemoj povesti Emily sa sobom."

Vincent Gambrelli jurio je kroz šumu najbrže što je mogao. Niske grane udarale su ga po licu. Pluća su mu gorjela. Tijekom godina držao je svoje vitko tijelo u odličnoj formi, ali nije više imao dvadeset i pet godina. Stao je kad je došao do odvojene staze. Nagnuo se naprijed, rukama na bedrima, hvatajući dah.

"Sranje", promrmljao je, vidjevši daje stao u konjski izmet. Onda su mu oči zasvijetlile na prizor još izmeta duž staze. Dobra stvar, mislio je - morao je biti blizu jahačkog centra. Trčao je naprijed i onda stao. Staja pred njim bila je pusta. Konj!

Trčao je još pedeset metara niz stazu, usporivši kad je prilazio staji. Unutra je opazio svjetlo. Izvukao je pištolj iz jakne, stavio prigušivač i provirio iza otvorenih vratiju. Starac je njegovao jednog konja u staji. Činilo se da je bio sam.

Gambrelli je sakrio pištolj u rukav i ušao. Zvuk kiše odzvanjao je na krovu. Njegovi koraci su bili tihi na betoniranom podu. Jedan od konja je zadahtao kad je prošao pokraj njega, ali starac je bio prezaokupljen svojim poslom da bi ga primijetio. Gambrelli je stao u osvjetljenoj pregradi.

Starac je stajao kraj konja, zvižduci neku izmišljenu melodiju dok je češljao crnu zamršenu grivu. Zviždanje je prestalo kad je primijetio stranca. "Žao mi je, gospodine. Zatvoreni smo."

"Zauvijek", rekao je Gambrelli. Dignuo je ruku i ispalio prigušen hitac.

Starac se primio za prsa i pao na tlo. Ležao je nepokretno kraj konjskog kopita. Gambrelli je jurnuo unutar pregrade i osedlao konja. Stavio je jednu nogu u stremen, a onda zastao. To je bilo samoubojstvo, shvatio je. Nema šanse da izjaše iz parka kao usamljeni rendžer. FBI bi ga sigurno vidio ili čuo kako galopira.

Malen osmijeh pojavio mu se na licu. Imao je bolju ideju.

Skočio je dolje, zgrabio starca i ubacio ga u sedlo. Svezao mu je noge u stremenima kožnim trakama. Dugo kožno uže visjelo je na stupu. Uhvatio ga je i svezao starčev trup oko vrata konja. Izgledao je kao džokej naginjući se naprijed u utrci.

"Hajde, dečko", rekao je dok je vodio konja iz staje. Stali su na stazi. Gambrelli je pogledao gore i slušao. Čuo je helikoptere na nebu.

Savršeno, mislio je.

Usmjerio je konja prema livadi, onda stavio cijev pištolja na stražnji dio konja. Peklo je kožu tako da životinja osjeti spaljenu i svježu ranu bez ozbiljne ozljede. Ispalio je hitac. Preplašeni konj je zacvilio i krenuo. Za nekoliko je trenutaka tajanstveni noćni jahač galopirao preko livade punom brzinom.

Gambrelli je potrčao u drugom smjeru, kroz šumu. Sad kad je imao plan osjećao se bolje. Trčao je punom brzinom, dobivajući sve veću snagu. Trčao je uz potok - uzvodno, zaključujući da će FBI očekivati da pliva nizvodno prema Potomacu. Sakrio se ispod mosta na sjevernom dijelu parka, nastavljajući prema kraju, brzo prelazeći još sto metara na drugoj strani, gdje je opazio impresivne granitne spomenike. Preskočio je preko jednog, ne gubeći brzinu. Nadgrobni kameni, shvatio je. Došao je do groblja Oak Hill. Terasasto groblje imalo je vidik na park, čineći uspon kao divovsko stepenište. Gambrelli je došao na najgornju terasu, prije nego se okrenuo i pogledao iza sebe.

Helikopteri s reflektorima kružili su iznad livade. Nasmiješio se sebi. Odvratanje je uspjelo. Okrenuo se natrag, prema gradskim svjetlima i ulici iza zida groblja. Dao je zadnji zamah snage za posljednjih sto metara, onda preskočio ogradu i sletio u grmlje na drugoj strani. Stresao je lišće sa sebe i hodao prema pločniku, još jednom pogledavši na park. Helići su letjeli iznad livade. Izgledalo je kao da su se specijalci spuštali niz užad. Za nekoliko trenutaka shvatili su pogrešku - nekoliko trenutaka prekasno.

Provjerio je ima li auta i prešao ulicu, dozivajući taksi ispred restorana. Taksije došao do rubnjaka i on je uskočio otraga.

"Kamo?" pitao je taksist.

"Prema centru", rekao je dok se smještao na stražnjem sjedalu. "I, požurite."

Allison je buljila u vruću šalicu kave. Bila je na suvozačevom mjestu u kombiju FBI-ja, zamotana u deku joj ne bi bilo hladno. Kiša je zvučala kao loptice golfa koje odzvanjaju na metalnom krovu. Brada joj je pala. Povukla je mikrofonski pričvršćen za njezinu vestu. Harlev Abrams otvorio je vrata s vozačeve strane i uskočio na sjedalo do nje.

Buljila je kroz prednje staklo, u tamu u parku. "Pobjeći će, zar ne?"

Harlev nije odgovorio.

"Ja sam kriva", rekla je. "Ja sam dobila krvavu fotografiju od Tanye Howe. Ja sam poslala Peteru poruku. Ja sam vam rekla da me ne slijedite! Da niste pratili Petera kad sam vas nazvala, FBI ne bi bio u susjedstvu kad se ono dogodilo. Ja sam mogla biti ubijena."

"Bio je to dobar plan, Allison. Samo zato što nešto krene po zlu, ne znači daje to bila loša stvar."

"Sad samo žalim što nisam odabrala neko manje izolirano mjesto."

"Peter je morao vjerovati da se susreće s čovjekom kojeg je unajmio. Da ste vi plaćeni ubojica i vi biste izabrali osamljeno mjesto, zar ne?"

Skinula je mikrofonski pričvršćen za njezinu vestu i predala mu ga. "Čuli ste sve, pretpostavljam."

Kimnuo je, ne znajući što da kaže. "Da. Žao mi je."

Glas joj se ispunio tugom. "Dio mene još ne želi vjerovati. Cijelo vrijeme dok sam čekala u parku, spremna da zatvorim zamku, nadala sam se da sam u krivu. Da to nije bio Peter. Onda se pojavio. I znala sam."

"Mislim da ne mogu ni zamisliti kakav je to osjećaj. Tražiti sve ove godine. Onda otkriti daje to vaš muž."

Podigla je pogled. "Želite znati kakav je to osjećaj? Sjetite se prvog puta kad ste ušli u nacionalni Centar za nestalu i iskorištavanu djecu. To vam da odvratno osjećaj da sva ona nisu tamo gdje su slikana. Onda idete niz hodnik, i tamo je još jedan zid, s još fotografija. Ali sad iznad njih ne piše: 'Nestala.' Piše 'Pronađena.' Osjetite olakšanje i uzbuđenje. Dok ne shvatite da 'Pronađena' ne mora značiti i pronađena živa.

"Pomnožite taj osjećaj - to razočaranje - s deset tisuća. Tako se sada osjećam."

"Allison, nakon nečeg ovakvog, prirodno je da osjećate puno toga. Ali ne biste smjeli osjećati krivnju."

"Prekasno", podsmjehnula se. "Već sam si rekla stotinu puta, da nisam pustila Petera u svoj život, Emily nikad ne bi bila oteta. I da nisam vodila kampanju po cijeloj zemlji, vidjela bih znakove upozorenja u Peteru. Možda bih mu mogla i pomoći prije nego bi došlo do ovog."

"Nemojte si to raditi. To je kao da krivite ženu koja se udala za savršenog muškarca i onda je ispalo daje on zlostavljač djece. Gledajte, Peter je bio pametan. Sakrio je svoje probleme ne samo od vas, nego i od medija, vaše političke stranke, kampanjskih varalica Lincolna Howea, kad ste se uključili u nacionalnu politiku. Nema razloga da ste trebali znati."

Kimnula je, znajući da ima pravo. Ali ipak joj je bilo mučno. "Mislite daje ubojica slijedio mene ili Petera ovamo?"

"Definitivno vas. Daje slijedio Petera, vjerojatno bi primijetio agente koji su slijedili vašeg muža. Ne bi nikad pucao daje mislio kako je FBI u blizini."

"Što mislite da gaje natjeralo na to?"

"Prati vas, vjerojatno da se uvjeri da slušate njegovo upozorenje da se klonite FBI-a.

Odvedete ga u park, vidi da se susrećete sa svojim mužem. Kako bi drukčije to izgledalo?

Vjerojatno je pomislio da vas je Peter pozvao ovamo da se maknete od FBI-a i svih ostalih - tako da može priznati u potpunoj privatnosti, bez prisluškivača. Nije mogao mirno stajati i dopustiti Peteru da vam kaže koga je unajmio. Zato ga ubije."

"Kako bi mogao čuti što smo govorili?"

"Nije morao ništa čuti. Jedan pogled na vaše lice vjerojatno mu je rekao da niste došli ovamo gledati ptice."

Allison je zadržala sjetivši se Peterovih riječi. "Još to ne razumijem potpuno. Rekao mi je da mi može pomoći pronaći Emily. Zašto bi oteo moju četveromjesečnu kćer?"

"Ako se dobro sjećam, rekli ste da se on brzo zaljubio u vas, a vi baš niste reagirali kako je on htio. Mislim, usvojiti dijete i reći tipu da niste zainteresirani za brak ne daje mu baš poticaja."

"Da, ali ukrasti moju kćer?"

"Možda mu je plan bio kao i sa Kristen Howe. Unajmio je nekog da otme Emily na nekoliko dana. Samo da može ispasti junak i ponuditi svoj novac kao nagradu. Sve odvažne stvari zbog kojih ste se onda zaljubili u njega."

"Zašto onda nije vratio Emily?"

"Možda mu se svidjelo kako je poslije bilo. Jaka, lijepa žena koja je postala luda. Potreban joj je, ovisi o njemu, ne može preživjeti dan bez njega. Vraćanje Emily bi sve to uništilo."

Namrštila se. "To je bolesno."

"To je psihopatski. Ali događa se svakodnevno. Neki ljudi tuku svoje žene. Neki dave prostitutke. Neki spale godišnjak iz srednje škole i sve fotoalbume svoje djevojke. Dominacija i kontrola. To ih vodi."

Allison je masirala svoje sljepoočnice.

Harley je rekao. "Ako pogledate svoju vezu s Peterom, kladim se daje bio naj sretniji i najnježniji kad ste ga trebali. Kad ste bili u krizi. Kad vam je bilo teško na poslu. Kad vam je netko blizak bio bolestan ili je umirao."

"Kad sam gubila na izborima", dodala je.

Pogledi su im se sreli. Znali su da su oboje odjednom pomislili na Kristen Howe. Allisonin telefon je zazvonio u torbici, prekidajući tišinu. Harley je klimnuo. Allison se javila.

"Halo."

Odgovor je bio hladan i drzak. "Jeste li znali daje u posljednjih osam godina u SAD-u oteto samo 119-ero novorođenčadi mlađih od šest mjeseci?"

"Što želite?"

"Jeste li znali daje od tog broja, 110 djece pronađeno? Većina za nekoliko dana."

Allisonina se ruka tresla. Nije ništa rekla.

"Vaša Emily je među onih devet koje nisu nikad pronašli. Devet. Jeste li to shvatili, Allison? Devetoro djece u cijelom SAD-u u osam godina. Preko četiri milijuna rođenja na godinu. Koliko je neobično biti na kratkom kraju tog štapa? Ali, naravno, navikli ste se pobjeđivati u neobičnosti, zar ne? Koliko je žena bilo javnih tužiteljica? Koliko žena se kandidiralo za predsjednika?"

"Što želiš reći, kretenu?"

"Što želim reći?" podrugljivo se podsmijehnuo. "Mislim da vas je sudbina snašla, gospođo Leahy. U dobru. I u zlu. Vidimo se u hotelu. Devet sati. Ilije oboje djece mrtvo."

Linija se prekinula.

Tony Delgado išao je stoje brže mogao, proklinjući svog ujaka Vincea što mu je ostavio da on obavi prljavi posao. Temperatura u garaži bila je oko dvadeset stupnjeva, i znoj mu je izbijao na majicu pod pazusima. U pola sata natrpao je sve u kombi kroz stražnja dvostruka vrata. Gurnuo je zadnju plastičnu kantu od dvadeset i dvije litre u prostor za teret, onda se odmaknuo od kombija da se divi svom radu. Pedeset kanti sveukupno, svaka po dvadeset kilograma. Bile su posložene po četiri jedna na drugu, od poda do stropa, duž svake strane kombija. Sredina je bila otvorena od početka do kraja, kao dugi, uski prolaz.

Okrenuo se i podigao veliki, crni sanduk. Bio je lagan, prazan. Gurnuo gaje u otvoreni prostor i otvorio ga kao lijes.

"Dobro obavljeno, Tony", rekao je sam sebi.

Otišao je natrag u kuću, zastavši u kuhinji kod sudopera da si uzme čašu vode, onda nastavio prema stražnjoj spavaćoj sobi. Vrata su bila zatvorena, ali otvorio ih je bez kucanja.

Kristen Howe je sjedila na podu, odjevena i spremna na polazak. Imala je povez na očima. Imala je i traku na ustima. Ruke i noge bile su joj vezane. Tijelo joj se ukočilo na zvuk koraka koji su prilazili.

Tony je otključao lisice koje su je vezale za krevet. "Vrijeme je da krenemo", rekao je.

"Ustani."

Ustala je polako, poslušno. Odvezao joj je noge, i uputio prema vratima. "Hodaj", rekao je.

Koračala je malim korake. Svijet joj je bio crn zbog poveza na očima. Osjetila je otmičarevu ruku na svom ramenu kako je vodi kroz sobu i niz hodnik. Čula je kako se vrata otvaraju. Hladniji zrak udario joj je lice. Korak dalje. Osjetila je pod, sad betonski. Garaža?

"Budi mirna", rekao je.

Skvrčila se kad ju je podigao s tla.

"Uđi unutra", rekao je. Polegao ju je u sanduk po dužini. Provjerio je povez na njezinim očima i traku na ustima. Namjestio je lisice na njezinim rukama i svezao joj gležnjeve. Sve je sigurno. Gurnuo je sanduk što više naprijed, ostavivši malo prostora na kraju, kraj vratiju. Naposljetku je stavio posljednji dio tereta u kombi - usisivač, šmrk i veliko šatorsko platno. Zalupio je vrata. Na pozadini je bio znak: "Čistači tepiha i zgrade Kongresa."

Otvorio je vozačeva vrata i uskočio iza volana. Motor je za-brujao okretom ključa. Okrenuo se da provjeri teret. Rupe za zrak sa strane činile su se dovoljne. Ležala je savršeno mirno, ne stvarajući nevolje.

"Želiš ići kući, zar ne?" pitao je. Kimnula je.

"Želiš biti na sigurnom?" Još jednom je kimnula.

"Onda lezi tu na pod kao dobra djevojčica. Nemoj se micati ni centimetar. I budi tiho." Spustio je poklopac i pokrio sanduk šatorskim platnom, pogledavši na kante oko nje. "I što god radila", rekao je sa smiješkom, "nemoj paliti šibicu."

Do šest sati kombiji medija slijevali su se u park Rock Creek zbog javljanja uživo s mjesta događaja. Specijalci su iskakali iz helikoptera i na policijskom su se radiju čula nagađanja, pa se vijest brzo širila.

Allison i Harlev još uvijek su bili u FBI-jevom kombiju kad je vođa specijalaca javio još jednu lošu vijest o ubojstvu upravitelja staje. Osjetila je tugu zbog starca, a onda bijes i strah. Naježila se kad se sjetila daje upravo pričala s ubojicom tog starca. Zvučao je tako smiren i nevjerojatno hladan - potpuno beščutan zbog ubijanja čovjeka.

Harlev i Allison pretrčali su po kiši iz kombija u neoznačen auto. Krenuli su niz aveniju Massachusetts prije nego su novinari potvrdili njezinu upletenost u parku.

"Kamo?" pitala je.

Harlev je usporio kad su se približili DuPontu. "Trebamo vremena da se pregrupiramo prije devet sat. Predlažem da idemo u operativni centar koji smo dogovorili za večeras. Samo je blok udaljen od hotela kamo trebate odnijeti otkupninu. Mjesto još uvijek izgleda kao prazni trgovački salon, tako da nitko ne zna da je to tamo. Trenutno je to vjerojatno jedino mjesto u Washingtonu koje možete posjetiti, a da vas ne primijete."

"Kako ćete mi dati otkupninu tako daje mogu dostaviti?"

"U trezoru je, u sjedištu. Reći ću nekome da nam je donese kad stignemo u terenski operativni centar."

Kimnula je.

Harlev je rekao: "Bit će ti teško spriječiti da se ova priča ne pročuje. Imate čuvare parka, gradsku policiju, liječničku ordinaciju, FBI. Mnogo izvora odakle mogu procuriti informacije. Siguran sam da novinari već znaju da je dvoje ljudi mrtvo. Za sat vremena će znati da je jedno od njih vaš muž - bez obzira na to koliko to pokušavamo skriti."

"Nisam ni očekivala da se neće pročitati."

"A što očekujete!"

"Očekujem da ću pronaći Emily. I vratiti Kristen Howe kući."

Kimnuo je. "Razmišljao sam o zadnjem pozivu. Zanimljivo je da nakon svega što se dogodilo u parku, otmičar još uvijek želi da se držite plana i dođete u hotel."

"Kako to mislite 'zanimljivo'?"

"Vodi me na razmišljanje kako on vjerojatno ima dobro razrađen plan. Sto god da se dogodi, neće mijenjati plan. Morate se naći s njime u Hyattu u devet sati."

"Je li to dobro ili loše?"

"Oboje. Sjedne strane, daje nam vremena da provjerimo stvari. Imamo agente koji su postavljeni kao hotelski zaposlenici. Diskretno su pregledali hotel i okolicu, osiguravši da sve bude sigurno. Nema bombi, nikakvih eksploziva, i tome slično. S druge strane - pa, morao je imati neki razlog zastoje odabrao baš taj hotel."

"Želite li mi opet reći daje ovo preopasno za mene?"

Zaustavio je auto na semaforu, gledajući u nju. "Naredio vam je da nosite krinku, Allison. To nam omogućuje da upotrijebimo dvojnika, ako želite."

Odmahnula je glavom. "Sad je to više nego ikad moja odgovornost. Čak i da je istina da je Peter rekao otmičarima da vrate Kristen neozlijeđenu, ostaje činjenica da ih je on unajmio. To je kao onaj primjer koji vas uče u pravnoj školi - ne možete pucati bazukom po ljudima i reći: 'Oprostite, ljudi, ali nisam htio nikoga ozlijediti.'"

Odmahnuo je glavom, ne shvaćajući potpuno. "Znači, osjećate se obveznom da riskirate svoj život za Kristen Howe jer vam je muž bio psihopat?"

"Djelomično", rekla je. "Ali ponajviše zato što je Emily još uvijek moja kći."

Upalilo se zeleno svjetlo. Harley je dao gas. "Znate, Allison, samo je dvoje ljudi čulo Peterovo priznanje. Vi i ja. Novinari mogu saznati da je vaš muž ubijen. Ali ne vidim razloga da oni saznaju da je vaš muž odgovoran za otmicu. Mislim, morat ćemo napisati izvješće. Ali to ne mora biti večeras."

"Hvala. Ali jedna će osoba to čuti večeras."

"Tko?"

"Tanya Howe", rekla je, gledajući kapljice kiše na prozoru. "Vrijeme je da joj kažem tko joj je oteo kćer."

General Howe se opustio u svojoj kožnoj fotelji čim je pilot ugasio znak "svežite sigurnosne pojaseve". Raspoloženje među njegovim osobljem u stražnjem dijelu aviona bilo je slavljeničko, ali Howe je bio miran. Ugasio je svjetlo za čitanje i pogledao kroz prozor da uživa u pogledu. Washington je bio osvijetljen, prekrasan odozgo. Gledajući dolje s neba osjećao se kao Bog. Za samo nekoliko sati vladat će ovim gradom.

Zazvonio je telefon kraj njega. Brzo se javio. Bio je to njegov strateg.

"Ovo je važno", rekao je La Belle.

Popio je Dewars i vodu. "Što imaš, Buck?"

"Upravo se sad to prenosi. Izgleda daje Leahy imala još jedan susret s otmičarem oko pet sati. Ovaj put u parku Rock Creek."

Ukočio se u sjedalu. "Što se, kvragu, događa s tom ženom?"

"Srećom, još jedna katastrofa. Otmičar je pobjegao. Neki starac koji upravlja konjaničkim centrom je ubijen. Drugi tip je mrtav. To je možda Allisonin muž."

"Njezin muž?"

"Da. Još nije potvrđeno, ali tako se priča." "To je strašno", rekao je general.

"Ozbiljno? Moglo bi preokrenuti sažaljenje opet u njezinu korist."

Howe se naljutio. Način na koji je LaBelle tako brzo okrenuo gubitak njegove protivnice u politički smisao gaje prenerazio - ali samo na trenutak. "Što možemo učiniti, Buck?"

"Sad vas moramo odvesti na televiziju da potvrdite svoje plaćanje otkupnine. Moramo natjerati ljude da nastave misliti na vašu unuku. Naravno, to što se dogodilo Allisoninu mužu je loše. Ali nastavimo ih podsjećati daje život djevojčice još u pitanju."

"Rekao sam da ću to učiniti kad pronađete O'Briena. Smeta mi to što ga FBI traži."

"Gospodine, razumijem to. I ne znam zašto ga FBI traži. Ali nitko ga ne može naći. Moji istražitelji mi kažu daje Obalna straža pronašla njegov brod s tragovima krvi u njemu. Može biti zločin ili samoubojstvo. Ne znam. Ali znam da O'Brien nema ništa s vašom odlukom da platite otkupninu."

Stišao je glas da ga nitko ne čuje. "Kvragu, Buck. Moramo razmišljati o dojmju. Pogledajte slijed događaja. Prvo, dođe nam O'Brien i kaže daje spavao s Leahy. Onda padne na detektoru laži. Onda nestane. Sad mi kažeš da ima krvi na njegovom brodu. Počinje zvučati kao da gaje netko ubio."

"Moguće, pretpostavljam."

"Što ako su ljudi koji su ga ubili oni koji su oteli Kristen? Što ako sve to izađe za nekoliko tjedana ili mjeseci? Što će američki narod misliti ako kažem da sam promijenio mišljenje za 180 stupnjeva i sad sam voljan platiti tim gadovima milijun dolara?"

"Ne znam što će misliti."

Glas mu je bio odrješit, ali još je šaptao. "Mislit će da sam smislio neku urotu ,u stilu Olivera Stonea, to će misliti. Mislit će da je milijun dolara mito za šutnju ili isplata. Ili će ih bar ovi gadovi u Capitol Hillu navesti da misle tako. Ne želim provesti prvi termin na kongresnim preslušavanjima."

"Generale, ako ne održite taj govor večeras i ne ponudite platiti otkupninu, možda ni nećete osvojiti prvi termin."

General je zašutio i ispio piće. "Stvarno to misliš, Buck?"

"Da. Morate zadržati sažaljenje na svojoj strani, generale. Jer ako ispadne daje mrtav tip u parku stvarno muž Allison Leahy, mogao bih osjećati takvo sažaljenje da glasam za nju, sam."

Stavio je kockicu leda u usta i zgrizao je. "U redu, kvragu. Održat ću govor."

Vremensko ograničenje onemogućilo je Allison da popriča oči u oči s Tanvom Howe i sve joj objasni. Vožnja do operativnog centra trajala je samo dvadeset minuta, ali Allison nije mogla izdržati ni minute da ne nazove. Sjetila se dviju prijašnjih situacija kad je Tanyu trebala prvu nazvati, ali Tanva je nazvala nju. Neće se opet tako osramotiti. Harley je nastavio voziti dok je ona prebacila poziv na svoj kodirani mobilni aparat.

Za samo nekoliko trenutaka je priopćila vijest. Tanya je slušala bez prekidanja, bez ikakvog zvuka.

"Tanya?" pitala je nakon nekoliko sekundi šutnje. "Jeste li dobro?"

Tanya je sjedila sama na rubu svog kreveta, buljeći u Kristeninu fotografiju na noćnom ormariću. Treptala je kao da se vraća iz hipnotičkog stanja. Posljednje stoje očekivala bilo je da čuje daje Allisonin organizirao otmicu. "Što bih trebala reći?"

"Znam da vam ovo nije neka utjeha, ali ja sam bila iznenađena više od vas."

Usne su joj podrhtavale. "Pretpostavljam da bih vas trebala cijeniti zato što ste mi to rekli, ali nisam sigurna što osjećam."

"Imate svako pravo da me mrzite", rekla je Allison.

"Ne. Ne mrzim vas. To bi bilo kao da mrzim svoju majku jer se udala za mog oca."

Glas joj je odjednom očvrsnuo. "O, Bože. Moj otac."

"Što s njim?"

"Bila sam uvjerenja da je on ili netko od njegovih prijatelja odgovoran za otmicu. Neku večer sam mu rekla da ako se Kristen ne vrati dok se ne otvore izbori, da ću na televiziji reći što mislim."

"Nadamo se da će se vratiti do tad."

"Ali on će sve upropastiti. Gura se svugdje pokušavajući je vratiti. Majka mi je upravo rekla da on planira večeras na televiziji reći da će platiti otkupninu. Ako otmičari to čuju, tko zna što će napraviti."

Allison je bila smirena, ali odlučna. "Morate ga zaustaviti. U sljedećih nekoliko sati nitko ne smije reći ništa javno o otmičarima. Osobito ne ništa o otkupnini."

"Kako očekujete da zaustavim oca?"

"Mora postojati nešto što možete učiniti."

Odgovor je polako stizao, ali Allison je gotovo mogla osjetiti energiju s druge strane linije.

"Mogu se sjetiti samo jedne stvari", rekla je Tanva.

"Koje?"

"To je između mene i mog oca."

Allison je zašutila, ali nakon boli koju joj je zadao Peter, nije bila u poziciji da pogađa.

"Sretno, Tanva", rekla joj je iskreno.

"Hvala", odgovorila je, a zatim poklopila slušalicu.

Tanva je izvukla adresar iz svoje torbice, otvorila ga na prvu stranicu, i stavila ga na krevet, pored sebe. Otvorila je ladicu noćnog ormarića. Stari sitniš i nakit bili su posloženi u male plastične kutije. Metalna kutija bila je otraga. Dignula je jednu plastičnu kutijicu, i pojavio se ključ. Otključala je metalnu kutiju. Unutra je bio diktafon. Izvadila ga je, zatvorila kutiju i ladicu, i stavila diktafon na noćni ormarić kraj telefona.

Pogledala je broj u adresaru još jednom. Duboko je udahnula i otipkala broj. Nakon trećeg zvona, netko joj se javio.

"Molim vas gospodina LaBellea." Namrgodila se na odgovor, i onda rekla: "Ne zanima me što radi. Recite mu daje Tanva Howe i ima minutu da se javi. Ili će izgubiti izbore."

Čekala je, gledajući na sat. Za trideset sekundi LaBelle je bio na liniji, i brzo rekao: "Tanva, svjestan sam da se približavamo vašem roku. Vaš otac radi sve što može da vrati Kristen sigurno do sutra ujutro. Za trideset minuta održat će presicu da objavi da će platiti otkupninu. Milijun dolara. Što još može učiniti?"

"Samo želim da moj otac šuti. Ne smije reći ništa o Kristen ni o otmici ako mu ja ne dopustim. To znači i bez napada na Allison Leahy zbog načina na koji ona to sređuje."

"To je nemoguće, Tanva. Vidite, vi ne vodite očevu kampanju. Vodim je ja."

Uzela je diktafon. "Imam nešto što želim da poslušate, gospodine LaBelle. Sjećate se onog našeg sastanka u vrućoj kupelji u Nashvilleu?" Primakla je diktafon telefonu, i upalila ga.

Tanvin snimljeni glas čuo se prvi: "Da se niste usudili prijetiti mojoj kćeri." Slijedio je LaBelleov brzi odgovor: "Ne. Prijetim vama."

Tanva je isključila diktafon i vratila se na telefon: "Cijeli razgovor je na kaseti. Čuvala sam je na sigurnom, za priliku poput ove, samo za slučaj ako bih vas ikada trebala slomiti. Želite li da ovo pošaljem na televiziju?"

"To je lažno", zalajao je. "To ste vi skrпали."

"Potpuno je pravo. Sama sam to snimila, od riječi do riječi."

"To je nemoguće. Bili ste u vrućoj kupki, bili ste ispod vode."

"Ali moj je ogrtač bio na podu, do mene, a diktafon u džepu. Da niste bili previše zaokupljeni promatranjem moga tijela, bili biste oprezniji."

Ton mu je postao pomirljiv. "Tanya, molim vas. Možda mislite da me vrijeđate. Ali više je od toga. Osoba koju vrijeđate je vaš otac. Ne samo vaš otac, nego i majka. Vrijeđate cijelu obitelj."

Ona se nasmiješila. "Ne prijetim svojoj obitelji, gospodine LaBelle. Prijetim vama."

Nastala je tišina.

Tanya je rekla: "Ne očekujem nikakve daljnje komentare od mog oca dok vam ja ne dam odobrenje. Zato otkazite presicu. Da li se razumijemo, gospodine LaBelle?"

"Da", zagundao je. "U potpunosti."

"Dobro", rekla je samodopadno i spustila slušalicu.

Tony Delgado parkirao je kombi čistača zgrade Kongresa iza hotela, ispred ulaza za poslugu i dostavu. Izašao je i navukao radno odijelo. Nabio je ličilačku kapu jako na glavu, gotovo do očiju. Pričvrstio je masku kakvu nose radnici koji su u opasnosti od udisanja opasnih kemikalija, onda odnio kantu u svakoj ruci do ulaza i pozvonio.

Zaštitar je otvorio vrata. Bio je odjeven kao policajac, ali Delgado je uočio da nema pištolj.

"Da, stoje?"

"Čistači tepiha. Trebamo očistiti drugi kat."

"Večeras?"

"Tako je."

"Nitko mi ništa nije rekao o tome."

"Imam radni nalog." Dao mu je uvjerljivi lažni dokument.

Čuvar ga je proučio, a onda se namrštio, skeptično. "Ovo izgleda čudno. Pričekajte malo, OK? Da provjerim kod noćnog upravitelja."

"Nema problema. Ali, hej, prijatelju. Možeš li mi prvo ovdje pomoći. Jedna od kanti s tekućinom za čišćenje curi po cijelom stražnjem dijelu kombija. Moram pomaknuti neke stvari i izvaditi to prije nego uništi sve."

Čuvar je zastao.

Delgado je pokazao preklopljenu novčanicu od dvadeset dolara. "Bit ćemo gotovi za čas."

Čuvar je pucketao žvakaćom gumom uzimajući novac. "Da, naravno. Mogu ti pomoći."

Delgado se nasmiješio očima, govoreći dok je vodio čuvara do kombija i otključavao stražnja vrata. "Mislim da sam vjerojatno prebrzo skrenuo. Prevrnuo sam vražju kantu posvuda."

Otvorio je vrata. "Vidiš je tamo prijeko?" pitao je, pokazujući.

Čuvar se nagnuo naprijed. Delgado je izvukao cijev iz džepa i lupio ga po glavi. Tijelo mu je palo s udarcem, pola izvan kombija, pola unutra. Kristen se trznula u sanduku.

"Mirno, djevojko", rekao je.

Gurnuo je šest kanti naprijed, praveći mjesta. Uzeo je čuva-rev walkie-talkie i ključeve, i gurnuo tijelo unutra. S jednom nogom na braniku posegnuo je na krov kombija i skinuo transportna kolica. U trenu je stavio sanduk na kolica i gurnuo ga po rampi za ukrcavanje. Provjerio je kapu i masku još jednom, onda gurnuo čuvarrev ključ i ušao u zgradu. Dizalo za teret bilo odmah je stiglo. Pozvao ga je i gurnuo svoj teret unutra. Sigurnim udarcem zgloba pritisnuo je gumb za drugi kat. Vrata su se zatvorila i dizalo se počelo dizati.

Allison i Harlev došli su do nadzornog mjesta za manje od dvadeset minuta. Izgledao je kao prazan dućan, kao što je Harlev obećao. Prednji prozori bili su izbijeljeni i prekriveni natpisom "Iznajmljuje se". Lokotom zaključana vrata činila su glavni ulaz neprolaznim. Harlev ju je doveo na stražnji ulaz s uličice.

Unutra, 1.500 kvadratnih metara prostora za trgovinu bilo je pretvoreno u mali operativni centar. Kablovi za struju gmizali su po podu i visjeli sa stropa, svaki vodeći u različiti dio kompjutora ili elektronsku nadzornu opremu. Desetak satova visjelo je na zidu. Bar dvadesetak agenata bilo je u prostoriji, nadgledajući opremu, ispijajući kavu ili spajajući žice. Cijeli zid televizijskih ekrana činio je tu jazbinu da izgleda pomalo poput skladišta kućanskih aparata na rasprodaji.

Harlev je objasnio: "Ovo je prednost o kojoj sam vam govorio, Allison. To što vam je otmičar unaprijed rekao da ćete se naći u Hvattu, dalo nam je vremena da se pripremimo. Svaki od ovih ekrana dat će drugi pogled hotela, unutra i vani. Neki su spojeni s regularnim hotelskim nadzornim kamerama, neki su opskrbljeni dodatnim kamerama koje smo postavili danas. Dok god ste na javnom mjestu, promatrat ćemo vas."

"Sad mi je malo lakše."

"Hajde. Idemo vas ozvučiti i prerusiti." Odveo ju je u stražnju sobu. Dvije agentice bile su unutra, jedna Allisoninih godina, druga mnogo mlađa. Harlev ih je predstavio. "Ovo je agentica Scofield", rekao je za stariju, "i agentica Parker. Scofield će vam pričvrstiti neprobojnu vestu koja će zaustaviti sve što bi otmičari mogli ispaliti u vas. Ona će vam također staviti radio tako da mogu komunicirati s vama."

Mlađa je prišla s perikom u ruci i glasom punim ponosa rekla: "A ja sam sretna agentica koja će igrati važnu ulogu frizerke i šmin-kerice. Crvenokosa ili brineta?"

Allison je stišala glas, kao da dijeli tajnu, iako je znala da će drugi čuti. "Ako budem imala ikakav autoritet kao javna tužiteljica kad ovo završi, obećajem da ću vas maknuti sa šminkanja."

"Puno hvala", rekla je.

Allison je pogledala Harlevja. "Prije nego počnemo, mogu li dobiti minutu da obavim još jedan telefonski poziv?"

"Naravno", rekao je dok je izvodio agentice van. "Bit ćemo ovdje vani."

Allison je zatvorila vrata i nazvala Davida Wilcoxa. "Jako mi je žao zbog Petera", rekao je.

"Hvala. Nisam shvatila da već znaš."

"Svi znaju. Nije bilo potvrđeno, ali sve mreže to prenose. Zvao sam te cijelu noć, ali nisi mi se javila."

"Oprosti, nisam primala ničije pozive."

"Pretpostavljam da želiš otkazati zabavu u 'Renaissanceu'. Nije prikladno slaviti večeras."

Zašutila je, prisjećajući se otmičarevih riječi da ništa ne mijenja. "Nemoj ništa reći o zabavi. Neka ostane sve kako je."

"Šališ se."

"Samo napravi kako kažem. Poslije ću ti objasniti. Sad moram ići." Poklopila je i pogledala kroz pravokutno staklo na vratima. Harlev je razgovarao na telefon na drugoj strani prostorije.

Poklopio je i prišao k njoj. Allison gaje pustila unutra. Lice mu je bilo sjetno dok je zatvarao vrata.

"Imam laboratorijske rezultate krvi na O'Brienovom brodu."

"I?"

"Definitivno njegova."

"Ima li šanse daje preživio napad?"

Harlev je odmahnuo glavom. "Koliko sam shvatio, bilo je krvi posvuda. Nije bio čisti pogodak, kao pucanj u glavu. Izgleda kao da gaje napadač mučio, vjerojatno želeći izvući neke informacije prije nego gaje ubio."

"Kao, naprimjer, je li nedavno spavao s Allison Leahy?" predložila je.

"To bi se slagalo s onim što vam je Peter rekao u parku."

Skrenula je pogled, govoreći kroz petlju u grlu. "Peter je to učinio, mislite?"

"Ne bi bio prvi ljubomorni muž koji je ubio muškarca za kojeg je mislio da spava s njegovom ženom. Ali više mi se čini daje unajmio nekog da to napravi."

"Istog tipa kojeg je unajmio da otme Kristen?"

"I Emily", rekao je Harley. "Sumnjam da je vaš muž imao više od jedne veze u ovom poslu. To nije kao da ih samo potražite u oglasniku."

Uzdahnula je razmišljajući. "Peter je imao mnogo različitih tjelohranitelja tijekom ovih godina. Pratili su ga kao Tajna služba na poslovne puteve u zemlje u kojima Amerikanci baš nisu dobrodošli. Uvijek je koristio ugledne korporativne zaštitarske tvrtke. Uglavnom umirovljeni policajci, bivši FBI-jevci. Ipak, osjećala sam da neki od tih tipova imaju poznanike koje nisam htjela upoznati."

"To bi mogao biti način na koji je pronašao svog ubojicu. Ali nije mu taj ubojica stavio ideje u glavu. To je bio Peterov plan. Njegova potreba da kontrolira tebe."

Spustila se na stolicu, tresući začuđeno slavom. "Mitch O'Brien, pijani špijun. Peter Tunello, ljubomorni psihopat. Mislim da bih trebala malo poraditi na odabiru muškaraca, ha?"

"Rad je dobar. Samo nemojte odustati od svih nas."

Dignula je pogled, pronašavši utjehu u njegovim očima. Nije skrenuo pogled.

"Pa što vi mislite?" pitala je, prekidajući tišinu. "O čemu?"

Zgrabila je periku sa stola i rekla pretjeranim i afektiranim glasom: "Bih li trebala biti brineta?" šalila se, držeći crvenu periku. "Ili crvenokosa?" rekla je držeći smeđu.

Mogao je vidjeti bol iza njezinog osmijeha. Šala je zasigurno bio jedan način nošenja s muževom zadnjom izdajom. "Iznenadite me", rekao je, onda izašao iz sobe, opterećen mišlju kako je danas bio drugi najgori dan u Allisoninu životu.

Mjedeni lusteri osvjetljavali su dug, veličanstven hodnik hotela St. George, veliku granitnu znamenitost preko puta Grand Hvatta. Antikne slike u ulju s okvirom od zlatnog lišća osvjetljavale su zidove prekrivene svilom. Devedeset do petsto soba u hotelu bilo je na drugom katu. Kao i obično, svih sedam katova bilo je ispunjeno.

Vincent Gambrelli hodao je očiju širom otvorenih, koraci su mu bili ublaženi debelim crvenim tepihom. Posegnuo je u džep kaputa za hrpom ključeva od soba. Sveukupno pet, za pet različitih soba. Unajmio ih je tijekom protekla dva dana, svaki put koristeći drugo ime, drugu krinku i drugog recepcionara. Četiri torbe išle su u svaku sobu. Sve su sadržavale istu stvar. Nijedna nije bila raspakirana. Čekale su ga u tim sobama, sve na drugom katu, sve po planu.

Stao je kod sobe 205 i maknuo znak "Ne smetaj". Provjerio je hodnik. Ne vidjevši nikoga, umetnuo je magnetsku karticu i ušao unutra.

Soba je izgledala kao i što ju je ostavio prije dvadeset i četiri sata. Ogromni krevet, uredno posložen. Navučeni zastori. Ekstra ručnici i posteljina na krevetu. Četiri kovčega pored kreveta.

Kleknuo je pored najvećeg kovčega i otključao ga. Unutra je bilo desetak plastičnih vrčeva, onako kako ih je spakirao. Izvadio je jedan, skinuo čep, i izlio sadržaj na krevet. Namočio je madrac. Primaknuo je nos mokrom mjestu i udahnuo.

Nacerio se. Alkohol za drvo. Praktički bez mirisa - ali vrlo zapaljiv.

Otvorio je drugi vrč, pa još jedan, polivši kauč, zastore, namještaj i konačno tepih. Za samo nekoliko minuta smočio je cijelu sobu. Kad je završio, prazni vrčevi i kovčezi bili su razbacani po sobi. Otključao je vrata, polako ih otvorio i provjerio hodnik. Nema nikog. Izašao je i zatvorio vrata. Provjerio je da se uvjeri da su zaključana, onda opet stavio znak "Ne smetaj" na kvaku.

Nastavio je niz hodnik normalnim hodom. Gurnuo je ruku u džep, tražeći ključ od druge sobe, druge mete na listi. Preostalo ih je još samo tri.

I onda soba Kristen Howe.

Novac je stigao u terenski operativni centar u 20:30, zaključan u veliki metalni kovčeg. Allisonina krinka bila je gotova. Njezina kratka plava kosa sad je bila smeđa i do ramena. Kontaktne leće pretvorile su njezine oči boje lješnjaka u smeđe. Šminka je potamnila njezinu svijetlu put. Nosila je traperice i jaknu do pasa za mlađi, manje poslovan izgled. Svileni šal i kožne rukavice prekrivale su vrat i ruke - dva mjesta koja, bez plastične operacije, odaju starost neke osobe.

"Je li netko vidio Allison?" pitao je Harlev.

"Vrlo smiješno."

"Slika na brzinu", rekao je Harlev. "Trebamo sliku za identifikaciju."

"Za što?"

"Otmičar je rekao da je soba u Hvattu rezervirana na ime Emily Smith. Moraš postati Emily Smith da bi dobila ključ od sobe. Imamo spremnu vozačku dozvolu Marylanda. Samo trebam sliku."

"Smiješak", rekao je fotograf. Bljesak ju je zaslijepio. Izvukao je film i dao ga drugom agentu. Za trideset sekundi imala je vozačku dozvolu.

"Da je bar bilo ovako lako kad sam imala šesnaest godina", rekla je dok ju je stavljala u novčanik.

Harlev se nasmiješio, onda uozbiljio. "Zapamtite. Cijelo vrijeme bit ćemo u radiokontaktu. Pritisnite tipku za opasnost čim vidite nešto što vam se ne sviđa. Imamo agente posvuda uokolo i u hotelu. Pomoć će uvijek biti dvije do tri sekunde udaljena."

"Razumijem", rekla je. "Gdje je lova?"

Drugi agent je donio veliku kožnu torbu.

Allison se namrgodila. "Upute su bile određene. Želi novac u velikom metalnom kovčegu Spartan 2000."

Harlev je rekao: "On je u ovoj torbi. Metalni kovčeg ne bi baš odgovarao uz vašu odjeću. Ovo je mnogo manje uočljivo."

Allison je prebacila torbu preko ramena, a zatim duboko udahнула. "Stoje s pištoljem?"

"Niste ništa rekli pa sam donio SIG Sauer P-228, ako želite."

"Samo zato što sam za kontrolu oružja, ne znači da ne vjerujem u samoobranu. Naučila sam koristiti pištolj. Ako sam se ikad htjela naoružati, sad je pravi trenutak."

Harlev je otkopčao kožnu traku i stavio pištolj unutra, u bočni džep. "To je dobro mjesto za njega. Ostravite ga tu, osim ako ga stvarno trebate."

Kimnula je. "OK. Idemo."

Harlev ju je otrpratio do izlaza, zaustavivši je na otvorenim vratima.

"Nemojte biti junakinja, čujete?"

Podigla je obrvu. "Nemojte gnjaviti. Čujete?"

Na silu se nasmiješio. Uputila mu je pogled koji je govorio da ne brine, onda krenula niz uličicu prema ulici.

Kiša je prestala padati, ali ulica i pločnici još su bili mokri, a magla se tek trebala dići. Bilo je pretopio da joj se dah pretvori u "paru, a vlaga je činila daje hladnije nego stoje bilo. Hodala je pravilnim koracima, ne obazirući se na buku prolazećih automobila niti na prizor beskućnika kako se klupčaju na pragovima da provedu noć. Promet je bio gust na H ulici, što joj je bilo olakšanje. Noseći milijun dolara, nekako se osjećala sigurnije među pješacima nego što bi se osjećala u potpuno pustoj ulici.

Zakrčala joj je slušalica u uhu. "Proba", rekao je Harlev, "gnjavator zove junakinju."

Govorila je normalnim glasom, prema uputi. Mikrofon je bio unutar ovratnika jakne. "Reci, gnjavatoru."

"Izgleda da sve funkcionira dobro. Ja ću slušati. Javite mi kad dođete do sobe."

Stala je na semaforu na Desetoj ulici. Grand Hyatt bio je ispred nje - njeno mjesto sastanka. Prešla je ulicu, prošavši ispod natkrivenog mjesta za automobile. Poslužitelji su projurili pored nje. Nosači su pomagali dolazećim gostima s torbama. Allison je prošla pored njih, ravno u predvorje.

Dvapat je razmislila prije nego je ušla. Bio je to moderan hotel, ali ulazak u predvorje bio je kao da ulazite na set glazbenog filma iz '30-tih. Sobe su bile posložene kao mediteransko selo na brežuljku iznad grada. Sjenica, vijugavo predvorje i blagavaonice okruživale su plavu lagunu ukrašenu vodopadom. U sredini je bio mali otok na kojem je pijanist u crnom smokingu svirao Colea Por-tera na velikom bijelom klaviru.

Pogledala je gomilu, onda se usredotočila na recepciju. Red službenika u crvenim uniformama žurno je upisivao goste. Allison je napravila najkraći put do mladog dečka zbunjenog izraza. Izgledao je nov, zbunjen - najmanje vjerojatan da će je gnjaviti.

"Oprostite", rekla je. "Zaključala sam sobu iznutra. Možete li mi dati drugi ključ? Zovem se Emily Smith."

Stavio je telefonsku slušalicu pod bradu, očigledno preuzbuđen. "Mogu li vidjeti vaše dokumente, molim vas?"

Dala mu je svoju lažnu vozačku dozvolu.

Pogledao ju je, onda provjerio u računalu. Ime Emily Smith pojavilo se na ekranu. Dao joj je ključ. "Izvolite, gospođo."

Brzo se okrenula, oduševljena što je krinka stvarno upalila - bar kod idiota ispod dvadesete. Nije bilo broja na ključu, ali je bio na maloj vrećici koju je držala - soba 511. Ušla je u dizalo i odvezla se na peti kat. Znak na zidu uputio ju je nadesno. Pratila je strelice niz hodnik i stala pred vratima.

"Ovdje sam" rekla je tiho u mikrofon.

Harlev je odgovorio: "Stanite u stranu kad stavljate ključ i otvorite vrata. Ako je varka, ne želim da budete u izravnom udaru vatre. I kad uđete nemojte mi ništa govoriti, čak i kad ja govorim vama. Možda prisluškuje sobu, i ne želim da vam čuje glas i zaključa da ste ozvučeni. Sretno. I budite oprezni."

Provjerila je hodnik. Sve je bilo čisto, osim člana posluge koji je čekao nekoliko vrata niže. Bilo je umirujuće znati daje on zapravo agent FBI-ja. Stala je na jednu stranu vrata, onda stavila ključ. Sitno svjetlo na elektronskoj kvaki promijenilo se iz crvenog u zeleno. Zastala je, smirujući se. Laganim dodirrom otvorila je vrata. Čekala je sa strepnjom.

Ništa. Nikakve eksplozije, ni žica za spoticanje. Ušla je unutra. Opet je čula Harlevjev glas. "Nemojte upaliti više svjetala nego što trebate", rekao je. "Mogli bi biti postavljeni eksplozivni."

Skoro je nešto rekla, onda se zaustavila sjetivši se njegovog upozorenja da bi soba mogla biti ozvučena. Posegla je iza okvira vrata i upalila svjetlo. Soba se osvijetlila - ali ništa se drugo nije dogodilo. Odahnula je s olakšanjem i ušla u sobu.

Harlev je opet rekao: "Ostavite vrata otvorena, ako možete."

Vrata su se automatski zatvorila. Zgrabila je ručnik iz kupaonice i stavila ga ispod vrata da budu malo odškrinuta, onda ušla dublje u sobu. Bila je to uobičajena hotelska soba. Taman namještaj. Dva kreveta. Slika lova na lisice iznad komode.

Allison je pogledala na sat. Točno 21 sat. Telefon na noćnom ormariću je zazvonio.

Harlev je čuo preko mikrofona. "Javi se", rekao je.

Dignulaje slušalicu. "Halo."

Glas preko telefona bio je poznat, ali zakrinkan. "Idi taksijem do hotela St. George. Idi u Independence Bar, u predvorje drugog kata. Sjedni za jednim od malih okruglih stolića najbližih mjedenoj ogradi i čekaj."

Linija se prekinula. Allison je spustila slušalicu i izjurila iz sobe. Govorila je Harlevju dok je išla prema dizalu. "Jeste li čuli?"

"Jesam. Ne sviđa mi se to, Allison. Mi smo okružili Hyatt i okolicu. Ali St. George je gotovo dvadeset blokova dalje. To nije bilo u predviđenom rasponu. Nećemo znati u što se upuštate."

"Govorite mi da ne idem?"

"Govorim vam daje opasno. Opasnije nego što sam mislio."

"Imam dvije riječi za vas, Harlev."

"Koje?"

"Ja idem", rekla je dok je ulazila u dizalo.

Dizalo za teret otvorilo se na drugom katu hotela St. George. Tony Delgado izvukao je kolica i usisivač. Pet kanti - sto litara - bilo je na kolicima. To mu je bilo treće putovanje, i njegov zadatak "čišćenja" bio je skoro gotov.

Gurnuo je kolica u spremište na kraju hodnika. Otvorio je poklopac usisavača i ulio iz kante. Trebao je držati dvadeset litara nezapaljive tekućine za čišćenje. Večeras je držao alkohol za drvo.

Delgado je odgurnuo usisivač natrag u hodnik, uključio u utičnicu i upalio. Četkice za čišćenje tiho su se okretale u kružnom pokretu, unoseći alkohol duboko u tepih. Pogledao je niz hodnik, onda provjerio broj sobe na najbližim vratima. Nije se mogao sjetiti gdje je točno stao prije nego je išao dolje u kombi po još alkohola. Slegnuo je ramenima. Nije važno, zaključio je, sve dok je pravio zapaljiv put između soba s ujakovog popisa.

Gurnuo je stroj naprijed nekoliko metara, a onda stao. Netko je izlazio iz sobe 235. Sijedi čovjek odjeven u skupo odijelo na crte. Izgledao je kao cijenjeni kongresnik. Krinka gaje prvo zavarala, ali ubrzo je prepoznao ujaka.

"Večer, senatore", rekao je sa smiješkom kad su se mimoišli u hodniku.

"Večer", odgovorio je Gambrelli.

Pretjerana elegancija opisivala je dekor u povijesnom hotelu St. George. Izbrazdani stupovi zelenog brazilskog mramora dizali su se tri kata u predvorje prostrano kao brodvejsko kazalište. Kožni kauči, orijentalni prostirači i mnogo mjedenih i mahagonijskih detalja davali su sjedećem prostoru izgled starog engleskog kluba za muškarce. Sjajni lusteri visjeli su kao oblaci s ozrcaljenog stropa.

Ipak, hotel je već bio u stanju raspada. Boja se ljuštila s reljefa. Svilom prevučeni zidovi počeli su žutjeti. Allison je to podsjetilo na Veneciju dok je prolazila predvorjem - prekrasna iz daljine, ali nemojte proučavati kanale.

Allison se nije osjećala tako čudno u ovoj odjeći. Neki gosti su bili elegantno odjeveni, mnogi oslovljeni imenom od uslužnog osoblja. Drugi su očito bili tu zbog prednosti popusta na sobe koje nisu bile preuređene otkadaje Truman bio predsjednik. Taj mješavina prekrivala spektar, i oživjela je predvorje.

Allison je krenula prema ogromnom stubištu. Popela se na polukat gdje se Independence Bar uzdizao iznad glavnog predvorja. Bar nije bio odvojena prostorija. Bio je više kao terasa koja je bila odvojena od ceste nizom lončanica i crvenim uzetom koje je visilo s mjedenih stupica.

Dugačaki bar od mahagonija protezao se od početka do kraja. Mali koktel-stolići ispunjavali su sjedeće područje. Dva japanska biznismena pušila su cigare i pila vino. Stariji par je gledao u prazno i grickao lješnjake, bez teme za razgovor. Allison je uočila mali okrugli stolić najbliži mjedenoj ogradi - onoj koju je pozivatelj spomenuo. Imao je znak rezervacije. Allison je prišla barmenu. "Oprostite, mogu li dobiti onaj rezervirani stol tamo prijeko?" "Jeste li vi Emily Smith?"

Prestrašila se, sjetivši se svog aliasa. "Da."

"Rezerviranje za vas."

"Tko gaje rezervirao?"

Čudno ju je pogledao, kao da je ona to trebala znati. "Sijed čovjek u odijelu. Dao mi je dvadeset dolara da rezerviram stol za Emily Smith. Nisam zapamtio njegovo ime."

Željela je pitati još detalja, ali čula je Harleyjev glas: "Nemojte navaljivati, Allison. Podići ćete sumnje. Samo sjednite za stol."

Barmen je pitao: "Da vam donesem piće?"

"Ne, čekat ću", rekla je, onda otišla do stola. Bio je to birani stol, skroz na kraju. Bio je točno do mjedene ograde, kao da sjedite na balkonu. Mogla je vidjeti cijelo glavno predvorje ispod, stubište, dizala. S polukata mogla je vidjeti niz hodnik do restorana i do dvostrukih vratiju koja su vodila u gostinjske sobe na drugom katu. Stol je bio najodvojeniji, okružen s tri strane zelenim cvijećem s velikim listovima u ogromnim teglama. Allison je sjedila u kožnoj stolici, leđima okrenuta baru. Pogled joj je išao iz predvorja na stubište, naprijed-natrag.

Barmen je donio telefon do nje. "Za vas, gospođice", rekao je.

Čekala je da se barmen vrati do šanka, onda se javila. "Da?"

"Pogledaj lončanicu najbližu ogradi. Tamo je lokot bicikla s kablom dugačkim sedamdeset centimetara."

Diskretno se okrenula i pogledala. "Da, vidim."

"Izvadi ga. Omotaj ga oko kovčega i kroz ručku. Ali nemoj ga zaključavati."

To je napravila. Lokot je pristao oko kovčega. "OK. Napravljeno."

"Sad stavite kovčeg oko vaših nogu ispod stola i zaključajte ga za ogradu."

"Neću ostaviti milijun dolara ovdje u baru."

"Zaključajte ga. Nitko ga je može otvoriti ni maknuti osim mene."

"Kako ću znati da ga nećete uzeti prije nego dobijem djevojčice?"

"Zato što ne idete nikuda. Sjedit ćete tamo i gledati. Sad prestanite zavlaciti. Zaključajte ga za ogradu."

Trnci su joj prošli kroz kralježnicu. Kakav je bio taj njegov plan - sjediti za stolom preko puta nje?

Spustila je kovčeg ispod stola, provukla otpušteni dio lokota oko ograde i zatvorila lokot.

"OK. Sad je osiguran. Kad ću dobiti djevojčice?"

"Jednu za drugom. Prvo Kristen."

"A stoje s Emily?" pitala je.

"Kristen će ti reći gdje je Emily."

"Gdje je ona?"

"Samo sjedi", rekao je. "I gledaj stubište."

Tony Delgado stisnuo je dojavljivač u ruci. Jako ga je stisnuo. Tajming je bio vrlo važan.

Morao je reagirati čim dojavljivač počne vibrirati - čim mu ujak da znak.

Stajao je na raskrižju na drugom katu pored dizala i stubišta. Pored njega je bio usisivač.

Jednim okom gledao je vrata prema stubištu. Dugi niz hodnika. Dojavljivač je odjednom počeo vibrirati

- znak.

Upalio je šibicu i bacio je.

Plavi i žuti plamen pojurio je preko alkoholom namočenog tepiha kao vjetar preko žitnog polja, sprživši stazu niz hodnik do betoniranih soba. Prvo je pogodio sobu 205, onda 217, onda 235

- svaka tiho eksplodiravši kao igra domina. Delgado je gledao sa znatiželjom podmetača požara, impresioniran svojim radom. U trenutku je vrućina postala nepodnošljiva. Više vatre nego je očekivao, krećući se brže nego je očekivao. Previše alkohola.

Hodnici su bili ispruženi kao kvadratna krafna, sve međusobno povezane, sa sobama izvana koje gledaju prema ulici i otvoreno dvorište u središtu. Plamen je krenuo niz jedan hodnik, krenuo lijevo, niz drugi, skrenuo lijevo, niz treće krilo, pa skrenuo lijevo.

Delgado je odjednom osjetio vrućinu na leđima. Okrenuo se. Zid plamena gaje okružio. Nije bio tako nepažljiv. U djeliću sekunde, znao je: Vlastiti ujak mu je smjestio.

"O, kvragu!"

Razrogačio je oči kad gaje plamen zahvatio. Stroj je eksplodirao, gurnuvši ga niz hodnik u velikoj vatrenoj kugli.

Allison je skočila sa stolice. Eksplozija je zatresla cijelu zgradu. Svjetla su zatreptala i ugasila se. Svjetla za uzbunu su se upalila kad se alarm oglasio. Uspaničeni gosti su vrištali i trčali u svakom smjeru. Gusti dim širio se sa drugog kata i ispunjavao predvorje.

Allison je posegnula za kovčegom. Lokot je bio osiguran, i nije ga mogla osloboditi. Pokušala gaje otvoriti da uzme novac, ali lokot je bio omotan prečvrsto. To nije bilo slučajno, shvatila je, pošto je otmičar odabrao kovčeg i osigurao lokot. Dim se zgušnjavao i gušio je. Oči su joj gorjele. Morat će jednostavno otići. Zgrabila je ubrus sa stola da prekrije nos i usta. Njezina kožna torba bila je prazna, osim pištolja. Gurnula je pištolj u jaknu i ostavila torbu.

Čula je Harlevjev glas: "Allison, što se događa?"

"Vatra!" rekla je. "Podmetnuli su vatru."

"Izađi!"

"Ne bez djevojčica." "Allison, samo izađi!"

Allison gaje ignorirala. Nagnula se preko ograde da provjeri predvorje. Svjetlo za opasnost se zamaglilo i postajalo je sve gore sa dimom. Štrcaljka s vodom močila je kut predvorja kraj ulaza, ali većina ih se nije aktivirala. Drugi kat je bio potpuno suh.

"Vjerojatno su uništili štrcaljke", rekla je Harlevu. "Samo ih nekoliko radi."

Dolje se uzbuđena gomila borila da se progura kroz vrata, po-skliznuvši se u mraku na mokrom mramornom podu. Drugi su jurili niz stepenice u utrci za sigurnošću. Dvojica muškaraca su preskočila ogradu polukata da izbjegnu gužvu. Usred gužve, Allison je vidjela jednu osobu kako ide uz stepenice, boreći se protiv toka. Bila je to djevojčica. Čak i pod slabim svjetlom znala je to lice.

"Kristen!" viknula je.

Djevojčica je dignula pogled, nastavivši hodati. "Kristen, dođi ovamo!"

Buka gomile i alarm bili su zaglušujući. Bojala se da Kristen neće čuti. Jedva je mogla čuti Harlejev glas koji joj je bio u uhu.

"Vidite li Kristen?" pitao je - ili je mislila daje to rekao.

"Da. Stepenice. Pustili su je."

Allison je potrčala prema stepenicama, ali gomila je nije htjela propustiti. Plamen je buknuo iz hodnika iza nje. Posluga je iznosila goste koje je svladao dim. Allison je pratila Kristen. Neobično, djevojčica je očito išla po stepenicama na svoju inicijativu, ne kao reakciju na Allisonine pozive. Nije imalo smisla, mislila je Allison - osim ako je otmičar obećao Kristen da će je majka čekati gore, zloban trik da pošalje dijete u strašnu smrt pred Allisoninim očima. Allison je krenula prema predvorju, radeći si put niz prepuno stepenište, korak po korak.

Vidjela je vrh djevojčine glave, samo par koraka ispred. "Kristen!" povikala je, ali riječi su se jedva čule. Dim ju je davio. Posrnula je naprijed, radeći si put pored čovjeka koji joj je

blokirao put. Samo nekoliko koraka i samo nekoliko ljudi ih je dijelilo. Posegnula je koliko je mogla, ali nije mogla uhvatiti. Još je jednom gurnula, posljednji put ispružila ruku, zatvarajući pukotinu - i imala ju je!

Držala ju je za ruku!

Oči su im se na tren srele, onda je Kristen vrisnula i izmigoljila se - izgubila se brzo kako ju je i pronašla.

"Kristen!" viknula je. "U redu je, vrati se!"

Kristen se okrenula u suprotnom smjeru. Kretala se niz tok po stepenicama, dalje od Allison, preplašena i zbunjena - očito je očekivala majku ili nekog koga je poznavala.

Allison je pojurila za njom. "Krinka", rekla je Allison iako nije bila sigurna da li je Harlev uopće više čuje. "Cijeli svijet zna kako izgledam, ali Kristen ne prepoznaje krinku."

Harlev je nešto odgovorio, ali to je bilo samo bolno krčanje u uhu. "Harlev, isključit ću se. Previše šumi." Izvukla je iz uha slušalicu i nastavila niz stepenice. Miris dima ispunio je predvorje. Allison je čula sirene kako zavijaju vani. Histerični gosti jurili su iz hodnika, restorana i barova - iz svakog smjera.

Ludnica, mislila je. Totalna ludnica.

Gomila se smanjila pri dnu stepenica. Kristen je potrčala prema vratima. Allison je potrčala za njom i ulovila je, stisnuvši je. Kristen se borila jer se bojala, ali Allison ju je nastavila držati, hvatajući zrak.

"U redu je. Tvoja majka me poslala. Ja sam Allison Leahy."

Kristen se ukočila. Pogledala je lice, gledajući ispod krinke. Tračak prepoznavanja došao joj je u oči, onda je namrštila lice s odbijanjem.

"Što ste, kvragu, napravili sa svojom kosom?"

Allison se nasmijala i zagrlila je svom snagom. Onda joj je šapnula. "Idemo."

Malo su usporili prije ulaza. Zajedno su izašle na pločnik u gužvi, prelazeći preko crpki za vodu koje su prelazile mokre pločnike. Hladan, svjež zrak pročistio im je pluća, uzrokujući kašalj. Vatrogasna kola i vatrogasci bili su posvuda na ulici. Policajci i bolničari pomogli su teturajućim gostima da uđu u bolnička kola i vozila hitne pomoći. Allison je prepoznala FBI-jevog agenta na ru-bnjaku između policijskog auta i vatrogasnih kola. Poveo je Kristen sa sobom.

"Ja sam Allison Leahy", viknula je kroz buku.

"Ovo je Kristen Howe. Odvedite je u jedno od ovih vozila hitne pomoći!"

Agent ju je primio za ruku, ali Allison ju je zaustavila. Kle-knula je i pogledala Kristen u oči.

"Kristen, znaš li gdje je Emily?"

"Tko?"

"Druga djevojčica. Otmičar je rekao da ti znaš gdje je mogu naći."

"Ne znam ništa o drugoj djevojčici." Srce joj je potonulo. Okrenula se prema agentu.

"Povedite je. Ja moram pronaći Emily." Agent je oklijevao.

"Povedite je!" viknula je. Pomilovala je Kristen po obrazu. "U redu je. Idi s njim."

Agent ju je podignuo s tla i odveo je u kola hitne pomoći. Allison je ponovno stavila slušalicu u uho i rekla u mikrofon. "Harlev, jeste li tamo?"

Odgovor je bio čisti šum. Pogledala je u kola hitne pomoći oko nje. Vjerojatno je još stotinu drugih radija radilo. Onda je nešto čula, izlomljeni odgovor.

"Allison, jedan od naših agenata ima Kristen."

"Ma nemojte mi reći."

Ozlijeđeni gosti teturali su oko nje. Okretanje svjetala hitne pomoći bacalo je na sve narančasto i žuto svjetlo. Alat za rezanje i ljestve bili su namješteni. Vatrogasci su nosili onesviještene goste niz stepenice s viših katova.

Allison je viknula u mikrofon. "Harlev, razgovarala sam s Kristen. Ne zna ništa o Emily."

Allison je pritisnula dio u uhu, naprežući se da čuje. Nakon kratke pauze, čula je njegov odgovor. "Oprostite, ali ne gubite nadu. Agenti rade na slikama koje je otmičar poslao. Možda će se nešto pojaviti."

"Pojaviti?" viknula je. "U osam godina ništa se nije pojavilo!"

Linija je zakrčala. Nije mu mogla čuti glas. Oči su joj oticale dok je gledala u plamteću zgradu. Kristen je bila na sigurnom, ali to je bilo samo pola dogovora. Milijun dolara za Kristen i Emily. To je bio dogovor.

A sad je novac gorio u glupoj zgradi.

Ili nije! pitala se.

Pogledala je zbrku oko sebe, i njezina tuga pretvorila se u bijes. To je sve bilo odvracanje - samo je to bilo. U svakoj otmici, zamjena djeteta za novac uvijek je bila tamo gdje je plan postao razrješiv - tamo gdje su otmičari uhićeni. To je bio savršen način da se izvede zamjena - masovna histerija. Dok su svi jurili iz zgrade, Emilyin otmičar sretno se izvukao s novcem u kovčegu koji je posebno tražio i koji je otporan na vatru.

Viknula je u mikrofon. "Harley, ja se vraćam unutra!"

"Allison, nemoj!"

Rekao je još nešto, ali Allison nije čula što. Namjestila je mikrofon da poboljša primanje - onda ju je netko zgrabio za ruku. Bio je to policajac. "Gospođo, ne smijete ovdje stajati."

"Molim vas, ja sam javna tužiteljica."

"Da, a ja sam vojvoda od Earla."

"Pustite me", rekla je boreći se da se oslobodi. Slušalica je šu-mila u njezinom uhu. Opet je pritisnula slušalicu. "Kvragu, Harlev, ne želim ući unutra bez radiokontakta, ali ne čujem vas."

Policajac ju je opet zgrabio. "Vi ste s novinarima, zar ne?"

Ignorirala gaje. "Harlev, jeste li tamo?"

"Prokleti novinari", zagundao je policajac.

"Nosite svoju koščatu novinarsku guzicu iza policijske trake." Išćupao je mikrofon iz njezinog uha. Radiokontakt se prekinuo.

"Idiote!" viknula je.

Zgrabio ju je jednom rukom. U drugoj je držao walkie-talkie. Zaškripao je, dajući Allison ideju. Htjela se osloboditi i zgrabila mu je walkie-talkie.

"Hej!" viknuo je

Allison je otrčala.

"Gospođo, stanite!"

Nastavila je ići, nestajući u gužvi. Upustila se u tok i krenula natrag prema predvorju. Dim se počeo raščišćavati dolje, ali još je dolazio sa drugog kata. Pritisnula je tipku na toki-vokiju.

"Ne znam s kime razgovaram, ali ovdje Allison Leahy. Trebam doći do specijalnog agenta Harleva Abramsa iz FBI, odmah." Ostavila gaje upaljenog, nadajući se odgovoru.

Vatrogasci su u punoj brzini prolazili pored histeričnih gostiju u predvorju. Crni dim i pepeo prekrivali su zidove i pod. Lusteri su bili tamni. Svjetla za opasnost bila su jedini izvor svjetlosti. Tragovi dima nadraživali su joj oči, iako je vatra bila pod kontrolom i dim se smanjio. Većina vatrogasaca nosila je maske, ali to nije bilo potrebno. Allison je mogla disati bez nje.

Požurila je unutra i stala ispod stepeništa. Osvjetljenje je bilo slabo, ali mogla je vidjeti na polukat i izgorjeli Independance Bar. Jedan vatrogasac bio je sagnut kod stola gdje je ostavila novac. Nosio je potpunu vatrogasnu opremu, uključujući i poseban aparat za disanje, kao onaj za ronjenje. Tako odjeven mogao je prolaziti kroz oblake dima. I, zaključila je, može izaći iz zgrade da ga ne primijete.

Dok se on ustajao, Allison je vidjela - držao je novac. Pogledi su im se sreli nakratko u daljini, on iznad, ona ispod. Čovjek se ukočio. Allison se nije pomaknula. Lice mu je bilo jedva

vidljivo ispod maske otporne na vodu, ali Allison je bila sigurna daje vidjela kako se smiješi. U jednom brzom trenutku, stisnuo je kovčeg i pobjegao prema jednoj od hotelskih soba. Allison je potrčala po stepenicama, trčeći što je brže mogla prema hotelskim sobama. Dim je gore bio gušći, iako ne neprobojan. Izloženi parket još je bio vruć od plamena. Allison je skrenula hodnikom prema drugom katu. Staklo je pucketalo ispod njezinih nogu. Prozori okrenuti prema unutrašnjem dvorištu popucali su u eksploziji. Neki unutrašnji zidovi bili su potpuno izgorjeli. Drugi su bili crni, ali još su stajali. Svjetlo za opasnost svijetlilo je kroz dim kao farovi koji blješte u magli. Približavala se čovjeku u vatrogasnom odijelu. Borio se pod težinom svoje opreme.

Odjednom je zastao, okrenuo se i uperio pištolj. Refleksno je Allison skočila u otvorenu sobu baš kad je metak prozujao kraj nje. Uzela je svoj pištolj iz jakne i provirila kroz vrata. On je opet trčao niz hodnik. Ona je potrčala za njim.

Ispalio je još jedan hitac, ali bio je u prazno. Izgledalo je da ima problema s pucanjem u debelim, negorivim rukavicama. Allison se približavala, iako je pod slabio. Neke daske su potpuno izgorjele. Pazila je kuda ide, ali nije htjela stati. Bila je samo šest metara iza njega kad se pod iza nje zaljuljao.

Allison je stala, dok je on propao do struka kroz izgorjeli pod. Boreći se da spasi kovčeg, pištolj mu je pao kroz rupu u podu. Allison je zauzela policijski stav i uperila pištolj njemu u leđa.

"Stoj!" viknula je.

On se opirao. Izgledao je kao čovjek koji je propao kroz led i nije se mogao izvući. Svaki put kad je zahvatio čvrsti dio poda, on se odlomio. Plamen odozdo dosezao mu je do peta. Jedva se držao - ali je i bježao.

"Stoj!" rekla je opet.

On se nastavio odmicati od nje, iako ga je usporavala teška oprema i boca sa zrakom.

Konačno je došao do čvrstog tla, ostavljajući rupu u podu između sebe i Allison. Uzdigao se na noge. Počeo je trčati, ali je u padu bio ozlijedio nogu. Odšepao je s lovom.

Allison je naciljala, ali nije mogla pucati. Ne bez odgovora o Emily. Naciljala je niže, prema nogama, ali u dimnim uvjetima, bojala se da će otići previsoko. Pogrešan hitac u bocu sa zrakom koja je pod pritiskom izazvao bi eksploziju koja bi ga zauvijek ušutila - pogotovo u bocu koja je bila zagrijana od ogromne vatre. Spustila je pištolj i krenula naprijed, zastavši ispred rupe. Bilo je kao da gleda u pakao - dug put dolje, ništa osim vatre.

Rupa nije bila u samoj sredini. Hodala je po netaknutom rubu uza zid. Sagorjele daske škripale su pod njom, ali znala je daje lakša od čovjeka u cijeloj opremi. Polako se kretala; bilo je kao da stoji iznad vulkana. Onda je išla brže pa skočila zadnja tri koraka da bi došla do sigurnog poda.

Otmičar je upravo ulazio u sobu na kraj hodnika - nenaoružan, pretpostavljala je, iako nije bila sigurna da nema drugo oružje. Potrčala je niz hodnik, s pištoljem u ruci.

Pod je još bio slab na nekim mjestima, ali nije usporila. Ako je on mogao trčati sa svom tom opremom, onda je mogla i ona. Stala je na vratima i uperila pištolj.

Čovjek je skočio iza vrata i srušio je na leđa, preko hodnika. Srušila se kroz ostatke sagorjelih francuskih vrata, ali pala je samo dvadeset centimetara od ruba balkona. Iza i ispod nje bilo je središnje hotelsko dvorište. A preko puta hodnika je u nju buljio Vincent Gambrelli.

Još uvijek na leđima, uperila je pištolj. "Ni makac", rekla je.

Stajao je na vratima preko puta hodnika, šest metra od nje. Skinuo je masku i bacio je na stranu. Izgledao je ogromno u opremi, osobito s bocom sa zrakom koja se dizala iza njega.

"Prestani s igrom", nacerio se. "Znam da me nećeš upucati."

Ona je ustala i stala na balkon, ciljajući u njegovo lice. Pogledala je u dvorište iza sebe, dvadeset metara ispod. Bio je to labirint engleskih vrtova okruženih ogradama od kovanog

željeza s oštrim vrhovima. Strah od pada pogurnuo ju je malo naprijed. "Ubit ću te ako prideš bliže."

"I gdje ćeš onda biti? Peter je mrtav. Jedino ja znam gdje je Emily."

"Kujin sine. Gdje je ona?"

Walkie-talkie zaškripao joj je u džepu. Ovaj put je glas bio poznat. "Allison, Harley Abrams je. Gdje ste?"

"Da se nisi usudila odgovoriti," rekao je Gambrelli.

Držala je pištolj s dvije ruke, ciljajući.

Gambrelli je rekao: "Ja upravljam svime, Allison. Ne ti. Ne Abrams. Samo ja znam gdje je Emily. Ne možeš me ubiti."

Walkie-talkie opet je zaškripao. "Allison, ovdje Harley. Gdje ste?"

Gambrelli je to čuo. Ona je čula. Nije se micala. On joj je prišao za korak.

"Ostani tamo", viknula je.

"Ili što?" nacerio se. "Nećeš me ubiti. Nećeš ni reći FBI-ju gdje si jer se bojiš da će me oni ubiti. Do ovuda ste došli sami, bez ičije pomoći. Znaš da ako sam ja mrtav, nećeš nikad pronaći Emi-
iy"

Ruka joj je zadrhtala. Htjela ga je ubiti - čovjeka koji joj se ušuljao u kuću i odnio dijete iz kolijevke. Ali znala je da on ima pravo. Nije ga mogla ubiti. Ne ako je željela pronaći Emily. Gambrelli je koraknuo za još jedan korak. "Sad budite dobra cura i dajte mi pištolj. Vi i ja ćemo išetati zajedno odavde."

Prst joj je dotaknuo obarač. Lice joj se boralo od bijesa. Nije mu mogla dati pištolj. Nije mogla dopustiti da postane taokinja. Ali nije mogla odustati od Emily.

Walkie-talkie zakrčio je još jednom.

"Allison, ako me čujete, one fotografije su nam pokazale put. Pronašli smo Emily. Živa je i zdrava u New Yorku."

Oči su joj zasjale.

Gambrellijevo lice prekrila je panika.

U očaju je skočio naprijed da uhvati pištolj. Allison je pala leđima na balkon, ovaj put mnogo jače. Težina Gambrellijeve opreme učinila ga je brzim poput vlaka, nezaustavljivim. Još na leđima, osjetila je kako pada preko nje. Zgrabila je njegov kaput svom snagom da zadrži njegov zamah. U trenutku je letio preko njezine glave, preko ograde, s balkona i vrištao kao ranjeni vjesnik smrti. Okrenula se kad je pao u dvorište ispod, u labirint stazica okruženih ogradama od kovanog željeza s oštrim vrhovima. Padao je na leđa, prvo s bocom sa zrakom. Pao je na željeznu ogradu. Oštri vrh probio je bocu stvarajući eksploziju zgrijanog zraka pod pritiskom, koja je zatresla balkon dvadeset metara iznad. Allison je pokrila glavu od padajuće žbuke, zatim pogledala dolje. Komadići poderanog vatrogasnog odijela ležali su posuti po dvorištu.

Vincenta Gambrellija više nije bilo. U potpunosti..

Allison je drhtala dok je gledala preko ograde. "To je za Emi-ly", rekla je odozgo.

Epilo

Plamen je obasjavao kasnoposlijepodneve vijesti u ponedjeljak diljem zemlje, iako je strašan gubitak hotela St. George bio sam podnaslov glavne vijesti noći prije izbora. Kristen Howe bila je spašena, a Allison Leahy ju je spasila. Toliko su Tanva Howe i Harley Abrams htjeli reći novinarima. To je bio naslov kao onaj na kojem Lincoln Howe suosjeća s određenim republikanskim guvernerom zvanim Dewey, koji je otišao spavati noć uoči izbora misleći daje porazio Harryja Trumana.

Bila je to polovična istina koju Allison nije mogla podnijeti.

U 23:15 po istočnom vremenu dala je kratku izjavu u prepunoj sobi za presice u zgradi pravosuđa: "S velikim stidom i osobnim žaljenjem", rekla je američkom narodu ono što su zaslužili znati - da je njezin pokojni muž bio odgovoran za otmicu Kristen Howe. Iznenađujuća tišina obavila je televizijske gledatelje diljem zemlje, nakon koje je slijedila navala pitanja novinara. Allison nije odgovorila na njih. Iscrpljena, povukla se u spavaći dio svog ureda, ostavljajući glasačima da u utorak odluče je li ona junakinja, žrtva ili nešto treće. Odmarala se samo nekoliko sati. U pet ujutro avion Ministarstva pravosuđa odveo ju je u New York. Harley Abrams išao je s njom. Nije ga trebala tjerati. Nije htio ništa drugo napraviti. U osam sati bili su na putu prema osnovnoj školi Ellington. To je bila škola - zgrada od crvene opeke u pozadini Gambrellijeve fotografije - koja je odvela FBI do Emily. Analitičari u laboratoriju otkrili su nešto nevidljivo golim okom - ploču posvećenu osnivaču škole, koja je bila postavljena kraj vratiju. Kad su otkrili školu, pronašli su i Emily. Karavan je stao preko puta ulice školskog dvorišta. Smečkasta trava i goli hrastovi protezali su se iza lanca koji je okruživao dvorište. Majke i očevi vodili su svoju djecu po pločniku do školskog ulaza, otpremajući ih u novi dan. Harley je parkirao kraj zebre i ugasio motor. Allison je sjedila tiho na mjestu suvozača, mašući rukama, zaokupljena tihim i izmišljenim razgovorom.

"S kim pričate?" pitao je Harley. "Ha?"

"S kim pričate?"

Zabacila je glavu natrag i rekla: "O, Bože. Samo sam objašnjavala Emily..."

Zastala je. "Ona se više ne zove Emily. Zove se April. April Remmick. Jedino dijete Henryja i Elizabeth Remmick. Dvoje pristojnih, radnih ljudi koje nije imalo pojma da djevojčica koju su usvojili prije osam godina nije došla iz Rusije, nego je bila ukradena meni." Namrštila se, kao daje boli. "Oni su obitelj, Harlev. Kakvo ja pravo imam to pobrkati?"

"Vi ste joj majka, eto koje pravo."

Izišao je iz auta. Allison je ostala unutra. Gledala ga je kroz prednje staklo dok je obilazio auto. Zaključala je vrata kad je posegnuo za kvakom.

Pokucao je na prozor. "Allison, izađite iz auta."

Odmahnula je glavom.

"Allison, ovdje smo."

"Ali ako je vidim ..." Glas joj se izgubio. Uprla je pogled prema školskom dvorištu, četrdeset metara naprijed. Djeca su se poredala da mogu ući unutra - dječaci i djevojčice, svi noseći školske uniforme. Međutim, jedna se isticala u Allisoninom pogledu. Kao da je nosila drugu uniformu. Kao da je sama na dvorištu.

Allison je otključala vrata i izašla iz auta. Polako je prešla ulicu, korak po korak, približavajući se. Nije skinula pogled s male, plavokose djevojčice s ružičastom beretkom i crvenim čarapama do koljena, treća u redu 12-godišnjakinja posloženih od najniže do najviše. Stala je pred ogradom i zgrabila lanac s obje ruke, još buljeći, samo trideset metara udaljena. Harleveni koraci zalupali su na pločniku iza nje.

Nije mogla skrenuti pogled. "To je ona", rekla je.

"Izgleda kao na slici."

"Nekako bih i znala da je to ona. Čak i bez slike. Osjećam nešto unutra. Povezanost. Možete li shvatiti o čemu govorim?"

Harlev je kimnuo.

"Izgleda tako sretno. Malo sramežljivo, ali sretno." Pogledala je Harleva. "April. I to je lijepo ime, zar ne?"

Nasmijao se očima. "Znate, puno djece ima dva para roditelja. Neka usvojena djeca čak i upoznaju svoju biološku majku. To nije nepoznato, mislim."

Pogledala je Emily - April - onda opet Harlevja. "Iskreno, da ste joj vi roditelj, biste li joj dopustili da mi se približi?"

"Zašto ne bi?"

"Zato što su ti posebni dogovori dovoljno teški kad imate dva para normalnih roditelja. Pobijedila ili izgubila današnje izbore, ne mogu nikome pružiti normalan život. To je kao stoji otmičar rekao - sudbina me pronašla. Koju god obitelj dotaknem, prestat će funkcionirati."

"To je ludost, Allison. Sve su obitelji nefunkcionalne. Ne, povlačim to", rekao je, podižući prst kao daje dokučio nešto. "Obitelj Adams. To je jedna obitelj koja nije nefunkcionalna." "Obitelj Adams?"

"Znate - Gomez, Morticia. Ujak Fester. Jedina obitelj na svijetu u kojoj su prihvatili jedni druge onakvima kakvi jesu."

Nasmiješila se. "Nikad nisam o tome razmišljala."

"Trebali ste. Trebali bi i svi oni ljudi u Washingtonu koji pokušavaju odrediti savršenu američku obitelj."

"Onda, mislite da su Emilvini - mislim Aprilini - roditelji kao Gomez i Morticia?"

Stavio je ruku na srce, smješkajući se. "Možemo se samo nadati."

Nasmiješila se, a zatim opet pogledala April. Djeca su ulazila unutra.

Harlev se okrenuo prema autu, nudeći svoju ruku. "Idemo, Allison. Idemo razgovarati s gospodinom i gospođom Remmick. Možda ćete se iznenaditi."

Zastala je, onda ga primila pod ruku. Malo se požurila dok su prelazili ulicu.

"Allison?"

"Što?"

"Držite me za ruku, a vi vodite." Nije usporila. "Harlev?" "Što?"

Uštipnula gaje za rebra. "Nemojte gnjaviti."

KRAJ

Visit us Ebook section on :
www.Crostuff.net